

Скъпи български деца,
Тия мои приказки са Коледен подарък за вас!
Бъде здрави и успяващи! Бъдете с отворени очи и сърца за чудото на живота,
който е една голяма вълшебна приказка. И винаги помнете, че сте българи,
което значи умни, знаещи,можещи и достойни, уважавани хора.

ЧЕСТИТА КОЛЕДА!
ЧЕСТИТА 2019 ГОДИНА!

КИНА КЪДРЕВА

П Р И К А З К И Д О Б Е З К Р А Й

ПРИКАЗКА ЗА СТРАШНИЯ И ОПАСЕН БАЦИЛ НЕПОСЛУШ 13

На втори април, тайно и незабелязано, в детска градина 1109 се вмъкна страшният и опасен бацил Непослуш 13.

Той се промъкна през главния вход, размахвайки крака върху носа на едно момиченце с панделка.

И никой не го забеляза !

Нито директорката , която пазеше на външната врата !

Нито възпитателките, които пазеха на стълбите!

Нито дори самата медицинска сестра, която оглеждаше всяко дете от главата до петите с увеличително стъкло, което се нарича лупа.

Тя оглеждаше децата най-старателно, за да види да не се промъква в детската градина с тях и някакъв бацил. И тъй като бацилите се криеха къде ли не, медицинската сестра преглеждаше ръцете,ушите и коремчетата на децата, а накрая надничаше дори в устите им да види да не би на някое дете гърлото му да е зачервено, което значи че има подозрение там да се крие бацил,готов да зарази децата с ангина.

И съвсем не подозираше, че в това време страшният и опасен бацил Непослуш 13 си клатеше краката , седнал удобно на носа на момиченцето с панделка, без да буди ни най-малко подозрение

О, той беше много хитър бацил, и отлично знаеше, че подозрение за непослушание будят само момчетата ! А момиченцата, особено момиченцата с панделки, не будят ни най-малко подозрение !

И наистина, когато медицинската сестра видя момиченцето с панделката, тя само се усмихна.

Тогава Непослуш 13 подскочи от радост, праметна се три пъти и извика :

- Скъпи момченца и момиченца! Алееее- оп!

И в същия миг стана нещо, което никой не очакваше :

Децата, кротичките и добри деца, които послушно седяха на своите мънички столчета,

И пееха песни,
И казваха стихотворения,
И си миеха ръцете,
И се хранеха най-примерно в
дясната ръка с нож, а в лявата – с вилица,
Които стъпваха на пръсти,
И не се караха,
И не се биеха, а си
играеха тихичко в кукления кът – Просто Полудяха!
Те започнаха да се премятат презглава !
Да крещят !
Да пицят !
Да се търкалят по килима и да чупят играчките !
За една минута и тридесет и пет секунди всички играчки бяха изпочупени !
Към тавана като ракети летяха крака на мечки !
Уши на зайци !
Глави на тигри !
Опашки на маймуни !

Кубчета!
Топки !
Кучета !
Котки !
Кукли!
Сервизи!
Спални !
Перални !
Колела на автомобили!
Клавиши на тропети ! ... -

Докато всичко стана на сол и слама !

Тогава децата започнаха да се катерят по пердетата!

Да скачат като кончета по канапетата !

Да чупят стъклата!

Да яздят вратата !

А момиченцето с панделката успя дори да се качи на полилея , и почна там да се люлее !

- Какво става ? Какво става ? – викаше директорката и си държеше с две ръце главата.

- Зе-ме-тре-се-ни- е ! Стра- хо- тре- сение ! Сра – мо – тресение ! –
повтаряха възпитателките.

А медицинската сестра гледаше с ужас през увеличителното си стъкло,
което, всички знаете, че се нарича лупа. – Гледаше и мигаше.

- Веднага звънете на всички родители !

- Веднага викнете звероукропители !

Но нищо не помагаше ! Защото децата не искаха да слушат нито своите родители, нито цирковите звероукротители.

Тогава, с бързо съобщение с надежда за единствено спасение повикаха прочутия Професор Доктор Показвай си Езика .

Той пристигна мигновено върху една летяща спринцовка за инжекции , и щом се приземи, втурна се в детската градина, скочи на директорския стол и строго извика :

- Показвай си езика !

В същият миг на главата му падна полилеят заедно с момиченцето с панделката, и столът под него се разби на парчета.

- Няма да си покажа езика ! – извика момиченцето и най- неприлично му се изплези.

- Няма да си покажа езика ! – изкриви му се едно момченце.

И едно друго момиченце !

И едно друго момченце !

И още едно !

И още едно !

- Няма да си покажем езиците ! – извикаха всички и взеха да хвърлят по професора изпочупени играчки..

-Тежък случай ! Тежък случай ! – повтаряше професорът като се измъкваше пълзешком. – Никой не е болен от ангина ! Ни от хрема ! Ни от скарлатина ! Тия деца всичките са заразени от бацила “Непослуш 13” ! Тук върлува страшна епидемия ! Страшна епидемия от непослушание ! Тая болест е ужасно заразителна ! И понякога е твърде продължителна ! За нея още нямаме ваксина ! Затова обявявам К А Р А Н Т И Н А !

Щом каза тия думи прочутият Професор Доктор Показвай Си Езика възседна своята спринцовка за инжекции и полетя към изследователския център “ Горчивото хапче “ , който за по-удобно се намиреше на Луната.

Той беше построен в сухото и изровено от кратери дъно на Океана На Надеждата, и приличаше на цирк, но вместо клоуни, тук имаше лекарствени роботи. Те най-фокуснически приготвяха лекарства против нечуващи уши, разсеяни глави, смучене на пръсти , хвърляне на закуски, глезотия, проклетия и всякакви други детски заболявания.

-Бързо! По-бързо! Най- бързо ! Светкавично ! – включваше скоростите на летящата спринцовка Професор Доктор Показвай Си Езика, и се носеше през бури, мълнии, гравитации, въздушни и безвъздушни пространства към Луната.

- Право към Океана На Надеждата ! Право към изследователския институт “ Горчивото Хапче “ ! – командваше той разтревожен, защото се боеше епидемията от непослушание да не излезе от детската градина и да не пламне целият град ! И цялата държава ! И целият свят !

- Ах, какво би станало тогава ! – повтаряше прочутият Професор Доктор Показвай Си Езика , и само като си помисляше, му настръхваше брадата. – Ах, какво би станало, ако веднага не измисля най-бързо действащо лекарство против непослушание !

И той стигна до Луната, влетя със спринцовката в своята лаборатория, изключи телефона, телеграфа, телевизора, телевнушителя, факса, интернет, интеркосмос, интервселена и всичко, което можеше да му попречи да се съсредоточи. После застана като йога на главата си, за да може всичкият му ум и мисли да се съберат на едно място. И като постоя така, докато му причернее пред очите, изкомандва строго :

- Уважаеми господа роботи ! Моля, включване на пълни обороти !

Мигновено в лунната лаборатория на Професор Доктор Показвай си Езика се появи цяла армия лекарствени роботи – всички направени от разни шишета, шишенца, колбички, лампички, епруветки, бурканчета, жички, мички, чипове, мипове, кристали, програматори, опознаватели, избиратели, дозатори , екранчета, екрани и така нататък и така нататък.

- Каква задача ни поставяте, моля ? – в един глас попитаха роботите и започнаха да изброяват :- Заушка ! Шарка ! Грип ! Дифтерит! Конюнктивит! Инат! Глезат! Плачлит! Липса на апетит! Сополивит! Кашлит ! Мързелит! ..

- Стоп! Стоп! Спрете ! – изкомандна ги Професор Доктор Показвай Си Езика. – Трябва ми лекарство срещу бацила Непослуш 13 ! За секунда и половина искам от вас да е готово ! Старт!

- Не-въз-мож- но ! – отговориха роботите и се самоизключиха.

- Тая дума да не съм я чувал! – подскочи Докторът и включи роботите. – Старт!

- Такъв. Бацил. Няма. Заложен. В нашата. Кибернетична. Памет ! – отговориха в хор роботите , и пак изключиха.

- Няма ли ? – ядоса се Професорът.

- Трак-трак-трак-трак! – затракаха изчислителите на роботите , и всичките им разноцветни лампички започнаха да мигат.

- Ба-ци-лът е за-ре –ги- стри-ран ! Но не е а-на-ли-зи-ран! – спокойно по роботски отговориха роботите.-За да направим лекарство, подайте ни бацила Непослуш 13, за да го анализираме. Стоп! И да създадем лекарство срещу болестта. Стоп

-Ха-ха!- изсмя се професорът.-Идете първо да го хванете! И ако успеете, ще ви кажа браво!

И професорът натисна едно копче и изстреля всичките работи от лабораторията на Луната право в Детска градина № 1109.После изтича до теленаблюдателя на института “Горчивото хапче” и това,което видя,беше ужасяващо:

От покрива на детската градина към роботите излетяха изстреляни с лъкове седем милиона и деветдесет и шест хиляди осемстотин и осемдесет и три стрели.

И лъковете и стрелите бяха направени от всички възможни и невъзможни, огъващи се и неогъващи се материали: релси, пружини, пръчки, дъски, греди, панели, предмети и парчета от предмети, най-сръчно пригодени от децата за оръжия.

-Не-е-е-е!-викаше директорката.

-А-а-а-а!-пищяха възпитателките.

-Ура-а-а!-скачаха децата.

А високо,високо в синьото небе роботите се разбиваха на малки разноцветни стъклъца,части,частици и частици от частиците с видими и невидими лъчения и се въртяха на слънчевата светлина като весели картинки от калейдоскоп.

-Да-а-а!-каза професор доктор Показвай си езика.-Неприятно! Извънредно неприятно положение!Тоя бацил Непослуш 13 унищожил съвременната,най-модерна техника на Изследователския институт “Горчивото хапче”! Но да не си въобразява,че мене може да ме победи! Ни-ко-га!

И той отвори специалната си аптека, в която държеше разни билки, прахове,сиропи и всякакви духове,затворени в бутилки,взе едно аптекарско автоматично хаванче и един огромен медицински компютризиран свръхмиксер, който приличаше на бетонобъркачка,защото ако не знаете-да зднаете ,миксер на български значи бъркачка, и се почеса по брадата.

-Такова лекарство още никой не е правил,но аз ще го направя!-рече той,като се качваше тържествено с асансьор до гърлото на миксера гигант.

-Ще се нарича . . . Послушин!Ще го разбъркам от Умнин с три капки Противоглезин,разбити в Антинахаин,и Тан-Таран,и Тинтирин,и Тантарин-тиминтирин.

Така говореше сам на себе си професор доктор Показвай си езика и прибавяше една към друга съставките на лекарството,като ги разбиваше много старателно с гигантския миксер в лабораторията на Луната.

-Ах,тоя бацил Непослуш 13!Ах,тоя бацил!-провикваше се от време на време професор доктор Показвай си езика и гласът му се носеше заканително из целия институт "Горчивото хапче",обикаляше по три пъти Луната и се загубваше някъде в Космоса.

А в това време в Детска градина 1109 епидемията от непослушание се развихряше все повече и повече. Директорката и възпитателките,и дори самата медицинска сестра просто не знаеха какво да правят!

-Ало!Ало!Министерството на детските градини!-викаха хорово те в останките от телефона,които усилено крепяха,ала децата бяха успели да прекъснат жиците и нямаше връзка.

-Ало!Министерството на детските градини!-плачеше Директорката, свряна надеждно в мазето зад грамадата останки от парното отделение.-Ало!Господин министър!-хълцаше по единствения оцелял мобифон скрит предвидливо и на време през деколтето на директорската ѝ пазва в невидимо и трудно досегаемо пространство. Обаче мобифонът бе изключил,тъй като батериите му бяха изгорели от вълнението и страха ѝ.

Но в Министерството на детските градини отдавна всичко знаеха! Защото едно министерство затова е министерство, за да знае всичко.Още щом започна епидемията,веднага бе свикано важно извънредно съвещание за детското непослушание.

На съвещанието се изказаха хиляда двеста и един учители!Две хиляди и сто родители!Три хиляди пенсионери!Пет хиляди готвачи, лелички и портиери!Дванайсет детски лекарки!Тринайсет детски зъболекарки!И един детски писател!

На съвещанието бяха изнесени 14 доклада и 107 съдоклада, и накрая се взе решение :

"Във връзка с разразилата се епидемия от непослушание в Детска градина 1109 , в столицата и в страната да бъде обявено извънредно положение!

Трябва да се вземат бързи мерки!

Децата трябва да се укротят!

Децата трябва да се възпитават!"

В същия миг в Министерството на детските градини и на други важни места бяха инсталирани камери и монитори за пряко наблюдение на Детска градина 1109.Три бронирани вертолета спуснаха по въздуха около сградата на детската градина кордон от панделки,намазани от двете страни с лепило,за да се залепя всеки,който се опита да влезе или да излезе от заразеното място. В същото време лично от министъра бяха изпратени светкавични радиограми със заповеди до всички заводи за играчки :

"Поради създаденото извънредно положение във връзка с епидемията в Детска градина 1109 заповядвам : заводите за играчки да работят денонощно и цялото производство незабавно да бъде изпращано в Детска градина 1109!"

-Не раз-ре-ша-вам!-викаше главният счетоводител.-Уважаеми господин министър,нима не разбирате,че децата от Детска градина 1109 ще изпочупят всичките играчки?Знаете ли колко пари ще струва това?

-Зная,разбира се!-викаше министърът.-Но,уважаеми господин главен счетоводител,не можете ли най-после да разберете,че по-добре е децата да чупят играчките,отколкото да разрушат самата детска градина.И сградата на детската градина.И да разнесат болестта в целия град.И в цялата държава.И дори в целия свят.

И заработиха усилено всички заводи за играчки :

И дървеният завод за кубчета.

И гуменият завод за моряци.

И подскачащият тенекиено-бакелитен завод за автомобилчета.

И кръглият завод за футболни топки.

И стъкленият завод за стъклени топчета.

И надувният завод за балони.

И заводът "Спящата красавица" за най-различни кукли.

И заводът "Картоненият лъв" за страшни африкански зверове от изкуствена кожа.

И заводът "Зайченцето бяло" за добри домашни и горски животни от кадифе.

И дори шареният завод за цветни моливи,бои и тебешери.

И лего!И млеко!И Барби!И Гарби!

Те работеха по цял ден и по цяла нощ.И по цял ден и по цяла нощ към Детска градина 1109 летяха камиони,натоварени с играчки.Сто и двама бронирани роботи за особени задачи,с бели престилки и марли на устите,разтоварваха камионите в задния двор на детската градина и след всяко разтоварване скачаха в един казан с вряла вода и най-всемикробоунищожителни препарати и химикали за дезинфекция.А децата изчакваха играчките и с войнствени викове превръщаха всичко на сол и слама.

-Вай,вай,вай,вай!-вайкаше се главният счетоводител.

По монитора за преки наблюдения на детската градина той гледаше какво става, и понеже не вярваше на изчисленията на компютрите и на всякаквите сметачни машини, проверяваше на голямото дървено сметало колко струват скупените играчки.

-Две хиляди и триста самолета-броеше той.

Хиляда сто и седем вертолета;

Пет хиляди и два с автоматично и дистанционно управление автомобиля;

Сто слона и една камила;

Три хиляди и три трамвайчета;

Дванайсет милиона зайчета;

Петнайсет милиона топки;

Шестнайсет милиарда хлопки;

Сто билиона кукли с букли...

дванайсет хиляди без букли;

Хиляда трилиона шарени балона;

Жирафи,лъвово и тигри-шестнайсет милиона!

Петнайсет хиляди и три компютърни игри.

-Вай,вай,вай!-вайкаше се главният счетоводител и след всеки камион с играчки си мокреше носната кърпа със студена вода и я слагаше на главата си.- Уважаеми господин министър!Ако епидемията от непослушание продължи още един час,незабавно си подавам оставката!

-Няма нужда-обади се някой и край прозорците на Министерството на детските градини прелетя прочутият професор доктор Показвай си езика.Той

весело си клатеше краката,възседнал спринцовката за инжекции,а зад спринцовката се люлееше един огромен оранжев балон,вързан с небеносиня панделка.На балона бяха изрисувани две големи букви “В П”.

-Какво ли ще е пък това?-чудеха се хората и гледаха нагоре,но прочутият професор доктор Показвай си езика не им обръщаше ни най-малко внимание.

Той летеше право към Детска градина 1109.

-Ураааа!-завикаха децата,защото още никога не бяха виждали такъв огромен оранжев балон,завързан с небеносиня панделка...Ураа!-завикаха и се приготвиха да замерят балона кой с каквото свари.

Обаче.

точно в тоя миг

над главата им се разсипаха мънички бели парашути.

Децата, разбира се,веднага се спуснаха да ги ловят.-Те не знаеха,че това не са парашути,а най-обикновени чашки,каквито има на автоматите за лимонада.Прочутият професор доктор Показвай си езика беше заредил с тях летящата спринцовка за инжекции и сега ги изстрелваше като снаряди.

Когато чашките бяха изстреляни,професорът сложи една тъничка игличка на спринцовката и я заби в балона.Игличката беше толкова тънка, че балонът не се пукна.Само стана по-малък,а спринцовката се напълни и стана оранжева.

Тогава прочутият професор доктор Показвай си езика хвана спринцовката като автомат и с един откос напълни летящите чашки!

Всичко това той направи много бързо-по-бързо от фокусник,затова децата не можаха нищичко да забележат.Те само видяха как мъничките бели парашути някак изведнаж станаха оранжеви,и то точно в мига,когато ги улавяха!

И много се изненадаха,когато разбраха,че това не са парашути,а чашки!

А когато видяха,че чашките не са празни,а са пълни с нещо оранжево,което мирише на портокали-съвсем се изненадаха!

-Портокалов сок!Портокалов сок!-завикаха децата и веднага започнаха да пият,защото от непослушанието бяха страшно ожаднели.

-Ей,какъв сладък портокалов сок!-пиеха те, и като изпиха всичко,се облизаха.

-Наздраве!-обади им се отгоре прочутият професор доктор Показвай си езика.-И моля,обърнете внимание.Тоя “портокалов сок”,дето го изпихте, не е никакъв портокалов сок,а противоопасното и ефикасно лекарство “Витаминозен послушин”,което аз измислих за вас!

И прочутият професор доктор Показвай си езика посочи с показалеца си там,където трябваше да бъдат двете големи букви “В П”, изрисувани на оранжевия балон.Само че буквите вече ги нямаше,защото всичкото витаминозно послушание беше изпито от децата и балонът съвсем се беше свил.

-Ха-ха-ха-ха!-разсмя се професорът,а децата гледаха,мигаха и нищо не можеха да разберат.

И както гледаха и мигаха,изведнъж носовете им започнаха да ги сърбят и децата започнаха да кихат.

-Киху!Киху!-кихаха те.-Киху!Ки-ки-ки-ху!

-Ха така!Силно!Още по-силно!-викаше професорът,изправен върху летящата си спринцовка за инжекции и дирижираше от въздуха кихането на децата.

Той дирижираше толкова разпалено,че дори и сто и двамата работи, които не бяха пили витаминозно послушание,си свалиха марлите от устите и взеха да се надкихват.

А медицинската сестра,която веднага дотича,щом чу,че се киха,с ужас гледаше през увеличителното си стъкло как с кихането от ушите на децата изскачат мънички,страшни и опасни непослушчета.

-Какво става?Какво става?-пищяха те,като падаха на земята,после се завъртяваха като вихрушка и пред очите на всички застана самият бацил Непослуш 13.

-Тревогааа! Спасявай се! – уплашено извика той, огледа се и скочи на носа на момиченцето с панделката

- Бягай! – заповяда му със страшен и опасен глас Непослуш 13 .

Момиченцето просто не знаеше какво да прави.

- Бягай ! Бързо да се махаме оттук !Защо се бавиш! Остави ги тия! Аз ще те направя Мис Непослуш! Мис вещица ще те направя! Бягай! Или ще ти изкривя носа! – извика на момиченцето още по-страшно и опасно Непослуш 13.

И в тоя миг...Някой го пипна за ухото.

Това не беше никой друг, а самият известен и прочут професор доктор Показвай си езика, който се беше спуснал със светкавична скорост на своята спринцовка за инжекции.

- А-а! Хванах ли те най-после! – каза той и вдигна с два пръста страшния и опасен бацил Непослуш 13 във въздуха. – Ще заразяваш децата и ще правиш епидемии от непослушание и безмозъчни безобразия, а ? !!

И професорът извади от джоба на професорската си престилка един специален буркан за опасни бацили и бактерии,отвори капака и без да обръща внимание на Непослуш 13,който пицеше и риташе,постави страшния и опасен бацил вътре.

После затвори хубавичко капака и пъкна буркана обратно в джоба на професорската си престилка.-Е? Как е?- намигна той на децата.- Я да видим сега кой ще си покаже езика?

-Аз!- каза момиченцето с панделката.

-Аз!- нареди се до него и момченцето ,което сега не се кривеше и не се плезеше,а си показваше езика.

-И аз! И аз!- дойдоха другите момченца и другите момиченца.И се натрупаха изплезени около професора.

-Така! –рече доволен професорът.- Епидемията е ликвидирана! Остава само да си умиете очите!И веднага,моля ви се,се залавяйте да почистите и подредите както трябва детската градина,защото тая бъркотия чака вас!

И прочутият професор доктор Показвай си езика се обърна кръгом, възседна летящата си спринцовка и отлетя към Луната.

-Край! –въздъхна с облекчение директорката като се измъкваше разрошена и раздърпана от мазето за всеки случай с мобифона в пазвата, а след нея въздъхнаха с облекчение още по-разрошените и раздърпани възпитателки и самата медицинска сестра.

-Край! – обърса чело с мократа си носна кърпа главният счетоводител на Министерството на детските градини и прибра дървеното си сметало.

-Край! – усмихна се министърът.- Все пак справихме се с положението.Браво на професора!

И той отиде в министерския си кабинет,повика секретарката си и продиктува нова заповед :

“Тъй като опасността от масова епидемия от непослушание във връзка със случая в Детска градина 1109 е ликвидирана,

н а р е ж д а м :

Извънредното положение в столицата и в страната да бъде отменено и всички заводи за играчки да преминат на редовна работа!

Второ :

За изключителни заслуги в борбата с епидемията се награждава със специален орден “Витаминозен мислопослушин” професор доктор Показвай си езика!”

Щеше да се подпише,но помисли,помисли и прибави :

Трето :

За неумение да направят живота на децата в детската градина интересен и да ги възпитат както се полага за умни граждани на Третото хилядилетие, уволнявам директорката, възпитателките и самата медицинска сестра от детска градина 1109 и ги преназначавам като градински джуджета от минали епохи.

После министърът на детските градини се подписа, сложи печат и приказката свърши.

X X X

ПРИКАЗКА ЗА ГЛУПАВОТО МАГАРЕНЦЕ

В цирка на площада живееше едно магаренце.Съвсем глупаво магаренце с панделка на опашката!

То се казваше Пепи,ходеше обуто с червени панталони и пиеше мляко от биберон.

Неговата баба,голямата циркова актриса Магарита,искаше Пепи да стане прочут клоун.Затова още на другия ден след своето раждане Пепи започна да взема уроци.

Ако искаш да станеш цигулар,трябва да взимаш уроци по цигулка! Ако искаш да станеш гимнастик,трябва да играеш гимнастика! Ако искаш да станеш дипломат, трябва да учиш езици и тънки дипломатически науки на ходене по въже.

Но ако искаш да станеш цирков клоун,трябва да взимаш уроци и по цигулка!

И по пиано!

И по тромпет!

И по гимнастика!

И по скачане!

И по ходене на въже!

И по премятане!

И по ритане на разни и всякакви топки!

И по учене на разни и всякакви езици!

И по летене в Космоса!

И по рисуване на картини!

И по писане на стихотворения!

И по смятане на мъчни задачи!

И по падане!

И по ставане!

И по тържествено покланяне!

И по всичко!

Така че малкото магаренце взимаше уроци от сутрин до вечер,от сутрин до вечер без прекъсване.

Без да излезе на улицата!
Без да се поразходи!
И без да си поиграе с приятели!

То взимаше уроци, а баба му седеше в едно кресло, гледаше го строго през очилата си, и когато магаренцето изкарваше урока добре, тя копитопляскаше и му даваше бонбони, а когато сбъркаше, тя скачаше сърдито, връзваше му кърпата за хранене и му даваше да пие мляко от биберона, за да има сили.

Разбира се, като изпиеше пълен биберон мляко, Пепи събираше толкова сили, че по време на целия урок не правеше нито една грешка.

Затова той стана голям клоун.

И ето че дойде ред на неговото първо представление.

По тоя случай из целия град бяха разлепени афиши с портрета на Пепи.

На афишите пишеше:

Елате да гледате чудо голямо:
Магаренце смело – по-смело от лъв!
Ах, колко е смешно да знаете само!
Магаренце умно,
На цирка клоун пръв!
То всичко, всичко може!
То всичко, всичко знае!
На лоста се премята
И волейбол играе!

След такава реклама билетите бяха просто мигновено разпродадени. А когато наближи часът за представлението, на площада около цирка се събраха толкова момиченца и момченца, заедно с бабите си и с дядовците си, и с майките си, и с бащите си, и с чичовците си, и с лелите си, които не бяха успели да си купят билети, че директорът на цирка се видя в чудо!

Те всички искаха да видят знаменитото магаренце, и то веднага!
Нямаше как!

Директорът взе една голяма помпа и почна да надува купола на цирка. Надува го, надува го, докато куполът покри целия площад заедно с децата. В същия момент засвири тържествена музика и на арената излезе магаренцето Пепи! То се поклони на всички страни и представлението започна.

Ах, само да можехте да видите как Пепи танцуваше по тъничко въже, изопнато високо под самия купол!

Как играеше ръченица с червеничките си пантофки върху въртящ се на арената барабан!

Как важно разговаряше на френски и английски с дебелия слон Мишо!

Как решаваше мъчни задачи от учебника за трети клас!

Как свиреше на тромпет!

Как пееше по ноти най-новите естрадни песни!

Как скачаше през огнени обръчи като същински лъв!

Как се въртеше на опашката си с главата надолу!

-Браво!Браво!-викаха децата и ръкопляскаха.

-Браво!-викаше директорът на цирка и размахваше възторжено зеленото си директорско бомбе.

А бабата на магаренцето, която седеше в ложата на първия ред, плачеше от умиление и бършеше сълзите си с дантелена кърпичка.

Най-после представлението свърши.

Тогава директорът на цирка тържествено излезе на арената и поднесе на Пепи огромен букет.

Всички започнаха да викат "Ура", а магаренцето, което можеше всичко да прави, стоеше с букета посред арената и не знаеше какво да го прави.

-Що за нещо е това?-си мислеше магаренцето, тъй като никога в живота си не беше виждало цветя. -Що за нещо е това?-Гледаше учудено то букета.- Защо ми го поднесоха така тържествено и какво ли трябва да направя с него?

То се помъчи да си спомни дали е имало урок за такова нещо, но такъв урок не може да си спомни, и понеже букетът миришеше на хубаво, магаренцето рече:

-О, благодаря! Това нещо май е сигурно за ядене!

И то започна да хрупа букета.

-Ах, какъв чудесен номер!-завикаха децата и взеха да се смеят.

-Ах, какъв най-весел номер!-смееха се те, а магаренцето невъзмутимо хрупаше букета и пъстрите цветя така му се услаждаха, че от услаждане забрави за представлението, и за баба си, и за директора на цирка, и дори за това, че не е какво да е магаренце, а известен прочут клоун.

-Стой!Какво правиш?-извика възмутен директорът, скочи и дръпна от устата на Пепи зелените дръжки.

Но на магаренцето толкова му се бяха усладили зелените дръжки, че почна да тича из цирка и да яде всичко, което е зелено.

Най-напред видя един зелен афиш-и го изяде!

После намери зелената пантофка на своята баба и я изяде!

След пантофката схруска зелената сигнална лампа!

След лампата налапа зелената панделка на собствената си опашка!

-Какъв срам! Какъв срам!- повтаряше баба му и стискаше очите си, за да не гледа.

А магаренцето вече дъвчеше зелената циркова завеса.

-О! Ще те науча аз как се ядат лампи и завеси!-рече разгневен директорът на цирка и се спусна да улови магаренцето. Но щом се приближи, Пепи грабна от главата му зеленото директорско бомбе и хукна да бяга.

- Дай ми бомбето! Дай си ми бомбето!-развика се директорът и взе да гони Пепи.

Но магаренцето тичаше много по-бързо от него.

То обикаляше арената, а директорът тичаше разгневен след него с протегнати напред ръце и падаше, и ставаше, и се премятеше, а целият цирк кънтеше от смях.

Смееха се момченцата и момиченцата!

И майките на момченцата и момиченцата!

И бащите !

И лелите !

И чичовците !

И бабите !

И дядовците !

И всички, които бяха дошли в цирка да видят знаменитото магаренце.

-Браво на мгаренцето !

-Браво на Пепи !

-Са - мо Пе - пи !Са-мо Пе-пи! – викаха те

и тропаха,
и скачаха,
и хълцаха,
и плачеха,
и се заливаха от смях.

-Са - мо Пе - пи ! – се носеше отвсякъде,защото гоненицата на директора и на магаренцето беше много смешна, и момченцата, и момиченцата, и майките, и бащите, и лелите, и чичовците, и бабите, и дядовците мислеха, че това е най-големият номер на представлението

Те се смееха все по-силно и по-силно. Магаренцето бягаше все по-бързо и по-бързо, а директорът, задъхан, вече лазеше на четири крака.

-Спри !Спри !- викаше той. – Така ли се постъпва с директорско бомбе ?!!
Дай си ми бомбето!

Но никой не го чуваше, защото смехът беше много силен, а гласът на директора съвсем-съвсем прегракнал.

-Ще те науча аз как се подхвърля директорско бомбе ! – рече директорът и взе да дебне магаренцето.

Той го дебнеше, а куполът на цирка се издуваше от смях.

Той го дебнеше, а куполът на цирка се издуваше от смях.

И точно когато го издебна, куполът на цирка гръмна от издуване и се разпръсна на парчета.

Всички залегнаха на земята и си закриха очите.

Когато се свестиха от уплахата, когато си отвориха очите и когато погледнаха нагоре през скъсания купол, видяха как от небето бавно като парашут се спуска зеленото директорско бомбе-

спуска се,
спуска се

и когато най-после се спусна съвсем и се намести върху главата на директора, всички забелязаха, че зеленото директорско бомбе е на главата на директора, но магаренцето го няма!

-Пепи! Пепи! Къде остана, Лели?-взеха да викат със сълзи на очи децата

,
и натруфените, наконтени, облечени официално и претенциозно, майки на децата,

и брадатите бащи,
и мустакатите дядовци,
и напудрените баби,

и както си бяха с перуките и официалните дрехи,
взеха да лаят из цирка и да търсят магаренцето.

Те обикаляха арената, Провираха се под килимите. Надничаха под столовете. Обръщаха джобовите си да не би случайно магаренцето да се е мушнало там и да се е загубило между носните кърпи, ключовете и всякаквите дреболии. Катереха се по хобота на слона Мишо и проверяваха какво има в ушите му, като светеха вътре с батерии, както когато се наднича в мазе. Дори си пяхаха един след друг главите в устата на лъва,да разберат не се ли е случило нещо в бъркотията.Но от Пепи нямаше и следа.

-Той е пропаднал! Той е изчезнал! Той е излетял в Космоса, и то без скафандър!-повтаряше баба му, голямата циркова актриса Магарита, и припадаше едно след друго.-Ти си виновен! Ти! Ти!-сочеше тя към директора.

А директорът стоеше сред арената, натискаше зеленото директорско бомбе на главата си и гледаше небето през дупката на скъсания цирков купол.

-Ето го!-извика той като гледаше през дупката, и в същия миг скочи на един трамплин, направи едно гигантско салто и излетя през скъсаното.

-Къде е? Къде е на баба съкровището!-извика голямата циркова актриса Магарита, спусна се към трамплина и излетя подир директора!

-Къде е? Къде е?-развикаха се всички и през скъсаното на купола започнаха да излитат момченца и момиченца,

и баби,

и майки,

и дядовци,

и бащи,

и чичовци,

и лели,

и портиерки,

и камериерки,

и пазачи,

и билетопродавачи,

и добре,че животните от цирка бяха в клетки,

защото иначе сигурно щяха да излетят и те.

- Пепиии!-викаха всички и летяха в летяща редица все по-високо и по-високо,

и летяха,

и летяха,

а знаменитото магаренце летеше далеч пред тях и те все не можеха да го настигнат.

- Дайте да го примамим с нещо зелено! Дайте нещо зелено преди да е достигнало до Космоса!-викаше директорът и размахваше зеленото си директорско бомбе, но небето беше толкова голямо и синьо, а директорското бомбе толкова малко в това голямо небе, че просто не се забелязваше.

Тогава всички,като летяха,започнаха да търсят нещо зелено по джобовите си,но нищо не намериха и вече се бяха отчаяли,когато видяха,че летят над зелената ливада.

-Пепи!Зелено!-извикаха те.-Надолу!Гледай надолу!

Пепи погледна надолу и като видя зеленото,веднага започна да се приземява.

Тогава всички си отдъхнаха и започнаха да се приземяват,като си мислеха с радост как още малко и ще се търкулнат на меката ливада, как ще прегърнат любимото си магаренце и колко хубаво все пак завърши всичко.

Но не щеш ли,духна вятър.

Той най-неочаквано ги издигна към облаците,

после ги отнесе към града,

залюля ги над покривите и те започнаха да падат по комините,

по антените,

по дърветата,

по балконите,

по въжетата за пране,увиснали между балконите,

по телеграфните стълбове,

върху бързащите автобуси и къде ли не!

Едно момиченце с панделка падна в една кошница с домати.

Един дядо с бакенбарди падна в бебешка количка и добре,че бебето не беше вътре.

Голямата циркова актриса се приземи в най-горната кабина на виенското колело и дълго се въртя ,додето слезе.А директорът на цирка като истински цирков директор успя да възседне стрелата на огромен кулокран.

-Марсианци!Валят марсианци!-викаха гражданите и се трупяха по прозорците на къщите и на учрежденията,за да гледат,а падащите размахваха ръце и крака и викаха:

-Пепииии!Пепи!

Защото в тоя момент магаренцето се приземяваше по средата на улицата сред най-голямото движение.

-Стой!Стой!-викаха момченцата и момиченцата,и майките на момченцата и на момиченцата,и бабите им,и дядовците им,и лелите им,и чичовците им,и всички,и всички!

Те викаха от комините

и от покривите,

и от антените по покривите,

и от балконите,

и от въжетата,изопнати между балконите,

и от телеграфните стълбове,

и от кошницата с домати!

И от виенското колело!

И от бебешката количка,

и никой не мислеше за себе си,а всички мислеха за любимото си магаренце.

-Стой!Стой!-викаха на магаренцето,защото улицата,на която се беше приземило,беше една много опасна улица!

Но магаренцето,което беше най-ученото магаренце в света и знаеше френски

и английски,

и можеше да решава най-трудни задачи,

и да танцува на въртящ се барабан,

и да играе волейбол,

което знаеше да свири на пиано,

на цигулка,

и на тромпет,

и можеше да прави още хиляди неща,

не беше излизало на улицата.

И както не знаеше какво са цветята и какво е зеленото на ливадата,така не знаеше и какво е опасна улица и как трябва да се движи човек по една опасна улица.

Затова,

щом се приземи,

то скочи на краката си и хукна сред колите и сред камионите, без да се оглежда,без да спира на пресечките и без да се съобразява със светофарите.

То тичаше с цялата сила на червените си циркови пантофки, прескачаше акробатически колите,правеше салта над камионите и пак тичаше,защото търсеше зеленото на ливадата.А зеленото все го нямаше,тъй като ливадата

беше далече,а в града нямаше дори зелени градинки,понеже градът беше един каменно-бетонно-асфалтиран град. Затова магаренцето продължаваше да тича.

И ето че в града настана страшна бъркотия!Магаренцето тичаше където му видят очите,а наоколо свиреха клаксони,виеха сирени, скърцаха спирачки,пищяха милиционерски свирки.

-Хванете го!Хванете това глупаво магаренце!-викаше директорът, възседнал стрелата на огромния гигантски кулокран.

А голямата циркова актриса Магарита гледаше с ужас от въртящото се виенско колело и припадаше едно след друго.

И всички се спуснаха да ловят Пепи.

И шофьорите на леките коли.

И шофьорите на камионите!

И милиционерите!

И пешеходците!

И момченцата!

И момиченцата!

И майките им!

И бащите им!

И бабите им!

И дядовците им!

Те се спускаха от комините,от покривите и от антените по покривите,и от балконите,и от възетата за пране,изопнати между балконите,изпълзяваха от кошниците с домати и от бебешките колички,докато заградиха Пепи от всички страни.

Едва тогава Пепи спря,огледа се и като видя толкова хора, помисли,че трябва да даде представление.

-Те сигурно са се събрали за представление!-рече си магаренцето.-А като им направя представление,може пак да ми дадат от онова сладкото със зелените дръжки,дето мирише на хубаво.- И започна да подскача ръченица с червените си лачени пантофки,да върти опашката си,на която все още стоеше парченце от зелената панделка,и да пее най-любимата си песен.

-Браво на магаренцето!-завика насъбралия се народ.

А магаренцето започна да гледа има ли някъде зелено,за да го налапа.

И тъкмо бе видяло зелената вратовръзка на един шофьор,

и тъкмо направи едно салто с намерение да я грабне от въздуха като един най-добър акробат,

когато някой го хвана за ушите.

Хвана го много силно и го вдигна във въздуха.Това беше големият железен кулокран,на който стоеше самият директор на цирка.

Той завъртя магаренцето над целия град,заклати го над площада и внимателно го пусна през скъсаното на цирковия купол в средата на арената.След него от стрелата на кулокрана на арената се спусна намръщен и директорът на цирка.

-Достатъчно си правил магариин!-рече той на магаренцето,като натикваше дълбоко в джоба на панталоните си зеленото директорско бомбе.

-Какви магариин?-рече обидено Пепи ,като си търкаше ушите.

-Ами магарешки магариин!-изскочи иззад вратата на цирка баба му,голямата циркова актриса Магарита.-Нима така постъпва един голям известен клоун?

И тя сърдито върза на врата на Пепа кърпата за хранене,пъкна в устата му биберона с млякото и го отведе да спи.

X X X

ПРИКАЗКА ЗА ОХЛЮВЧЕТО, КОЕТО ИСКАШЕ ДА СТАНЕ МОЛЯК

Да се родиш на тоя свят-
о, няма чудо по-голямо!
Дори да си едно щурче
или пък охлювченце само.
Отваряш смаяни очи -
и всичко! Всичко е за тебе!
Побързай - времето хвърчи!
Недей пропуска своя жребий!

Обаче... .

В дюните на Слънчев бряг живееше едно охлювче, което беше толкова лениво, че нищо не правеше.

Нито помагаше на майка си вкъщи!

Нито ходеше на пазар!

Нито си миеше очите!

Нито си учеше уроците!

Можете да си представите какво мързеливо беше това охлювче!

Майка му-голямата охлювка, просто не знаеше какво да го прави!

Щом го накараше да се умие или да свърши някоя работа, охлювчето веднага се скриваше в огромната кръгла тръба, с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика.

Тая тръба висеше на един пирон до вратата и охлювчето я използваше за разни и всякакви неща и особено за криене от работа. Видеше ли майка си да идва с метлата или с чантата за пазар, то скачаше в тръбата и така се свиваше вътре, че майка му не можеше да го измъкне.

Тя застава до гърлото на тръбата и започваше да вика.

Викаше, викаше, викаше, а охлювчето се свиваше все по-навътре и се спотайваше.

Ой, как се спотайваше охлювчето!

Така се спотайваше, че на края заспиваше от спотайване.

Тогава майка му отиваше на другия край на тръбата, и започваше да духа, за да го издуха.

Тя духаше толкова силно, че чак тръбата се люлееше на пилона и свиреше ли, свиреше, а охлювчето спеше и сънуваше, че е моряк, че има буря, че вятърът пищи и иска да го отнесе, а то се държи за високата мачта, пее си и пет пари не дава.

То винаги сънуваше все тоя сън. Сънуваше го много дълго! Чак докато майка му се умореше от викане и духане в тръбата и си отиваше заедно с метлата или с пазарската чанта.

Тогава охлювчето се събуждаше, протяга-а-а-гаше се до самите рога и изпълняваше навън.

А как блестеше слънцето навън!

А как синееше морето!

И как се гмуркаха в морето мореходите!

И как се клатеха по мореходите моряците, важни-важни в раираните си моряшки фланелки!

На охлювчето изведнъж му се приискваше да стане моряк.

- Ще си плавам с някой мореход по морето - си казваше то, - ще се разхождам важно-важно с раирана моряшка фланелка и никой няма да ме гони с метлата и с пазарската чанта и да ме кара да върша разни работи!

И ето че един ден, като се протегна до самите рога и като си каза тия думи, охлювчето свали от пирона тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика, мушна се отново вътре и се търкулна с нея надолу по дюните-право в моряшкия магазин!

Моряшкият магазин се намираше до самото море.

Без да се колебае, охлювчето влезе вътре.

- Добър ден! - поздрави то.

- Добър ден! - отвърна продавачът. - Какво обичате, моля?

- Решил съм да стана моряк! - каза охлювчето. - Дайте ми, моля ви, една моряшка фланелка и един мореход!

- Заповядайте! - поклони се продавачът и подаде едно найлоново пликче с моряшка фланелка и една картонена кутия с мореход.

Охлювчето страшно се зарадва.

То веднага облече моряшката фланелка и включи мотора на морехода.

- Бъррррр!- забръмча моторът и от магазина мореходът полетя направо в морето.

Охлювчето едва успя да се търкулне на борда с тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика.

- Ура-а-а! - извика то. - Вече съм моряк! Ще си плувам по морето и никой няма да ме кара да върша разни работи! Лети, мореходе, в просторите сини!

Но мореходът, вместо да заплува навътре в морето, даде заден ход и спря на брега.

- Защо спиращ на брега? - учуди се охлювчето.

- А как да потегля в морето, когато си нямам моряк? - рече мореходът.

- Ами аз какво съм? - каза охлювчето. - Не съм ли моряк? Виж, имам моряшка фланелка!

- Да! Имаш моряшка фланелка! Тя за моряка е знак. Но само с фланелка, с моряшка фланелка, никой не става моряк!

- Как не се досетих! - рече охлювчето. - Че аз нямам шапка. Може ли моряк без моряшка шапка!

И то бързо се пхна в тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика, и се търкулна към моряшкия магазин.

- Добър ден! - поздрави охлювчето.

- Добър ден! - отвърна продавачът. - Какво обичате, моля?

- Дайте ми бързо една моряшка шапка! - каза охлювчето.

- Заповядайте, моля! - поклони се продавачът и му подаде една моряшка шапка с дълги, дълги ленти и надпис "Черноморски флот".

Охлювчето подскочи от радост. Сложи шапката на главата си и полетя към морехода.

- Карай в морето! - извика то и скочи на палубата.

Но кой знае защо, мореходът не потегли.

- Защо стоиш? - попита охлювчето. - Защо не заплуваш в морето?

-А как да заплувам в морето,когато си нямам моряк!-рече мореходът.
-Ами аз какво съм?-огорчи се охлювчето.-Ето,имам и моряшка шапка!
-Моряшката шапка,моряшката шапка!Тя за моряка е знак!Но само с шапка,но само с шапка никой не става моряк!

-Сега разбирам-каза охлювчето.-Може ли моряк без моряшка песен!
И то отново влезе в тръбата,с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика,и се търкулна към моряшкия магазин.

-Добър ден!-поздрави охлювчето.
-Добър ден!-отвърна продавачът.-Какво обичате,моля?
-Дайте ми по-бързо една моряшка песен!-каза охлювчето.
-Заповядайте,моля!-поклони се продавачът и подаде на охлювчето една стара,хубава моряшка песен.

Охлювчето я взе и се търкулна пак към морехода.Качи се на палубата,разгърна нотите и започна да пее.Дори се опита да изсвири старата моряшка песен на тръбата,на която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика.

Но кой знае защо,мореходът пак не помръдваше от брега!
-Хайде,потеглай!-извика му с нетърпение охлювчето.
-Бих тръгнал!Веднага бих тръгнал!Но,моля,кажете ми как?В морето не мога да ида,когато си нямам моряк!

-Ами аз какво съм?-ядоса се охлювчето.- Не съм ли моряк? Имам си, гледай, моряшка фланелка! Шапка моряшка с ленти! Имам си хубава песен моряшка! Какво ми трябва още?

-Имаш, да! Имаш моряшка фланелка!Шапка моряшка с ленти! Имаш си хубава песен моряшка! Ала не струват нищо те, защото нямаш, защото нямаш, нямаш моряшко сърце!

-Щом нямам, ще си купя!-рече охлювчето, влезе в тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика, и се търкулна към моряшкия магазин.

-Добър ден!-поздрави охлювчето.
-Добър ден!-отвърна продавачът.-Какво обичате,моля?
-Моряшко сърце!-рече запъхтяно охлювчето.-Веднага ми дайте моряшко сърце!

-Съжалявам- вдигна рамене продавачът,-но. . моряшки сърца не продаваме. Моряшките сърца, млади момко, въобще не се продават!

-А може би тогава се рисуват?-рече охлювчето.

И то си потопи рогата в морето, там, където водата беше най-синя, и нарисува на гърдите си едно голямо синьо сърце. После помисли- помисли и нарисува вътре в него котва.

-Ето!-рече охлювчето.-Вече си имам и моряшко сърце!

И то се затъркаля тържествено към морехода.

Щом стигна, охлювчето се измъкна от тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика, и се изпъчи пред носа на морехода.

-Е?Сега какво ще кажеш?-рече то.

Мореходът погледна към гърдите му и замря от възхищение.

Той никога не беше виждал такова моряшко сърце-голямо, синьо и в средата с котва.

-Аз вече си имам моряк! Вече си имам моряк!-засвири мореходът. От радост мачтите му се издигнаха сами и по тях се развяха гирлянди и пъстри моряшки знамена.

-Ей,моряк,защо стоиш?-извика той на охлювчето.-Измий ме! Лъсни ме! Прегледай машините! Зоват ни, зоват ни просторите сини! Морето се пени! Вълните искрят! Да тръгнем! По-скоро да тръгнем на път!

Щом чу,че става дума за работа, охлювчето веднага скочи в тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духова музика.

-Каквооооо?-каза то.-Да мия? Да лъскам? Да преглеждам машините? Оооо!!!

И така се скри,че да не му се виждат и рогата.

-Ей, моряк!-взе да вика мореходът в гърлото на тръбата.-Хайде, приготвяй ме за път!

Но охлювчето не му се обаждаше, а се свиваше все по-навътре в тръбата и се спотайваше.Спотайваше се и си мислеше:

-Нека мореходът сам да се измие! И сам да се лъсне! И сам да си прегледа машините! И като си свърши всичката работа, аз ще скоча на борда и ще заплувам в морето.

Така си мислеше охлювчето, а мореходът в това време стоеше до гърлото на тръбата и викаше ли, викаше.

Той викаше,а охлювчето се спотайваше,той викаше,а охлювчето се спотайваше-докато най-после заспа от спотайване.

Тогава мореходът отиде от другата страна на тръбата,там, откъдето си свири,и взе да духа, за да го издуха.

Той духаше толкова силно, та чак тръбата се търкаляше и свиреше ли, свиреше.

А охлювчето спеше и сънуваше, че е моряк, че мореходът се носи по вълните все по-навътре в синьото море и то се разхожда важно-важно на борда с моряшката шапка и с моряшката фланелка. Разхожда се и пее старата моряшка песен.

-Кой е тоя моряк с моряшката шапка и с моряшката фланелка, който се разхожда важно-важно по палубата на морехода и пее такава стара и такава хубава моряшка песен?-питат се една-друга малките рибки и по-големите риби, и дори най-големите и се трупат покрай морехода.

-Оо! Това е големият моряк с най-най-прекрасното моряшко сърце! Вижте го! Вижте го! Сърцето му е синьо и вътре в него има котва!-казва една рибка с бинокъл.

Тогава всичките рибки-и малките, и по-големите, и най-най-големите се гмурват във водата и си донасят биноклите, за да видят по-добре моряка с най-най-прекрасното сърце.

И точно тука охлювчето се събуди.

Тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духова музика, вече не се търкаляше и не свиреше, и никой не викаше в широкото ѝ гърло.

-Сигурно мореходът е отишъл да се мие, да се лъска и да си прегледа машините-засмя се охлювчето, проте-е-е-гна се до самите рога и изпълзя навън.

А как блестеше слънцето навън!

И как примамливо синееше морето!

И колко бял и лъснат беше мореходът!

Пъстрите моряшки знамена се вееха по високите мачти и мореходът тръгваше на път.

-Ей! Мореход! Чакай ме!-извика охлювчето, скочи в тръбата и се търкулна по брега.

Но мореходът се плъзна по вълните и затанцува в синьото море.

-Къде отиваш без мен? Мореход!-развика се охлювчето.-Нали аз съм твой моряк?! Нали си нарисувах моряшко сърце?! Ей,мореход!

-Моряшките сърца не се рисуват! Моряшките сърца туптят!-обади се мореходът и се понесе към хоризонта.-Сбогом, охлювче! Ти никога няма да станеш моряк!

-Хъм!-каза охлювчето, постоя-постоя на брега, после влезе в тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика, и се опита да се търкулне към къщи.

Но тръбата не можеше да се търкаля нагоре по дюните.

Тогава охлювчето я нарами и бавно запълзя по пясъчните хълмове.

Дюните бяха много високи, а тръбата много тежка, пък и слънцето припичаше, затова охлювчето честичко се спираше, влизаше вътре в тръбата и изкарваше по един сън.

То и до ден днешен така си пълзи по дюните на Слънчев бряг и мъкне тръбата, с която някога баща му беше свирил в охлювската духовна музика.

И като срещне някоя камила, която си няма работа, или някоя майmunка, дошла да се понапече по пясъка на дюните и да се окъпе в морето, охлювчето се изляга до тях и започва да говори.

То дълго им говори, че не е какъв да е охлюв, а известен, важен и голям моряк, преброял всички океани и морета. Пее им старата моряшка песен, показва им вече избелялата моряшка фланелка, моряшката шапка и нарисуваното си моряшко сърце.

. . . .Но кой ли може да вярва на едно лениво охлювче!. . . .

А как сияе слънцето-

ах,как сияе!

И как синее небосклонът

до безкрая!

Морето се прелива във небето!

Безкрайни пътища зоват момчето!

Златни пътеки-

златни искри!

Мами морето

с волни игри!

Кораби! Хора!

Пясък! Вода! -

Твой е простора!

Твой е света!

Х

ПРИКАЗКА ЗА ГОГО МНОГОЗНАЙНИКА

На улица “Падналото зъбче “ номер двадесет и осем без две живееше едно момче, което всички, абсолютно всички от единия край до другия край на улицата наричаха Гого многознайника.

Той току що бе навършил шест години, и като се надигнеше на пръсти едва достигаше дръжката на вратата, но знаеше толкова много, колкото не знаеха нито дядо му, нито баба му, нито леля му, нито чичо му, нито дори братовчед му, който можеше вече да върви, да казва “rrrrr”, и дори да карра велосипед с три колелета.

Гого знаеше мрките на леките коли от цял свят ! – Мерцедес ! Рено ! Форд - морд ! Волво - моло ! Пежо – межо !.. Знаеше имената на футболистите от всички български и чужди отбори ! На рекордьорите от местните и световни състезания ! На шоумените и поп звездите ! На фокусниците от цирка и даже породите на кучетата от цялата улица “Падналото зъбче”

Но той не само знаеше .

Той и можеше !

Можеше с лъжица да бие като барабан по всичко, каквото му попадне:
по тенджери,

канчета,

маси,

столове, и така нататък и така нататък.

Да тича маратон!

Да плува бруст !

Да се катери по дърветата!

Да пазарува най-различни неща :

Бонбони,

Близалки,

Сокчета,

Пасти,

Шоколади,

Балони и какво ли още не!

Можеше да играе на “куц крак”!

На топчета !

На криеница !

На гоненица !

На прескачаница !

Можеше да се носи като вятър с ролери!

Да побеждава баща си на електронните игри!

Да забива спасяеми голове на дядо си от всяко положение, и разбира се, да спасява голове от всяко положение, когато е вратар!

Но и това е нищо !

Гого знаеше да свири ! Той така свиреше с уста, че проглушаваше ушите на всеки, който се осмелеше да мине по улица “Падналото зъбче”

А освен това можеше да разговаря на разни езици!

Той съвсем свободно разговаряше по жабешки :”Квак-не квак-ис- квак-кам квак –киф-квак - ла!”

По пилешки!- “Пи- ис-пи- кам пи-шо-пи-ко-пи-лад!

По бърмбарски ! – “ Бърм-мо бърм-же бърм-и бърм-сла-бърм-до-бърм-лед !”-

Всичко знаеше Гого! И дори знаеше, че след понеделник идва...сряда! – Такова учено момче!

А когато един прекрасен ден Гого се убоде на пирон и сам отиде в лечебния център, за да му сложат йод и инжекция против тетанус, и когато медицинската сестра му каза “Браво!”, а лекарят си свали очилата и заяви, че това е първото храбро и умно момче, което среща – славата на Гого гръмна!

Гръмна и започна да се разпространява.

Защото вие знаете, че една слава ако не гръми и не се разпространява, тя въобще не е никаква слава.

-Гого многознайника! Гого многознайника! – тръгна от уста на уста: по телефони,

по мобифони,

по домофони,

по високоговорители,

по ефира от разни телевизионни и радиолюбители! – Гого многознайника! Гого многознайника! Той е най-храбрият! Той е най-умният! Той тича най-добре! Той скача най-добре! Той пазарува най-добре! Той говори на всякакви езици! Той знае всички футболни звезди, шоумени и поп певици! Само Гого многознайника!

За 9 минути и 27 секунди новината обиколи цялата Земя. Оттам полетя към Луната. От Луната – към Марс! Оттам – към Юпитер! От Юпитер напусна Слънчевата система, и след час и тридесет и една минути стигна до планетата Ем – Бе 312 от съзвездието “Охлюв”

А в това време на планетата Ем - Бе 312 от съзвездието “Охлюв” положението беше много сериозно. Председателят на планетата бе подал заявление за пенсиониране и нямаше кой да го замести.

Вече цели 1300 светлинни години старият председател стоеше със заявление в ръце! Край него 1300 светлинни години заседаваха мъдрите членове на планетарния съвет, без да ядат и без да спят, и не можеха да решат тоя толкова важен за съдбата на планетата въпрос.

И изведнъж от грамадната космоприемателна станция, която се намираще на купола на заседателната зала, се чу далечен тъничък сигнал:

-Гого многознайника!...Гого многознайника!...

Тоя сигнал беше толкова далечен и толкова слаб, че приличаше на бръмченето на комар, но членовете на съвета веднага наскочаха, сложиха усилвателите на ушите си и се заслушаха.

-Гого многознайника! Гого многознайника! – се носеше от ефира.

-Най после! Най после! – зарадва се старият председател на планетата Ем – Бе 312 от съзвездието “Охлюв”.- Ето кой ще ме замести! Съгласни ли сте?

-Съгласни сме!

-Пращайте веднага най-бързия звездолет да доведе знаменития и многознаещ Гого! Нека Гого управлява планетата, пък аз ще си взема сакчето за пеперуди и една кутийка с карфички, и тръгвам на лов за крокодили! Ура-ура-а! И председателят изскочи от заседателната зала.

В същия миг от планета Ем-Бе 312 от съзвездието “Охлюв” излетя огромен, най-модерен звездолет. Той имаше формата на футболна топка и летеше 2000 пъти по-бързо от скоростта на светлината.

И никой не се учуди, когато звездолетът се отправи към земята!

И никой не се изненада,когато кацна на улица “Падналото зъбче”, точно пред № 28 без 2.

И никой не ахна,когато от звездолета излезе най-старият от членовете на планетата Ем-Бе 312 от съзвездието “Охлюв” и пред събралите се граждани направи предложение Гого Многознайника да стане председател на планетата.Нищо,че току-що е навършил шест години.

-Го-го!Го-го! – викаха в това време децата от улица “Падналото зъбче” и от цялата Земя.

А Гого стоеше на балкона ,стъпил върху един голям стол,защото парапетът му пречеше да вижда,и повтаряше:

-Няма как! Щом положението е такова,няма как !Ще трябва да замина.

-Само че най-напред си изтъркай добре коленете!- дърпаше го отзад баба му.

А майка му,със сълзи на очи,вече приготвяше банята и чисто бельо.

За сърдечното изпращане на Гого към далечната планета Ем-Бе 312 ,за тържествените речи,за цветята и за чудесния космически полет през целия Млечен път до съзвездието “Охлюв” няма да ви разказвам,защото се надявам,че всичко това,до най-малката подробност сте го чели във вестниците и сте го гледали по телевизията.

И ето че след няколко дни Гого Многознайника, с пламнали уши и с най-новия си костюм, ушит от бял ямболен специално за случая,стъпи на планетата Ем-Бе 312 от съзвездието “Охлюв”.

И в същия миг засвириха фанфари,и двама съветници с маршова стъпка се отправиха към момчето.

Първият носеше писалка и лист,а вторият-сметало.

-Моля,Ваше превъзходителство многознаещ Гого,напишете Вашето поздравление към народа на планетата! – каза първият.

-Но аз...не мога да пиша...- каза Гого.

-А не знаете ли буквата “А” ?

-Не я зная !

-А не знаете ли буквата “Б” ?

- Не я зная!

-А не знаете ли поне буквата “Ш”,която прилича на гребен и с която започва думичката шоколад?

-Не я зная !—призна си Гого.

-Какъв скандал! Какъв скандал!-зашумяха в залата.- Той не знае да пише !

-Наистина,не знае да пише,но може би знае да смята – намеси се вторият съветник- Ваше превъзходителство многознаещ Гого!Я ми кажете,моля,колко прави две и три !

-Две и три...две и три... -започна да си брои пръстите Гого. – Две и три прави ...осем!

-Какъв скандал! Какъв скандал!-зашумяха в залата.- Той не знае и да смята !

-Какво да правим сега ? Един толкова неграмотен председател нима може да ни управлява?!!

-Питайте веднага в съзвездието “Нощта на чудесата”! И на планетата “Синята камбанка”!И в мъглявината “Таратунчо-Барабунчо”...

- Космос!Космос! –заработиха всички космопредаватели. – Какво да правим с Гого Многознайника ?

И изведнаж се чу един тъничък сигнал.Той беше много слаб,защото идеше направо от Земята,но щом го чуха,всички замълчаха и си сложиха усилвателните слушалки.

-Върнете Гого отново при нас !- обаждаха се от Земята.-Ние ще го пратим на училище!И когато научи това,което е нужно да знае,и завърши училище,ще дойдете да си го вземете!

-А колко време ще трябва да ходи на училище ?- провикнаха се разтревожени съветниците от планетата Ем-Бе 312 от съзвездието "Охлюв".

-Една година в първи клас! Една година във втори клас! Една година в трети! И в четвърти! И в пети ! И в шести ! И в седми ! И в осми! И в девети! И в десети! И в единадесети! И в дванадесети ! И след това още пет години,за да получи висшето си образование!

-А колко прави една ваша година ? – обадиха се от планета Ем-Бе 312.

-365 земни денонощия!

-О! Това е точно колкото да изпием спокойно една чашка малинов сироп! – зарадваха се мъдрите съветници,настаниха Гого в звездолета и го изпратиха на Земята.

Това се случи на 14-ти септември,а на 15-ти септември Гого Многознайника, заедно с всички деца,тръгна на училище,за да научи буквите и цифрите,и да се научи да пише,и да се научи да смята,и да изучи всички ония науки, които са необходими на един председател на планетата Ем-Бе 312 от съзвездието "Охлюв", и за всеки гражданин на България от малката планета Земя.

Х Х Х

ПРИКАЗКА ЗА СИНОПТИКА

Имаше някога един синоптик-ужасно нещастен синоптик,чиято работа беше всяка вечер да съобщава какво ще бъде времето на другия ден.

Вие, разбира се, знаете колко трудно е това!

И колко е важно!

И колко е отговорно!

Ами ако каже,че ще духа вятър,и всички,и всички,и всички,и децата, и майките,и бащите,и бабите,и дядовците,и бебетата си купят въртележки от пъстра хартия и излязат по балконите,и по терасите,и по градинките,за да ги повъртят, а вятърът не духне и въртележките не се завъртят? Или пък ако съобщи,че ще вали дъжд и всички тръгнат с чадъри, а задуха вятър и чадърите литнат на облаци от чадъри!

Ай! Ай! Ай! Ай!

Тогава започваха да звънят телефони! И домофони! Да гърмят микрофони и високоговорители!

.- Тоя синоптик не е никакъв синоптик! Той ужасно лъже!-възмущаваха се бащите и майките,и дядовците, и бабите, и децата.

Те се възмущаваха в трамвая, когато отиваха на работа,и през време на работа!Възмущаваха се по опашките в магазините! И когато плетяха дантели! И когато пиеха кафе! И когато режеха лук! И когато си смучеха бибероните! И когато перяха! И когато си бръснеха мустаците! И когато скачаха на куц крак!

С други думи,когато синоптикът не познаваше какво ще бъде времето,за това започваше да се говори с възмущение в цялата държава и дори в целия свят!

А синоптикът много се стараеше! Даже нощем не спеше от старание, а смазваше и лъскаше своите така важни и необходими уреди за изследване на времето: едно тенекиено петле за измерване посоката и силата на вятъра, един железен метър за измерване на облаците и един кантар с голяма кука за разни и всякакви случаи.Той ги лъскаше и смазваше всяка нощ! Всяка нощ до три часа, петдесет и девет минути и петдесет и шест секунди! После ги нареждаше на нощното шкафче и загасваше лампата. Но още не сложил главата си на възглавницата, часовникът започваше да звъни за ставане! Синоптикът се стряскаше, грабваше петлето,метъра и кантара от шкафчето, пъхаше ги в джобовете на пижамата си и от леглото скачаше направо в своя аеролет! Натискаше педалите и се понасяше в небето.

По цял ден синоптикът летеше с петлето,метъра и кантара подир вятър и облаците. Гонеше ги с аеролета, за да ги измери и за да разбере кой вятър на къде отива и кой облак колко е голям,и колко тежи,и дали е пълен с дъжд,или е празен. А вятърът и облаците бягаха и се криеха от него.Те бягаха,а той ги гонеше и ги дебнеше,и ги ловеше един по един с куката на кантара,и ги измерваше до милиграм и милиметър,и всичко записваше на една карта -така, докато паднеше мрак!Тогава,запъхтян, синоптикът се спускаше с аеролета направо пред телевизията.Закачаше картата, вземаше показалката и казваше :

-Драги зрители!

Утре се очаква времето да бъде такова и такова.Сутринта ще паднат мъгли.След обяд ще се развие купеста облачност.Ще духат слаби югоизточни ветрове.

Той показваше на картата, а в това време край антената на телевизионната кула се събираха всички облаци и ветрове, подслушваха какво говори синоптикът и се наговаряха :

-Хайде да му изиграем един номер-казваха те.- Вместо слабите югоизточни ветрове утре да духат силните западни. А вместо високите купести облаци тайно през нощта да припълзят ниските слоести!

Можете да си представите какво ставаше на другия ден! Хората се сърдеха, а синоптикът, зачервен от срам, просто не знаеше какво да прави!

-Ще ви науча аз,проклети облаци и ветрове!-ядоса се той най-после. –Аз ще ви гоня и ще ви измервам, а вие ще ми правите номера и ще ме излагате!

И той отиде в завода за специални поръчки и взе две огромни,непробиваеми, разтегателни торби – едната за вятър, другата за облаци. После се качи в аеролета и се издигна в небето.

Щом го видяха, облаците и ветровете взеха да се крият.

Те се мъчеха да се изплъзнат, но синоптикът знаеше всичките им номера.

Те тичаха, а той ги преследваше!

Те тичаха, а той ги преследваше!

И щом ги настигнаше,

закачаше ги с куката на кантара,

и нито ги мереше,

нито ги теглеше,

а направо ги набутваше в торбите.

До вечерта всички облаци и всички ветрове бяха изловени, и торбите станаха толкова натъпкани и надути, че аеролетът едва успя да ги довлече до Земята.

Синоптикът ги закотви на покрива на своята къща,
заклучи котвите с катинар,
върза ключето на врата си,
облече си официалния костюм,
сложи си оранжева кърпичка в горното джобче,
нагизди се с папионка в същия цвят,
отиде в телевизията,
усмихна се,

и каза :

-Драги телевизионни зрители!

Утре времето ще бъде ясно и слънчево!

В близките дни няма да има никакви промени!

Лека нощ, драги телевизионни зрители!

И той си отиде вкъщи с танцуваща стъпка, съблече се, нахлузи пижамата си, пъхна часовника под възглавницата, и за първи път заспа спокоен, сладък сън.

Спеше синоптикът и не искаше нищо да знае!

А в това време настана ден.

И като всеки ден, Слънцето се показва.

И като видя, че няма нито едно облаче и нито един вятър , много се зарадва.

- Сега ще си погреея както трябва! – си каза то, и взе да се издига по небето и да грее.

То се издигаше и грееше,

издигаше и грееше,

издигаше и грееше,

и колкото се издигаше, толкова повече грееше.

Грееше с целия си огън и жар!

Грееше, защото нямаше нито вятър, който да го разхлади, нито облаци, които да го спрат.

Грееше с такава сила, че всичко започна да се изпарява!

Изпаряваха се реките и моретата.

И рибите!

И корабите!

И моряците от корабите!

Изпаряваха се супите от тенджерите

и самите тенджери!

И тиганите!

И вилиците!

И чиниите!

И паниците!

Изпаряваха се готвачите с лъжиците!

Изпаряваха се африкански крокодили!

Изпаряваха се бързите автомобили!

Изпаряваха се всички шоколадови бонбони!

Изпаряваха се панталони!

И круши!

И ботуши!
И чанти!
И тиранти!
Изпаряваха се конците с иглите!
Изпаряваха се кочините със свините!
Изпаряваха се непослушните момчета!
И дебелите охранени мечета!
Изпаряваха се футболните топки!
Изпаряваха се котки!
И котлони!
И бизони!
И дървета!
И павета!

Биволите – заедно с блатата
и кокошките с гнездата!

Жабите летяха като птички! –

ИЗПАРЯВАХА СЕ ВСИЧКИ !

Дядовците, както си разговаряха по пейките, излитаха в небесата!

Пожарникарите хукнаха да ги свалят, но само след минута вече ритаха във въздуха, заедно с маркучите и с големите си сгъваеми стълби.

Като видяха какво става, смелите полицаи си сложеха железни ботуши, и се спуснаха да ловят пострадалите със сакове за пеперуди, но и те увиснаха между небето и земята.

А слънцето продължаваше да грее.

И никой не знаеше какво щеше да стане, ако полицаите не бяха започнали да свирят със своите свирки тревога.

Те свиреха толкова силно, че синоптикът най-после се събуди.

Това стана в същия момент, когато неговата къща се разклати и започна да се изпарява.

Той скочи, погледна през прозореца, и приbledня.

-Ай! Ай! Ай! Ай! - хвана се той за главата.- Вай !Вай! Вай! Вай!

Без да губи време, синоптикът се хвърли към печката, събори тръбите, пхна се в дупката на комина и се закатери към покрива, дето бяха закотвени торбите с вятъра и облаците. Протегна се, за да стигне до тях, но не можа да стигне, защото ако се пуснеше от комина, щеше да се изпари.

Тогава се досети, че в джоба си има магнит.

С голям риск, синоптикът освободи едната си ръка, извади магнита и го насочи към железните ботуши на полицаите.- В същия миг полицаите полетяха и се залепиха в редичка: първият - до самия синоптик, а последният - до торбата с облаците.

- Храбри полицаи ! – извика синоптикът, докато сваляше от врата си ключа за котвата. - По-скоро отвързвайте торбите, храбри полицаи!

- Тъй вярно! - козируваха полицаите, и първият от тях, който беше до самия синоптик, тържествено пое ключа и го предаде на втория. Вторият го подаде на третия. Третият – на четвъртия, и така до последния полицаи, който беше до торбата с облаците. Той отключи котвата и смело развърза торбата.

Че като почна да се лее един дъжд!

Че като почнаха с дъжда да ваят от небето
шарани,
хамсии,

делфини,
скумрии,
кораби,
каци,
раци,
моряци!
На полюса валяха крокодили!
В блатата падаха автомобили!
По улиците като град се сипеха бонбони!
Маймуните ловяха панталони!
В Антарктика валеше черен сняг от буболечки! Над Африка се лееха реки
от бели мечки!
-Защо ли виждам миражи?-се чудеше двугърбата камила.
А водата вече стигаше до покривите.
-Храбри полицаи!-викаше синоптикът.- По-скоро,храбри
полицаи!Отвържете торбата с ветровете,защото ще се изподавим! Храбри
полицаи!
-Тъй вярно!Да отвържем торбата с ветровете!-рапортуваха полицаите и
развързваха торбата.
-Фюуууу!-измъкнаха се от торбата ветровете,разгониха облаците и се
пръснаха по четирите посоки на света.
-Ураааааа!-извикаха полицаите.
А синоптикът избърса с мокрия ръкав на пижамата си мократа си
глава,прибра се в своята стая и три денонощия мисли.
После взе писалката си и написа :

До най-големия
Н а ч а л н и к

П р е д л о ж е н и е
от най-добрия синоптик

Уважаеми господин началник,
За изключителни заслуги в изпълнение на служебния си дълг, моля, да
бъда награден.

После се подписа и приказката свърши.

Х

ПРИКАЗКА ЗА ДЕВЕТИЯ ЕТАЖ

Може би момченцето,за което искам да ви разкажа,си имаше име,а може
би и нямаше.

Всички в асансьора го наричаха Деветия етаж.

-Аз съм до деветия етаж-казваше то,когато се връщаше изцапано от игра в
кварталната градина.

А когато асансьорът спираше на деветия етаж,то казваше “Довиждане!” и се запътваше към техния апартамент.

Никой не знаеше и не се интересувахе в кой апартамент живее Деветия етаж,нито кои са неговите родители.Но всички знаеха,че даже когато е самичко в асансьора,момчето никога не прави като другите деца-да се разхожда нагоре-надолу по жилищния блок,а направо натиска копчето за деветия етаж.

Но ето че веднъж на момченцето му се прииска да отиде и да види света по-нагоре.

-Я да натисна копчето за някой друг етаж-си каза то.-Например за десетия.

И момченцето си протегна пръстчето,но изведнъж се спря.

-Не!На десетия ще бъде почти като на деветия.По-добре е да отида на единадесетия етаж-помисли то и протегна ръката си към копчето за единадесетия етаж.

Това копче стоеше малко по-високо,но момченцето го стигаше и щеше вече да го натисне,когато видя копчето за дванадесетия етаж.

-На единадесетия етаж ще бъде почти като на десетия.Не е ли по-добре да ида на дванадесетия!

И пръстчето му само се устреми към по-горното копче.То даже се спря на него,но в тоя миг момченцето съгледа още едно копче.То стоеше много нависоко и за разлика от останалите,на които бяха отбелязани етажите,на него не пишеше нищо.

-Какво ли ще стане,ако натисна точно него?-си каза момчето.-Може би ще ме заведе при звездите.

И без да се колебае, Деветия етаж се повдигна на пръсти и натисна копчето.

Асансьорът веднага полетя с такава бързина,че краката на момченцето сякаш станаха оловни. В ушите му започна да бучи,но асансьорът продължаваше да го изкачва нагоре и нагоре. . .А когато най-последно спря, момченцето отвори вратата и се намери на една тераса.

На терасата имаше два охранени,дебели облака.Те се търкаляха по мозайката и подскачаха като гумени топки.

-Добър ден!-им каза Деветия етаж,защото беше възпитано момченце и винаги най-напред поздравяваше.-Може ли да погледна как се търкаляте?

-Ние не се търкаляме!-изпъшка единият облак и продължи да се търкаля.

-Тогава какво правите?-засмя се момченцето.

-Ние не се търкаляме!-изпъшка облакът.-Ние правим гимнастически упражнения.-И той се преметна презглава.-А ти къде си се запътило?

-Реших да ида при звездите!-отвърна Деветия етаж.-Те тука ли живеят?-И момченцето погледна към небето.

-Ооо!-поеха въздух двата облака и се надуха като огромни плондери.-Притрябвали са ти звездите! Не ги търси! Недей да гледаш в тях! Ще те замаят!

И облаците скочиха на смешните си тънички крака и бързо взеха да отупват широките си дрехи.

От тях се вдигна пара, закълби се и всичко наоколо потъна в пухкава бяла мъгла.

--Къде съм? Къде съм?-попита момченцето,понеже терасата изчезна и небето над нея изчезна,и то стоеше сам-самичко сред мъглата с протегнати ръце.

-Къде съм?-питах Деветия етаж и се въртеше около себе си.

-В света на облаците!-обади се далечен глас.

Мъглата се раздвижи и пред очите на момченцето израсна вълшебен сребърен палат.

Никога, дори на кино, Деветия етаж не беше виждал по-голямо чудо!

Прехласнато, момченцето гледаше как всеки миг палатът се руши и се изгражда по-голям и по-красив.

Кулите му се издигаха.. издигаха. . .

Разсипваха се и се превръщаха в златни кубета. . .

Кубетата се надуваха като балони, пукаха се и се превръщаха във войници.

. .

Войниците ставаха високи сводове. . .

Сводовете – леки колони. . .

Колоните сами се извайваха в статуи, които непрестанно се променяха. . .

-Колко е хубаво! Съвсем като вълшебно!-възкликна момченцето и се завтече към палата.

Премина през стените, като че нямаше стени, и се намери в разкошна синя зала. От тавана висяха стотици полилеи. Светлината им преливаше в трептяща небесна дъга и се отразяваше в басейн от кристал. Чудни, невиджани цветя и птици изпълваха всеки миг залата.

-Колко е хубаво!Колко е хубаво!-повтаряше момченцето.

Към него от всички страни тържествено вървяха великани и джуджета с изкривени лица и прегърбени фигури, покланяха му се и се стопяваха.

-Колко е хубаво!Колко е хубаво!-повтаряше Деветия етаж.-Защо ми е да ходя при звездите?Ще остана завинаги в страната на облаците-рече момчето и му се прииска да се подруса на един диван от жълта коприна.

Но щом се докосна до него-диванът изчезна.

Деветия етаж изтича до едно кресло от синьо кадифе, но креслото се превърна в слон и замаха заканително хобота си.

Момченцето реши да се качи на слона, но слонът подскочи и стана маймуна.

Маймуната-жираф.

Жирафът-костенурка.

-Колко е забавно!-смееше се с глас Деветия етаж.-Те се променят, защото аз се докосвам до тях.

А момченцето тичаше из целия палат и пипаше каквото му попадне.

Завесите се превръщаха в огледала,

огледалата-в цветни градини,

градините-в морета с кораби,

а корабите-в щъркели.

-Ей че съм магьосник! Ей че съм вълшебник!-радваше се малкото момче.

Най-после се умори и огладня.

-Сега искам хубаво да се наям!-каза то и веднага пред него застана огромен поднос със зрели плодове : ябълки, круши, банани, портокали. .. Какво ли нямаше в подноса!

Момченцето посегна да вземе една праскова, но тя се превърна в птичка и излетя.

Посегна към голяма сочна ягода, но тя се разтопи в ръцете му...

-Не искам повече да си играем! – каза момченцето.

Но играта покрай него продължаваше.

-Искам светът да се променя само когато пожела аз и както пожела аз ! – извика момченцето изправено всред движещите се грамади от предмети,

животни и хора, от влакове, от самолети, ракети, заводи, дървета, комети, планети и какво ли не !

Те ставаха всеки миг все повече и се променяха все по-бързо.

- Ще ви науча аз! – подскочи момченцето и почна да дебне.

Край него мина един стол. То се хвърли и го стисна в ръцете си, за да го спре и да го задържи, но столът се разпиля.

Момченцето се спусна към един най-прост ключ, който се въртеше безгрижно из въздуха.

Замахна, хвана го! – Но ръцете му останаха празни.

Тогава закри очите си с ръце и се разплака.

-Защо ми е тоя дворец и целия тоя свят, когато всичко в него е лъжливо! Защо ми е ? – плачеше то и по бузите му се стичаха вадички. – По- добре е да го няма!

Щом Деветия етаж изрече тия думи, духна силен вятър. Облачният свят се завъртя, земята се извъртя, и докато момченцето разбере какво става, от облачния свят и от двореца не остана ни следа.

То успя да види само двата облака как бързо се търкалят към края на терасата, изтича към тях, но двата облака се сгромолясаха надолу и изчезнаха.

Момченцето остана сам-самичко на терасата. Изтри си очите и погледна нагоре. – В избистрилото се небе спокойно и ярко блестяха звездите. Те се движех по своите мъдри и ясни закони, и пръскаха лъчите си в мрака, обгърнал света.

-Какво от това, че са далече – си каза момченцето. – Ще вляза в асансьора и с него ще ида при тях! Сигурно има някое копче, което преди не видях!...Или съм сбъркал копчетата.

И то повика асансьора.

Вратата се отвори и се показа асансьорчикът.

-Кога ли са го назначили ? – помисли момченцето и влезе в кабината.

Асансьорчикът затвори внимателно вратата след него.

-За кой етаж е господинът ? – попита той със сериозен глас.

-За звездите! – каза момчето - Има ли такова копче за звездите ?

-Има ! – каза асансьорчикът почтително. – Но Вие сте прекарвали живота си в облаците, и за Вас и късно за звездите.

-Защо ? –искаше да възрази момчето. Аз бях при облаците само час!

Но се погледна в огледалото на асансьора, и видя, че вече не е момченце, а солиден възрастен господин с мустаци и оплешавяла глава

-Тогава....за деветия етаж !...- смутено каза той, и асансьорът го понесе надолу.

Х Х Х

ПРИКАЗКА ЗА ВЕСЕЛАТА УЛИЧКА

Ето МОЙТА ВЕСЕЛА УЛИЧКА!

Ето моята радостна уличка!

Ето МОЙТА ПРИКАЗНА УЛИЧКА!-

Уличке,

Приказна,

Уличке добра!
УЛИЧКЕ, прекрасна уличке!
Уличке, ЛЮБИМА УЛИЧКЕ.!
УЛИЧКИ, ВЪЛШЕБНА УЛИЧКЕ!
УЛИЧКЕ ПРИКАЗНА,
УЛИЧКЕ ДОБРА!

В края на София, там където свършва градът и започва полето, живееше една весела уличка.

Тя си нямаше трамвай със звънец, и да си признаем, понякога ѝ беше мъчно. Но затова пък си имаше девет високи, високи тополи – толкова високи, че върховете им достигаха чак до небето.

Имаше си и една стара и забравена от преди времето на Джи –Ес- Емите жълта телефонна кабина.

Ах, тая телефонна кабина! Тя беше не само жълта, но и ужасно бърлива. По цял ден стоеше на ъгъла и разговаряше :

Ало ! Бъра, бъра,бъра!
Ало ! Бъра, бъра, бъра!
Ало! Бъра, бъра, бъра!
Бъра, бъра,бъра,бъра!
Ало! Ало! Ало! Ало! -Бъра, бъра, бъра, бъра!
Ало! Ало! Ало! Ало! – Бъра, бъра, бъра, бъра!
Ало !Ало! Ало! Ало! - Бъра, бъра, бъра, бъра!
Бъра, бъра, бъра,бъра,
бъра, бъра, бъра, бъра,
бъра, бъра,бъра, бъра,
бъра, бъра, бъра,бъра, бър!

Но най-много уличката се гордееше не с бърливата си телефонна кабина, а със своя пазач. Тоя пазач имаше най-черните и лъскави ботуши на света , най-дългите мустаци на света и най-доброто сърце. А вие знаете, Че :

Най-важното в човека е сърцето!
Добро ли е – спокоен ти бъди!
Каквото и да срещне, запомнете,
Доброто на света ще победи!
Добри ли са,добри ли са сърцата,
Добър ще е, добър ще е светът !
Да пазим ний сърцата на децата !
На стража да стоим за доброта !

Така мислеше пазачът, докато крачеше по асфалта на Веселата уличка, и по цял ден бдеше, да не ѝ се случи нещо лошо.

-Задача важна имам аз – казваше той, и стъпките му отекваха:
Раз !Раз!
Да пазя уличката малка!
Да ви е весело на вас,
раз,раз ! –

Прогонвам злото с мойта палка!
Раз! Раз! Раз! Раз! Раз! Раз!
Стоя на пост до късен час!
Раз! Раз!
Не бойте се от тъмнината!
Аз цяла нощ ще бдя над вас!
Раз! Раз!
Спокойно спете си в леглата!
Раз! Раз! Раз! Раз! Раз! Раз! Раз!

Вечер, когато всички деца се прибираха, когато всички прозорци угасваха, и когато дори телефонната кабина се уморяваше да разговаря, и нй-после заспиваше капнала от бърборене, пазачът заставаха на пост на Веселата уличка, точно срещу жълтата телефонна кабина.

Той по цяла нощ не спеше и пазеше уличката. Защото уличката беше малка, и много се страхуваше от тъмнината.

- Чичко пазач! Чичко пазач! – стряскаше се насън тя понякога. – Тука ли си ?

-Тъй вярно ! – отговаряше пазачът. – Да не би да си сънувала лош сън? Ей сега ще го прогоня !

Той си вдигаше палката, и лошият сън се изплашваше и побягваше.
Тогава пазачът тихичко запяваше :

Весела уличке, спи ! Аз те пазя!
Пазя цветята, тревичките !
Пазя гнездата на птичките !
И на децата усмивката!
И на бащите почивката!
Весела уличке, спи ! Аз те пазя!
Пазя съня на врабчетата!
Пазя смеха на момчетата!
Пазя на Сънчо качулката,
И на щурчето гъдулката!

Успокоена, уличката веднага заспиваше.

Тя заспиваше толкова дълбоко, че не усещаше как идва утринта.

Вятърът измитаха с дългата си метла тъмнината от големия площад на небето, слънцето слагаше златната си шапка и излизаше да си направи всекидневната разходка, а уличката продължаваше да спи.

Да знаете само как ѝ се присмиваха ранобудните облачета, когато отиваха към своята детска градина :

Вижте колко е сънлива ! –
Много е сънлива!
Щом е толкова сънлива,
Значи е ленива!
Веселата уличка пак се е успала!
Веселата уличка пак е закъсняла!
Вижте колко е сънлива!
Страшно е сънлива! –
Всяка сутрин се успива,

И не се умива!

Веселата уличка пак се е успала

Веселата уличка пак е закъсняла!

-Хайде да ѝ умием очите и да я събудим! – казваха те, грабваха малките си лейки, с които поливаха цветята, напълваха ги с вода от чешмата на небесния площад, и се навеждаха, за да ги излеят върху уличката.

В същия миг изсвирваше свирката на пазача.

Ах, тая свирка !

Тя свиреше толкова строго!

А свиреше строго, защото пазачът я надуваше с цялата си пазаческа сила :

-Фю-у-у-у-у-у!

Облачетата се стряскаха и хукваха кое накъдето види

В бързината те си закачаха шарените панталонки и сините и розови униформени престилки по върховете на тополите,но не спираха, за да се откачат, а се дърпаха и бягаха, защото знаеха, че са виновни.

-Ах, вие палавници! Ах, немирници! – клатеше глава пазачът, и гледаше как по върховете на тополите остават да се веят сини, розови и шарени парцалчета от скъсани панталонки и престилки.

-О-о-о! Тия облачета са направо невъзможни! – обаждаше се в тоя миг жълтата телефонна кабина. – Аз трябва веднага да кажа на техните майки ! И на бащите им! И на бабите им! И на дядовците им! И на учителката им! И на директора на небесната детска градина! И на предачите! И на тъкачите! И на шивачите, за да ушийт нови престилки и панталони!И на всички магазини в столицата и в страната!

Ало! Бъра,бъра бъра!

Ало! Бъра,бъра бъра!

Ало,бъра! Ало,бъра!

Ало! Ало! Ало! Ало!

Бъра!Бъра!Бъра! Бъра!

Ало!Ало!...

От тоя шум уличката се събуждаше.

-Бягайте,облачета!Бягайте!-провикваше се тя.- И си пазете ушите!

Но ето че веднъж на Веселата уличка едва не се случи нещастие.

Беше след обяд и облачето Мими се връщаше от детската градина. То беше много радостно,защото беше нарисувало най-хубавата рисунка на небето и така тичаше,че прескачаше тополите по две наведнъж. Прескачаше ги като нищо:първата и втората,третата и четвъртата. . седмата и осмата. . .и изведнъж,не щеш ли,хоп!-престилчицата му се закачи на най-горното клонче на деветата топола!А престилчицата беше съвсем новичка!Синичка на бели капки.Бяха му я купили само преди два дни от големия небесен магазин и облачето се страхуваше,че ако я скъса, майка му ще му се кара.То се спря и се опита да се откачи,но колкото се мъчеше да се откачи,толкова повече се замотаваше.

-Няма ли кой да ми помогне!Няма ли кой да ми помогне!-заплака облачето и по уличката закапаха едри горещи сълзи.

Уличката цялата помръкна и се натъжи.А пазачът спря да крачи, вдигна нагоре глава и като видя как облачето рита безпомощно,закачено на самия връх на тополата,и плаче,мустаците му увиснаха от състрадание.-Той беше весел и добър пазач и не можеше никак да гледа нещастие и сълзи.Затова,без да губи

време,пазачът изтича до жълтата телефонна кабина,прекрати служебно всички разговори и вдигна слушалката:

-160 ! 160 !Чувате ли ме?-завика с всичка сила той,а вие знаете,че 160 е номерът на самата пожарна команда.-160 ! 160 ! Тук пазачът от Веселата уличка! На топола № 9 се е закачило едно облаче и е увиснало с главата надолу. Бързо докарайте голямата стълба!

Още в същия миг се разнесе вой на сирена и след две минути на уличката спря задъхана и зачервена от бързане голямата пожарна кола. Смелите пожарникари с лъскавите медни каски издигнаха най-дългата стълба на пожарната команда,изкачиха се на върха на тополата и като се крепяха един друг и се протягаха колкото могат,откачиха облачето.

Тогава то изведнъж престана да плаче и взе да си оправя престилчицата.

-Нищичко й няма!-каза облачето,като си бършеше сълзите.-Никъде не се е скъсала!И даже не се е изцапала.Само мъничко подгъвката се е разпрала,но аз ще я зашия и мама няма да познае.

- Майка ти може да познае,може и да не познае,но само друг път да съм те видял да прескачаш тополите по две наведнъж,и то с най-новите си дрешки-мисли му!-закани му се отдолу с пръст пазачът.

От срам облачето стана съвсем,съвсем розово и изведнъж хукна към своята облачна къща с наведена глава.

А в това време пожарникарите навиваха най-дългата стълба и като я навиха,подкараха пожарната кола към пожарната команда.Пазачът застана мирно и им козирува в знак на благодарност,а уличката пак стана най-веселата уличка на света.

Има, има на земята,
Има, има на света
Малка уличка, в която
Стават всички чудеса

Веселата уличка на игрите!
Веселата уличка на мечтите!
Веселата уличка, от където
пътищата стигат до небето!

Има, има на земята,
Има, има на света,
малка уличка, в която
е събрана радостта!

Уличката с луди въртележки,
с викове, шеги, сълзи и смешки!
Уличката шумна, от която
пръскат се децата като ято!

Има, има на земята
Има, има на света,

малка уличка, в която
ражда се човечността!

Веселата уличка – обикни я!
Веселата уличка – запомни я!
Веселата уличка – запази я!
Ако нямаш уличка – измисли я!

X X X

ПРИКАЗКА ЗА ГРОЗНОТО ЧАДЪРЧЕ И ЗА МИШЛЕНЦЕТО СЪС СРЕБЪРНИ МУСТАЧКИ

Веднъж, в понеделник, пред Магазина за Всякакви Неща, спря огромен
камион ,пълен с най-най- хубави чадърчета за момиченца.

Всички чадърчета бяха направени от коприна :

От синя коприна с червени цветя!

От жълта коприна със сини цветя!

От бяла,

От розова,

От зелена,

От оранжева –

От всякаква коприна на всякакви цветя !

...И само едничко беше ушито от най-евтин и обикновен памучен
плат,който наричаха зефир. При това не пъстър, а кафяв.

Щом го видя, госпожа продавачката ужасно се ядоса.

- Какво грозно кафяво зефирено чадърче! – каза тя.- Кое момиченце ще
вземе такова грозно кафяво зефирено чадърче!

А в това време на улицата пред магазина се беше вече наредила
безкрайна опашка от момиченца. – Всяко искаше да си купи чадърче!

-Дайте на мене онова от синята коприна с червените цветя! – викаше едно
момиченце и скачаше от нетърпение.

-А на мене розовото с белите цветя! – провикваше се друго и протягаше
напред и двете си ръце.

-На мене червеното! На мене червеното! – плачеше трето, защото се
боеше, че някое друго момиченце ще го изпревари и ще вземе прекрасното като
разцъфнал мак червено чадърче.

За половин час чадърчетата свършиха. Остана само кафявото зефирено
чадърче,защото никое,никое момиченце не го поиска.

-Така си и знаех! – каза продавачката,хвана чадърчето за дръжката и го
пъкна в най-затънтения ъгъл на магазина, между празните кутии и повредените
стоки.

На чадърчето му стана много мъчно. То се сви в зефиреното си калъфче и заплака с горещи кафяви сълзи:

Нещастно съм чадърче!
Тъй грозно и само!
Изхвърлено чадърче!
Останало едно!
Ъх-ъх-ъх-ъх-
Останало едно.

Защо не съм красиво ? –
Тъй никой ме не ще !
Защо не съм щастливо
При някое дете! –
Ъх-ъх-ъх-ъх,
при някое дете!

Така плачеше чадърчето и сълзите му бяха толкова горещи, че там, откъдето капеха, мигновено размиваха боята и оставяха бели точки.

Големите сълзи оставяха големи бели точки, а малките сълзички оставяха мънички бели точки.

Разбира се, самите сълзи ставаха съвсем-съвсем кафяви!

Те се плъзгаха една подир друга по дръжката на чадърчето и накрая потекоха към Ъгъла на Затънтения Ъгъл на Магазина За Всякакви Неща като същинска кафява рекичка.

Потекоха ей така, без нищичко да знаят и да подозират!

Без да знаят,
И без да

подозират,

Че там,

В Ъгъла на Магазина,

Тайно от всички,

Си живееше едно мишле.

То беше едно много добричко мишле със сребърни мустачки. И което е най-важното, умееше да прави фокуси.

То можеше да прави всякакви фокуси! –

Фокуси на дупки и фокуси на гевречета!

Фокуси със сирене и фокуси със сланина!

Можеше да прави дори фокуси с орехи!

Но не можеше да направи такъв фокус, че опашката му да стане кафява!

А на мишлето много му се искаше да си има кафява опашка! Защото вие не знаете колко красиво може да стане едно мишле, което освен сребърни мустачки, си има и кафява опашка.

Но как ?

-Трябва да попитам някой стар, голям и известен фокусник ! – си казваше мишлето. – Не може един стар, голям и известен фокусник да не знае как се прави кафява опашка !

И то си подаде муцунката от ъгъла.

В това време кафявата рекичка от горещите сълзи на чадърчето се беше приближила до Ъгъла на Затънтения Ъгъл на Магазина за всякакви неща. – Толкова се беше приближила, че мишлето едва не си потопи мустачките в нея.

-Я ! – извика мишлето, и се дръпна, защото малко се уплаши. – Това кафява рекичка ли е, или не е кафява рекичка ?

И то пак си подаде муцунката, и пак едва не си натопа мустачките в рекичката.

-Ей! Ти не си ли една кафява рекичка ?- попита мишлето предпазливо.

-Ъхъ ! – отвърна рекичката, защото вие знаете, че тя беше рекичка от сълзи, а рекичките от сълзи хълцат.

- И...не те ли направи един стар, голям и известен фокусник?

- Ъхъ ! – отвърна рекичката.

- И можеш да боядисваш опашки, нали ? – едва не извика мишлето.

- Ъхъ! – изхълца отново рекичката.

- Моля ти се, кафява рекичке, направена от стар, голям и известен фокусник! Боядисай опашчицата ми кафява! – изцвърча от нетърпение мишлето, праметна опашката си през глава и я потопа в рекичката.

То наистина малко се опари, защото вие знаете, че рекичката беше от горещи сълзи, но мишлето толкова много искаше да има кафява опашка, че не се отдръпна, а остана така, без да диша и без да се помръдва. А вие не знаете колко е трудно за едно мишле да не се помръдва дори и една четвърт от секундата.

- Колко време трябва да стоя и да не помръдвам ? – попита то рекичката. – Две секунди, или десет ?

- Ъхъ ! – изхълца пак рекичката.

- Значи десет ! – въздъхна мишлето и почна да брои :

Ой !

Мирно да седиш ! –

Една секунда!

Как ?

Как ще издържиш ? –

Две секунди !

Тъй

Трудно е това ! -

Три секунди!

Но

Аз ще издържа ! -

Четири секунди !

Щом

Толкова успях ! -

Пет секунди!

От

Мирно не умрях! –

Шест секунди !

Ще

Издържа до край ! –

Седем секунди !

От

Всички ще съм “НАЙ!” -

Осем секунди!

От

Всички ще съм “НАЙ!” –

Девет секунди!

От

Всички ще съм "НАЙ!" –
Десет секунди !

Така пееше мишлето и си гледаше опашката, а тя оставаше сива като преди.

Ако беше някое друго мишле, щеше да се отчая , но мишлето със сребърните мустачки беше упорито мишле, и продължаваше да брои и да не си помръдва опашката от кафявата рекичка.

И когато преброи десет пъти по десет секунди,

Нещо каза :

" Шшшшшшш",

Опашката му изведнъж стана кафява, а рекичката потече бистра, като истинска рекичка от сълзи.

От радост мишлето подскочи три пъти толкова високо, че събори една празна картонена кутия, и вдигна такъв шум, че продавачката от Магазина За Всякакви Неща се обърна.

Тогава мишлето си подви опашката, защото предпочиташе продавачката да не го види,и то да продължи да си живее тайно в Ъгъла на Затънтения Ъгъл на магазина.

Затова мишлето си подви опашката !

И чак тогава забеляза...

Че крайчето й...

Не се е...

боядисало!

Да бъдеш мишле, да имаш сребърни мустачки и кафява опашчица, и крайчето на опашчицата ти да не е кафяво, а да е като крайчетата на опашките на всички мишлета, това е истинска трагедия! – Ах, каква трагедия!

С разтуптяно сърце мишлето изтича до рекичката, но рекичката вече не беше кафява, а съвсем, съвсем бистра. И не течеше, а се беше смалила като чертичка, която бързо се изпаряваше.

-Къде отиде кафявото на рекичката и самата рекичка ? – попита мишлето.
– И кой сега ще боядиса крайчето на моята опашка ?

-

- Ами сега? Ами сега?
- Какво да правя вий кажете!
- Ами сега ? Ами сега?
- Ах ! Помогнете! Помогнете!

Опашка имам, но защо,
Когато си остава сива!
Мустачки имам от сребро ! –
Но само с тях не съм красиво!

Ами сега ? Ами сега?
Какво да правя вий кажете!
Ами сега ? Ами сега ? –
Ах! Помогнете ! Помогнете !

-О-о, аз ще ти помогна! – обади се тогава чадърчето. – Чакай само още малко да поплача !

И в същия миг по дръжката на чадърчето се търкулнаха две големи кафяви сълзи ,и две мънички кафяви сълзички.

- Значи това си Ти ? – развълнува се мишлето и си натопа крайчето на опашката. – Значи ти си тоя стар, голям и известен фокусник, който може да прави дори кафяви опашки! Как се радвам, че се запознахме! И кога ще ми бъде боядисано крайчето на опашката ?

-То вече е боядисано! Ъхъ! Ъхъ! – отвърна чадърчето.

Ах, колко се зарадва мишлето ! Така се зарадва, че от радост запя :

Колко съм красиво!
Колко съм щастливо!
И подскачам волно!
Щото съм доволно !

Хоп!Хоп! Хоп! Хоп!
Хоп! Хоп ! Хоп!

Опашчица имам кафява !
Мустачки – от чисто сребро!
Ще ида сега на забава,
С бастунче и шапка с перо !

Колко съм красиво!
Колко съм щастливо !
И подскачам волно!
Щото съм доволно !

Хоп !Хоп !Хоп! Хоп!
Хоп! Хоп! Хоп!

И мишлето се поклони на чадърчето, защото беше възпитано мишле. А в това време по дръжката на чадърчето се търкулнаха още три големи кафяви сълзи и още две мънички кафяви сълзички.Мишлето просто нямаше какво да ги прави, защото цялата му опашка вече беше боядисана.

- Достатъчно ! Благодаря ! – каза то. – Аз съм вече толкова красиво мишле със сребърни мустачки и кафява опашчица, че ти можеш да престанеш да правиш тоя фокус.

-Не мога ! – отвърна чадърчето.

-Защо ? – учуди се мишлето. – Нима е възможно Един Такъв Фокусник, да не може да престане да прави един Такъв Фокус ?..Или..
Може би...този фокус е много вкусен ?

-Никак не е вкусен, защото не е никакъв фокус, и аз не съм никакъв фокусник! – рече през сълзи чадърчето. – Аз съм ...едно Грозно, Кафяво, Зефирено чадърче, което си няма момиченце, и никога, никога няма да си има!...

-Не може да бъде ! – прошепна мишлето. – Значи ти не си един Стар, Голям и Известен Фокусник, а си едно Грозно, Кафяво, Зефирено чадърче...- повтори то.- Ако е така, ако не си голям фокусник, а си чадърче, тогава ти си едно

Добро , Огорчено Чадърче ! А едно добро ,огорчено чадърче никога не може да е грозно ! –

И мишлето смъкна мокрото калъфче и разтвори кафявото зефирено чадърче.

- Ах ! – каза чадърчето, защото видя, че вече не е просто кафяво зефирено чадърче, а кафяво зефирено чадърче на големи и на малки бели капки.

-Видя ли?-каза мишлето.-А сега,моля те,погъделичкай ме по носа.

Чадърчето се обърна с дръжката надолу и погъделичка много внимателно с върха си нослето на мишлето.Щом го погъделичка,мишлето кихна и с кихането сребърните му мустачки изведнъж пораснаха един метър.Мишлето изтича тайно до самия щанд,взе ножицата на продавачката,отрязва си мустачките и ги нави на кълбо.

-Погъделичкай ме отново!-каза то на чадърчето.

Чадърчето отново го погъделичка по нослето, мишлето отново кихна, и отново сребърните мустачки на мишлето пораснаха по един метър, и отново мишлето изтича и тайно взе ножицата на продавачката, и отново си отрязва мустачките и ги нави на кълбо. И когато това се повтори седем пъти, кълбото от навити сребърни мустачки стана голямо колкото топка за тенис.

-А сега си затвори очите, защото ще направя един фокус ! – каза мишлето на чадърчето.

Чадърчето послушно си затвори очите.

Тогава мишлето вдяна в кълбото от сребърни мустачки една тъничка, мъничка игла за фокуси, и бързо-бързо избродира покрай белите капки сребърни цветя: Покрай големите капки – големи сребърни цветя, а покрай малките капчици – мънички сребърни цветенца. След това присви доволно очите си и каза :

-Готово !

Чак тогава чадърчето погледна, и като погледна, едва не припадна от щастие.

-Аз ли съм това чадърче ? Аз ли съм това най-най-най красиво чадърче на света ? – засмя се то и се завъртя.

-Ти си, разбира се ! Шшшш! – каза мишлето. – Полека, да не ни усети продавачката!

То хвана чадърчето за дръжката и го поведе по тайни и тайнствени пътеки от Затънтения Ъгъл - към самия вход на Магазина За Всякакви Неща. Там се спотаиха зад вратата, издебнаха удобен момент, когато продавачката стоеше с гръб към тях, и изскочиха на улицата.

Те тръгнаха по тротоара, а от двете им страни, и отпред и отзад, веднага започнаха да се трупат хора.

Трупаха се и ги гледаха,

и се трупаха и ги гледаха,

а когато чадърчето и мишлето отминаваха, те се обръщаха,

и се обръщаха,

и се обръщаха,

та чак вратовете им се изкривяваха от обръщане! – Защото никой никога не беше виждал такова красиво мишле със сребърни мустачки и кафява опашчица да върви по улиците с такова красиво кафяво чадърче на бели капки и сребърни цветя!

-Това чадърче сигурно е от чужбина ! – разправяше продавачката от Магазина За Всякакви Неща, която също беше излязла на улицата да погледа. – В нашия магазин никога не сме имали такива красиви и интересни чадърчета!

А момиченцата, които бяха излезли, за да разходят своите нови пъстри копринени чадърчета, и да се покажат, просто умираха от завист.

-Мишленце ! Мишленце ! – тичаха те подир мишлето със сребърни мустачки и с кафява опашчица. – Хайде да се разменим!

-Не, благодаря! – отвърщаше мишлето и вдигаше още по-високо над главата си кафявото чадърче на белите капки и сребърните цветя.

Така мишлето и чадърчето стигнаха до големия ъгъл на самия край на улицата. И точно там срещу тях изскочи момиченце без чадърче. То носеше огромна пазарска мрежа пълна с картофи, и толкова бързаше, че дори не видя мишлето с чадърчето. Едва когато мишлето застана пред него, момиченцето спря, и от почуда едва не разсипа картофите.

-Ах, какво хубаво чадърче! – рече то. – На кого е това най-най-най- хубаво чадърче на света ?

-На тебе ! – каза мишлето. – Вземи го, момиченце ! Вземи го !

И то подаде чадърчето с белите капки и със сребърните цветя на момиченцето с огромната мрежа с картофи.

О, как се зарадва момиченцето !

И как се зарадва чадърчето !

И как се зарадваха двете !

Толкова се зарадваха, че се вдигнаха от земята и полетяха в небето : чадърчето, момиченцето и с тях даже огромната мрежа с картофи !

А мишлето им махаше отдолу с кафявата си опашчица и също беше щастливо.

И махаше,

И махаше...

Докато свърши приказката.

X X X

ЛЕДЕНА ПРИКАЗКА

Тая приказка започна в една истинска ледена нощ през месец февруари, когато беше толкова студено, че в цяла Европа,

и в цяла Азия,

и в цяла Африка,

и дори в Латинска Америка никой не смееше да си подаде носа навън :

Нито храбрите червени лисичета !

Нито белите полярни мечета !

Нито раираните тигърчета!

Нито даже малките пингвинчета, които живееха в “ Хладилника на земята “. – Така те наричаха Южния полюс, където температурата е минус 89 градуса и три четвърти, и това не е шега.

Само Луната – най-най младата Луна, нищо не искаше да знае !

- А какво трябва да знам ?
И защо трябва да знам?
От къде на къде да знам?
Въобще за какво да знам ?

Ако не искам да знам –
просто не искам да знам !
А щом не искам да знам,
Ще правя каквото си знам!
Ще правя каквото си знам! –

Така отвърщаше на всички тя.
Точно преди два дни, нейната баба – Голямата Кръгла Луна, ѝ беше
купила нови кънки, и сега Младата Луна се пързеляше с тях по заледеното небе,
въртеше се ту на единия, ту на другия си крак и дори си пееше:

Тра-ла-ла-ла-ла!
Ри-ри-ри-ри-ри! –
Смело прекосявам, ето,
Стадиона на небето!
Раз-два -три!Раз- два- три! –
Ще танцувам до зори!

-Ей, Луна! Прибирай се ! – викаха от Южния полюс малките пингвинчета и
чукаха с клюнове по заледените стъкла на своите прозорчета. – Прибирай се, че
ще замръзнеш !

Но Младата Луна не искаше и да ги чуе.

- Вече ми дойде до гуша,
все да слушам и да слушам ! –
Повече не ща !
Щом се движа, туй е ясно,
От студа не е опасно ! –
Зная тез неща !

Тя продължаваше да пее и да се пързеля, и така се беше разпързеляла, че
не видя -/ Ах, каква беда ! /,...не видя голямата телевизионна кула, която се
издигаше на върха на Витоша и пробиваше с антените си леда на небето.

В следния миг луната се блъсна в антената – и падна .

И щом падна, веднага замръзна !

Замръзна цяла – целеничка, заедно с лунните си планини и лунните си
океани, с големите и малки кратери и с всичкия си лунен прах!

Само кънките ѝ останаха незамръзнали, но така се бяха извили, че вече не
приличаха на никакви кънки, и с тях човек въобще повече не можеше да се
пързеля. Те стояха и светеха, защото бяха направени от чисто сребро, а в това
време Луната бързо обрастваше от главата до петите с ледени висулки.

- Какво да правя сега ? Какво да правя ?...- заплака тихичко Луната, и
сълзите ѝ затракаха като бели зрънца по леда на небето.

Едва тогава тя усети колко е студено в тая ледена нощ. Колко е студено и
колко е тихо! – Защото никой, никой нямаше навън.

В тишината се чуваше само как тракат от студ големите зъби на моржа.
Луната веднага позна, че това са големите зъби на моржа, които тракаха от студ,
и заплака още по- високо.

И в същия миг чу някой друг да плаче !

И още някой!

И още някой!

Един плачеше съвсем-съвсем тихичко.

Друг – съвсем дебело!

Един плачеше в гама До мажор !

Друг – в гама Ре минор!

А имаше и такива, които

плачеха в гама Си бемол, минор,мажор!

Обаче, важното е, че всички плачеха! Макар и в различни гами! Затова пък
се получаваха така, че тоя плач звучеше много музикално !

Толкова музикално, че Младата Замръзнала Луна се трогна.

Разбира се, от това не й стана по-топло, но все пак изтри сълзите си,
и...видя антената.

Ах, тая антена ! Тя не само пробиваше леда на небето, но и работеше.

- Гледайте ! Гледайте ! Гледайте ! Гледайте !- предаваше тя по цялата
земя. – Луната, Младата Луна замръзва ! Тя се сковала в лед ! Ако не се намери
кой да й помогне, след час ще се превърне в леден таралеж !

- Нещастната Луна ! Нещастната Луна ! – плачеха червените лисичета.

И пухкавите белички мечета !

И раираните тигърчета !

И дебелокожите хипопотами !

И всички,

И всички,

И всички ! –

Дори

африканските зелени крокодили

и американските питони !

В тая ледена нощ те стояха топличко завити в одеалата от камилска вълна
пред екраните на големите си и малки телевизори, гледаха как Луната обраства с
огромни ледени висулки като същински леден таралеж, и сълзите им се лееха
като из дъждовални машини. Лееха се направо върху горещите печки, защото в
тая ледена нощ всеки имаше до краката си една гореща печка, и сълзите им се
изпаряваха на облаци от сълзи.

В стаите вече нищо не се виждаше от сълзи на пара!

Не се виждаха дори екраните на телевизорите.

Но червените лисичета,

И белите пухкави мечета,

И раираните тигърчета,

И хипопотамите,

И крокодилите,

И питоните,

И всички,

И всички,

И всички,

продължаваха да плачат !

Но никой не отиваше да помогне на Луната, защото в стаите беше много топло, а навън – много студено.

И само смелите добри пингвинчета не заплакаха в тая ледена нощ.

Щом видяха какво става, те си взеха жълтите плетени шалчета, запасаха на поясите си по една мъничка, но много, много остра брадва, грабнаха от кухнята електрическия чайник, сложиха си бързоходните ски, и се спуснаха към телевизионната кула, дето се издигаше на самия връх на Витоша.

Никак не беше близо тая телевизионна кула , защото никак не е близо от Южния полюс до Витоша ! - Но пингвинчетата не мислеха за това. Те караха ските си и пееха:

Дано да сварим !
Дано да сварим !
Дано ! –
Че пътят е голям!

Дано да сварим !
Дано да сварим !
Далече е
Оттук до там!

Далече е, но важно е да идеш!
Какво от туй, че страшен е студът! –
Не трябва ти пред нищо да се спираш,
Когато някой е в беда !

Защо да плачем ?
Защо да плачем ? –
Съвсем
Излишно е това !

Вместо да плачем,
Ний смело крачим!
Летим ! –
Ей, идваме, Луна !

Далече е, но важно е да стигнеш ! –
Преодолей умората, студа !
Не трябва ти пред нищо да се спираш,
Когато някой е в беда !

Така пееха пингвинчетата и караха ските си с такава скорост, с каквато могат да се движат само едни бързоходни пингвински ски, и то когато се отива с тях на помощ на Луната. – А това прави точно три хиляди триста и деветдесет и осем километра в час.

Дори с такава скорост те стигнаха до телевизионната кула едва след цели пет часа ,петдесет и девет минути и шестдесет секунди.

Вече нямаха никакво,никакво време за губене !

Затова те се втурнаха веднага към асансьора на кулата, издигнаха се до последния етаж, после по ръце, по ръце се изкачиха до самия връх на антената, стъпиха върху леда на небето...и...видяха Луната.

Нещастната Луна ! Тя наистина се беше превърнала в огромен леден таралеж – много бодлив и много леден, защото беше обрасла цяла-целеничка с ледени висулки.

Пингвинчетата само се спогледаха, свалиха ските си, за да не им пречат, извадиха си остри бравички и започнаха да секат дебелите и дълги ледени висулки.

Сякоха!

Сякоха!

Сякоха!

Сякоха!

А когато ги изсякоха, разтриха хубаво примрялата от студ Луна със сняг, докато се съживи. След това прекараха кабел до телевизионната кула, включиха електрическия чайник и сварили горещ пингвински чай.

- Пий ! – казаха те на Луната, като й наляха една голяма поощърбена пингвинска чаша, а после наляха по чашка и на себе си. – Много е полезно срещу простуда, преумора и против непослушание !

Луната пиеше пингвински чай и кашляше, защото беше здравата изстинала, а отгоре на това явно я боляха ушите и гърлото.

- Какво ? Ох- ох! Какво ? Не чух последното...Не чух! Ох! Ох! – преглъщаше едва Луната.

Тогава пингвинчетата свалиха своите жълти плетени шалчета, завързаха ги едно за друго, и направиха един шал колкото за луна. Те омотаха с тоя шал топличко гърлото и ушите на Луната и я изпратиха да си върви вкъщи

-Благодаря!...Благодаря!...- повтаряше с пресипнал глас Луната и куцаше към своята къщичка.

- Довиждане ! И друг път да внимаваш! – махаха ѝ с бели кърпички пингвинчетата докато се спускаха надолу по антената на телевизионната кула..

И тъй като бяха страшно уморени!

И тъй като от Витоша до Южния полюс е много далече!.

И тъй като си бяха забравили бързоходните ски върху леда на небето!

И тъй като бяха съвсем замръзнали без своите жълти плетени шалчета, а бяха изпили до капчица и пингвинския си чай, пингвинчетата решиха да не се връщат у дома си, а да отидат в Софийската зоологическа градина, която всички знаете, че се намира под Витоша.

Там ги посрещнаха с духовна музика, раздадоха им ордени за храброст, и всичко беше толкова хубаво, и толкова им се хареса, че когато свърши ледената нощ, те не си отидоха на своя Южен полюс, а останаха в Софийската зоологическа градина.

Ти отиде ли, за да ги поздравиш ?

X X X

ВЪЛШЕБНАТА ПЕТУНИЯ

В заливчето на Ахтопол, в пясъка до самото море, цъфна петуния. Тя беше синьо-виолетова, с беличко в дъното на чашката и приличаше на всички петунии на света.

И никой не знаеше, че е вълшебна!

Дори децата, които всеки ден идваха да се къпят в морето!

Те не знаеха, че петунията е вълшебна, защото денем цветето се плашеше от виковете им, свиваше се в пясъка и не си разтваряше цветчето.

Но когато привечер се спуснеше здрач, когато децата си отиваха и морският бряг опустееше, петунията разтваряше широко-широко синьо-виолетовата си фунийка и се превръщаше в истинско малко грамофонче- съвсем същото като грамофоните от далечното „едно време“, когато имаше грамофони и когато грамофоните имаха фунии като великански цвят на петуния.

Точно тогава от морето изпълзяваше розовото мустакато раче Кривчо. То нищо не разбираше нито от цветя, нито от грамофони.

-Виж ти! Виж ти!-цъкаше Кривчо с уста и започваше да обикаля около петунията.-Какво ли е това? И за какво ли служи?-чудеше се той.-Сигурно е шапка, само че обърната наопаки . . !На мене шапка не ми трябва! Ще си я сложа на главата, и току-виж, че вятърът я духнал, и после върви я гони! . .

И Кривчо изоставяше петунията и важно-важно тръгваше към бръснарницата на Ахтопол да си подстригва мустаците.

-Глупчо!-провикваше се подире му жабката Жоржета, която, щом слънцето се скриеше, идваше при морето да си събира охлювчета за герданче.

-Това не е никаква шапка, а фуния за наливане на разни работи!-викаше тя след рачето.-Ах, каква смешна фуния! Сигурно са я изхвърлили, защото е пробита и ръждясала.

А фунийката на петунията съвсем не беше смешна.

Тя беше толкова красива и нежна, че когато привечер сините мънички пеперуди се връщаха от следобедна разходка, винаги се спираха над нея, трепкаха с крилца и не искаха да си отиват.

-Ще спим тука!-казваха те на своите възпитателки, големите кафяви пеперуди.-Ще се свием под фунийката на петунията, ще затворим крилца и ще си спим!

Да знаете само колко време трябваше да ги подканват възпитателките им и да им обясняват, че не могат да ги оставят да спят край морето, защото ще настинат.

-А представете си, че някоя вълна подскочи и ви намокри крилцата-прибавяха те.-Тогава вече никога няма да можете да летите!

Едва при тия думи пеперудките си тръгваха, но все поглеждаха назад, докато синьо-виолетовата фунийка на петунията се скриеше от очите им.

Те, разбира се, си мислеха, че петунията си е най-обикновена. Ако знаеха, че е вълшебна и че вечер се превръща в истинско малко грамофонче, не биха си отишли за нищо на света!

Но петунията не им се издаваше. Тя беше много срамежлива и се боеше да не би хубавите сини пеперудки да ѝ се присмееят, че моделът на грамофончето ѝ е малко старовремски.

Затова петунията свиреше само късно през нощта, когато никой не можеше да я види.

Тя свиреше съвсем тихичко, но толкова хубаво, че морето притихваше и щурчетата, които живееха в сухите треви край дюните, се умълчаваха, заслушани в песента.

-Чувате ли?Чувате ли?-разнасяше се шепот из морето и тозчас дотичваха с фенерчетата скаридите.

А рибките пристигаха на цели класове.

Най-малките рибчици, дето са още в детската градина, се настаняваха най-най-отпред на съвсем плиткото.

След тях, на малко по-дълбокото, заставаха първолачетата.

След тях-тия от втори клас.

И така, докато най-отзад се нареждаха големите добри делфини.

Вие се досещате, че на всеки му се искаше да чува по-добре песните на грамофончето-петуния, затова рибките се бутаха една-друга и се събираха толкова нагъсто в тъмните води на залива, че цялото море започваше да свети ! Те слушаха много внимателно, и след всяка песен започваха да пляскат с перките си, сякаш се намираха на истински концерт.

- Още ! – виках рибките.

- Още !Още ! – викаха делфините.

- Още ! Още! Още ! – размахваха от нетърпение фенерчетата си скаридите.

И петунията веднага си нагласяше грамофончето на друга песен,
И свиреше,

И свиреше,

И свиреше,

И песните ѝ ставаха все по- весели.- Толкова весели, че рибките не издържаха.

Те се изправяха на опашките си и започваха да танцуват.

Ах, тия рибки !

Те танцуваха леко и красиво! – Плъзгаха се една край друга, издигаха се към повърхността на морето, после изведнъж се спускаха към дълбокото, провираха се плавно между водораслите в такт с песента, завъртаха се устремно в кръг, и се стрелваха нагоре.

А когато вълшебната петуния засвиреше тракийска ръченица, рибките направо полудяваха! –

Те пляскаха с опашки, подскачаха и се премятаха над вълните,
И пак подскачаха,

И пак се премятаха,

И пак подскачаха,

И пак се премятаха,

И пак,

И пак,

и пак!... Морето закипяваше, а

рибките играеха, и това продължаваше всяка нощ през цялото голямо лято.

Но ето, че една вечер, когато розовото мустакато раче Кривчо тръгна за бръснарницата на Ахтопол да се подстригва мустаците, не видя петунията.

То се спря на брега, огледа се, и много се зачуди.

И жабката Жоржета, която пристигна след него, за да си събира охлювчета за герданче, не видя петунията, и също се зачуди.

И пеперудките не я видяха и им стана много мъчно.

А рибките чакаха, чакаха, и когато никой не засвири, се събраха в залива и дълго се визираха в тъмния пясъчен бряг. После си отидоха натъжени, и всяка си мислеше за това, какво ли се е случило с вълшебната петуния, която така хубаво умееше да свири.

Те не знаеха, че беше дошла есента и петунията бе увяхнала.

От нея на брега остана само една мъничка-мъничка кутийка, пълна с мънички-мънички семенца.

Вие се досещате, че тия семенца бяха вълшебни, защото бяха семенца на вълшебната петуния.

Но и те не останаха дълго на пясъка при морето. – Един ден вятърът ги грабна, и ги разпиля по целия свят.

Къде паднаха семенцата – не зная.

Но ако през пролетта в сандъчето за цветя, поставено на вашия балкон или пък на прозореца, поникне и разцъфти петуния, грижете се за нея! Всяка сутрин, преди да отидете на училище, или пък в детската градина, я поливайте с вода, а вечер, когато легнете да спите, оставяйте прозореца широко отворен...

И не забравяйте да се слушвате...!

X X X

ХИЛЯДА ЗЛАТНИ РИБКИ

Една нощ, когато вълните спяха, в топлите лунни води се излюпиха хиляда рибки. Те бяха съвсем-съвсем мънички, по-мънички дори от семенца на копър, но всички си имаха перки и опашчици. Момиченцата рибки имаха розови перки и розови опашчици, а рибките момченца – сини. Наистина, и перчиците и опашчиците им бяха съвсем-съвсем мънички, но важното е, че бяха истински! Затова, веднага щом се излюпиха, рибките започнаха да пляскат.

- Ей, че било хубаво ! - радваха се те.

- Ей, че било хубаво да си рибка и да си имаш опашчица!

- Ей, че било хубаво да си пляскаш!

И те пляскаха и пляскаха, а опашчиците им се мятаха и проблясваха над заспалите лунни води като сини и розови искрици.

- Какви са тия сини и розови искрици, които проблясват по лунните води ? – събуди се морското охлювче Ивко. – Дали пък морските кончета не са излезли да се надбягват по лунната пътека ?

И охлювчето се спусна от стеблото на морския храст, на който живееше, и запълзя по зелените подводни пясъци към онова място, над което проблясваха искрите.

- Не може такива сини и розови искрици в такава лунна нощ да не са от копитата на морските кончета, които се надбягват по лунната пътека ! – си мислеше охлювчето, и бързаше ли, бързаше.

То бързаше, защото му се искаше да си улови едно морско конче, и да си ходи с него на морски пътешествия.

Само се страхуваше да не би докато стигне, морските кончета да си свършат състезанието и да си отидат.

Затова бързаше охлювчето! – Така бързаше, че подводните пясъци се вдигаха след него като малки зелени облачета.

Но рибките не знаеха това !

- Кой прави тия зелени пясъчни облачета ?- сепнаха се те и престанаха да пляскат със своите сини и розови опашчици.

- Да не би да е самата опасна и ужасна морска котка, която е тръгнала на опасен и ужасен морски лов ?

И рибките се събраха една до друга, и като трепереваха от страх, надникнаха към дъното.

Те бяха много любопитни рибка – и рибките момченца, и рибките момиченца. И макар , че се бояха от морската котка, за нищо на света не искаха да пропуснат случая да я видят, макар и с крайчеца на едното си око. Затова, като се притискаха една о друга, и по тоя начин рибките момиченца даваха смелост на рибките момченца, а рибките момченца даваха смелост на рибките момиченца, всички извикаха в един глас :

- Хей ! Ти дете правиш зелени пясъчни облачета ! Не си ли...самата опасна и ужасна морска котка, която е тръгнала на опасен и ужасен нощен лов ?

Така извикаха рибките и се приготвиха да бягат.

- Каква котка ? Каква котка ? – обади се тъничък задъхан глас. – Не виждате ли, че зелените пясъчни облачета ги правя аз-Морското охлювче Ивко ! А щом съм Ивко, значи не съм някаква си опасна и ужасна морска котка, която е тръгнала на някакъв си опасен и ужасен нощен лов, а съм охлювче, и съм тръгнало да си хвана едно морско конче, за да си ходя с него на морски пътешествия !

- А къде е това морско конче , дете ще го хванеш, за да си ходиш с него на морски пътешествия? – попитаха рибките и веднага престанаха да треперят, защото всеки знае, че няма защо да се трепери от едно охлювче.

- Как къде? Как къде? – учуди се охлювчето. – То е при другите морски кончета! Не видяхте ли преди малко как се надбягват по лунната пътека и правят сини и розови искри? Или не знаете, че когато нощем се надбягват коне, винаги има искри!

Рибките погледнаха към лунната пътека, но не видяха никакви сини и розови искри.

- Да не би надбягването на кончетата да е свършило ? – попитаха те.

- Как тъй ще е свършило ? – спря се охлювчето и по него се посипаха падащите пясъчинки от зеленото пясъчно облаче. – Аз нали затова бързам, за да сваря преди надбягването да е свършило!

Охлювчето почака зелените пясъчинки да се утаят, и когато водата се избистри, погледна към лунната пътека.

Но сините и розови искрици наистина ги нямаше.

- Вие сте виновни ! – натъжи се охлювчето Ивко. – Ако не бяхте вие, аз нямаше да се забавя, и непременно щях да си хвана едно конче! А сега морските кончета са избягали по лунната пътека, и вече никога няма да мога да ги стигна!

То заплака, защото какво друго можеше да направи едно охлювче, което е искало да си хване морско конче и да си ходи с него на пътешествия, а кончетата са избягали.

- О, не плачи ! – казаха малките рибки. – Щом морските кончета са избягали, ние ще ги настигнем! Като нищо ще ги настигнем, и ще ти уловим едничко, за да си ходиш с него на морски пътешествия! Само ни кажи как се ловят морски кончета, защото ние не знаем.

- Ами...за гривата ! - през сълзи рече охлювчето. – Всички коне се ловят за гривата !

- Тогава и ние ще го хванем за гривата! – казаха рибките, плеснаха с опашчиците си и се понесоха по лунната пътека.

И в същия миг охлювчето видя сините и розови искрици!

- Ето ги ! Ето ги морските кончета !Дръжте ги, рибки !Дръжте ги ! – радостно извика Ивко.

Охлювчето не знаеше, и съвсем не подозираше, че искриците са от опашките на рибките. То си мислеше, че са от морските кончета. И като гледаше как проблясват все по-далече по лунната пътека, сърцето му се свиваше.

- Много са бързи тия кончета ! – въздишаше Ивко. – И защо ли рибките се бавят и не хванат някое? Сигурно морските кончета не искат да им се дадат!...

Така си мислеше охлювчето свито на пясъчното дъно.

А в това време рибките плуваха ли, плуваха по лунната пътека.

Те се носеха толкова бързо, че след опашчиците им по водата оставаха бразди.

Но морските кончета все ги нямаше !

- О-о ! Ние ще ги настигнем тия морски кончета ! – казваха си рибките. – Не може да не ги настигнем като плуваме с такава скорост!

И плуваха!

И плуваха!

И плуваха!

И плуваха !

И така се бяха разплували, че не видяха как сребърната топка на луната се изтърколи открай-до край по цялото небе, и като се изтърколи по това небе, лекичко се спусна на небето, дето е от другата страна на земята.

Тогав лунната пътека изведнъж изчезна, и рибките се спряха, защото не знаеха накъде да вървят.

- Къде остана лунната пътека ? – огледаха се те учудени.

И чак сега мъничките рибчици видяха колко тъмно е наоколо морето и колко е голямо! – Толкова тъмно и голямо, че им стана страшно.

- Ами сега ? – разтревожиха се рибките момиченца. – Как ще намерим морските кончета в това голямо и тъмно море, и как ще се върнем при охлювчето Ивко ?

- Ще трябва да попитаме някого ! – обади се рибките момченца.

- Но...кого да питаме, като няма кого да попитаме ? – огледаха се рибките момиченца.

- Ами... ще повикаме някой да ни помогне – казаха рибките момченца. – Все ще се намери някой смел, добър и силен, да ни чуе и да ни помогне да намерим пътя в голямото тъмно море!

И рибките се събраха една до друга и взеха да викат :

- Хеееей ! Ние сме хиляда малки рибки, хеееей!

- Ние гонехме по лунната пътека морските кончета, хеееей !

- Но лунната пътека свърши, хеееей !

- Има ли кой да ни покаже пътя в голямото тъмно море, хеееей!

- Хей! Хей!Хей! Хеееей!

- Има ли кой да ни помогне да намерим пътяаааа!

Така викаха рибките:

Викаха!

Викаха!

Викаха!

Викаха! И тъничките им гласчета звъняха и се носеха на вълни-на вълни далече из големия подводен свят –

Но никой не идваше !

- Глупави хиляда малки рибки ! – мърмореха сънливите кефали.

И сините раирани скумрии, които сладко дремеха, удобно легнали в заспалите води.

И зелените змарици, които сънуваха по тия часове най-най- зелените си сънища.

И моруните!

И барбуните !

- Глупави хиляда малки рибки ! – мърмореха всички. – Защо са се развивали по никое време ! Само ни безпокоят ! Какво ще им стане, ако почакат да разсъмне ? Тогава и сами ще си намерят пътя!

А ужасната и опасна морска котка, която дебнеше притаена до подводните скали, само се ослуша.

- 42 градуса северна ширина и 30 градуса източна дължина ! – пресметна тя на ум, и без никой да я види, се понесе по самото дъно, черна, ужасна и опасна, готова за ужасен и опасен лов.

Тя се носеше право към рибките и размахваше заканително шпагата на опашката си, а рибките се въртяха из тъмните води, търсеха се една-друга и не знаеха какво да правят.

- Ами сега ? Ами сега ? – повтаряха рибките момиченца , защото в тъмното страшната морска котка им изглеждаше още по- страшна.

- Важното е да не се отчайваме ! – казваха рибките момченца. – Да не се отчайваме и никой да не се загуби! Затова, дайте да се наредим в редица!

И рибките бързо се наредиха като децата в училище и в детската градина. Всяка рибка-момченце хвана за перката рибка-момиченце, а всяка рибка момиченце хвана за перката рибка момченце.

Те се държаха така, понеже много се бояха да не би някоя рибка да се загуби и да попадне под шпагата, или направо в устата на морската котка.. Защото никак не е трудно, една мъничка – мъничка като семенце на копър рибка да се загуби в едно такова голямо и тъмно море и да попадне под шпагата, или дори направо в устата на ужасната и опасна морска котка, която се навърта наоколо.

- Не се страхувайте!

- Не се страхувайте ! – шепнеха рибките момченца на рибките момиченца, и се мъчеха да не треперят.

- Сега, като сме заловени всички заедно, ние не сме просто хиляда малки рибки ! Ние сме хиляда рибки здраво заловени на редица! А хиляда малки рибки здраво заловени на редица са повече от една ужасна и опасна морска котка ! – шепнеха те- - Не виждате ли, че като сме заедно, тя не смее да ни нападне?

- Наистина ! – казваха рибките момиченца.

- Затова ще стоим така ! – рекоха рибките момченца. – Ще стоим, и ще чакаме да мине някой смел, добър и силен! Не може все пак никой да не мине! И като мине , ще го помолим да прогони ужасната и опасна морска котка , и да ни покаже накъде да вървим.

И рибките, както си бяха заловени, застанаха мирно и взеха да чакат.

Те чакаха, а край тях се въртеше ужасната и опасна морска котка и размахваше шпагата на опашката си.

- Няма да ми избягате ! – закани се тя. – ще издебна, когато редицата ви отслабне, и край! Не може една редица от хиляда заловени една за друга рибки все някога и някъде да не отслабне!

И морската котка се спотаи до рибките и започна да дебне.

Тя дебнеше, а рибките чакаха!

Тя дебнеше, а рибките чакаха!

И колкото чакаха – по-страшно им ставаше.

- Дано да мине някой смел, добър и силен! Дано да мине! Дано да мине някой, за да прогони ужасната и опасна морска котка, и да ни покаже накъде да вървим!

Така си повтаряха рибките,

и чакаха,

и чакаха,

и чакаха,

но никой не минаваше.

А морската котка дебнеше съвсем наблизко, и рибките вече така трепереха, че редицата им едва се държеше.

- Свършено е с нас ! – казаха най-последните рибките момченца на рибките момиченца.- още малко, и от треперенето редицата ни ще се развали. За да не загинем всички, ние ще отидем при ужасната и опасна морска котка, а вие бягайте !

- Защо ? – тихичко попитаха рибките момиченца.- Не може ли нещо да направим и да се спасим ? Може ако направим нещо, все пак ще се спасим ?

- За да се спасим, ни трябва светлина. А откъде да вземем светлина в това голямо и тъмно море?

- Щом ни е нужна светлина, за да се спасим, и щом няма от къде да си я вземем, трябва сами да си я запалим! – казаха рибките момиченца. – Останем ли да чакаме, ние сме загубени!

И те се пуснаха от рибките момченца, и започнаха да пляскат с опашчиците си бързо-бързо.

Те така пляскаха, че водата край тях закипя, а опашчиците им започнаха да светят.

Отначало проблясваха едва-едва като мънички розови искрици! След това – като червени разпалени въгленчета!

След това – като същински златни пламъчета !

- Виж ти ! Виж ти ! – зарадваха се рибките момченца и също започнаха да пляскат бързо-бързо в черните заспали води на морето.

И ето, че и техните опашчици засветиха !

Отначало – като мънички синички искрици!

После – като виолетови въгленчета !

И накрая – като истински пламъчета от злато !

Сега опашките на всичките хиляда златни рибки – и на рибките момиченца, и на рибките момченца бяха съвсем златни ! Но рибките не спряха, а продължаваха да пляскат. Те пляскаха под самия нос на ужасната и опасна морска котка, а тя ги гледаше изплашена и не смееше нищо да им направи.

- Ей, че било хубаво ! – радваха се рибките, и пляскаха ли, пляскаха.- Ей, че било хубаво, да не чакаш в тъмното и да не трепериш!

- Ей, че било хубаво сам да си запалиш светлинка !

И те пляскаха,

и пляскаха,

и пляскаха,

и сами не забелязаха как засветиха перчиците им!

И люспиците им!

И как целите станаха златни !

Тогава изведнъж край тях водата зазвъня прозрачна и зелена, и тъмнината се отдръпна далече в морето.

Сега вече рибките нямаше от какво да се боят, и се втурнаха напред.

- Гледайте !

- Гледайте!

- Хиляда златни рибки !

- Хиляда златни рибки ! – повтаряха захласнати след тях събудени от светлината им ленивите кефали.

И сините раирани скумрии!

И зелените змариди !

И моруните !

И барбуните!

И дори самата ужасна и опасна морска котка, която се беше спотаила в тъмното пясъчно дъно и не смееше да мръдне.

А златните рибки размахваха златните си мънички опашчици и се носеха все напред и напред. –

Те се спускаха ниско над зелената пясъчна пустиня, смело се провираха през гъстите червени морски гори, безстрашно надничаха в черните подводни пещери,

и търсеха,

и търсеха,

и търсеха морските кончета.

Никой не можеше нито да ги спре, нито да им направи зло, защото си имаха своя светлина. Затова рибките от нищо не се плашеха и не търсеха пътеки в голямото Черно море, а откъдето минеяха, сами оставяха след себе си пътеки от светлина.

И така те прекосиха морето.

И като стигнаха до другия му край – изведнъж видяха морските кончета !

Те кротко си пасяха на една тиха подводна ливада в плитчината до самия бряг, и от време на време се поклащаха напред и назад като същински детски кончета за игра у дома.

И всичко у тях беше много,много хубаво!

И гривите им!

И опашките им!

И дори малките им конски глави!

- Здравейте, морски кончета ! – извикаха рибките весело.– Видяхте ли, че ви открихме !

- Златни рибки ! Златни рибки ! – зарадваха се морските кончета. –

Здравейте, златни рибки !

И кончетата се затичаха към златните рибки в галоп.

И заклатиха глави !

И размахваха опашки!

И зацвилиха всички в един глас:

- Ето ви! Ето ви ! Ето ви най-после! О, мили златни рибки ! Откога мечтаем за ви срещнем!

- И ние ! – казаха златните рибки.

- И колко много искаме да станем приятели с вас ! – цвилеха морските кончета.

- И ние ! – казаха златните рибки.

- И да отидем заедно на морско пътешествие ! – прибавиха кончетата. –
Защото вече ни омръзна да стоим все тука, а се боим да ходим сам-самички из
голямото Черно море, което нощем, когато луната се търкулне от другата страна
на Земята, става толкова тъмно, че нищо не се вижда, и е много страшно и
опасно, ако си нямаш за приятел поне едничка златна рибка !

- Виж ти ! – казаха учудени златните рибки. – Значи вие сте си стояли все
тука ?

- Ами да ! – отвърнаха морските кончета.

- И не сте препускали по лунната пътека през цялото Черно море на
морски нощни конски състезания ?

- Ами да ! – рекоха кончетата. – Макар че много ни се искаше !

- Тогава да вървим ! – казаха златните рибки. – Ние ще плуваме отпред, а
вие ще препускате отзад ! Може и обратно !

- И ще отидем ли на морско пътешествие ? – попитаха нетърпеливо
кончетата.

- Разбира се ! – отвърнаха всичките хиляда златни рибки. – Само че първо
трябва да вземем с нас морското охлювче Ивко, което също иска да отиде на
морско пътешествие, само че си няма конче. А за едно охлювче е невъзможно да
отиде на пътешествие, ако си няма конче !

- Тогава конче ще му стана аз ! – обади се най-малкото конченце.

- И аз !

- И аз !

- И аз ! – зацвилиха и заподскачаха всички.

- И ще му направим една истинска юзда от морска трева, защото без юзда
от морска трева никой не може да язди морски кончета !

- И ще му направим истинско седло за морски кончета, за да му е удобно
като ни язди !

И морските кончета бързо направиха юзда от морска трева за охлювчето
Ивко, и му приготвиха от една седефена мидена черупка удобно седло за дълго
пътешествие. После украсиха юздата и седлото с бисерчета, наредих се до
златните рибки, и като се клатеха гордо напред и назад, тръгнаха да вземат
охлювчето.

И всички !

И всички !

И всички морски жители ! –

И дебелиите кефали !

И сините раирани скумрии

И зелените змарици !

И медузите !

И скаридите !

И делфините !

И моруните !

И барбуните !

И морските игли !

И рибата – трион !

И рибата – чук !

И морските бодливи тарлежи !

И морските звезди !

И калканите – важни с адмиралските си копчета по специалните мундири !

И съвсем уплашената морска котка !

И дори самият чичо Кит ! –

Всички!

Всички излязоха, и се
строиша в шпалир
да гледат и да се чудят!

- Откъде се взеха тия златни рибки ? – се чудеха те.

- И къде ли отиват с тия морски кончета ?

- Лесно им е да си плуват през голямото и тъмно море, щом са се излюпили такива златни ! – говореха си те. – Сигурно са внучета на самия морски цар! Гледайте ги колко са тържествени и важни ! И не стига, че са целите в злато, но си водят и коне ! Че й конете им, освен всичкото, нагиздени с бисерни юзди и със седефени седла ! Брей- брей! – завиждаха всички. – За тях има, а за нас няма! Те – златни и важни, а ние, само за въдицата! – коментираха те.- Ще я разследваме ние тая работа!

А охлювчето Ивко, като ги видя, просто не повярва на очите си !

- Златни рибки ! Златни рибки ! Как станяхте златни, като си бяхте съвсем,съвсем, съвсем обикновени ? – рече зарадвано и учудено то. – И как можяхте да уловите за гривите толкова морски кончета ?

Ние не ги уловихме !Те самички дойдоха, за да те вземат ! Хайде ! Готово ли си да вървим на пътешествие ? – казаха рибките момиченца.

А рибките момченца вече оседлаваха най-бързото конче с най-красивата юзда от морска трева, заплетена с бисерчета, покачиха охлювчето върху най-удобното и красиво седло от седефена черупка на мидичка, накараха го да се хване здраво за юздата на кончето – и пътешествието почна !

Най-отпред, разбира се , плуваха златните рибки и правеха златна пътека в морето.

След тях препускаха морските кончета и си правеха състезания с надбягване.

А на гърба на последното конче щастливо се клатеше морското охлювче Ивко.

О, вие не знаете, колко хубаво беше това пътешествие ! –

То беше най- славното от всички морски пътешествия на света !

Затова, за него добрите и умни делфини написаха с опашките си върху голямата пясъчна книга на морето хиляда страници, за да се помни и да се разказва от всички океани и морета хиляда хиляди години! –

А ти, ако можеш да четеш вълшебната азбука на морето, сигурно ще прочетеш не само тая, а още много истории изписани от вълните по пясъчния бряг. И най- вече по брега на нашето Черно море, защото в него се случи тая история с хиляда малки рибки.

И не само тя!

И не само тя!

Морски кончета препускат
по зелените вълни!-
Тичай, тичай да ги стигнем
Ти и аз и аз и ти!

Ако си мъж- стани дете!
Дете ли си пък – мъж!

На кончето вълшебното
за гривата се дръж!
Щом кончето-вълшебното
възседнеш ти веднъж,
ако си мъж-стани дете!,
Дете ли си пък-мъж!

И ще ги пришпорим лудо
към незнайни брегове!-
Ще кипи край нас морето-
Нищо няма да ни спре!

Ако си мъж-стани дете!
Дете ли си пък-мъж!
На кончето вълшебното
за гривата се дръж!
Щом кончето –вълшебното
препуснеш ти веднъж,
ако си мъж стани дете!
Дете ли си пък-мъж!

Златни рибки с мандолини
ще ни свирят морски валс!
И медузи с кринолини
ще танцуват покрай нас!

Ако си мъж- стани дете!
Дете ли си пък-мъж!
На кончето вълшебното
за гривата се дръж!
Щом кончето-вълшебното
възседнеш ти веднъж,
Ако си мъж-стани дете!
Дете ли си пък- мъж!

А когато стигнем края
на безкрайното море,
с тебе ще си поиграем
на деца и на мъже!

Ако си мъж-бъди дете!
Дете ли си пък-мъж!
На кончето вълшебното

за гривата се дръж!
Щом кончето-вълшебното
препуснеш ти веднъж,
ако си мъж-стани дете!
Дете ли си пък- мъж!

Х Х Х

ПРИКАЗКА ЗА ГОЛЯМАТА И МАЛКАТА МЕЧКА

Мое мило дете,
Виж колко е хубава нашата Земя!
Градове и села. . . гори и поля. . . хора и птици!-
Какво ли няма в нея!
Цялата е пълна с красота!
Цялата е пълна с чудеса!
Разгърнеш тревата – калинка!
Надникнеш зад храстите – зайче!
Изтичаш при морето – а там всякакви рибки играят с вълните на въже и за нищо не искат да знаят!

А погледни небето!. . . На небето има само звезди. Стоят звездите там от хиляди години, колкото ние с тебе не можем да преброим, и мълчат. Мълчат, защото отдавна са си казали всичко и няма за какво да говорят. Затова мълчат. И мигат.

Те мигат, защото са сънливи и вечно им се спи, а не спят, защото са на нощно дежурство за осветление на Земята и няма как. Трябва да будуват до заранта.

А между звездите, черна и рунтава, се разхожда Голямата мечка.

Така е откакто се помни светът.

-Не мога повече! – изръмжа една нощ Голямата мечка и тръгна с тежки стъпки към своето мече, което всички на небето наричаха Малката мечка.- Омръзна ми да живеем сами-саменички сред тия звезди! Ставай да отидем на Земята!

-На Земята ли?-зарадва се мечето.-А как ще слезем на Земята?-попита то и боязливо погледна надолу.-Май много е далече!

-Трябва да си уловим седем звезди!- каза Голямата мечка.-Ако си уловим седем звезди, ще си направим кола. От седем звезди става много хубава и удобна кола!

-А как ще си ги уловим?

-Ти само стой и гледай!- рече Голямата мечка.- Звездите са много лениви. Ей сега някоя ще заспи и ще се сгромоляса. Само че трябва да я уловим, преди да се е разбила. Защото от разбити звезди хубава кола не става.

И Голямата мечка се спотаи и зачака.

По едно време- хоп!- една звезда се откъсна от небето и полетя надолу.

-Мамо! Мамо! –извика мечето.

Мечката подскочи, замахна с лапата си и улови звездата.Тя наистина малко се опари,защото звездите са доста горещи и парят даже когато са заспали, но важното е, че звездата беше уловена.

И още мечката не беше успяла да я пхне в торбата си, когато на небето се откъсна друга заспала звезда.

След нея – още една!

И още една!

И още една!

Те така падаха,скаш ги беше хванала сънна болест.

Мечката просто нямаше време да ги брои.Тя само ги ловеше и ги слагаше в торбата, а там звездите продължаваха да спят, защото звездите спят много дълбоко и нищо не може да ги събуди, докато не се наспят.

Най-после торбата се напълни и макар че звездите продължаваха да падат,мечката нямаше вече къде да ги слага.

Тогава тя си развърза престилката, постла я на небето, изсипа звездите и почна да ги брои:

-Една звезда, две звезди,три звезди,четири звезди,пет звезди,шест звезди,седем звезди,осем звезди,девет, десет,единадесет,дванадесет, тринадесет – цели четиринадесет звезди!

-Много са!- каза Голямата мечка.- От половината ще направим кола, а другата половина ще изхвърлим, да не ни тежат по пътя.

-А не можем ли да направим две коли?- обади се малкото мече.- Една голяма за тебе и една мъничка за мене? Тогава всичките звезди ще влязат в работа.

-Може! –рече мечката, след като помисли малко.- Само трябва да караш внимателно, да не се обърнеш на някой завой.

-Внимателно ще карам! –обеща мечето и започна да помага.

То подаваше на майка си звездите, а тя ги нареждаше и ги запояваше здраво, за да не се разлетят по дългия път.

Така направиха двете коли : едната голяма- за Голямата мечка,а другата малка- за Малката мечка.

Такива хубави звездни коли никой дотогава не беше и сънувал.Те целите блестяха готови за път.

Вие се досещате,че мечето не изтрая и веднага се покачи върху седалката на своята малка кола.То искаше незабавно да потегли,но колата нямаше мотор,

и нямаше кормило,

и нямаше педали,

и даже нямаше клаксон.

- И голямата кола ли няма мотор, няма кормило, няма педали и дори няма клаксон ? – попита натъжено мечето.

- Няма ! – отвърна майка му.

- Защо няма ? – попита мечето.

- Защото не зная как се правят мотори от звезди, и кормило от звезди, и педали от звезди, и клаксони от звезди – призна си мечката.

- А как тогава ще отидем на Земята ?

- Аз ще закача моята кола за Полярната звезда – обясни Голямата мечка .
– Полярната звезда се върти като ос на звездното небе, и като се върти, все ще довлече колата до Земята. А ти ще вържеш своята кола за моята, и ще те влача.

Така ѝ направиха. Голямата мечка завърза голямата кола за Полярната звезда, Малката мечка завърза малката кола за голямата, после всеки се качи в своята кола, и потеглиха.

Оттогава се въртят на небето.

Искаш ли да ги погледнеш – отвори прозореца и потърси Полярната звезда !Тя се познава лесно, защото е по-светла от другите звезди и винаги показва север. За нея е закачена голямата звездна кола. А като огледаш по-добре небето, ще намериш и малката звездна кола. Зная, че искаш да видиш и мечките, дето са седнали в тях, но няма да ги видиш, защото тия мечки са много черни, и отдалече съвсем се сливат с черното на нощта.

Въртят се те около Полярната звезда, и дремят, защото не можеш да не дремеш, когато пътуваш от толкова отдавна ! Подрусуват се по разбитите пътища на небето, и мислят че пътуват към Земята.

- Кога най-после ще стигнем ? - пита мечето като изкара един сън.

- Все ще стигнем ! – казва сънливо Голямата мечка. – А да знаеш на Земята колко е хубаво ! – прозява се тя. – Пра-пра-пра-пра-пра-пра-пра баба ти оттам е дошла, и все някой ден и ние ще се върнем !

Голямата мечка, разбира се не знае ,че от небето не може да се отиде на земята с кола, даже когато колата е направена от звезди.

Виж, ти някой ден можеш да идеш в небето с ракета.

Тогавя карай направо към Голямата мечка!

Внимавай само да не се опариш на звездите, тъй като те все пак в края на краищата се събудиха.

И като се събудиха, и като разбраха , че са запоели в някаква си голяма и в някаква си малка кола, толкова се разлютиха, така се разпалиха от яд, че температурата им се повиши до сто ,и сто, и сто , и сто хиляди, и хиляди, и хиляди милиарда градуса! – А това не е шега !

Те искаха да се разлепят и да развалят колите, но не можаха да се разлепят. Дори не успяха да опарят както трябва мечките, макар че много искаха да ги опарят. Това се оказа невъзможно, тъй като кожухът на Малката мечка от своя страна се оказа не само черен и рунтав, но и звездоогнеопорен, а кожухът на Голямата мечка - два пъти по-черен, по-рунтав и по-звездоогнеопорен.

Твоята ракета също ще бъде звездоогнеопорна, но все пак бъди внимателен!

Гледай да се приближиш до Голямата мечка незабелязано , и да ѝ кажеш много тихо – толкова тихо, че друг да не чуе! Кажи ѝ ,че ако иска да стигнат с мечето до Земята, да улови още звезди и да направи едно много дълго звездно въже . Да го закачи на Полярната звезда, и по него да се спуснат заедно с малкото мече направо на Северния полюс. Кажи ѝ, че полярните мечки отдавна ги очакват, и ще ги посрещнат с две сладоледени торти от най–най–хубав шоколадов сладолед! – Една голяма-голяма сладоледеношоколадова торта за Малкото мече, и една по-малка шоколаденосладоледена торта за Голямата мечка.

И ще бъде много приятно, много вкусно и много весело.

Само ги предупреди да не си простудят гърлата, защото ще ги хване мечешка полярна ангина. А полярната мечешка ангина е най-опасната мечешка ангина на света !

А докато Голямата и Малката мечка похапват от тортите, ти им изпея песента , която съм написала специално за случая.

Северният полюс ! Северният полюс ! –
Целият е той от сладолед !
Няма да умуваш колко да купуваш –
Има сладолед навред !

Сладоледени огромни планини!
Сладоледени полета !
Сладоледени каньони, долини!
Сладоледени морета !

Северният полюс ! Северният полюс ! –
Само да се добереш до там ! –
Нямаш ли лъжица – може без лъжица !-
Лапаш с апетит голям!

Там всичко, всичко е от сладолед !
Дори е сладоледена луната !
И няма никой да ти казва : “ НЕ ! “
И колко си изял да ти пресмята.

Северният полюс ! Северният полюс !
Е на север, а не е на юг ! –
Тука дават в чашка – чакаш на опашка –
Оня сладолед е друг !

Ах сладък,сладък,сладък сладолед
Малиново- сметанов- шоколаден,
Бананово ванилов сладолед,
Безкрайно ароматен и приятен !

Северният полюс ! Северният полюс ! –
Ако все пак някой стигне, ах,
Моля и за мене сладолед да вземе –
Стига да не го е страх!

Той в лед ще се превърне изведнъж –
Ще му замръзнат даже и ушите,
Дори да издържи ако е мъж,
Вий от ангина как ще го спасите !

Северният полюс! Северният полюс!
По- студен е от хладилник, май!
– В северния полюс, в северния полюс
Снежен вихър с вятър зъл играй!

Там толкова студено е, че в миг
Носът ти ще е ледена висулка!
И ще замръзне детският ти вик,
И сам ще станеш ледена шушулка!

О, само мечки се разхождат там ! –
По- бели от снега и от сметана! -
Но сладоледени ли са – не знам ! –
По- сигурно е винаги при мама !

Х Х Х

МАЛКА ЗИМНА ПРИКАЗКА

Това се случи, когато зайчето го болеше лявото мустаче.

То стоеше вкъщи до прозореца и гледаше как вълна падат ледени глухарчета.

Те падаха толкова леко, че едва докосваха земята. И щом я докоснеха-земята ставаше бяла!

И дърветата ставаха бели !

И къщите ставаха бели!

-Откъде се взеха толкова много глухарчета ? – мислеше си зайчето. – И защо са ледени ? Сигурно пристигат направо от Северния полюс !

Така си мислеше зайчето, защото беше голямо зайче и ходеше в детската градина, а всеки ,който ходи в детската градина, знае, че на северния полюс всичко е ледено и бяло. – Дори цветята са ледени и бели, и цъфтят направо върху стъклата на прозорците, и то по особен севернополярен начин!

Ой,ой,ой,ой –
Вихри заледени,
Щом целунат белите стъкла!
Ой,ой,ой,ой,
В нощите студени
Там поникват ледени цветя !
Ой,ой,ой,ой –
Който се покаже,
Се превръща на парченце лед !
Ой,ой,ой,ой,
Приказките даже
Там са от сметанов сладолед!

-Това не е вярно ! – обади се някой през комина.

- Как тъй не е вярно ? – разсърди се зайчето. – И кой си ти, дете ми прекъсваш песента и ми казваш, че не е вярно ?

- Това го казвам аз! Жирафът! – обади се пак оня.

- Жирафът ли ? – зачуди се зайчето. – Пък аз помислих, че е някоя сврака ! И за всеки случай, зайчето погледна през комина.

Наистина, там не се виждаше никаква сврака, а една дълга-дълга шия, цялата превързана с бинт.

- Не може никаква си сврака да има такава дълга шия превързана с бинт – помисли си зайчето – и извика :

-Тогава, като не си сврака, защо говориш с толкова пресипнал глас?

- Защото Северният полюс изглежда вече не е на Северния полюс, а се е преместил тука!

- Не може да бъде ! – изплаши се зайчето и погледна към прозореца.

Той целият беше на ледени цветя! Толкова красиви и толкова ледени, че зайчето не знаеше да вярва ли на очите си, или да не вярва.

- Да не би да сънуваме ? – попита то Жирафа и си разтърка с лапичка очите.

- Не ! – обади се жирафът от комина. – Когато сънуваш северния полюс не те заболява гърлото и не ти пресипва гласът.

- Вярно ! – съгласи се зайчето. – А моят глас тогава кога ще почне да пресипва ?

- Когато излезеш навънка без шалче, без палто и без ботуши !

- Добре ! Излизам ! – рече зайчето и бързо си свали ботушите.

Тук трябва да кажа, че когато майка му я нямаше, зайчето използваше положението и си седеше вкъщи с ботушки.

После си свали палтото, защото си стоеше и с палто.

И накрая си махна и шала.

Но точно когато се изправи на пръсти, за да отвори вратата, зайчето си спомни песента.

- Слушай ! – извика то на жирафа през комина.- А като изляза на Северния полюс без шалче, без палто и без ботуши, няма ли да се превърна на парченце лед ?

- Всичко е възможно..! – обади се жирафът.- И дори е сигурно!

Тогава зайчето си сложи шала, облече си палтото, и като закопча накриво всичките си копчета, нахлузи новите ботуши на баща си, които много му харесваха, и само малко му бяха големи.

...И излезе навън.

О, колко студено беше навън!

И как духаше леденият вятър!

Веднага се усещаше, че това не е някакъв си обикновен студ с някакъв си обикновен вятър, а истински севернополярен студ, с истински севернополярен вятър!

Той така се промъкваше в ръкавите и край яките, и дори през илиците на копчетата, че даже къщите се бяха завили с балтони и шалове, и трепереха.

Те трепереха – и зайчето трепереше !

И колкото повече трепереха къщите, толкова повече трепереше и зайчето, и за да се стопли, потропваше с малко големите ботуши на баща си. Но студът се пъхаше през малко голямото вътре в ботушите и му изстудяваше краката.

“Брей! Брей! Брей!”- си каза зайчето и започна да потропва още по-силно, за да прогони студа от ботушите.

Но студът не се прогонваше, а започна да пълзи, да пълзи нагоре, и докато зайчето разбере какво става-хоп!-хвана лявото му болничко мустаче и го превърна в ледена шушулка.

“Брей! Брей! Брей!”-си рече зайчето, но студът му хвана и дясното мустаче и го превърна в ледена шушулка.

Той искаше да му хване и нослето, но зайчето го изпревари! Пъхна си нослето в шалчето, после завърза шалчето си здраво и нослето му не се превърна в ледена шушулка.

В същия миг един облак от замръзнали нослета прелетя през оградата на детската градина и се понесе надолу по улицата. След него профуча огромен пъстър облак от развени шалчета.

-Стойте! Стойте-е-е!-викаха с пресипнали гласове децата от детската градина и тичаха подир облаците от замръзнали нослета и шалчета.

А от небето в това време се сипеха белички глухарчета!

Сипеха се и звъняха тихичко като ледени камбанки, защото бяха съвсем-съвсем замръзнали!

Те звъняха, а децата тичаха подир нослетата и шалчетата си.

И както тичаха, изведнъж се превърнаха от деца в съвсем същински бели полярни мечета!

-Видя ли?- обади се жирафът зад гърба на зайчето.

-Видях!-отвърна зайчето, което продължаваше да тропаше на едно място с малко големите ботуши на баща си,за да натроши студа, дето се беше пхнал през малко голямото вътре при краката му.-Това се казва Северен полюс!И как стана тая работа,че Северният полюс се премести от Северния полюс тука?

-Не зная!- каза жирафът.- Сигурно по някоя техническа грешка при въртенето на Земята.

-Аха!- мръдна замръзналите си ушички зайчето.-И какво трябва да правим сега?

-Да се поразходим из Северния полюс, докато не се е преместил някъде другаде!

-Че къде може да се премести?- попита зайчето.

-. . Ами. . .пак на Северния полюс!- обясни жирафът с пресипналия си глас.

-Тогава да вървим!- каза зайчето и тръгна.

То скачаше колкото може,като внимаваше да не загуби малко големите ботуши на баща си, а до него със ситни стъпки крачеше жирафът с превързаната шия и внимаваше да не задмине с големите си крака мъничкото зайче.

Така двамата минаха по замръзналата Главна улица.

Първо край пощата, която си беше сложила огромна севернополярна бяла шапка с периферия. . .

След това край сладкарницата, която си беше накривила съвсем новичък севернополярен каскет с козирка. . .

След това край самата пожарна команда, която си беше нахлупила севернополярен калпак до самите прозорци. . .

И накрая се отправиха към Детмаг-магазин с всички и всякакви стоки за деца.

Тук те разбира се спряха,за да разгледат новите играчки на витрината,но нищо не можах да разгледат,защото по стъклото беше израснала една много гъста севернополярна гора от ледени папрати,която закриваше всичко.

Затова пък Детмаг също беше със севернополярна шапка,и то не с каква да е севернополярна шапка,а шапка със седем подплати :

-Слушай! –рече зайчето на жирафа,като тропаше с малко големите ботуши на баща си и си криеше нослето в шалчето.- Мога ли и аз да си взема отнякъде една такава шапка със седем подплати. . .?

-Не можеш! –каза жирафът.

-Защо някои,като Детмаг например, да могат да си вземат шапки,пък аз да не мога?!!

-Защото тия шапки не се вземат,а се дават от белите замръзнали глухарчета!- обясни жирафът.- И се дават не на зайчета и не дори на жирафи,а само на заслужили сгради.

-А къде останаха белите замръзнали глухарчета?- попита зайчето и едва сега видя,че глухарчетата вече не се сипеха от небето.

-Те са в ледената гора на глухарчетата, дето расте ей на оня облак-обясни жирафът.

-Моля ти се,погледни да видиш дали има още шапки!- каза зайчето на жирафа.- Може би като ги помоля, все пак ще ми дадат една шапка! Нищо,че не съм заслужила сграда,а зайче! Знаеш ли без шапка колко ми е студено на краката?!! Още малко и ще се превърна на парченце лед!

-Добре! Чакай да погледна!- рече с пресипналия си глас жирафът и си протегна шията до самия облак.

-Е, и какво? –попита зайчето.

-Нищо! –обади се жирафът от облака.-Вече всички шапки са се свършили!

-Жалко! –въздъхна зайчето.- Ако си имах една такава шапка,тоя Северен полюс, дето се премести от Северния полюс тука, веднага щеше да стане Южен полюс! Тогава студът от ботушите на татко щеше да изскочи през малко голямото и аз нямаше да се превърна на парченце лед.А сега какво да правя?!!

-Да се прибираме вкъщи!- каза жирафът,като си смъкваше от облака бинтованата шия.

И те тръгнаха към къщи.

Зайчето едва си влачеше краката,като внимаваше да не загуби из пътя малко големите ботуши на баща си.

До него със ситни стъпки вървеше жирафът и внимаваше да не задмине с тия големи крака мъничкото зайче.

По улиците освен тях нямаше никой, защото всички се бяха изпокрили от студа. Даже старите червени тролейбуси и новите жълти трамваи! Затова зайчето и жирафът трябваше да вървят пеш през целия път- чак до къщата на зайчето!

Когато стигнаха,беше вече тъмно и прозорците светеха.

-Сега на тебе няма ли да ти се карат?- попита жирафът, когато спряха пред вратата.

-Ще ми се карат. . .-рече зайчето и пипна предпазливо лявото си болничко мустаче, което съвсем не приличаше на заешко мустаче,тъй като отдавна беше ледена шушулка.- . .А на тебе. . .?- попита зайчето.

-И на мене! –призна си жирафът.

-Нищо! –рече зайчето.- Важното е, че се разходихме из Северния полюс!

-През един истински зимен ден!- каза жирафът

-През един истински зимен ден!- повтори зайчето.

После изхлузи от краката си малко големите ботуши на баща си, изсипа студа, дето се беше събрал вътре в тях, и се прибра вкъщи.

X X X

ПРИКАЗКА ЗА ПЪТЕШЕСТВИЕ С МОМЧЕНЦА И МОМИЧЕНЦА

Веднъж, децата от детска градина 1110 решиха да отидат на пътешествие чак до небето.

Те си направиха влак от столчета – един много бърз и дълъг влак, и тръгнаха !

Влакът, като всички самоуважаващи се влакове, имаше комин, за да може да си пуфка и да си пафка. Но вместо колела той имаше крака, защото не беше нито атомен, нито електрически, а вълшебен.

Имаше си и 32 свирки, които можеха да свирят на 32 гласа.

Щом свирките изсвириха – влакът потегли :

изтрополи по килима,

завъртя се покрай полилея

и излетя навънка през прозореца.

Той летеше с такава скорост, че вятърът, дето е вятър, не можеше да го настигне.

- Хей ! Влак от столчета !- викаше той и тичаше подир последния вагон. – Чакай да си поиграем !

- Нямам време ! – отговаряше му влакът.

- Защо нямаш време ?

- Защото отивам с децата на пътешествие !

- На какво пътешествие ? – питаше вятърът и продължаваше да тича подир последния вагон.

- На пътешествие чак до небето! Тю-тю-тюууу! – изсвири влакчето от столчета и се понесе високо-високо над къщите и над комините – до самото небе !

- Ах, колко и на мене ми се ходи на такова пътешествие ! – въздъхна подире му вятърът, и понеже се беше уморил от тичане, седна върху шапката на един чичко с мустаци, който се беше запътил да си купи кравайчета.

Чичкото с мустаците вървеше важен-важен по улицата и размахваше важно-важно пазарската чанта за топли кравайчета, а вятърът седеше на шапката му и си клатеше краката.

Той си клатеше краката, защото дълбоко се беше замислил как и той да отиде на пътешествие в небето. А един вятър, когато мисли дълбоко, винаги си клати краката.

Клатеше си вятърът краката, седнал върху шапката на чичкото, и мислеше!

Клатеше си краката – и мислеше!

Но тъй като главата на вятъра е пълна с вятър, нищо не можеше да измисли !

Тогава се ядоса и започна да фучи, защото един вятър като се ядоса, винаги фучи !

- Значи така, а ?- разфуча се вятърът върху шапката на чичкото с мустаците.- Значи децата от градина 1110 ще ходят с влак от столчета на пътешествие чак до небето, пък аз няма да ходя! Ооооо ! Ще ги науча аз като почна да духам! Ще им съборя влака и ще им разваля пътешествието!

И вятърът си наду бузите, и – Фуууууу ! – духна толкова силно, колкото да събори десет влакчета от столчета.

Но влакчето от столчета не се събори, а продължи да си лети в небето заедно с момченцата и заедно с момиченцата.

Че как ще се събори такова вълшебно влакче от столчета, което отива на съвсем вълшебно пътешествие чак до небето !

Затова пък се събори шапката на чичкото с мустаците, който вървеше важно-важно , и отиваше да си купи топли кравайчета.

Още същия миг щом вятърът духна, тя падна на земята и започна да се търкаля по улицата. А заедно с нея на земята падна и самият вятър и също започна да се търкаля.

-Стой ! Стой, шапке ! – викаше чичкото и тичаше по улицата.

Но шапката не можеше да спре, тъй като вятърът духаше от силно по-силно. А вятърът не можеше да спре да духа, тъй като в яда си се беше много надул , и не можеше изведнъж да се издуха..

- Ох ! Ох! – викаше той, защото като се търкаляше си удряше главата в плочите на тротоара.

И се търкаляше!

И се удряше!

И се търкаляше!

И се удряше !...

Докато цялата му глава се покри със сини патладжани!

Тогава най-после вятърът се досети, и се пхна вътре в шапката, за да не се удря.

Точно в същият миг обаче, чичкото с мустаците си настигна шапката, грабна я от земята и я сложи заедно с напъхания вятър в нея вятър на главата си.

- Пусни ме ! Пусни ме ! – взе да вика вятърът, като се мъчеше да повдигне шапката и да се измъкне.

Но чичкото си натискаше шапката , и вятърът не можеше да се измъкне.

А в това време влакчето от столчета летеше ли, летеше !

То се издигаше високо !

И още по- високо !

И най-най- високо ! – чак до самото небе, пълно с летящи градове от облаци , шарени мостове от пъстроцветни дъги и тъмни тунели .

Ах, как се зарадваха момченцата и момиченцата като стигнаха небето ! –

Те обикаляха улиците на облачните градове , и щом забележеха някои немирници да си играят на небесни войни и да се замерват със светкавици и гръмотевици, веднага ги заливаха с вълшебни пръскачки пръскащи мир, за да се усмирят!

Провираха се смело през тъмните облачни тунели пълни с войници от дъждовни капки, чакащи команда за скок към земята, които щом видяха децата от вълшебното влакче застваха в шпалир и им отдаваха чест!

Катереха се по прекрасните високи-високи, шарени, светли и светещи мостове на небесните дъги!

Надбягваха се с малките облачета по сините небесни простори!

-Пуф-паф ! Пуф- паф! – пуфкаше и пафкаше вълшебното влакче от столчета по безкрая на небето.

И тропаше с крака!

И махаше с ръчички !

И като кажеше:” Пуф!” – от комина му излиташе вълшебен дим,

а като кажеше :” Паф!” – излиташе вълшебна пара!-

Такъв вълшебен дим и такава вълшебна пара, каквито пускат само влакчетата, дето живеят в най-хубавите приказки, измислени от самите деца, или написани от моите приятели – детски писатели.

Те излитаха от комина на влакчето ту като фокуснически букети от пролетни цветя!

Ту като розов захарен памук!

Ту като пъстри празнични ракети!

Ту като шоколадено-бонбонени пиленца и зайчета!

Ту като шарени балони !

Ту като развени разноцветни панделки!

Ту като цели ята от пеещи весели птички!

И при всяко “Пуф !”, и при всяко “ Паф ! “ ставаха все по-вълшебни и приказни изненади ! -Толкова вълшебни и толкова приказни, че цялото небе на земята стана мирно, весело,приказно и вълшебно !

- Ей ! Вълшебно влакче !- викаше отгоре слънцето. –Ще ми дадеш ли да си взема малко приказни вълшебства от земното небе?

- Вземи си колкото си щеш !- весело пуфкаше влакчето. – Хвърли си към земята мрежата от слънчеви лъчи, а аз ще изпуфкам и ще изпафкам в нея такива добри, красиви и вкусни вълшебства, че ще станеш най- веселото , най-доброто и щастливо слънце в космоса ! Ту-ту-ту-ту-ту-тууу!- изсвири силно и безгрижно влакчето от столчета със своите 32 свирки, и още по-бързо запафка , запуфка, затропа с крачета и замаха с ръчички . – Ту-ту-ту-тууу ! – свиреше то , и му беше много хубаво.

- Това се казва то пътешествие в небето ! – радваха се децата, а влакчето свиреше ли, свиреше.

- Кой свири в небето ? – зачуди се дежурният пожарник, който стоеше на пост на кулата на пожарната команда. – да не би случайно някое непослушно облаче да е отишло до слънцето и да си е подпалило рокличката ?

И дежурният пожарник погледна към небето с пожарникарската си далекогледна тръба.

Погледна – и в същия момент усети, че му се завива сват.

- Каква е тая работа ? – уплаши се дежурният пожарник. – Какви са тия деца по небето, и кой ги е пуснал там с влак от столчета ? Леле-мале, леле-мале! Ами влакчето от столчета не е самолет ! Нито вертолет! Нито космически кораб ! Нито ракета ! Брей, каква беля може да стане !

И дежурният пожарник засвири с пожарникарската си свирка , завика и замаха с ръце.

Той не знаеше, че влакчето от столчета не беше каквото и да е влакче, а съвсем вълшебно! А с вълшебните влакове от столчета децата могат да си пътуват най-спокойно където си искат, без да ги заплашва ни най-малка опасност от беда.

Но дежурният пожарник не знаеше това.

- Слизайте оттам ! Слизайте ! Слизайте ! –викаше той и махаше закана̀телно на влакчето с децата, което се виеше над главата му. – Тревога ! Тревога !

И дежурният пожарник взе да върти копчетата на пожарникарския стар, но сигурен радиопредавател, да загрява с горещия си пожарникарски глас телефоните, мобифоните, компютрите, бацилите на компютрите, телевизите, еувовизите, космовизите и т.н., и т.н.

- Тревога ! Тревога! Тревога !

Той беше толкова уплашен, че на децата пътуващи в небето с влакчето от столчета им стана мъчно за него.

- Да се връщаме щом трябва! – съгласиха се веднага те, защото бяха добри деца и не искаха да тревожат повече добрия пожарник.

Довиждане, слънце ! – казаха децата и пуфнаха една голяма захарна целувка право към слънцето.

- Довиждане ! Довиждане ! – отвърна им слънцето като хрупкаше целувката и се облизваше. – И когато тръгнете някой ден отново на пътешествие, пак елате да си поиграем !

- О! Непременно ! – изсвири влакчето със своите 32 свирки и се спусна към земята.

То летеше с цялата си скорост на съвсем вълшебен влак от столчета, който се връща от съвсем вълшебно пътешествие в небето! Летеше с такава скорост, че когато само след 24 секунди дежурният пожарник, който все още викаше : “ Тревогаа! “, си вдигна главата ,за да види и да съобщи точно къде се намират децата, остана като гръмнат! –

От влакчето и децата на небето нямаше и следа !

- Какво ли стана с това влакче от столчета ? – учуди се дежурният пожарник. - ...А може би въобще е нямало такова влакче? Сигурно съм бил задрямал, и ми се е привидяло !

И дежурният пожарник бързо отмени тревогата и отново се изправи на пост на кулата на пожарната команда.

А в това време влакчето от столчета вече се спускаше на земята.

То се спускаше съвсем-съвсем леко, и като се спусна, затрополи с краката си по тротоара на главната улица – също като онова влакче, за което писателката Леда Милева е написала поема.

И ето че иззад ъгъла , право срещу него, се зададе чичкото с мустаци.

Той вече си беше купил топлички кравайчета, затова вървеше важно-важно и си хрупкаше. –

Вървеше чичкото по главната улица и си хрупкаше кравайчета, а шапката на главата му леееко се повдигаше самичка.

Тя се повдигаше, а чичкото я натискаше здраво на главата си !

Тя пак се повдигаше, а чичкото я натискаше!

Тя пак се повдигаше, и когато чичкото я натискаше , от шапката се чуваше едно “ ОХ!”

Това “ ОХ !” кълтеше изпод шапката на чичкото, а той я натискаше и продължаваше да си върви важно-важно по улицата и да си хрупа кравайчета.

- Гледайте какъв чичко с мустаци ! – казаха си децата от вълшебното влакче.

- И каква чудна шапка има, която се повдига самичка, и като я натиска на главата си, шапката казва “ОХ!”

- Сигурно чичкото ще се зарадва, ако го поздравим!

И децата преброиха до три и казаха всички едновременно:

- Добър ден, чичко !

- Добър ден, деца ! – отвърна им чичкото и си свали шапката, защото за чичковците, които носят шапка, е задължително да си свалят шапките, когато поздравяват.

И щом чичкото си свали шапката, за да поздрави децата, вятърът, който беше вътре в шапката му, изскочи навън.

- Ураааа! – извика вятърът , и от радост подскочи толкова високо, че се озова на небето . – Ей! Влак от столчета ! Ето че и аз започвам голямо небесно пътешествие !

И той се втурна да гони малките облачета и да им разваля играта.

А чичкото с мустаците остана с отворена уста.

Той погледа-погледа подир вятъра, и после изведнъж взе да раздава на децата кравайчета.

- Благодаря ви, милички деца ! Благодаря ви, че ме поздравихте, и ме отървахте от тоя проклет вятър, дето ми мърдаше шапката!

- Няма защо ! – отвърнаха децата като хрупяха топлите кравайчета, а влакчето вече свиреше и се носеше към детската градина.

То полетя през отворения прозорец, завъртя се покрай полилея и спря на килима – точно пред гарата от кубчета.

- Добре дошли от пътешествие ! Добре дошли ! – зарадваха се куклите, и мечоците, и всичките играчки.

А учителката се усмихна и рече :

- След едно такова пътешествие, сигурно всички сте много изгладнели !

И тя поведе момченцата и момиченцата към трапезарията на детската градина.

X X X

ПРИКАЗКА ЗА НЕВЕРОЯТНАТА МЕРИ – ДИАНА

На север, на север, на север !

На изток, на изток, на изток !

На запад , на запад, на запад !

На юг, на юг, на юг !

Нито в полето ...!

Нито сред гората...!

Нито в морето...!

Нито в планината...!

Нито на небето...!

Нито на Земята...!

...а точно на самия меридиан, който не е нищо друго, освен едно нарисувано колело върху нарисуваната топка на Земята... най-неочаквано се появи един съвсем необикновен град !

Той имаше само една улица. – Една съвсем необикновена улица, която приличаше на геврек , и се наричаше “ Мери – Диана “

Тая необикновена улица обикаляше цялата Земя !

Започваше от Северния полюс..,

Пресичаше Тропика на Рака..,

След това – Екватора..,

След това Тропика на Козирога..,

Стигаше до Южния полюс... и

продължаваше от другата страна на Земята... през Екватора... и разните тропици...до Северния полюс !

С други думи, улица “ Мери – Диана”, след като обиколеше цялата Земя, завършваше точно там, откъдето започваше !

По целия гигантски геврек на тая необикновена улица бяха наредени къщите на необикновения град.

Тия къщи бяха също съвсем необикновени! – Те приличаха на големи шарени пумпали, и си имаха всичко, което е необходимо за една къща и за един пумпал.

А отгоре на всичкото си имаха и тераси!

Откъде се взеха тия необикновени къщи и тоя необикновен град – никой не можа да разбере ! И дали градът бе истински или измислен - също никой не можеше да каже! - Защото всяко нещо преди да стане, трябва да се измисли! – Нали така ? - Тъй че за всяко нещо е важно първо да се измисли, и после да се направи ! Така например всички знаят кой е измислил нарисуваното колело върху нарисуваното кълбо на земята, което се нарича Меридиан! Знае се ,че всяко нарисувано колело върху нарисуваната земна топка, което започва от Северния

полюс и стига пак до него-също се нарича меридиан. Но не всеки меридиан е еднакво важен! Има си един най-важен!- Обявен за Първи между всички меридиани! И точно на него се беше появил необикновеният град ! Но кой беше измислил и направил този необикновен град - никой не знаеше!.

Може би бе измислен и направен по вълшебен начин от някой стар и умен архитект с добро и весело сърце, а може би просто беше измислен и направен от някое изключително смело момченце или от някое изключително хитро момиченце, на които им беше омръзнало да играят в прашните квартални градинки.

Важното е, че необикновеният град съществуваше! – Съществуваше за всички, за всички, за всички деца !

Те пристигаха тук всяка неделна сутрин,когато не са на училище или в детската градина, веднага щом се събудеха, щом си умиеха очите, щом се облекаха както трябва, щом си изядяха филийките намазани с масло, и щом си изпиеха големите чаши,пълни догоре с мляко.

- Хайде сега да си поиграете в кварталната градинка ! – казваха тогава грижливите майки,

и строгите бащи,

и добричките баби,

и намръщените дядовци.

След това хващаха децата здраво за ръка, пресичаха внимателно улицата и отиваха в най-близката квартална градинка.

По пътя до градинката децата вървяха много примерно :

Нито се теглеха назад,

Нито бягаха напред,

Нито си дърпаха ръцете!

И щом видяха, че светофарът на пресечката свети червено – спираха и просто се заковаха на място, защото бяха умни и възпитани деца.

Стигнаха ли обаче до градинката, веднага се пускаха от ръцете на придружителите си, спускаха се тичешком – и право на люлките ! – Сядаха и почваха да се засилват.

Ах, как се засилваха тия деца !.

Засилваха се !

Засилваха се !

Засилваха се ! – Докато достигнеха

Първа Космическа Скорост !

Тогава – Хоп! – Полетяха в небето !

Те полетяха от люлките като изстреляни – едно след друго и по няколко наведнаж, и това ставаше толкова бързо, че никой не можеше да види и да разбере кога и как децата изчезваха.

- Къде останаха тия деца ? – хукваха между дърветата и храстите да ги търсят учудените майки,

и разтревожените баби,

и сърдитите бащи,

и ядосаните дядовци! –

Но от децата нямаше и следа !

А през това време децата се издигаха чак до самите облаци. И стигнаха ли облаци, момченцата си хващаха по едно синьо облаче, а момиченцата по едно розово .

Тия облачета не бяха обикновени облачета, а същински моторни планери и парашути. Те залюляваха децата във въздуха – над горите и над планините, над океаните и континентите, и ги отнасяха към необикновения град.

Вие не знаете колко красив беше тоя град !

Той изплуваше изпод мъглите, пътър като дъга, която обикаля Земята.

Това , разбира се, не беше дъга, а самата необикновена улица

“ Мери- Диана “ с разноцветните си необикновени къщи-пумпали.

- Ето ги ! Ето ги ! – започваха да викат децата и да се спускат с планерите и парашутите си по терасите на шарените къщи-пумпали.

Щом стъпеха на терасите, децата освобождаваха сините и розовите облачета да си вървят на небето, и без да губят време, хукваха да тичат в кръг и да се гонят.

Те тичаха и се гонеха,

И тичаха и се гонеха,

И тичаха и се гонеха, докато пумпалите-къщи

почнеха да се въртят ,

и почнеха да се засилват,

И да се въртят ,

и за се засилват,

И да се въртят,

и да се засилват,

докато се засилваха толкова много, че се превръщаха на кръгове за художествена гимнастика :

Сините необикновени къщи – пумпали, на сини кръгове!

Зелените – на зелени кръгове !

Червените – на червени кръгове !

Но децата не спираха,а продължаваха да се гонят.докато необикновените къщи-пумпали се завъртяваха с такава бързина, че сините къщи се превръщаха в жълти кръгове ,а жълтите къщи – в сини! Червените се превръщаха в зелени кръгове, а зелените – в червени!

Тогава децата сядаха на малките обезопасени столчета до парапетите на терасите , и започваха да си клатят краката и да си пеят кой каквато песничка си иска.

Те пееха и си клатеха краката, а в това време необикновените къщи на необикновения град тръгваха една подир друга по колелото на необикновената улица “Мери-Диана”

Нагоре,

Нагоре,

Нагоре –

Към Северния полюс,

Към Северния полюс,

Към Северния полюс !

Надолу,

Надолу,

Надолу –

Към Екватора,

Към Екватора,

Към Екватора!

Още по-надолу,

Още по-надолу,

Още по- надолу –
Към Южния полюс,
Към Южния полюс,
Към Южния полюс!
И пак нагоре,
И пак нагоре,
И пак нагоре –
Към Екватора,
Към Екватора,
Към Екватора !
И пак към Северния полюс!
И пак към Екватора!
И пак към Южния полюс!
И пак,
И пак,
И пак ! –

Така се въртяха необикновените къщи на необикновения град по необикновената улица “ Мери-Диана”, защото тая улица беше като геврек около земята, и да пътуваш по нея, значи да се въртиш на огромно, на пре - огромно, на свръх - огромно виенско колело!

И децата се въртяха с огромно удоволствие!

Тия, които бяха долу – отиваха нагоре, а тия, които бяха горе – отиваха надолу:

Нагоре-е-е – надолу-у-у-у!

Нагоре-е-е – надолу-у-у-у!

От северния полюс – към Екватора!

И още по- надолу – към Южния полюс!

От Южния полюс – към Екватора!

И още – по- нагоре – към Северния полюс!

От светлата половина на Земята – към тъмната половина на Земята!

От тъмната половина на Земята, към светлата половина на Земята !...

Защото всички деца знаят, че когато на едната половина на Земята е ден, на другата половина на Земята е нощ!

Затова, когато децата от едната половина на Земята играят, децата от другата половина на Земята спят!

И обратно !

Когато децата от едната половина на Земята спят, децата от другата половина на Земята играят !

Разбира се, на децата, които играеха, им се налагаше по необходимост да минават не само по светлата, но и по тъмната половина на необикновената улица “ Мери-Диана “. Тогава те си слагаха пръстчетата на устите и преставаха да пеят и да се смеят, за да не събудят децата, които спят.

- По- бързо вървете ! По- бързо ! – шепнеха те на ушите на необикновените си къщи, които естествено, вместо с комини бяха с уши, за да се ослушват и да са послушни.

И къщите веднага се препрограмираха за бързо минаване по тъмното на необикновената улица “Мери-Диана”, защото тъмното и на тях много не им се харесваше.

А щом излезеха на светлото, децата почваха високо да викат :

-По- бавно ! По-бавно !

И къщите тръгваха по-бавно.

А когато стигнеха при белите мечоци на Северния полюс, или при господата пингвините на Южния полюс, децата направо полудяваха !

-Спрете ! Спрете ! –крещяха те.

Разбира се, необикновените къщи веднага спираха.

Понякога те спираха толкова нагъсто по необикновената улица “Мери-Диана”, че се получаваше задръстване: - улицата натежаваше на Земята, и Земята леко се накланяше.

Но децата не мислеха за това!

Те скачаха от вратите, и дори направо от терасите на къщите си, и не се бояха никак от студа на полюсите! Особено от студа на Южния полюс, който макар и на юг, не е по-топъл от Северния! Не се бояха не само защото веднага си навличаха полярни костюми! Но и защото за разлика от Северния полюс със севернополярните мечоци, които обичат да закусват с непослушни деца, на Южния южнополярните пингвини не закусваха с деца !

- Ура-а-а-а! – посрещаша ги радостно пингвинчетата строени в пингвински редици.

-Ура-а-а ! – отговаряха им децата.

После се строяваха до пингвинчетата, така че до всяко пингвинче заставаше по едно дете, и започваха да маршируват :

Леви ! Десни !

Леви! Десни !

Раз ! Два!

Раз ! Два !

Понякога пингвинчетата си объркваха краката и вместо с левия, стъпваха с десния. Но децата ги поправяха. И не само ги поправяха, но ги учеха и да пеят :

Цялата Земя е наша ! –

На деца, на птици и цветя !

Полюсът е топъл даже,

Щом от смях огласяна е тя!

Пингвинчетата бяха толкова доволни, че когато децата се уморяваха да маршируват и да пеят, те ги натоварваха на своите пингвински шейни, и започваха да ги возят из снеговете и ледовете на южния полюс...

И ги возеха из снеговете,

И ги возеха из ледовете,

И спираха,

И строяха ледени дворци,

И си правеха снежни човеци,

И се състезаваха с надхвърляне на снежни топки, чак докато децата съвсем се наситиха на снежни южнополярни игри !

Тогава те се сбогуваха с пингвинчетата и се прибираха в своите необикновени къщи, които ги чакаха на необикновената улица “ Мери- Диана “ в необикновения детски град.

-Молим ви ! Не си отивайте ! Не си отивайте ! – вървяха подир тях пингвинчетата.

-О, ние утре пак ще дойдем ! – казваха децата, а в това време необикновените им къщи-пумпали се завъртяваха и се понасяха една подир друга по улица “Мери-Диана “.

-Довиждане ! Довиждане ! – махаха след тях пингвинчетата с бели изгладени кърпички, и от време на време си бършеха просълзените очи – Да знаете, че ще ви чакаме тука !

И пингвинчетата заставаха от двете страни на необикновената улица “Мери-Диана” да чакат завръщането на децата.

Те чакаха с безкрайно пингвинско търпение и с безкрайна пингвинска настойчивост! Напразно майките им ги викаха да се приберат на топло къщи, и бащите им се караха, че не седат да си учат уроците по пингвинско смятане!

А докато пингвинчетата чакаха, децата вече летяха над самия океан

- Спрете ! Спрете ! – викаха те на своите къщи, щом най-неочаквано виждаха да изскача като огромен остров от дълбините на водите любимия им Чичо Кит. Той никога не си стоеше на едно и също място, така че срещите на Чичо Кит с децата не можеше да бъде програмирано и ставаше все изненадващо.

- Спрете ! Спрете ! Спрете ! – проглушаваха децата ушите на къщите.

Но къщите така бързо вървяха, че спирачките им в такива неочаквани случаи не издържаха, и пумпалите им се блъскаха и се нареждаха един върху друг! И добре че бяха некатастрофизирани.

- Браво-о ! –смеяха се децата от пумпалокулата, която се вдигаше на необикновената улица в необикновения град, и с лупинги се хвърляха от прозорците и терасите на необикновените си къщи направо във фонтана на гърба на любимия си Чичо Кит.

Той ги поглеждаше с малките си хитри очички и казваше строго :

-Я да видя ? Има ли някой без водолазен костюм ?

-Няма ! Няма ! – скачаха по гърба му децата и си слагаха водолазните шлемове.

В същия миг Китът се потапяше във водата и понасяше децата към дъното на океана.

И ставаше синьо,и ставаше златно
в дълбоките хладни води!

И бавно израстваха в морските бездни
вълшебни червени гори !

И пламваха бързи подводни светулки !

Изгряваха морски звезди !

И весели рибки, и палави рибки

Започваха луди игри !

Те играеха с децата на морска гоненица, защото рибките от всички игри най-обичат морската гоненица.

-Хванете ни ! Хванете ни ! – викаха рибките на децата като мърдаха перките и опашчиците си насам и натам, защото разговаряха с децата по морзовата азбука.

Децата протягаха ръце и се спускаха да ги уловят, но рибките така ловко се извиваха нагоре и надолу, напред и назад, че постоянно се изплъзваха.

После се изстрелваха напред и се провикваха :-

-Идвайте след нас ! Идвайте след нас !

Те, разбира се, се провикваха с помощта на опашчиците си, размахвайки ги като знаменца по морзовата азбука, понеже, както вече ви казах, децата и рибките разговаряха помежду си по морзовата азбука.

-Идваме ! – отговаряха децата.

И рибките ги повеждаха към тъмните подводни пещери, в които живееха опасните зли октоподи, защото децата много искаха да надникнат в тъмното на тия пещери и да проверят ще се уплашат ли, или няма да се уплашат- Те надникваха предпазливо, да не би някой октопод да изскочи от тъмното и да ги хване с пипалата си и да ги отвлече, но рибките ги водеха в октоподските подводни пещери, само когато знаеха, че октоподите със сигурност са на лов в другия край на океана. И то само колкото децата да надникнат в опасното тъмно. После бързо ги повеждаха към вълшебно- розовите светли градове на малките корали!... И в пясъчните дълбини, където лежат един до друг старите кораби разбити от океанските бури ...О, колко интересно беше тука! Рибките се провираха в разбитите трюмове на корабите, а за децата това беше голямо приключение, защото си мислеха за хората, които са били на тия кораби и за тяхната съдба. И можеха да обикалят останките от старите кораби дълго. Много дълго..

-Докога ще ви чакам ? – сърдеше се наужким добрият голям Кит. – не се ли досещате, че и вие и аз закъсняваме ?

-Закъде закъсняваме? – питаха децата.

-Вие закъснявате за Африка,пък аз закъснявам за децата,които идват след вас!

-Вярно!

-А кои са тия деца?

-Ами тия,които живеят от другата страна на земята и които още спят!- обясняваше Кита.- И тия,които сега се събуждат!И тия,които сега си изяждат закуската!И тия,които вече въртят своите пумпали-къщи и са готови всеки миг да тръгнат по улица “Мери-Диана”,която обикаля цялата Земя като виенско колело.

Децата повече не чакаха да им се обяснява.Те се качваха на гърба на чичо Кит и той ги отвеждаше право в къщите-пумпали на улица “Мери-Диана”.Там децата си сваляха водолазните костюми и докато сваляха водолазните костюми. . .пристигаха в Африка.

Африка! Африка!

Весела Африка!

Скачаща Африка!

Пареща Африка!

Поздрав на Африка!

Пареща Африка!

Скачаща Африка!

Весела Африка!

Така пееха децата, застанали голи-голенички по терасите на пъстрите си къщички-пумпали,а маймунките вече се катереха по терасите и прегръщаха децата:

-Добре дошли! – скачаха те от радост и се премятаха презглава.

-Добре дошли! – крещяха папагалите,нанизани като гerdани по клоните на палмите.

-Добре дошли! – се кланяха жирафите и протягаха дългите си шии чак от самата пустиня.

А между палмите и лианите срамежливо подаваха глави шарените тигърчета :

-Моля, играйте и с нас! – казваха те на момченцата и на момиченцата.- Ние няма да хапем. Обещаваме!

И тигърчетата за всеки случай си заключваха устите :

-Заклуч! Заклуч!

-Тогава какво чакаме още?! – казваха децата,хващаха се за протегнатите шии на жирафите и се спускаха направо върху шарените тигърчета.Маймунките пък скачаха върху раменете на децата,а на главите на маймунките се настаняваха папагалите.

-Тру-ту-ту-туууу! – затръбяха иззад храстите големите слонове със слонските си тромпети.

И започваше африканската препусканица из пустинята!. . .

. . . .И катереницата по върховете на кокосовите палми!. . .

. . . .И люлееницата по тънките лиани!. . . .

. . . .И замерваницата с фурми и портокали!. . . .

. . . .И незначайната игра на криеница в джунглите!. . .

. . . .И гоненицата!

. . . .И паданицата!

. . . .И ставаницата!

. . . .И боричканицата! – чак докато слънцето се скриеше и над Африка паднеше африканският мрак!

Тогава къщите-пумпали по улица “Мери-Диана” светваха с хиляда хиляди светлини!

И се завъртяваха!

И зазвъняваха с хиляда хиляди звънчета!

-Ей! Деца! Не си ли спомняте,че някъде далече ви очакват вашите майки? И вашите баби! И вашите бащи! И вашите дядовци!

-Наистина! – прошепваха децата и изведнъж им се отщяваше повече да играят и от всичко на света най-много им се приискваше веднага,съвсем веднага да прегърнат добрите си весели майки!

И строгите си весели бащи!

И ласкавите си загрижени баби!

И сърдитите си, мърморещи наужким дядовци!

-Водете ни! По-скоро ни водете у дома! – тичешком се прибираха децата в пумпалите-къщи на улица “Мери-Диана”.- Къде сте,сини облачета-парашути? Къде сте,розовички облачета-парашути?

-Тука сме! Тука сме! – обаждяха се от небето облачетата и се спускаха към децата.

Светещите къщи-пумпали се завъртяваха,сините и розовите облачета-парашути поемаха децата и едно след друго отлетяваха.

И докато преброят до десет – всички деца си бяха вече у дома!

-Къде изчезнахте без разрешение?!- посрещаша ги на вратите разтревожените майки. И сърдитите,ядосани бащи. И притеснените баби. И мърморещите дядовци.

-И къде скитате цял ден?!!

-И защо не се обаждате,когато ви викаме?!!

-И ви търсим с полиция?!

-И дори с пожарна команда?!!

-И мога ли да зная откъде пристигате сега толкова запъхтени и черни?!!

-Ами. . .пристигаме от Африка.. .-отвърщаха децата.

-И от Северния полюс. . .

-И от Южния полюс. . .

-И от една малка обиколка около Земята!

-И от една голяма тичаница.

-И от една чудесна бяганица с търкаляница и прескачаница с тигри, слонове, жирафи и маймуни.

-Ай! Ай! Ай! Ай! Стига! Стига! – хващаха си главите изплашените баби и разтревожените майки. – Тия днешните деца ужасно измислят!

-Това е, защото сигурно имат болна фантазия! – казваха бащите и дядовците. – Трябва непременно да ги заведем на лекар!

-Защо на лекар? Че ние нямаме температура! – отвръщаха децата и бързаха да влязат в банята и да се измият.

После си изяждаха сладко-сладко всичката вечеря и преди да си легнат да спят, целуваха угрижените си майки и намръщените си строги бащи, и разплаканите си баби, и мърморещите си недоволни дядовци!

И щом ги целунеха – те изведнъж се усмихваха!

И се усмихваха! И се усмихваха – чак до другия ден.

Х Х Х

ИСТИНСКА ЛЪВСКА ПРИКАЗКА

Живееше на света едно лъвче, което от всичко най –много обичаше да се разхожда из пустинята и да си пее.

Ах, колко обичаше лъвчето да се разхожда из пустинята!

Да се разхожда важно – важно ! Да пристъпва бавно и тържествено ! И да си пее с дълбок – предълбок глас !

И всички, всички, всички да му се възхищават !

Да му се възхищават и да се страхуват от него !

Е, добре ! – ще кажете вие. Щом лъвчето обича да се разхожда из пустинята, нека се разхожда! И нека си пее ! И който иска, нека да му се възхищава и нека се страхува колкото си ще !

Но там е работата, че лъвчето не можеше да се разхожда из пустинята, нито да пее с дълбок – предълбок глас, защото беше плюшено лъвче и живееше в една детска градина. Наистина, гривата му беше ушита от истинска кожа, пък и персийският килим в стаята за игра съвсем приличаше на пустиня, но все пак, това беше една килимена пустиня. Пък и гривата му беше ушита от опашката на една лисица...А кажете, може ли една лисича опашка някога да стане истинска лъвска грива ?

Ето защо лъвчето ужасно страдаше.

То стоеше тъжно и замислено посред стаята за игра, толкова тъжно и толкова замислено, че не обръщаше никакво внимание на децата от детската градина.

А децата много,много обичаха малкото плюшено лъвче ! Те разчесваха гривата му със специален лъвски гребен, вързваха на опашката му панделка, и се надпреварваха да му носят бонбони и да му пеят:

Лъвче мило, плюшено,
Що си умърлушено ?
Гривата ти вчесахме!
Всичко ти донесохме !-
Пак си недоволно!
Може би си болно ?
Или си сърдито !

Или си немито ! –
Хайде, засрами се !
Хайде, усмихни се !

Но лъвчето не се засмиваше.

-Аз лъв ли съм, или не съм ? – повтаряше през сълзи то.
Какъв съм аз такъв?
Какъв такъв ?
Какъв такъв ?
Какъв такъв съм лъв ?

Дали съм лъв ?
Дали?...Или...
Въобще дали съм лъв ?
Какъв такъв ?
Какъв такъв ?
Какъв такъв съм лъв ?

Не знам !
А вече съм голям!
Голям съм, а не знам!
Дали съм лъв голям,
Не знам!
А вече съм голям!

Аз лъв ли съм ,
или не съм ?
Какъв съм аз такъв ?
Какъв такъв ?
Какъв такъв ?
Въобще дали съм лъв? –

Така все питаше и питаше лъвчето.Питахе с толкова тъжен глас, че на децата им ставаше мъчно.

-Лъв си, разбира се ! – казваха те. – Само че не си истински лъв, а си лъв играчка. Истинските лъвове имат истински гриви и живеят в истинската пустиня.

Да знаете само колко много лъвчето се огорчаваше от тия думи !Напразно децата го прегръщаха, и го возеха на камион,и му даваха бонбони. То стоеше с наведена глава, смучеше бонбони , и от очите му капеха сълзи.

Капеха, капеха, докато най-последно всичките му сълзи изкапаха и на килима стана огромно езеро.

Това се случи на 10 октомври в 12 час и 3 минути, когато децата бяха отишли да обядват в трапезарията и лъвчето беше сам – само в стаята за игра.

Тогава, направо от прозореца, долетя пеликанчето Геро.

Ти ли направи това чудесно езеро ? – попита Геро и се гмурна до самото дъно. – Ах, колко сладко езеро ! В такова сладко езеро никога не съм се къпал! Сигурно преди да го направиш си ял бонбони.

-Да ! – призна си лъвчето.

-Така си и помислих ! – каза пеликанчето като си отърсваше перата.-
Такова сладко езеро може да направи само оня, който докато плаче, яде
бонбони!...Би ли ми продал това чудесно сладко езеро ?

- Вземи го ! – каза лъвчето. – На мене то не ми е нужно !

-А какво ти е нужно ? – попита пеликанчето.

-Нужна ми е истинска лъвска грива-въздъхна лъвчето.-И ми е нужно да
бъда истински лъв.

-Само това ли?

Пеликанчето извади от вътрешния джоб на непромокаемото си
перушинено сако бележник,откъсна един лист,потопи човката си в езерото и
написа:

Документ.

Внимание!

Истински лъв с истинска грива!

Пази се!

Завърза листа на врата на лъвчето,прибра набързо езерото в голямата
торба,която,ако сте забелязали,пеликаните винаги носят на гушата си за всеки
случай,и като махна за сбогом опашка,отлетя.

Пеликанчето много бързаше.То беше обещало на баща си да отидат
заедно за риба точно в 12.30 часа,а часовникът в детската градина показваше
вече 12.25.Затова то отлетя незабавно.

А лъвчето взе да се разхожда из стаята и като се разхождаше, усещаше
след всяка стъпка как става по-силно и по-важно.

-Ето че вече съм истински лъв!Истински лъв с истинска грива!Сега остава
да отида в пустинята и всичко ще бъде наред.

Лъв съм,лъв съм аз! Плашете се!

Истински съм лъв!

Хора жалки,поклонете се!

Всеки лъв е пръв!

Това е да си имаш документ!Това е!

Променяш се завинаги-и край!

Кой плюшеното лъвче ще познае?

И да познае,кой ще си признае,

Че лъв не съм от край до край!

Лъв съм! Лъв съм аз ! Пазете се !

Истински съм лъв !

Хора жалк, поклонете се ! –

Всеки лъв е пръв !

Но изведнъж лъвчето се сети, че пропусна да попита пеликанчето
Геро къде се намира пустинята и как се отива до нея. То изтича до прозореца, но
пеликанчето не се виждаше в небето.Тогава , без да губи време, лъвчето отвори
с лапички вратата, спусна се по стълбите, излезе на улицата и хукна към ъгъла.

Но от пеликанчето Геро нямаше и следа.

-Ах, каква беда ! – си каза лъвчето. – Да бъдеш истински лъв с истинска
грива, а да не знаеш къде се намира пустинята и как се отива до нея! Добре че на
тоя свят има таксита!

И лъвчето изтича до телефонната кабина на другия край на улицата и вдигна слушалката :

-Моля ! Таксиметровата служба ! – каза то. – Бихте ли изпратили пред Детска градина 1108 едно такси ?

-За колко деца и до къде ? – попитаха от таксиметровата служба.

-За един Истински лъв с Истинска грива, който иска да отиде до пустинята!

- О-о-о-о ! – чу се от другата страна на слушалката и бързо затвори телефона.

Лъвчето почака, почака, и като разбра, че от таксиметровата служба няма да изпратят никакво такси, вдигна телефонната слушалка и се обади на летището.

- Ало ! Ало! Моля да изпратите бързо до Детска градина 1108 един вертолет !

- За колко деца и до къде ? – попитаха от летището.

-За един Истински лъв с Истинска грива до пустинята!

-О-о-о-о-о! – извикаха от летището още по-силно и затвори слушалката.

Лъвчето остана с отчаяно отпуснати уши. С толкова отчаяно отпуснати уши, с колкото може да бъде само един истински лъв с истинска грива, който не знае къде е пустинята и как се отива до нея.

И кой знае какво щеше да стане, ако в тоя момент по улицата не се зададе Оранжевият Емо.

Тоя Емо беше много добро и трудолюбива роботче.Той служеше в градския отдел “ Чистота “, и страшно се гордееше с големия си маркуч, с който събираше праха от улиците, с оранжевия си костюм, с блестящите си копчета, и със сигналната си лампа, която беше синя.

-О, какво виждам ! – провикна се Оранжевият Емо и прочете с тържествен глас бележката, която пеликанчето Геро беше написало.:

“ Пази се !

Истинска грива с Истински лъв!

Внимание !

ДОКУМЕНТ “ –

То винаги четеше отзад напред.

-Много ми е приятно ! Много ми е приятно да се запознаем! – избоботи Емо. – А мога ли да знам защо една истинска грива с истински лъв стои на улицата с отпуснати уши ?

- Как да не стоя с отпуснати уши? – рече лъвчето. – К/ак да не стоя с отпуснати уши, когато не зная къде се намира пустинята и как се отива до нея!

- Коя пустиня ? – попита Емо.- Сахара или Гоби ?

- Няма значение ! – каза лъвчето . – Важното е да е истинска !

-Тогава – рече Оранжевият Емо, - качвай се на маркуча ми и да вървим ! – Той беше не само много работно, но и много услужливо роботче.

Лъвчето се хвана за маркуча,а Оранжевия Емо натисна едно от блестящите си копчета.Синята сигнална лампичка на главата му светна и той целият се затресе.

На лъвчето му се зави свят от височината и от скоростта.То си затвори очите и преброи до десет,а когато ги отвори,видя,че пред тях се простира нещо зелено.

-Това пустинята ли е?-попита лъвчето.

-Не!-отвърна Оранжевия Емо.-Това е полето;

Лъвчето пак си затвори очите и пак преброи до десет, а като ги отвори, видя, че летят над нещо голямо и синьо.

-Това ли е пустинята ? –попита пак лъвчето.

-И това не е ! – отвърна Оранжевият Емо. – Това е морето.

Лъвчето пак си затвори очите, и още не беше преброило до десет, когато Оранжевият Емо се развика :

- Пустинята ! Пустинята !

Лъвчето отвори очи и видя нещо безкрайно и жълто.

- Пустинята ! Пустинята ! – повтаряше Оранжевият Емо.

От радост лъвчето започна да скача. То скачаше и се премятеше по маркуча на роботчето на 2000 метра височина. – Скачаше и се премятеше, докато се изтърва, и се понесе с главата надолу.

- Довиждане, Емо ! – извика лъвчето. – И много здраве на децат от детската градина !

- Довижданенееее! И много здраве на пустинята от менееее! – провикна се отгоре Оранжевият Емо и се върна да почиства с маркуча си улицата пред детската градина.

А в това време лъвчето продължаваше да пада.

То падаше,

падаше,

и когато най- после падна, веднага подскочи, защото се опари.

А се опри, защото пустинята беше истинска пустиня и пясъкът ѝ много пареше.

- Нищо ! – каза си лъвчето, като духаше на задните си лапи. След това извади от четирите джоба на престилката си четири носни кърпички,върза ги на краката си, и взе да се разхожда и да пее :

Всичко вече е наред ! –

Лъв съм отзад – лъв съм отпред!

Пустиня стели се навред ! –

Остава ми – напред !

Страшно – Страшен,

Важно – Важен,

Крача мрачен

Горд и волен! –

Да ! Доволен съм ! –

Доволен!

Страшна сила в мен намира ! –

Просто свят ми се завива !

Струва си да бъдеш лъв! –

Между първите, най пръв !

Така пееше лъвчето с дълбок – предълбок глас, и се разхождаше Важно – Важно из самата истинска пустиня. – Нищо че слънцето грееше с хиляда градуса, и нищо че пясъкът пареше дори през носните кърпички! То пееше и се разхождаше.

И ето че иззад пясъчните хълмове подаде глава жирафата Жени.

И камилата Лени.

И камилската птица Короко.

И дори самата хиена, която наричаха галено Хени.

-Кой се разхожда така Важно – Важно из пустинята ? И кой пее с такъв дълбок – предълбок глас ? – учудиха се те.

- О! Това е Истински лъв с Истинска грива ! – прочете жирафата Жени като протегна шията си.

А лъвчето от щастие запя още по-силно.

- Колко е чудесно ! – каза камилската птица Короко.

- И колко е възхитително ! – прибави камилата Лени.

- И...Колко е опасно!... - прошепна жирафата Жени , и сви шията си така, че да не се вижда иззад пясъчния хълм.

Само хиената Хени не направи нищо. Тя просто си подви опашката и започна да отстъпва.

От радост лъвчето се преметна презглава.

- Те всички, всички, всички се възхищават от мене! – си каза то. – И всички, всички, всички се страхуват ! Ах, колко е хубаво да се възхищават и да се страхуват от мене ! – и то продължи да пее и да се разхожда.

Страшно – Страшен !

Важно – Важен,

Крача мрачен,

Горд и волен – пееше то и се разхождаше,

и пееше и се разхождаше,

и пееше и се разхождаше,

а в това време хиената Хени отстъпваше,

и след нея тихичко на пръсти отстъпваше жирафата Жени,

и камилата Лени,

и камилската птица Короко.

А когато гласът на лъвчето преградна от пеене и кърпичките на краката му се скъсаха от разхождане и краката му се умориха, то се спря и видя,че е съвсем, съвсем самичко в пустинята.

- Ей ! – извика лъвчето, защото много му се искаше някой да дойде при него и да го поздрави, и да му разчеше гривата със специален лъвски гребен, и да го прегърне, и да му даде бонбони...

Но никой,

Никой,

Никой нямаше в пустинята !

- Защо няма никой в пустинята ? – попита лъвчето. – И защо никой не идва при мене ? И защо никой не ме поздравява ? И защо никой не ме прегръща ? И не ми дава бонбони ?

- Защото в пустинята е много пусто ! – обади се някой, и тоя някой беше самият пустинен бръмбар Скарабей. – и стана още по-пусто, защото всички избягаха – рече той като се измъкваше от пясъка. – А избягаха, защото се възхищават и се страхуват от тебе, но няма кой да те обича.

- Да, но аз искам пък да ме обичат ! - рече огорчено лъвчето.- Да се възхищават от мене, да се страхуват, и да ме обичат ! Защо пък да не ме обичат ? – издума натъжено лъвчето , и една толкова голяма и горчива сълза се отрони от окото му, че като падна, в тишината на пустинята се чу гръм, и Скарабей се оказа обърнат по гръб.

- Никой не обича оня, от когото се страхува ! – рече Скарабей като риташе с крака, за да се обърне. – Дори когато се правят, че го обичат, пак не го обичат !

Това да го знаеш от мене ! И стига с тия кисели физиономии! Никой не обича важните и кисели физиономии ! – успя да се обърне най-после както трябва Скарабей , и като изтича пъргаво по пясъка до самото лъвче, покатери се пълзешком по отчаяно – разрошената му грива, и запя с бръмбарския си глас в отчаяно отпуснатото плюшено ухо на лъвчето, като лекичко го гъделичкаше. – Чуваш ли, ей !

Чуваш ле, ей !
Стига се мръщи ! –
Я се засмей !

Засмей се ! Засмей се ! Засмей се ! –
Небето да звънне от смях !
Посмей се на мене ! Посмей се на себе си !
Посмей се на нас и на тях !

Виж колко си смешен !
Виж колко сме смешни !
Виж колко е смешен светът!
Посмей се !
Надсмей се над нас и над себе си ! –
В смеха намери радостта !

Страшно е в пустиня да живееш,
Даже да си най- прославен лъв !
Затова, недей сълзи да лееш ! –
Остани какъвто си, такъв !

Има нещо повече от славата
И от всички слави на света ! –
Да умееш да се смееш здравата,
Над лъжата и над глупостта.

Засмей се ! Засмей се ! Засмей се !-
Небето да звънне от смях!
Посмей се на всички !
Надсмей се над себе си!
Засмей се ! –
Нима те е страх?

- О, не! – каза лъвчето. – Само че тогава дали ще ме обичат ?
- Зависи ! – скочи на земята Скарабей.
- А от кого - попита лъвчето.?
-От тебе, разбира се ! – взе да рови Скарабей пясъка с краката си и да го мята на гърба си. – Стига да има някого, когото да обичаш ! Само ако обичаш някого , можеш да се надяваш , че и той ще те обича !
И Скарабей се покри целият с пясък, и изчезна в пустотата на пустинята.
- Прав си ! – въздъхна лъвчето, но Скарабей вече така го нямаше, сякаш никога не е бил. – Прав е !...- каза тогава лъвчето. – И защо ми е да бъда Истински лъв с Истинска грива, и да се разхождам Важно – Важно из самата истинска пустиня, и да пея с дълбок - предълбок глас, и всички да се възхищават

и да се страхуват от мене, когато няма кой да ме обича !...А обичам ли аз някого ?...- си помисли то.

И щом си помисли, сърцето му страхотно се разтупка, и на лъвчето му се прииска веднага, още в същия миг да се върне при децата в детската градина.

- Аз ги обичам ! – прошепна то. – И те ме обичаха ! Много ме обичаха ! И това е най-важното от всичко на света ! Как не го разбрах по-рано ? Ей! Приятели ! Не искам да съм вече важно-важен лъв ! Не искам да живея повече в пустинята ! Искам да се върна в детската градина и вие пак да си играете с мене ! —извика лъвчето. – Нали ще си играете пак с мене ? Аз никак, никак, никак не съм страшен ! И не съм опасен ! Даже гривата ми е от лисича опашка, макар че изглежда на истинска ! Чакайте ме ! Идвам ! Няма по-хубаво място на света от нашата детска градина !

Така каза лъвчето.

Само че нямаше пари за билет , пък и не знаеше пътя.

Това лъвчето въздъхна, и като си помисли, тръгна да търси пустинната пощенска станция.

То дълго я търси, защото над пустинята вече беше паднала нощта.

И беше много тъмно !

И много пусто !

И нямаше кого да попита !

Когато я намери, вече се разсъмваше.

На гишето стоеше жирафата Жени.

- Какво ще обичате, моля ? – попита го тя, и пусна решетката пред себе си.

-... Може ли да ме изпратите с колет до България, в Детска градина 1108 ? – с наведена глав изрече лъвчето. – Там живеят децата, които обичам и които ме обичат. Все още, може би!...- прибави лъвчето. – А да обичаш и да те обичат е най-важното нещо на света !

- Хъм ! – каза жирафата Жири подозрително. – С удоволствие ще ви изпратя! Само че първо махнете това !

И тя посочи бележката, която пеликанчето беше написало, и която все още висеше на врата на малкото плюшено лъвче.

- И моля, не пейте и не се разхождайте ! – прибави строго жирафата Жири.

Без да каже нищо, лъвчето свали бележката, сгъна я на четири, и си я прибра за спомен в джобчето на пристилката . След това поиска от жирафата Жири една по- голяма картонена кутия и писалка, написа адреса на капака, скочи в кутията, затвори я и извика :

- Хайде ! Изпращайте ме ! И моля ви се, с бърза поща !

- Добре ! – каза жирафата Жени, залепи една голяма, голяма марка, и приказката свърши.

Х Х Х

ПРИКАЗКА ЗА КАПЧИЦА РОСА

Росинка беше най-веселата и безгрижна капчица роса.

Тя се роди в полето, върху листата на едно лютиче.
Сутрин, щом слънцето изплуваше на хоризонта, при лютичето пристигаше един немирен слънчев лъч.

-Чук!Чук!Чук!-чукаше той по затворената чашка.

-Кой е?-питах лютичето.

-Аз съм!Слънчевият лъч!Идвам да играя с Росинка.

Лютичето внимателно разтваряше цветната си чашка.

В същия миг Росинка се търкулваше между тичинките.

Тя се криеше в сянката на полските треви, трепкаше по стеблата, а слънчевият лъч я търсеше и цапаше измитите ѝ бузи с разноцветни бои.

Вечер, когато, капнал от умора, слънчевият лъч отиваше да спи и над полето появаше нощният хлад, Росинка изведнъж си спомняше, че има на света едно лютиче. Тя припълзяваше по тънките цветни листенца и се свиваше в чашката на лютичето.

Мъничкото цвете я очакваше.

-Студено ли ти е?-питах то.

-Да!-отговаряше Росинка.

Лютичето я завиваше с тъничките си листенца, после я залюляваше в люлката на цветната си чашка и Росинка веднага заспиваше.

Но ето че в една гореща лятна вечер Росинка не се върна при лютичето.

Мъничкото цвете напразно я очакваше!

Едва когато утринният вятър започна да гаси звездите, Росинка дойде при лютичето весела и умяляла.

-Аз ще отида със слънчевия лъч! . . –прошепна тя.-Той ще ми покаже небето. . .Моля ти се, полюлей ме за последен път!

От мъка лютичето едва не заплака. Все пак то обгърна капката роса и се помъчи да я залюлее.

-Зин!Зън!

-Зин!Зън!-запя Росинка.

Над полето се разсипа лека сребърна мъгла.

Далече, далече на изток небето се избистри, после поруменя, а Росинка все така се люлееше в чашката на малкото лютиче и пееше своята песничка.

Изведнъж от хоризонта излетя звънлива огнена стрела.

-О!Слънчевият лъч!-извика Росинка.

Дъхът на лютичето секна.

То искаше да скрие капката роса, но разтрепераната цветна чашка се разтваряше самичка, а Росинка, застанала на пръсти всред тичинките, вече протягаше ръце към слънчевия лъч.

Лютичето видя как той пристигна радостен и палав, как се наведе и целуна Росинка.

Капчицата цяла затрептя от светлина и блясък.

-Довиждане, лютиче!-рече тя, смали се, смали се ... и изчезна.

-Росинке!Росинке!-извика лютичето.

Но Росинка я нямаше.

Тя летеше със слънчевия лъч високо в небето.

Под нея се издигаха планини и се простираха морета, клатеха се смешно параходи, а на Росинка ѝ беше леко и весело и сама не знаеше, че се е превърнала във водна пара. . .

Колко време Росинка скита по небето, колко време обикаля голямата обла земя- никой на света не може да каже. . . .

Но ето че веднъж, когато гонеше едно бухлато бяло облаче, Росинка неочаквано потръпна.

-Студено ми е!-каза тя на слънчевия лъч.

Никой не ѝ отговори. Само вятърът изсвири покрай нея и хукна по сивото пусто небе.

Росинка изтича до бялото облаче и се сгуши в мекичкото му кожухче. Тя цяла трепереше от студ, а вятърът наоколо пишеше, провираше се между леките бели валма и Росинка нямаше де да се скрие.

-Заведи ме, моля ти се, на земята!-каза тя на пухкавото облаче. -Там има едно мъничко лютиче. То ще ме прегърне с тъничките си листа и ще ме стопли.

-Не мога!-рече облачето. -Пък и вятърът отдавна е откъснал листите на твойто цвете и сега се готви да го заледи. Чуваш ли как страшно вие?

Росинка се послуша и от уплаха пребледня.

-Свий се в мене!-рече облачето и я загърна с белия си кожух.

-Ами лютичето?-попита Росинка.

Но облачето не я чу. Вятърът го грабна с бясна сила и го повлече по небето.

-Спри! Спри!-завика Росинка.

-Защо?-попита облачето.

-Трябва да се върна при моето лютиче! То е сам-самичко в тоя час. . То може би загива!-И Росинка разтреперана изскочи от кожуха.

-Ха, ха, ха!-изсмя се вятърът и се нахвърли върху нея.

Росинка усети как се вледенява. . .

Най-напред ѝ замръзна нослето. . .

После ѝ замръзнаха крачетата. . .

После – ръцете. . .

И изведнъж се превърна в снежинка.

Тя прекоси студеното празно небе и се понесе над полето.

-Лютиче! Лютиче!-повтаряше снежинката.

-Ти ли си?-попита тъничък гласец, когато най-подир Росинка стъпи на земята. -Аз знаех, че ще дойдеш. . Знаех!-И лютичето, замръзнало, останало без сила, се гушна до снежинката.

-О, колко ми е хубаво!. . . –прошепна то. - И вече не ми е студено. . .

- И на мене. . .-каза Росинка, прегърна своето лютиче и двечките заспаха. . .

Х Х Х

Ж Ъ Л Т У Р Ч Е

В памет на писателя
Иван Василев-Гайдаров

В ливадата поникна жълтурче. То се изправи всред тревите тъничко и нежно, и срамежливо отвори малката си чашка.

-Ах, колко хубаво цвете ! – зарадва се слънцето и напълни чашката със светлина.

От щастие жълтурчето потръпна. Вятърът го залюля, и то едва не изля светлината.

-Пази я ! – каза слънцето. – Тя е най- скъпото нещо на земята!

-Как да я пазя ? – попита жълтурчето, но слънцето вече го нямаше. То се бе скрило зад синята далечна планина.

-Зарови я в земята ! – обади се старият бръмбар от голямото листо на лапада. – Само земята умее да пази съкровища!

-Земята ли ? В земята е влажно и тъмно. Как ще живее светлината сама ?

Жълтурчето уплашено си вдигна чашката високо над главата, и притаи дъх, за да не я разлее.

Над ливадата се спусна здрач.

Тревите уморени полегнаха една до друга и се приготвиха за сън. Старият бръмбар слезе от листото на лапада и бавно тръгна по пътеката. Той тропаше сърдито с дървената си тояга и недоволно мърмореше.

Когато стигна до жълтурчето, бръмбарът се спря, вдигна нагоре черните си извити рога и извика :

- Ще видим можеш ли да пазиш светлината !

После затръшна вратата на къщичката си, и скоро над ливадата се разнесе дълбокото му тежко хъркане.

Жълтурчето остана само.

Ръчичките му бяха умалели,но то не смееше да ги отпусне.

От небето тихо слизаше нощта. Наоколо всеки миг ставаше все по-тъмно, а в чашката на малкото жълтурче блестеше светлината и трепкаше от ударите на сърцето му.

-Каква е тая светлина? – учуди се светулката. – Не е ли някоя отронена звезда ?

-Аз съм жълтурче! – каза цветето. – А светлината е от слънцето. Подари ми я и ми заръча да я пазя.

-Дай ми малко светлина ! – помоли се светулката. – Моето фенерче се изпразни, а без светлина не мога да живея.

-Вземи ! не се срамувай !- рече цветето и напълни празното угаснало фенерче.

То заискри.

Светулката го залюля и го понесе в тъмнината.

В чашката светлината остана почти наполовина.Жълтурчето я обгърна с ръчички и я притисна до сърцето си.

-Не ми се сърди ! – рече то. – Аз съм цвете, а тя е светулка. Тя не може без светлина...! – и жълтурчето въздъхна.

Бе вече късна нощ. Тревите спяха и сънуваха зелени сънища. Старият бръмбар все така хъркаше в къщичката си. Само жълтурчето будуваше, и малката му чашка светеше и трепкаше от ударите на сърцето му.

-Ти възшебно изворче ли си ? – попита някой в мрака, и на земята падна пеперуда.

-Аз съм жълтурче – каза цветето. –Аз пазя светлината.

-Дай ми малко светлина ! – помоли пеперудата. – Крилата ми разкъса буря. Дай ми да си изтъка крила от светлина!

-Почакай ! Ей сега ! – отвърна цветето и наведе чашката.

От нея се отрониха две капки, и в същия миг се превърнаха в две леки слънчеви крила.

-О ! – извика пеперудата, целуна цветето и литна.

Чашката остана празна.

-Аз съм цвете, а тя е пеперуда – тъжно си каза жълтурчето. – Тя не може без крила. – Затвори празната си чашка, отпусна надолу ръчички, и заспа.

Нощта преваляше. Небето се обистри. Тревите една по една се събудиха. Даже старият бръмбар се размърда в леглото си, а жълтурчето все спеше.

Най-после от изток погледна слънцето. Щом го усети, старият бръмбар подскочи и изтича до жълтурчето.

-Така ли пазиш светлината ? – извика той и замахна да удари с тоягата си тъничкото му стебло.

-Стой! Не смей ! – извика слънцето.

Жълтурчето уплашено отвори очи.

Слънцето се бе навело над главата му и се усмихваше

-Ти най – добре запази светлината ! – прошепна то и го погали.

От слънцето ли заблестя жълтурчето, или от радост, дори тревите не разбраха. – Какво пък остана за стария бръмбар! Но от тогава жълтурчето свети и денем и нощем

Ливадата в жълтурчета е цяла! –

Ливадата е златна от цветя!

Като вълшебно изворче изгряла

Потръпва бистра капчица роса.

Във нея се оглеждат небесата.-

Звънче е синьо тя на радостта.

На малка пеперуда е сълзата

И бисерче загубено в нощта.

Ах, кой ще го намери ! Кой ли? Кой ли ?

Намери ли го –цялото небе

Ще слезе на земята, и спокойно

Ще спре в притихналите му ръце.

Х Х Х

ВЪЛШЕБНА ЗВЕЗДНА ПРИКАЗКА

Щом блесне първата звезда

в покоя ведър на нощта

и сънени сведат главици

уханни медени цветя,

между тичинките златисти

отронва се като зрънце

ту пеперудена въздишка,
ту теменужено гласче. –

Размърдва зайчето ушлета.
Глухарче гръмва! – От гърма
заспало облаченце пада
върху заспалата трева.
И лъхва дъх на синя мента! –
Гръдта на цялата земя изпълва зов!
И във момента...
търкулва се една луна.

Имаше едно скакалче, което искаше да скочи толкова високо, че да си вземе от небето звезда.

Затова по цял ден тренираше, а вечер, щом изгрееха звездите, започваше да скача.

То скачаше, и скачаше, и скачаше, и все не можеше да стигне.

А вие не знаете, колко му трябваше на скакалчето звезда !

То искаше да я подари на своето другарче, когато си намери другарче.-
Защото просто не можеше вече да живее само!

Но как да тръгне да си търси другарче, като не беше хванало звезда, за да му я подари!

Само че звездичката не се улавяше.

Напразно скакалчето тренираше от сутрин до вечер на мораво-зелено-синята полянка обрасла с дребна мащерка и мента, които боцкаха крачката му !

Напразно прескачаше по сто и три пъти високо израслото стебло на дивия морков – единственото цвете на полянката !

И напразно по цяла нощ скачаше към звездното небе, което щом слънцето се скриеше, се спускаше ниско-ниско, а всъщност си оставаше високо!

-Само дето със скачането си размирисваш ментата и мащерката – присмиваха му се червенобузите калинки.

-И дето вечер не ни оставяш спокойно да спим ! – прибавяха всякаквите буболечки, мушици и комарчета, които живеяха на полянката. –А така хубаво се спи, когато ти мирише на мащерка и мента! Откажи се ! – прозяваха се те.

Но скакалчето не се отказваше.

-Глупавичко, грозничко, скокливо скакалче! – викаше му още отдалече голямата красива пеперуда, която всяка сутрин, гримирана и елегантна, прелиташе над полянката, където скакалчето усилено тренираше, облечено в поизбелял спортен екип.- На кого е нужна твоята звезда ? Един скъп грим и четки, парче избрана с вкус коприна или кадифе ,са къде-къде по – добри за подарък! Но явно, те не са по твоите възможности ! – снизходително се усмихваше пеперудата като гледаше пробитите кецове на скакалчето. – Тогава можеш да пригответиш за подарък дантелено бяло чадърче от цвят на равнец-съветваше го тя високомерно.- Не е кой знае какво,но все пак би могло на някого дори да се хареса,тъй като под едно чадърче можеш поне да се скриеш,когато завали случайно дъжд,или пък грее много силно слънце.

Така говореше голямата красива пеперуда като размахваше тържествено крилата си обсипани с брокат, и гледаше дали я наблюдават с възхищение.

Тя много държеше всички да я наблюдават с възхищение ! И точно затова минаваше над малката полянка всеки ден, когато тръгваше към пеперуденото пролетно ревю, макар че пътят за ливадата, където пеперудите си правеха ревюто съвсем не беше оттука. Не! Тя никак не харесваше тая малка полянка с полуизсъхнала мащерка, няколко стърка неугледна мента и едно стебло див морков! Струваше ѝ се непоносимо скучна, и дори се чудеше как някой може да живее в нея. Но ѝ беше приятно да гледа как всички се вълнуват, когато минава.

Всички, освен това ужасно скакалче, което дори не я поглеждаше, увлечено в тренировките.

Обаче, затова пък другите умираха от възхищение !

И червената дебеличка калинка , която служеше в Санитарно - противоепидемичната станция!

И кафявата земна пчела, която се занимаваше с търговски сделки !

И дългата зелена богомолка, с още по-дългата си и по-зелена престилка, която работеше в отдел чистота!

И чиновниците бръмбари и бръмбарки, дребни и големи, с костюми в различен цвят според различните си длъжности и канцеларии!

И хилядите там мушици!

И всякаквите буболечици!

И дори анемичните комари и комарки- всички въоръжени не с рицарски шпаги, а със спринцовки за изтегляне на кръв от когото им падне, които минаваха за пропаднали аристократи, и бяха много горди от това!

Те чакаха голямата прекрасна пеперуда от ранна сутрин до късните предобедни часове, и от нетърпение не можеха да си гледат добре работата, защото докато работеха, все поглеждаха дали голямата красива пеперуда не се появила, а щом се появиеше, напускаха работата си и почваха да ѝ се възхищават.

-Ах, колко е красива !

-Ах, колко е прекрасна!

-Ах! Ах! Ах! – говореха те.

А охлювката въобще не ходеше на работа и дори не си чистеше къщата, защото цяла сутрин се катереше с пъшкане и лазене по стеблото на дивия морков, само и само първа да види пеперудата и да я огледа по отблизо.

-Иде! Иде! –викаше охлювката щом пеперудата се зададеше.

От любопитство тя цяла се измъкваше от къщичката си, и очите ѝ отиваха чак на върха на протегнатите ѝ колкото може рога.

-Погледнете! Погледнете как си е изписала очите!- викаше охлювката. – И крилата си изписала! Погледнете каква тясна рокля е облякла! От най-скъпия модерен магазин! Че и ръкавици днеска си е сложила! Прозрачни! В един цвят с чорапите! И обувките ѝ май че са кристални! Да ѝ се чудиш и да ѝ се маеш! Сигурно работи в шоу-бизнеса!- казваше охлювката, и обикновено в същия миг загубваше равновесие и падаше от дивия морков на земята.

Но калинката, и земната пчела, и богомолката, и всичките мухички, буболечки, бръмбари и бръмбарки така бяха прехласнати от възхищение, че дори не забелязваха това.

-Защо не останеш при нас? Остани! – молеха те пеперудата.- Поне за малко!

-Не мог заради вас да закъснявам за ревюто! –отговаряше им пеперудата, разбира се, само тогава, когато не се правеше, че въобще не ги чува и не ги забелязва.

- И какво да правя на една такава никаква полянка ? Друго нещо са зелените салони на ливадата! И не случайно там се събира общество, където можеш наистина да се покажеш, и да те оценят ! – казваше тя. – Там можеш да танцуваш стилни танци, от каквито вие не разбирате! Да вдъхваш горчив изискан аромат на мак и сладка маточина! Да си почиваш в удобните копринени кресла на прелестни цветя и да те изберат за Мис пеперуда – царица на красотата за деня и за сезона! А тука, какво ?- Мащерка, мента и един подскачащ скакалец!

-Аз не подскачам, а тренирам ! – напомняше й скакалчето и се премятеше над високия цвят на дивия морков. – И довечера, когато небето слезе ниско, може би ще успея да хвана звезда !

-По-добре се опитай да стигнеш до мене ! – спускаше се пеперудата над скакалчето, и така трепкаше, че лъчите на слънцето да могат да разкрият всичките скрити багри втъкани в крилата ѝ.

Тя ставаше ту прозрачна като тръпнеща рисунка от светлина с безплътността на въздуха, ту тъмна като горски мъх, ту изведнъж пламваше с ясните багри на всичките цветове на дъгата.

От удивление калинката преставаше да диша и бузите ѝ ставаха още по-червени.

Богомолката се изправяше на дългите си крака занемяла и зелена, и заприличваше на стръкче трева.

Мушиците и бръмбарчетата притихваха.

Охлювката си въртеше в кръг очите, закачени за по-удобно на връхчетата на протегнатите ѝ рога, и не беше сигурна дали от падането не е получила видения, или сънува.

А скакалчето – все едно нищо ! – Продължаваше да тренира.

Пеперудата се чувстваше дълбоко засегната, но не искаше да го покаже.

-Ако скочиш до мене и ми целунеш крайчето на ръкавицата – казваше му тя , - ще те заведе в зелените салони на ливадата, където става самото пеперудено ревю. Там не допускат всеки, но аз ще се застъпя за тебе. А на мене никога никой нищо не отказва! Разбира се, не можеш да дойдеш по избеляла фланелка, продънени кецове и три-четвърти чорапи ! – подхвърляше пеперудата. – В приличното общество , приличният костюм е задължителен ! Ако нямаш фрак, бихме могли да вземем под наем от гардероба на някой бръмбар от журито. И представи си, че някоя по-непретенциозна пеперуда те хареса ! Тогава ти би могъл например да ѝ подариш къщичка от захар. Не си ли забелязал, че захарните кристали са почти като звезди, само че се доставят по-лесно! Могат дори да се купят евтино от магазина. А захарната къщичка напомня за приказките. При това е нещо много оригинално! Съвсем в твой стил! Пеперудата, на която ще я подариш, ако иска би могла да живее в нея, а ако иска, може да си я изяде! Ще ѝ бъде много вкусно, и докато яде, ще си спомня за тебе ! Е, след това от толкова захар може да надобелее и въобще да загуби способността си да лети, но важен е споменът..!

Така говореше пеперудата, сигурна, че скакалчето ще се хване, и тя най-после ще си отмъсти за безразличието му към красотата ѝ, като го осмее.

А на поляната прехласнато я слушаха, и това ѝ беше приятно.

От вълнение калинката съвсем бе приbleднeяла.

Богомолката хълцаше от удивление.

Анемичните комарчета, спомнили си за своя аристократичен произход, плачеха от умиление.

Земната пчела правеше бързо на ум сметки, колко захар е необходим за една пеперудена къща, и колко би спечелила тя от това, ако скакалецът, поласкан от пеперудата, изостави звездите и се залови със захарно строителство.

Бръмбарите и бръмбарките завиждаха.

- Откъде накъде пък скакалецът? – говореха те.- С какво е по-добър от нас ? Май докато скача е успял да прошушне нещо на ухото на пеперудата! А може и наистина нощем да лови звезди и да ѝ ги дава! Такава ще е работата! Кой за нищо по цял ден ще тренира и нощем няма да спи? А звезди по пазара няма и сигурно вървят скъпо! Той лови – тя продава ! И после - аз на тебе, ти на мене! Но ще изясним нещата в канцеларията ! – бръмчаха бръмбарите.

Пък охлювката, без да губи време, вече беше тръгнала да разнася новината, че не случайно голямата красива пеперуда всеки ден се отбива на тяхната поляна. Че отдавна си е харесала скакалеца, защото е спортист и тренира хващане на звезди, което е голяма работа ! И днес е съобщила на всеослушание, че ще се омъжи за него, защото манекенките и спорта се привличат. И ще му купи за сватбата като подарък една изоставена сладкишена къща от стара приказка за по-романтично, в която от едната ѝ страна ще си живеят, а от другата ще си я ядат. Скакалецът си шиел фрак за сватбата, защото пеперудата със своите връзки и своето положение ще го направи от скакалец на бръмбар.

-Тя всичко може ! – говореше охлювката.- И аз ще ѝ поискам да ми подри едни крила за сватбата, да не ми изскача сърцето като се катеря по дивия морков. Това на нея нищо не ѝ струва, и аз съм сигурна, че ще го направи, защото е благородна !

От тия приказки настроението на пеперудата съвсем се подобряваше.

-Натрих му носа ! – си мислеше доволна тя.

А скакалчето си тренираше, без да подозира нищо.

-Хайде ! Целувай ми ръката ! – губеше търпение голямата красива пеперуда. – Целувай я и да вървим!

-Не! Благодаря ! – казваше скакалчето.- Никъде другаде няма такава розово-зелено-синя мащерка като на нашата поляна ! И няма такива ароматни стръкчета мента ! И толкова висок див морков, какъвто не може да израстне на никаква ливада ! Не бих ги заменил за нищо на света!

-Говориш така, защото никога не си виждал ливадата ! Нима могат да се сравняват нейните буйни зелени треви, сред които цъфтят на букети най – невероятните и ярки цветя ,с една сива полянка с произсъхнала мащерка ?

-О, мащерката съвсем не е сива! Тя само изглежда така на ония, които не могат да виждат! – възкликна скакалчето.- Тя е мораво-синьо-зелена, а понякога е сребърно-розова! Такива нежни цветове може да има само небето, и то в ония кратки мигове на утрото, когато небето се събужда сънено и щастливо. Но много рядко! А мащерката си ги има винаги. Е, вярно е, че боцка когато тренирам Но затова пък така хубаво се размириша, че ми става леко на душата, и целият ставам по-лек и скачам по-нависоко! Как можеш да помислиш, че бих я сменил за някаква ливада, при това, на която се прави ревю! Там въобще не бих могъл да виждам моите звезди, а оттук нощем са толкова близо! И извинявай – казваше скакалчето,-но би ли напуснала поляната, защото ми пречиш на тренировката !

От обида на пеперудата ѝ причерня.

-Грубиян ! – извика калинката на скакалчето, и литна разперила тумбести крилца, за да подкрепи падащата пеперуда.

-Аз нямам думи, за да мога да Ви се извиня заради него!- й каза калинката.- Той е толкова невъзпитан и неблагодарен! И не проявява никакво разбиране и вкус! Вие му разкривате такива възможности! Предлагате му всичко,за което може само да се мечтае,а той,представете си иска да хване звезда!

-Бих казала,че е направо глупак! – съвзе се пеперудата.- При това, отгоре на какво ли,е ужасно горд и упорит.

-Ей, скакалец! Ти никога нищо няма да хванеш! – каза тя.-Камо ли звезда!

-Ще хвана! – рече скакалчето.- И не защото съм горд,а защото много искам!..

То щеше да каже още нещо,но в тоя миг стъпи на лигата,която охлювката пускаше от бързане да пристигне на месторазправията и разбере какво ще стане. На тая лига скакалчето се подхлъзна,падна и си навехна крака.

-Ха! – изсмя се пеперудата и отлетя.

-Така ти се пада! – каза калинката червена от възмущение и отиде в своята Санитарно -противоепидемична станция.

-Ясно! Нищо няма да спечеля,тъй като няма да има захарна къщичка.- почна да рови от яд земната пчела земята.

-Ще се промъкна аз на туй прочуто пеперудено ревю! – си рече богомолката.- Каквато съм зелена,никой няма да ме забележи.

И тя си пристегна дългата престилка в кръста и се повлече.

А скакалчето го болеше. Много го болеше.Просто не можеше да се помръдне от мястото си.Но го беше срам да плаче,макар че му се плачеше.Затова лежеше по гръб всред мораво-синьо-зелената мащерка и се опитваше да диша дълбоко,защото му се струваше,че от аромата ѝ болката му обезателно ще намалее.

Би трябвало някой да му помогне поне да стане и да се прибере у дома си, но никой не идваше.

Бръмбарите и бръмбарките го гледаха с любопитство от прозорците на своите канцеларии и доволно бръмчаха.

Мухичките прелитаха над главата му и коментираха в хор кое как се е случило.

А анемичните комари, комарки и комарчета отидоха кой знае къде, без дори да го погледнат.

Само охлювката допълзя задъхана, протегна си окатите рога, за да го види по-добре, рече : “ Не е интересно !”, и задъхана си отиде.

Скакалчето се почувства ужасно само. Толкова само, че едва се въздържаше да не заплаче.

- А може би винаги така е било! – кой знае защо си помисли то. – Истина е, че живеем на една поляна и тя е най-хубавата на света, но не съм ли било винаги само ?Те са тъй различни от мене, тъй различни, че дори никога е нямало за какво да говорим. Дори с калинката, която не е лоша, и със земната пчела, която не е глупава. Може би затова толкова исках да си хвана звезда ! Защото това ме караше да вярвам, че ще има на кого да я дам..!

И на скакалчето му стана още по-мъчно, защото разбра, че с тоя крак вече никога няма да може да скача., и никога,никога няма да може да си улови звезда, за да я подари на някого.

-...Пък и на кого ли ?..- тъжно се замисли то, и усети, че го боли не само крачето, а всичко, и най-много самата душа.

То затвори очи, за да си представи звездите, и вдъхвайки аромата на мащерката и на няколкото стръкчета мента да се опита да забрави.

И тогава чу нечий стъпки – много леки и неуверени.

Те приближиха до него и спряха.

Скакалчето си отвори очите и видя едно непознато буболече – слабичко, кафявичко и грозничко.

- Извинете – каза буболечето, -но Вие имате нужда от превръзка! Вижте колко Ви се е надул кракът ! Разрешете ми да Ви направя компрес и да го пристегна с тревичка! Наистина, малко ще Ви заболи и тая вечер няма да е възможно да скачате, но утре всичко ще е минало! – рече срамежливо буболечето.

-Аз никога вече няма да скачам! – въздъхна скакалчето.

-Защо ? - попита буболечето. – Вие скачате толкова хубаво! Сякаш искате да стигнете до звездите. Не зная дали това е възможно, но е чудесно!

- Наистина ли така мислиш ? – попита скакалчето.

- Наистина ! – рече срамежливо буболечето и взе да прави компреса и да превързва с тревичка крачето на скакалчето, внимателно, за да не го заболи.

- Аз наистина исках да стигна до небето и да хвана звезда. Само една! – каза скакалчето.

- Звездите са толкова прекрасни! Те са като светещи цветя! С тях трябва да бъдеш винаги внимателен! Но представете си, че стигнете и си вземете една звезда ! И какво ще я правите ?

- Бих я подарил на тебе ! – каза тъжно скакалчено. – И бих те помолило да ми бъдеш другар, разбира се, ако ти желаеш.Защото е много хубаво да си намериш другар, и като го намериш, за му подариш нещо хубаво. А най-хубавото е звезда. Тогава ти би я сложило на своето чело или пък в сърцето си, и щеше и на двама ни да бъде светло, дори когато падне тъмна нощ. Но сега не мога да ти кажа:" Стани ми другар!" – рече съвсем, съвсем тъжно скакалчето.

- Защо ? – попита буболечето.

- Ами защото не съм хванало звезда. И може би няма да хвана. Благодаря ти, че дойде при мене и дето ми превърза крачето! И знай, че ако хвана звезда, ще те потърся, за да ти я подаря.

- Значи ли това, че можем да бъдем приятели ? – попита буболечето.

- Да ! – каза скакалчето.

- Тогава хвани ми ръката! – каза буболечето.

Скакалчето внимателно хвана ръката на буболечето.

И щом я хвана, грозничкото, слабичко кафяво буболече изчезна, сякаш се разтопи в моравия здрач, който се спускаше над сребристо-синята мащерка, и на неговото място грейна звезда.

Тя държеше скакалчето със своята топла ръка, и цялата трепкаше в блясък. А нощта се бавеше да дойде, и другите звезди се бавеха, и беше само тя – светеща до скакалчето, и бяха щастливи, и това не беше миг – беше безкрайност.

- Как така се превърна в звезда ? – попита най-подир скакалчето.

- От топлината на твоето сърце, което търсеше приятел – рече буболечето-звездичка. – И една малка светулка го намери, за да му стане другар, за да могат заедно да се радват на звездите и да се мъчат да ги стигнат,когато другите спят. Макар че, може би, това е невъзможно.

- А може и да е възможно ! – рече скакалчето. – Щом са двама, и щом са другари..!.

Х Х Х

ЗВЕЗДИЧКА

Всъщност Звездичка беше едно момиченце.

Сутрин то ходеше в детската градина, а вечер помагаше на мама да приготвят вечерята, след което самичко се измиваше, самичко си обличаше нощничката, самичко си оправяше дори леглото, после целуваше мама и татко, загасваше лампата и лягаше да спи.

Тогава при него идваше другата звездичка.

Тя пристигаше със звън точно когато в стаята ставаше много тихо, и кацаше на креватчето.

Беше ужасно уморена, защото идваше много отдалече.

- Аз пристигнах – казваше тя задъхана и сърчицето ѝ просветваше при всеки удар. – Ти готова ли си?
- Да! – казваше момиченцето Звездичка.
- Тогава да изпеем нашата песничка, която никой не бива да чуе!
- И аз ли? – питаше бархетното кученце на розови цветчета, което се казваше Шарко.
- И ти! – казваше звездичката. – Щом е за никой, значи никой!
- Тогава почвайте, пък аз ще си стискам очите.

И Шарко си стискаше очите, ей така, а момиченцето Звездичка и звездичката Звездичка запяваха:

Оттук на хиляда светлинни години

мъничка звездичка живяла

на космоса в тъмната нощ.

И друга звездичка да свети видяла

далеч, през хиляда светлинни години,

самичка в космичната нощ.

И двете звездички подали ръчички!

И станала светла нощта!

Небето се ширнало – звездна градина –

и нямало вече тъга.

- Звездичке! Звездичке! Стани ми сестричка! –
си шепнели две светлинки.

- Какво са, какво са хиляда години –
миг, в който при мен идваш ти!

- Извинявайте, но аз нищо не разбрах от тая песничка – казваше Шарко.
- Защото това е песничка само за нас – отвръщаше момиченцето.
- А коя е тая мъничка звездичка, която живее на хиляда светлинни години? – питаше Шарко. – Бих желал да я видя, ако се вижда въобще.
- Ами аз! – казваше звездичката, седнала на креватчето на момиченцето.
- Искаш да кажеш, че за да дойдеш тук, си пътувала цели хиляда години със скоростта на светлината? Така ли? – казваше обидено кученцето. – А знаеш ли какво са хиляда години? Или смяташ, че като съм бархетно кученце на розички, всеки може да се шегува с мен!?
- Не се шегувам. Това е самата истина – казваше звездичката.

Но Шарко, разбира се, не ѝ вярваше.

- Тая звездичка е нещо подозрителна! – мислеше си той. – Ще трябва да я наблюдавам и да не я изпускам от очите си.

Така си мислеше Шарко и се мушваше под леглото на тайна стража. Но кой знае защо, свиеше ли се под леглото, веднага заспиваше и се събуждаше чак когато часовникът започваше да звъни за ставане.

- Дър-р-р-р-р-р-р!

Навънка беше утро, слънцето се протягаше на небето, а Шарко се протягаше под леглото.

- Ей, Шарко, май че се успа! – смееше се момиченцето и се обличаше за детската градина.
- А къде е звездичката, дето казва, че идва от хиляда светлинни години при тебе? – търкаше си Шарко очите с бархетната си лапичка и се оглеждаше подозрително.
- Не виждаш ли, че няма никаква звездичка – казваше момиченцето. – И каква звездичка може да има, когато е ден.

То си връзваше обувките и отиваше в детската градина, а Шарко си хапеше розичките от яд.

- Пак я изтървах! – мислеше си той. – Абе аз пазач ли съм, или не съм? Какво от туй, че съм на розички? Тая вечер няма да заспивам и толкова!
- Шарко-о! Ела да играем на цирк! – повика го паячето Жорко, както правеше всеки ден.
- Утре може би да, но днеска – не! – отвърна му кученцето.
- Защо бе, Шарко? – натъжи се паячето Жорко.
- Защото днес си пазя силите.
- Шарко-о-о! Ела да си играем на гоненица! – повика го след малко котаракът Мъра-маяу.
- Утре може би да, но днеска – не! – отвърна и на него Шарко.
- Защо бе, Шарко? – попита Мъра-маяу. – Или предпочиташ да играем на театър?

- На пиесата “Когато куклите не спят”! На пиесата “Когато куклите не спят”!

Тя ни е любимата! – развиваха се всичките кукли на момиченцето Звездичка едновременно. – Хайде бе, Шарко! Ще ти дадем ролята на куклата Роза, само се съгласи.

- Утре може би да, но днес – НЕ! – отвърна кученцето храбро и категорично, макар че на всичките му розички им се играеше и го боцкаха за игра. Обаче той не се предаваше.

- Защо бе, Шарко? – питаха го куклите натъжени и умолително. – Защо не дойдеш да си играем?

- Защото днес си пазя силите! – каза важно кученцето и дори си затвори очите.

Така то си пази силите цял ден, а когато дойде вечерта, се мушна под леглото и зае наблюдателна позиция.

То видя от наблюдателната си позиция как момиченцето се върна от детската градина, как започна да помага на майка си, как счупи една чиния, как направи салатата, как сервира масата, как, докато се хранеше, разказа на мама и татко какво се е случило в детската градина, после от наблюдателната си позиция Шарко видя как момиченцето се измива и приготвя за сън, как казва “лека нощ!” на мама и на татко и как се мушва в леглото.

И тогава – Зън-н-н! – дойде звездичката.

- Аз пристигнах! – каза тя задъхана и сърчицето ѝ просветваше при всеки удар. – Ти готова ли си?
 - Да! – отвърна момиченцето Звездичка.
 - Тогава да изпеем нашата песничка, която никой не бива да чуе.
- И двечките запяха:

Оттук на хиляда светлинни години
 мъничка звездичка живяла
 на космоса в тъмната нощ.
 И друга звездичка да свети видяла
 далеч, през хиляда светлинни години,
 самичка в космичната нощ.
 И двете звездички подали ръчички!
 И станала светла нощта!
 Небето се ширнало – звездна градина –
 и нямало вече тъга.
 - Звездичке! Звездичке! Стани ми сестричка! –
 си шепнели две светлинки.
 - Какво са, какво са хиляда години –
 миг, в който при мен идваш ти!

Двете се засмяха и тогава кученцето чу как звездичката казва на момиченцето:

- Тая нощ искам да те заведа на планетата ЗИН-ЗИН. Там още не сме ходили. Бих те взела на ръце и бих те отнесла като перушинка, но ЗИН-ЗИН е на сто пъти по хиляда светлинни години оттука, а дори и бархетното кученце на розички знае, че това разстояние е непреодолимо както за човека, колкото голям и малък да е той, така и за една звезда. Затова моят сън ще вземе твоя сън и ще отидем до недостижимото. Само че преди това ще те поръся със звезден прах от лъчите на самата ЗИН-ЗИН, за да е много лек сънят ти и да се движи бързо. Хайде! Затвори си очите! – каза звездичката на момиченцето. То послушно ги затвори и докато ги затваряше, Шарко бързо скочи в леглото до него и също си затвори очите.

- Сега знам защо така бързо съм заспивал всяка нощ – си каза той. – Само че моят сън е оставал под леглото, а техните сънища са пътували. – Но този път няма да ме измамат!
 Така си каза Шарко, заспивайки, и щом усети, че сънят му се отделя от него, веднага го изкомандва да се залови за съня на момиченцето, който пък се беше заловил за съня на звездичката, и така излетяха от прозореца... после от града... после от земята...

Те се носеха из тъмнината на космоса, а край тях прелитаха разноцветни метеорити и комети с развени коси, носеха се звездни влакове, плуваха ракети, неизвестни звезди протягаха към тях магнитни ръце, за да ги уловят, и беше толкова красиво и толкова страшно и опасно, че бархетното кученце, заловено за полата на съня на момиченцето, трепереше до последната си розичка и съжаляваше, че сънят му не си е останал под леглото. Но беше късно за съжаление и не му оставаше нищо друго, освен да се държи по-здраво.

- Ах, как се уморих! – каза в това време звездичката на момиченцето. – Защо ли този път ми изглеждаш по-тежка?

-Сигурно защото на обяд изядох два десерта, а на закуска си поисках още една козуначена кифличка допълнително и чаша какао с мляко – рече момиченцето. – Извинявай! Друг път ще се съобразявам.

Разбира се, тук беше редно Шарко, колкото и тайно да пътуваше и колкото да беше разтреперан и уплашен, да се обади, защото иначе не беше честно и съвсем не беше кавалерски. Обаче той не се обади, защото в тоя миг видя планетата ЗИН-ЗИН.

Тя цялата беше направена от въртящи се пеещи кристали и във всеки един от тях ставаше по една приказка, само че съвсем като наистина!

Дали това беше планетата на приказките, или на приказните сънища, бархетното кученце така и не можа да разбере. То изведнъж се оказа във вълшебния калейдоскоп на световите им и така неочаквано започна да попада от приказка в приказка, че забрави за всичко!

После изведнъж се събуди, защото часовникът иззвъня.

Момиченцето беше вече станало и се стягаше за детската градина. Но на бархетното кученце не му се ставаше! То си затвори очите, защото много искаше да се върне обратно в съня си на планетата ЗИН-ЗИН, обаче вие разбирате, че това беше невъзможно.

-Жалко, че си нямам и аз звездичка-сестричка! – натъжи се кученцето Шарко.- Ако си имах, щях да я помоля всяка вечер да ме води някъде. Звездичке! – каза то на момиченцето. – Аз вече разбирам песничката, която никой не бива да чува! Ще дойде ли довечера пак твоята звездичка, за да я изпеете?

- Може би! – каза момиченцето и изтича навън.

-... Звездичката ли?... - въздъхна паячето Жорко, когато кученцето всичко му разказа. - ...И при мене идваше някога!... Може би, когато бях по-млад, може би, когато бях по-добър, а може би, когато все още казвах на мама и на татко “лека нощ” и си лягах навреме...!

X X X

ПРИКАЗКА ЗА ВЯТЪРА С ДЪЛГАТА ОПАШКА

В гората, до полето, до града с големите къщи и задръстените улици с автомобили живееше един вятър с дълга опашка, който от всичко най-много обичаше да си играе на невидим змей . Той си играеше на невидим змей и в понеделник,

и във вторник,
и в сряда,
и в четвъртък,
и в петък,
и в събота,
и в неделя!

От сутрин до вечер люлееше дърветата, свиреше в листата, яздиши клоните като зелени гривести коне, и за нищо не мислеше !

А под дърветата седеше едно момченце.– Едно ей такова никакво, раснало-недопораснало момченце в трети клас. Дялкаше си пръчици за нещо си, гледаше как вятърът играе на невидим змей и мислеше :

-Ама че вятър! И в понеделник,

и във вторник,

и в сряда,

и в четвъртък,

и в петък,

и в събота,

и в неделя – все играе! Какъв ли ще е тоя вятър

дето все играе? Може би е малък, и не ходи още на училище! Тогава,като е малък, как може да минава през гората като невидим змей?- Да люлее дърветата, да свири в листата и да язди клоните като зелени гривести коне ? Щом може да минава през гората като невидим змей, и да язди клоните като зелени гривести коне, значи е голям! Тогава как така ще си играе и в понеделник,

и във вторник,

и в сряда,

и в четвъртък,

и в петък,

и в събота ,

и в неделя? – Трябва да го хвана и да го проверя!

Така си каза момченцето, и ето че един ден се спотаи в края на гората и се приготи да чака вятъра.

Но още не беше започнало да чака, и ето че вятърът като невидим змей премина покрай него, грабна му шапката, събори го на земята, разлюля дърветата, свирна в листата, пришпори клоните като зелени гривести коне и се провикна :

- Хей! Кой може да ме улови ?!!

-Аз мог да те уловя ! – скочи момченцето, взе си шапката и подгони вятъра. Бяга вятърът из гората, а момченцето след него!

Крие се вятърът, и уж е невидим, а не може да се скрие!

- Ей го ! Ей го ! – викат дърветата и го издават.

- Тука е ! Тука е ! – люлеят се клоните и го издават !

- Дръж го ! Дръж го ! - трепкат листата и го издават !

Разбра вятърът, че в гората не може да избяга от момченцето – хукна през полето.

А момченцето – след него.

Бяга вятърът, търкаля се по тревата, провира се през тръните, а момченцето все по петите му. Тича момченцето по петите на вятъра, Тича !

Тича ! ,

Тича !

И най-после – хоп! – хвана вятъра за опашката.

- Ох ! – извика вятърът, и докато извика, и докато разбере какво става, момченцето го похлупи с шапката си.

Ами сега ?

Седи вятърът в тъмното под шапката на момченцето и трепери от страх . Трепери, защото е тъмно , и защото не знае къде се намира.

А момченцето натиска шапката, за да не би вятърът да се измуши изпод шапката и да избяга. Натиска го и му говори :

- Я ми кажи ти, дето си под шапката, малък вятър ли си, или си голям вятър?

-- Какъв ли вятър съм ? – си мисли вятърът и трепери..

Трепери и не знае какво да отговори.

- Ако бях малък, нямаше да мога да люлея върховете на дърветата !
Нямаше да мога да пришпорвам клоните като коне ! Нямаше да мога да си играя на невидим змей и да свиря в листата! Нямаше да имам и такава опашка, че да ме хващат за нея! Щом мога да минавам през гората като невидим змей и щом ми е пораснала опашката, значи съм голям – каза вятърът, като продължаваше да трепери.

- Признаваш си, а ? – рече момченцето като натискаше шапката. – Значи признаваш си, че си голям!

- Признавам си!...- отвърна вятърът.

- Тогава, щом си голям, я ми кажи защо и в понеделник,

и във вторник,

и в сряда,

и в четвъртък,

и в петък,

и в събота,

и в неделя си играеш на невидим змей и безпокоиш гората ? Или не знаеш, че само малките деца, дето не ходят дори още в първи клас, могат да си играят на каквото си щат и да безпокоят когото си щат и в понеделник,

и във вторник,

и в сряда,

и в четвъртък,

и в петък,

и в събота,

и в неделя!

- Ами какво друго да правя и в понеделник,

и във вторник,

и в сряда,

и в четвъртък,

и в петък,

и в събота,

и в неделя ?...Какво друго да правя когато , с тая вятърничава глава не зная какво друго да правя, освен да си играя ? – заплака вятърът под шапката.

Заплака, защото се страхуваше от тъмното под шапката, защото не знаеше къде се намира, защото отгоре на това опашката му така го болеше от дърпането, че не можеше да й намери място, и защото му задаваха такива въпроси.

- Нали все нещо трябва да правя и в понеделник,

и във вторник,

и в сряда,

и в четвъртък,

и в петък,

и в събота,

и в неделя! – изхълца вятърът под шапката. – И да не мислиш, че и на големите понякога не им се играе, макар че нямат право!...

-А не можеш ли вместо да играеш, да вършиш някаква полезна работа ? – каза момченцето.

- Не ми е идвало на ум ! – рече вятърът. –. Каква работа, например?

- Ами да ми разтребваш сутрин стаята! – каза момченцето.- Или да ми помагаш за задачи в упражнителната ми тетрадка ! Или да ходиш с мене на училище и да ми носиш ученическата чанта, защото ми е тежка!

- Не,не, не ! – сви се вятърът под шапката!- Такава работа не мога !

- Какво тогава можеш?

-Мога , ако искаш, така да ти разхвърлям стаята, че всичко да се разлети! Такава работа приемам! По-добро объркване от мене никой на света не може да направи ! Мога да разпертушиня упражнителната ти тетрадка и всичките тетрадки въобще,и да ги запрата заедно със задачите на облаците! Мога да затръшквам вратите и да чупя прозорците на училището. Веднага съм готов да се заловя за такава работа само да изляза от това тъмно и тясно място дето съм сега, защото повече не мога да изтрайвам!

- Не,не не! – каза момченцето – Ти ще разхвърляш стаята, ще ми разпертушиняваш тетрадките и ще чупиш стъклата на прозорците в училището, а всички ще кажат, че аз съм го направил!.И това работа ли е? Това са бели и дори нещо още по-лошо от бели! Друго не можеш ли да правиш?

- Мога като невидим змей да минавам през гората! Да свиря в листата! Да яздя клоните като зелени гривести коне и да люлея върховете на дърветата...Мога да скачам до небето ! Да се търкалям в тревата ! Да грабвам балоните от ръцете на децата и да ги гоня чак до облаците !

- Но това е игра ! – каза момченцето.

- Игра е! – призна вятърът.

- А ти си голям! И щом си голям, трябва да се трудиш и нямаш право да играеш !

- Нямам право ! – призна вятърът.

- Знаеш ли какво ще стане ако всички големи като тебе, вместо да се трудят, почнат да играят? И то не от време на време в събота и неделя, а по цял ден и в понеделник,

и във вторник,

и в сряда,

и в четвъртък,

и в петък,

и в събота,

и в неделя ?

- Не зная ! – каза вятърът

-Ами ще стане едното нищо ! Щом големите няма да работят и в понеделник,

и във вторник,

и в сряда,

и в четвъртък,

и с петък,

че и в събота,

и в неделя, тогава нищо няма да работи – нито магазините, нито транспорта, нито боклуджиите, нито работниците, нито чиновниците, нито полицаите, нито

министрите, нито бащите, нито майките, нито бабите , и няма да има нито храна, нито дрехи, нито коли, нито къщи, нито нещо в къщите, нито хладилници, нито нещо в хладилниците, нито училища, нито учители, нито учебници, нито компютри, нито компютърни игри, нито автомобили, нито самолети, нито сладоледи, нито електричество, нито електроника – нищо няма да има освен вятър, облаци и дивотия!

, - Че това не е ли добре ?- попита вятърът.

- Съвсем не е добре! – каза момченцето

- Обаче тая работа мене хич не ме засяга! – обади се вятърът като помисли малко. – Затова веднага ме пусни !

- Но мене ме засяга, и няма да те пусна! – каза му момчето.

- И какво ще правиш с мене щом няма да ме пуснеш? – опита се вятърът да надигне шапката и да се измуши навън, защото много искаше да се измуши и да избяга някъде от това никакво момченце, дето го хвана за опашката и го затвори в тая страшна тъмнотия и теснотия, в която просто не можеше да се живее. Опитва се, опитва се, но не можа да се промуши, защото момченцето като го усети как напъва шапката, така здравата я натисна, та чак вятърът проплака.- Какво ще правиш с мене, като няма да ме пуснеш?

- Ще те науча и ти да вършиш някаква полезна работа и в понеделник, и във вторник, и в сряда, и в четвъртък, и в петък като всички големи, и ако си дежурен, и в събота, и в неделя! А не другите да работят, а ти да си играеш и в

понеделник, и във вторник, и в сряда, и в четвъртък, и в петък, и в събота, и в неделя! Не може всички големи да вършат всякаква полезна работа, а един голям вятър само да си играе и нищо полезно да не върши !

- В училище ли ще ме отнесеш, за да ме научиш ?- тайно се зарадва вятърът, защото веднага във вятърничавата му глава се завъртя вихрушка от вятърничави ветрища.- “Само веднъж да изскоча от това тъмно и тясно място, където момчето ме напъха и ме сви - си каза той.- Само да си поеме дълбоко дъх, и да се засия! Така ще духна, така ще си развъртя опашката из училището, че ще го обърна с главата надолу, ще го изтърбуша заедно с учителите, учебниците и децата, и ще го разхвърча. А после върви ме гони! “- Хайде! Води ме в училище ! – каза той на момчето.

- С тая вятърничава глава не си за училище! – рече момчето. – Е, мога да те вържа някак за чина, но си голям за ученик! Ами какво да те правя? Най- добре е май да те дресирам!

И то стисна шапката и тръгна да дресира вятъра вкъщи.

Само че не знаеше как да се дресира вятър, затова се отби да попита техника от втория етаж, който беше голям техник и работеше като Главен дресировчик на мотори.

- Добър ден! – каза момченцето. – Тука имам един вятър за дресиране. Като можеш да дресираш мотори, сигурно знаеш как се дресира и вятър.

- Зная ! – отвърна техникът. – Тъкмо ми трябваше малко вятър за дресиране !

- А какво ще правиш с него ?

- Ами ще го вържа за опашката, и готово! – каза техникът. - На вятъра слабото място му е опашката. Ще го вържа за опашката, и ще го пусна във вятърната електроцентрала, дето движи мотора на Земята. Оттам ще го прекарам през вятърната мелница, дето мели облаците и ги прави на дъжд. А накрая , каквото остане, ще го събера, и от време на време ще си проветрявам главата.

- Добре ! – каза момченцето. – Вземи го !

Техникът взе вятъра, опипа му опашката, и остана доволен.

- Ще свърши добра работа ! – рече той.

- Тогава чао ! – каза момченцето – Пък ако хвана и някой друг безделник вятър, и него ще ти донеса.

Така каза момченцето, и тръгна да решава задачи в упражнителната си тетрадка.

А техникът отиде във вятърната електроцентрала, върза вятъра за опашката и го пусна.

Хукна вятърът да бяга, ала къде да избяга като му е вързана опашката ? – Върти се около опашката си и движи мотора на Земята! И крилата на мелницата, дето мели облаците и ги прави на дъжд! И машината за ловене на бурите и ураганите ! И още хиляда хиляди машини и машинки измислени от техника ! И така и в понеделник,

и във вторник,
и в сряда,
и в четвъртък,
и в петък,
и в събота,
и в неделя !

- Браво на момченцето, дето улови такъв голям вятър! – радва се техникът и от време на време си проветрява главата.

А вятърът се върти все по-бързо и по-бързо и в понеделник,

и във вторник,
и във сряда,
и в четвъртък,
и в петък,
и в събота,
и в неделя.

Върти се, и си представя, че лети като невидим змей през голямата гора, че язди клоните като зелени гривести коне, че люлее върховете на дърветата и свири в листата...

... Какво друго му остава на един преминал детството си и работещ като всички пораснали вятър !– На един вятър със завързана опашка.

Х

ПРИКАЗКА ЗА РОЗОВОТО ЗАЙЧЕ

Една нощ, когато вятърът духаше много силно, толкова силно, че къщите се клатеха като тополи, а звездите се люлееха и мигаха, розовото зайче попита майка си :

- Мамо, защо вятърът духа толкова силно, че къщите се клатят като тополи, а звездите се люлеят и мигат ?

- Не зная ! – каза майка му, която плетеше пуловер.

Зайчето почака, почака, но тя повече нищо не каза.

Тогава то попита баща си, който седеше в креслото и четеше вестник.

- Татко, защо вятърът духа толкова силно, че къщите се клатят като тополи, а звездите се люлеят и мигат ?

- Не съм забелязал ! - каза баща му.

Розовото зайче почака,почака, но й баща му повече нищо не каза.

Тогава зайчето си рече :

- Я да изляза на балкона! Може би като изляза на балкона , ще разбера защо вятърът духа толкова силно, че къщите се клатят като тополи, а звездите се люлеят и мигат.

И то отвори балконската врата.

И щом я отвори, вятърът го грабна и го понесе в облаците.

- Нищо ! – каза си зайчето като се премятеше и се издигаше нагоре. – Ще си полетя, а после вятърът отново ще ме пукне на балкона.

Но вятърът не го пускаше, а го въртеше, и го премятеше, и го издигаше все по-нагоре, защото беше много силен вятър. А беше много силен, защото техниците от станцията за управление на бурите, на дъждовете и на слънчевите дни изпробваха апаратурата за контрол на бурите, и бяха я пуснали на сто и седма скорост.

Те изпробваха възможностите на апаратурата за правене, контрол и спиране на бурите, и бяха пуснали силата на вятъра до край,а розовото зайче се премятеше в небето все по- високо. То размахваше лапички и се мъчеше да се улови за нещо. Но за какво можеш да се заловиш в едно небе!

Най – после зайчето успя да хване един лунен лъч, стисна го като синджир на въртележка и се завъртя в небето заедно с него.

Ох, колко силно се въртеше тоя лунен лъч!

Той се въртеше, защото луната се въртеше. А луната се въртеше от вятъра.

Тя се засилваше все повече и повече !

И зайчето се засилваше все повече и повече !

А под него се въртяха селата и градовете !

И къщите на селата и на градовете !

И континентите !

И океаните !

И планините !

И дърветата по планините !

И се въртяха!

И се засилваха !

И се въртяха !

И се засилваха !

И се въртяха !

И се въртяха!

И се засилваха!

И се засилваха !

И беше много хубаво ! –

Толкова хубаво, че зайчето се смееше на глас :

То се смееше и се въртеше,

и се смееше и се въртеше, докато от
въртенето му се зави свят, и толкова му омаляха лапичките, че се изтърва от
лунния лъч.

Тогава вятърът го духна, и го понесе още по-нагоре.

“ Къде ли ме носи вятърът ? – помисли си зайчето. – Може би иска да ме
заведе при звездите, за да ги видя как се люлеят и как мигат. Защо да не отида
при звездите, за да ги видя как се люлеят и как мигат ?” – си каза то, и толкова му
се прииска да отиде при звездите, че вече за нищо не искаше да се залавя : нито
за лъчите на луната, които продължаваха да се въртят като въртележка покрай
него, нито за белите и черните облаци, които с трясък и искри се блъскаха като
коли на картинг, нито дори за антената на телевизионната кула, която се
издигаше на върха на Витоша, и макар че опасно се люлееше, беше най-
сигурното място за залавяне.

То се остави на вятъра и се понесе право към звездите.

Ах, тия звезди ! Те мигаха и се люлееха от вятъра като блестящи топки от
огромна празнична елха ! А розовото зайче се въртеше покрай тях и
продължаваше да се смее, защото му беше много весело.

Най – после вятърът спря., звездите застанаха по местата си, а зайчето
продължаваше да се върти.

- Защо звездите застанаха по местата си, а аз продължавам да се въртя ?
- зачуди се зайчето. – Нали вече вятърът престана да духа ?

- О, нима не знаеш ? – обади се в хор звездите. – Вятърът те е донесъл
чак до Космоса и ти си станало космическо зайче.

- А като съм станало космическо зайче как ще слеза на Земята на нашия
балкон ? – попита зайчето.

- Защо ти е да слезаш на Земята ? – казаха звездите. – Ще останеш при
нас! Виж колко сме красиви и колко силно светим ! А погледни Земята каква е
малка, и светлината ѝ колко е слабичка!

Зайчето погледна надолу , и видя една мъничка-мъничка звезда, соято
светеше като светулка със златна светлинка.

- Това ли е нашата Земя ? – попита то.

- Това е ! – отвърнаха звездите.

- Ах, колко е далече ! – уплаши се зайчето. – Не се виждат нито океаните,
нито континентите,

нито планините,

нито моретата,

нито дърветата,

нито градовете и селата,

нито къщите !

А нашият балкон съвсем не се вижда !

Как тогава ще се върна при мама, която ми плете пуловер, и при татко,
който чете вестник ?

- Ооооо ! Това е много трудно ! – казаха звездите. - за да се върнеш на
Земята , първо някой трябва да те откове от орбита. Защото ти си космическо
зайче заковано в орбита!

- Кой ще ме откове ? Кой ? – заплака зайчето.

То плачеше наведено над малката далечна звездичка, и сълзите му бяха толкова горещи и тежки, че като същински метеори прекосиха космоса и паднаха на Земята.

Паднаха на Земята като дъжд от сълзи, точно пред станцията за контрол на бурите, на облаците с дъждовете и на слънчевите дни.

- Откъде дойде тоя дъжд ? – подскочи Първият техник. – Нали машината за производство и контрол на дъждовните облаци е изключила всякакви валежи на нашата географска ширина и дължина ?

- Изключила ги е ! – провери машината и докладва Вторият техник. – И все пак вали дъжд !

- Я да погледнем през телескопа ! – казаха техниците и отидоха при телескопа.

А телескопът беше много силен!

През него се виждаше всичко от единия до другия край на половината Космос и даже по- далече .

Техниците погледнаха през него, и веднага се дръпнаха учудени.

- Невероятно ! – каза Първият техник като премигаше. – Толкова силен дъжд от едно толкова малко и розово космическо облаче !

- Непонятно ! – каза Вторият техник като близна капката, която в тоя момент се търкулна по лявата му буза . – Толкова солен дъжд от такова малко и розово облаче ! Да не би това облаче случайно да не е само космическо, но и морско ?

- Как ще бъде морско, когато е розово ! – каза Първият техник и погледна пак през телескопа .- Морските облачета са зелени и нямат уши ! А това облаче е розово, има уши, и аз много добре виждам, че то не само прави дъжд, но и рита със задните си крака !

- Но щом рита...щом рита, то не е облаче, а е зайче ! Плачещо розово зайче заковано в космическа орбита! Ай,ай,ай! – завайка се Вторият техник.- Бързо при дежурната ракета !

Те се качиха в дежурната ракета и веднага включиха първа космическа скорост.После включиха втора космическа скорост, и като включиха трета космическа скорост видяха розовото зайче.То продължаваше да плаче и да се върти в своята космическа орбита.

- Дръж се ! – извика му Първият техник и започна внимателно да приближава ракетата към него.

Приближава я,

Приближава я,

И като я приближи съвсем, Вторият техник отвори люка, хвана зайчето за ушите, и така силно го дръпна, че го откова от орбитата му и го вмъкна в ракетата.

- Довиждане, звезди ! – хълцаше розовото зайче и гледаше как бързо малката звездичка става на Земя.

И се видяха океаните!

И континентите!

И планините !

И моретата!

И градовете!

И селата !

И дърветата !...

И накрая къщите и балконите на къщите!

- Стигнахме ! Стигнахме ! – започна да подскача зайчето.

То подскачаше от радост, че ще отиде при своята майка, която му плете пуловер, и при своя баща, който чете вестник. А техниците стояха сериозни като истински техници.

- Слушай ! – строго му казаха те. – Я ни кажи ще ходиш ли пак в Космоса и ще правиш ли пак такъв дъжд ?

- Не зная !... - спря да скача зайчето. – Ако отново вятърът задуха толкова силно, че къщите да почнат да се клатят като същински тополи и звездите да се люлеят и да мигат, тогава какво да направя ?

- Да не излизаш на балкона, а да си седиш в стаята и да четеш най-различни книги ! Защото отговорите на всичките въпроси са в добрите умни книги! – каза Първият техник.

- И да играеш на разни и на всякакви измишльотински игри ! – каза Вторият. – Защото в игрите си проличава колко ти е заешкия и човешкия ум.

- А може ли игрите да са електронни ? – попита зайчето.

- Може, но с мярка ! – казаха двамата.

После те свалиха розовото зайче от ракетата, сбогуваха се най-любезно с него, и приказката свърши.

X X X

БЕЗГРИЖНО – ВЕСЕЛА ПРИКАЗКА

- Люлейте се, люлки, насам и натам!
- Въртете се , хей, въртележки !
- Небето се люшка – пиян океан,
- Земята се мята лудешки –
Напред и назад,
Напред и назад –
Люлее се целият свят !

Така пееха децата безгрижни и весели, люлееха се на пъстрите люлки и се въртяха на шарените въртележки, защото беше неделя, и защото бяха деца. Над главите им в синьото пролетно небе грееше огромно слънце, а те се въртяха на шарените въртележки всред градините с разцъфнали цветя,

въртяха се,
въртяха се,
въртяха се,
въртяха се,
пъстри,
по- пъстри,
най- пъстри,
безгрижни,
по – безгрижни,
най- безгрижни,
весели,
по- весели,
най- весели,

и заедно с тях се въртеше Земята пъстра, безгрижна и весела,
и слънцето, златно и весело,
и синьото небе,
и се носеха,

и се носеха безгрижно и весело в големия безкраен Космос.

А в Космоса, без разрешение и без предупреждение, важен, дебел и космат се разхождаше един космически облак.

Той се разхождаше насам, а после се разхождаше натам.

Разхождаше се нагоре, а после се разхождаше надолу.

Разхождаше се наляво, а после се разхождаше надясно.

И се разхождаше !

И се разхождаше!

И се разхождаше !

И както се разхождаше из големия безкраен

Космос, неочаквано видя да се върти нещо пъстро, безгрижно и весело.

- Ха ! – каза важно и дебело облакът. – Какво е това пъстро и весело, което безгрижно се върти в големия безкраен Космос ? Да не би да е някоя космическа панаирджийска въртележка, или пък някой шарен космически пумпал? – рече облакът, припълзя по-наблизичко и спря. – ООО! Това било Земята ! Виж ти ! Я да си сложа очилата и малко да погледам!

И космическият облак важно-важно си сложи очилата и застана точно между Земята и Слънцето. И като погледа, много му се хареса !

- Ей че хубаво местенце ! – каза си облакът.- Лежиш си и гледаш как долу Земята се върти пъстра, безгрижна и весела, а отгоре те напича Слънцето и лекува стария ти ревматизъм! Защо ми е да ходя насам и натам из големия безкраен Космос ? Оставам си тука, и толкова !

Така рече космическият облак, и се разположи космат и дебел, без разрешение и без предупреждение, надълго и нашироко между Земята и Слънцето. Толкова надълго и толкова нашироко, че закри с големия си гръб цялото Слънце.

И щом го закри, на Земята изведнъж настана мрак !

- А ! – извикаха децата в един глас, защото Слънцето изчезна и всичко потъна в мрак.

И в същия миг песните замлъкнаха.

И люлките спряха да се люлеят.

И въртележките спряха да се въртят.

И престана да бъде пъстро, безгрижно и весело.

А децата помръкнаха загрижени и тъжни.

- Какво стана ? Какво стана? – питаха се те и се търсеха в тъмното.

- Щом е тъмно, значи е време за сън! – казаха мъдро големите хора, прибраха се набързо вкъщи, легнаха си и заспаха.

- Щом е тъмно, значи е време за сън ! – казаха птиците, свиха се в гнездата, и заспаха.

- Щом е тъмно, значи е време за сън ! –казаха цветята, затвориха си чашките и заспаха.

Само децата не можеха да заспят. Те се измъкнаха от леглата и се събраха на брега на морето.

- Слънце ! Слънце ! – взеха да викат децата, но Слънцето не се показваше и на Земята продължаваше да бъде все така тъмно.

- Я да отидем в служба “Осветление” и да помолим самия Главен осветител да включи уличното осветление с цялата му осветителна сила ! – решиха децата. – Може би, ако самият Главен осветител включи осветлението с цялата му осветителна сила, ще стане светло като ден, и тогава ще можем да играем безгрижно и весело.

И децата се хванаха едно за друго, за да не се загубят в тъмното, защото това тъмно не беше прозрачно и нежно като обикновено нощно тъмно със звезди и с луна, а беше такова непрогледно тъмно, че нищо не се виждаше . Затова се хванаха децата едно за друго и опипом тръгнаха към служба “ Осветление” .

Те вървяха,
Вървяха,
Вървяха,
Спъваха се,
Падаха,
Ставаха,
Бъркаха пътя,
Връщаха се,
Търсеха го,
Загубваха го,
Намираха го
И пак го загубваха,

И когато най-после стигнаха, самият Главен осветител спеше.

Спеше сладко в мекичкото си легло, и не искаше да се събужда, защото не се беше наспал. А не се беше наспал, понеже работеше нощем, и сега му беше времето за сън.

- Що за своеволия ! – размърмори се той като стискаше очите си, за да не се разсъни. – Не сте ли чували, че е най-строго забранено да бъда буден през деня? Да знаете, че никак не обичам да ме будят, когато вън е светло !

Той смяташе да се обърне на другата страна и да си продължи спането, но децата викаха толкова силно, че Осветителят си отвори едното око, за да ги погледне страшно и да ги прогони.

И като си отвори едното око, изведнъж скочи от леглото и взе да премига от почуда:

- Не може да бъде ! – премигаше Осветителят. – Защо е тъмно, когато трябва да е светло?... Сигурно продължавам да спя и нещо сънувам !... Да, но защо тогава очите ми са отворени ?... Да не би случайно да съм проспал целия ден и оня миг на залеза, когато най-геройски скачам от леглото, за да изпълня своя дълг ? Какъв срам! Какъв срам!

И Осветителят изтича до таблото с шалтера за пускане и спиране на уличното осветление, което бе монтирано за по-удобно срещу леглото му, и включи уличното осветление с цялата му осветителна сила.

В същия миг всички лампи по улиците светнаха.

Но нима могат някакви си лампи, дори и най-силните, да заменят Слънцето ! Тяхната светлина само разрежи тъмнината и тя стана прозрачна. И когато тъмнината стана прозрачна, децата изведнъж видяха космическия облак, който лежеше дебел и космат над Земята , закриваше Слънцето и правеше тъмното.

- Ах, облак с облак ! – взеха да викат децата. – Кой ти е дал разрешение да правиш тъмно на Земята ? Махай се ! Веднага се махай ! Така викаха децата,

и викаха,

и викаха,

и викаха

и викаха, но облакът не се помръдваше.

Не се помръдваше, защото отгоре Слънцето му беше напекло гърба, и облакът беше заспал дълбок космически сън. - Толкова дълбок и толкова космически, че нищо на света не можеше да го събуди !

Спеше облакът и дори от време на време похъркваше, и като похъркваше , очилата му ту се издигаха нагоре, ту се спускаха надолу, а децата, загрижени и тъжни, се чудеха какво да правят.

- Ами той така може да спи и хиляда години! Може ли хиляда години да стоим без Слънце и да чакаме в тъмното ? – казаха децата. – Я да помолим Командира на ракетите да му гръмне една ракета ! Ако и тогава не се събуди, ракетата ще го пробие, през дупката ще влезе светлина от Слънцето, и пак ще стане безгрижно и весело.

И децата отидоха при Командира на ракетите.

- Чичо Командир ! – казаха те. - Гръмни ,моля ти се, една ракета на тоя сънлив, дебел и космат космически облак, дето без разрешение и предупреждение ни е закрил Слънцето, защото не можем да чакаме хиляда години докато се събуди !

- Ей сега ! – рече Командирът. – Бум! – гръмна една ракета-пукотевица край ухото на космическия облак, но той само изхърка още по-дълбоко и дори не мръдна.

- Ще трябва май по другия начин ! – казаха децата.

Командирът бързо направи изчисленията къде точно и под какъв ъгъл трябва да бъде пробит космическия облак, за да може Слънцето да освети Земята, зареди една пробиваща ракета и натисна копчето.

- Тряс! – каза ракетата.

- Ура! – извика Командирът.

- Ура! - извикаха децата.

И на облака се проби ей такава дупка !

Децата се бояха, че може да го заболи, и бяха сигурни, че сега вече облакът ще се събуди. Но той съвсем не се събуди ! Само леко се обърна, и от дупката му започна да се излива дъжд.И то не дъжд като дъжд, а дъжд космически силен и космически безкраен.

Че като заваля!

Че като заплющя!

Че като започна да расте морето!

И да расте!

И да расте!

И да расте !

И да растат вълните!

И да стават големи!

И още по- големи!

И най-най- големи ! – Толкова големи, че заляха града и той се превърна в един подводен град!

Къщите станаха подводни!

Градините с цветята ,люлките и въртележките ставаха подводни !

Дърветата с гнездата на птиците ставаха подводни!

Улиците станаха подводни !

Лампите по улиците станаха подводни ! –

Само рибите се разхождаха като у дома си, а дъждът продължаваше да вали.

- Бързо скафандрите ! – викаха децата, плуваха из подводния град, и понеже скафандрите не достигаха, а без скафандри възрастните хора, дето спяха, щяха да се изподавят, децата правеха балони от дъвка като същински скафандри, и слагаха тия дъвко – балони – скафандри на възрастните хора, леко, за да не ги събудят и да не се изплашат, защото възрастните хора са много плашливи.

И слагаха дъвко-балони –скафандри на птиците, тихо, за да не ги събудят докато спят в гнездата си по дърветата, защото птиците са много чувствителни.

И слагаха дъвко-балони-скафандри на котките, които в тъмното се бяха измъкнали по улиците, и плуваха изплашени подир децата в подводния град.

А рибите се носеха на ята край децата, въртяха се край лампите на подводните улици, надничаха в прозорците на къщите и се чудеха:

- Какъв е тоя подводен град и откъде се взе ? – питаха се те една-друга. – И защо всички си слагат тия дъвко-балони скафандри ? – чудеха се рибите и не можеха да си отговорят.

- Сигурно такава е модата ! – казваха медузите.

- Как не се досетихме ! – спуснаха се рибите да търсят дъвка, за да си правят и те дъвко-балони-скафандри, но дъвката във всички продавчийници се беше свършила.- Ще намерим ! Не може да не намерим ! – казаха си рибите и се понесоха нанякъде.- Не можем да допуснем да не сме в крак с модата!

- Стойте ! Стойте! – викаха подире им децата. – Молим ви, помогнете ни да спрем дъжда и да измъкнем града от морето !

- Ах, какво нахалство ! – казваха рибите. – Молят ни за помощ! Не можем! Ние сме заети! Закъсняваме за модата ! – казваха те и отплуваха да търсят други рибешки морски продавчийници да си купуват дъвка и да си правят дъвко-балони-скафандри.

- Няма да се справим без помощ !- казаха децата.- Не е възможно да не се намери някой, който да ни помогне! Щом рибите не искат, да потърсим Уважаемия и голям господин Кит. И ако е толкова добър, колкото и голям, сигурно ще ни помогне !

И те отидоха в подводната сладкарница, където Уважаемият Кит обичаше да пие морска лимонада от 10 до 11 часа сутринта, но там го нямаше.

Тагава отидоха в подводния стадион, където Уважаемият Кит обичаше да играе мач от 11 до 13 часа, но и там не го намериха.

Тогава отидоха в клуба на китовите, където Уважаемият Кит прекарваше от 13 до 15 – и там го намериха. Той похапваше планктон пане, гледаше телевизор, и от време на време си правеше душ.

- Мене ли търсите? – попита Уважаемият Кит децата като си бършеше мустаците със салфетка. – Моля, заповядайте ! Аз съм на вашите услуги !

Той помоли да му обяснят точно как стоят нещата, и като разбра каква е работата, каза на децата незабавно да намерят един по-голям чадър, да се качат на гърба му и да се приготвят за път.

- Аз ще пусна моя душ високо, до самия космически облак, а вие бързо ще се изкачите по водните струи и ще запушите дупката с чадъра – каз той. – Това е най-сигурното средство!Хем докато пътувате облакът няма да ви мокри.

Децата така й направиха.

Те бързо претърсиха къщите, плажовете и ресторантските градини , които сега бяха под водата, и за всеки случай взеха всички чадъри, които намериха по

закачалките, килерите и зад вратите, по някогашните плажове и по ресторантски градини. Момиченцата грабнаха пъстрите дамски чадърчета, а момчетата ,освен черните мъжки чадъри, нарамиха и плажните и ресторантски големи чадъри. После се качиха на гърба на Уважаемия Кит и си наредиха един върху друг като акробати - точно върху тръбата на душа на Кита.

- Дръжте се ! – каза тогава Китът, изплува на повърхността на надигналото се море, застана под дупката на косматия космически облак и си пусна водата на душа.

И щом я пусна, децата полетяха с чадърите си към дупката на косматия космически облак.Те летяха,

И летяха,

И летяха,

И като стигнаха, запушиха дупката на облака така, че на Земята да не пада нито капка дъжд. А докато я запушваха, облакът така хъркаше, че щеше да им проглуши ушите от хъркане.

- Хайде да го бутнем и да го отместим, че да не закрива повече Слънцето и да не прави тъмно на Земята! – казаха децата и започнаха да бутат облака.

Бутаха го,

Бутаха го,

Бутаха го ! – Но могат ли едни мънички деца с мънички-мънички сили да избутат един такъв голям, дебел и заспал космически облак!

- Като не можем да го избутаме, хайде да го гъделичкаме ! – казаха децата. – От гъделичкането може пък да се събуди, или малко поне да се поотмести!

Гъделич-гъделич-гъделич-гъделич – почнаха децата да гъделичкат облака.

- Ха-ха-ха- ха! – събуди се веднага от гъделичкането облакът и взе да се смее, и взе да се извива насам и натам,и от смях започнаха да му подскачат очилата, но от гъделичкането на децата нямаше спасение.

Той се смееше и се извиваше, а децата го гъделичкаха,

И го гъделичкаха,

И го гъделичкаха, докато

най-накрая облакът не издържа, прекатури се от смях, и като се търкаляше и смееше, изчезна в големия безкраен Космос.

Тогава Слънцето изведнъж грейна над главите на децата.- Толкова изведнъж, че те дори не успяха да извикат от радост. Само примижаха, защото стана много,много светло. И както бяха примиждали, протегнаха ръце, заловиха се за топлите слънчеви лъчи, и ФЪРРРРР! – спуснаха се право на Земята.

Те дори не предполагаха колко далече беше Земята !- Цели хиляда хиляди и сто километра! И спускането им просто нямаше край!

Те се спускаха по лъчите на Слънцето,

И се спускаха,

И се спускаха,

И се спускаха все по-

нетърпеливи да стигнат до Земята, а в това време там долу на Земята водата от дъжда се изпаряваше ,и морето ставаше все по-малко и по-малко,и вълните ставаха все по-малки и по-малки!

И ето, че изпод водата се показаха покривите на къщите!

И прозорците на къщите!

И целите къщи!

И хората от къщите, които учудено си сваляха дъвко-балоно- скафандрите от главите!

И дърветата!

И гнездата на птиците по дърветата!

И самите птици, които полетяха чуруликащи към небето!

И улиците!

И цветята край улиците!

И градините!

И люлките и въртележките по градините!

И градът престана да е подводен град, а такъв, какъвто беше преди, само че по-хубав, защото беше измит от водата и блестеше като съвсем новичък под синьото небе всред блясъка на Слънцето.

А най-новички в него блестяха пъстрите писани люлки и шарените въртележки.

Ах, колко се зарадваха децата като видяха люлките и въртележките шарени и новички!

Те се втурнаха към тях,

И се залюляха,

И се завъртяха,

И запяха!

И изведнъж на Земята стана пъстро, безгрижно и весело!

ПРИКАЗКА ЗА НАЙ - ХУБАВИЯ ГРАД

В големия град, с големите къщи, с големите улици и големия шум, имаше едно момче.

Съвсем като тебе!

А може би не съвсем!

То не можеше да играе от сутрин до вечер в гората, защото в града нямаше гора.

Нито да се люлее от сутрин до вечер на люлките в градината, защото градината беше далече.

Нито да подскача по улиците, защото улиците в големия град са за всякаквите автомобили и другите превозни средства, а не за децата.

Затова момчето по цял ден седеше в апартамента на десетия етаж на жилищния блок, в който живееше, гледаше през прозорците сивите опушени фасади на другите блокове или броеше колите, които като бръмбари бързаха безсмислено по улицата насам и натам.

Но вечер, щом затвореше очи, момчето се пренасяше в един чудесен град.

Това беше най-хубавият град на света !

Той приличаше на огромна приказна градина, в която растяха огромни приказни цветя. Те бяха толкова красиви с прозрачните си светещи стебла и великанските си цветове, че момченцето не можеше да каже какво му харесва повече:

Дали кристалите на сините камбанки, или седефените маргарити!
Дали алените разпукани макове, или златните чадъри на слънчогледите!

Те се издигаха високо над главата му като вълшебна гора, но момчето знаеше, че това не е вълшебна гора, и че всяко цвете всъщност е една голяма къща.

Цветята-къщи растяха в една зелена долина, цялата кръстосана от лентите на разноцветни пътеки, които при това се движеха сами.- Скочи на тях и заминавай!

Червените пътеки водеха разбира се при маковете!

А белите – при маргаритите!

Сините пътеки бързаха към сините камбанки!

А жълтите се носеха към слънчогледите!

Но освен пътеки, имаше и улици. Те висяха като гирлянди между стеблата на къщите-цветя, и бяха не само висящи улици, но и летящи. И най-важното!- По тях нямаше задръствания и катастрофи, нито опасно разминаване на коли и пешеходци, защото тука нямаше нито коли, нито пешеходци. – Сядай като в люлките на Лунапарк и си пътувай!

Чичковци с мустаци летяха към разните учреждения сериозни и важни върху дървени кончета с изрисувани гриви !

Дебели лелки с фризури и пазарски чанти се носеха удобно разположени в пластмасови лебеди с извити дълги шии!

Весели момчета и момичета препускаха с ракети към училище!

А белобрадите старци се клатеха в люлеещи се столове, и докато летящата улица ги откарваше в пенсионерския клуб, си четяха сутрешните вестници.

И нямаше бучене на мотори. Нито скърцане на спирачки. Нито тракане на колела. Нито виене, нито надвикване! – Въобще нямаше никакъв шум, а наоколо се носеше приятна музика, защото всички звукове в най-хубавия град се сливаха и се допълваха така, че се превръщаха в музика.

Това беше най-най-най-приятната музика, каквато човек можеше да чуе! Тя се правеше от композитори, и се сменяше всеки ден , така че хората с нетърпение чакаха да съмне, за да чуят каква ще бъде мелодията на новия ден. И щом я чуеха, започваха да танцуват!- Танцуваха всички !

И дебелите лелки !

И тънките госпожици !

И плешивите чичковци!

И важните чиновници!

И малките момченца и момиченца!

И престарелите дядовци и баби!

Те танцуваха, когато се обличаха!

И когато разтребваха апартаментите!

И когато отиваха на работа!

И когато след работа се прибираха въщи!.....-

Всичко това беше толкова приятно да се сънува, че ако в това време някой искаше да събуди момченцето, то си стискаше очите и не ги отваряше за нищо на света!

Напразно добрата му баба шепнеше в ухото му ласкави думи!

Напразно строгата му майка повтаряше: “ Ставай!” с най-неотстъпчивия си тон!

Напразно баща му ядосано дърпаше одеялото и дори го пляскаше по едно съвсем неподходящо място! – Момченцето си стискаше очите и не ставаше !

И само дядо му се усмихваше под мустак и казваше успокоително:

- Та оставете го най-после! Вие знаете, че внукът ми не е ленивец! Щом не иска да стане, сигурно за това си има сериозна причина! А представете си, че сънува някой много интересен сън, и ако стане, няма да може да си го довърши.

Не зная как се досещаше дядо му за това, но работата беше точно такава! Защото обикновено в такива минути момченцето сънуваше как над най-хубавия град пада нощта, и как едно след друго греиват в светлини стеблата на огромните красиви цветове на къщите-цветя и как заблестяват като бисерни огърлици гирляндите на летящите въздушни улици, а пътеките в долината сякаш оживяват като разсипана между тревата слънчева дъга.

Или сънуваше, че над града се съмва. Чашките на цветята полека се разтварят, и изведнъж започва да се чува как звънят звънчета.- Не са звънчета, а звънът на първите слънчеви лъчи!

Те започват да те гъделичкат по носа, да подскачат като зайчета из стаята, и да шепнат такива весели и любопитни неща за онова, което те очаква през деня, че ти веднага отваряш очи и скачаш, за да уловиш интересното преди да е избягало.

И всеки ден интересното, за което ти шепнат първите слънчеви лъчи,като звънят и те гъделичкат по носа, е най-различно! Например, ако си зслужил, могат да ти поверят проветряването на града, което е страшно интересна работа !

То става с помощта на тичинките-антени на къщите-цветя, които всмукват най-свежия планинско-градинско-морско-горски въздух, и после го впръскват из целия град.

И всичко това се прави по твоя рецепта!

Е, наистина рецептата се проверява в специална лаборатория, да не би да си допуснал някаква грешка в съчетанието на ароматите , във влажността на въздуха или в градусите на температурата, но важното е, че сам натискаш копчетата и правиш комбинациите, а в това време на главното табло, където се изписват имената на отговорниците за деня, стои и твоето име.

А може интересното да бъде някоя специална задача.- Например разрешение да участваш в редовната всекидневна освежителна дъждопръсканица на града!

Тогава от всички възможни и невъзможни места започва една страхотна пръсканица с освежителен ароматизиран дъжд!

Всички жители се събличат по бански костюми и започват да скачат, да тичат и да правят акробатически номера.И децата,

И лелките,
И чичковците,
И важните чиновници,
И веселите работници,
И бащите,
И майките,
И бабите,
И дядовците,
И всички,и всички,и всички !

А в това време отвсякъде,

отвсякъде,

отвсякъде хвърчат водоскоци, докато най-после дори слънцето, дето е слънце, не издържа и слиза да се окъпе в най-хубавия град.

Тогава лъчите му се разпридат от мокрото, и се превръщат в хиляди, милиони, милиарди разноцветни дъги!

Те се въртят и се мъчат да се усучат, и отново да станат златни и оправени, но колкото повече се мъчат да се оправят, толкова повече се объркват, а децата се смеят и си събират снопчета шарени, разпредени лъчи, за да си рисуват

Обикновено, точно тогава поръсвах момченцето с вода, за да се събуди. Но нима може да се събуди човек на такова място !

Или пък да се събуди, когато сънува, че са му поверили преместването на града при морето, или пък на луната, и момченцето току що е включило двигателите на къщите-цветя.

Във въздуха като перките на вертолети се въртяха гигантски макове, гигантски маргарити, гигантски каранфили, гигантски лалета !

Те се издигат и се носят високо в синьото небе заедно със стеблата си, и в това време – да се събудиш!

Че нали тогава няма да има кой да командва полета и може да стане катастрофа!

Нима можеш да оставиш такава важна и отговорна работа недовършена, и да се събудиш?!

Но най-интересно беше, когато момченцето сънуваше, че е командир на игрите!

А игрите в най-хубавия град нямаха край!

Те започваха рано сутринта, и завършваха вечер, когато всички капнеха от умора.

Да си командир на игрите значи да измислиш каквото ти дойде на ум! – Например плувно състезание между делфини и деца !

Или надбягване с жирафи!

Или надпреварване по катерене с маймуни!

Можеш да направиш с децата увеселително-изследователска обиколка около Земята с летящи електронни магаренца!

Можеш да ги заведеш с ракета на малка космическа разходка до Марс!

А ако си безстрашен, можеш да тръгнеш на истинско-неистинско пътешествие с опасни приключения в лабиринта на времето!...

След такъв сън, момченцето не искаше да си отваря очите дълго време, а като ги отвореше, веднага започваше да рисува. То рисуваше винаги веднага щом отвори очи, защото се боеше да не би да забрави някоя важна подробност от най-хубавия град.

- Какви са тия фруктиери накацали върху цветята ? – питаше майка му.

- Ами летящи магазини ! – отговаряше момченцето. – Да кажем, искаш да си купиш шоколад. Както си седиш пред компютъра, ще набереш поръчката, летящият шоколаден магазин ще кацне на къщата, ще остави шоколада в асансьорчето за нашия хладилник и ще отлети да изпълнява другите поръчки..

- Да, но ако искам бутилка мляко? Или ориз? Или месо? Или пресни зеленчуци за салата ?

- Ами и за другите работи е така ! С компютъра и сега можеш да си поръчаш всичко. Разликата е в това, че само след минута всичко поръчено ще е доставено в долапа ти! Или в хладилника, ако е свързан със системата. Но съвсем скоро доставките направо ще се телепортират!

- Измишльотини ! – казваше баща му.- По-добре вземи списъка за днешните покупки и върви на пазар!

- А като се върнеш, вземи прахосмукачката и си почисти стаята !

- Но в най-хубавия град за това си има вградена система. Задаваш задачата на компютъра- и готово! В стаята и на пода ще се отворят дупчици, ще се чуе музика, всичко ще започне да вибрира, и за миг в стаята няма да остане и една прашинка! Ей сега ще ви нарисувам системата!

- Стига с тия драсканици и фантасмагории! – казваше с досада майка му.

- Това не са драсканици! – обиждаше се момченцето.- Ако искаш да знаеш, това е най-хубавият град!

- Няма такъв град! – казваше баща му като си връзваше вратовръзката и в същото време си гледаше часовника. След това си навличаше шлифера и хукваше на работа.

Момченцето толкова се огорчаваше от тия думи, че гърлото му се свиваше, и после много дълго дъвчеше закуската си и все не можеше да я преглътне

- Дядо! – питаше то. – Нали най-хубавият град наистина го има?

- Има го, разбира се ! – отговаряше дядо му. – Това е моят роден град! Той е най-хубавият на света! Там всеки дом е приказна градина. Под стрехите са нанизани гнезда, а въздухът е пълен с песен. Там слънцето струи на златни потоци между лозниците, а момчетата се надбягват с ветровете.

-А къде се намира най-хубавият град? – питаше момченцето.

-Тука! – казваше дядо му и посочваше сърцето си.

- Само че аз искам да го видя! Мога ли да надникна в сърцето ти ?- казваше момченцето.

- В сърцето ми не можеш да надникнеш – отвръщаше дядо му. – Но можеш да погледнеш ето тука!

И той разгръщаше стара ученическа карта и показваше на момченцето една мъничка червена точица, точно между кафявата дъга на Стара планина – Балкана, и зеленото петно на подбалканските полета..

- Как най-хубавият град да бъде само една червена точица? – чудеше се момчето.

- На географската карта всички градове са точици – обясняваше дядо му. – Но ако отидеш някой ден там, ще го видиш и ще бъдеш щастлив.

И ето че една сутрин, след като цяла нощ бе сънувало най-хубавия град, момченцето не седна да рисува, а се приготви за път.

Натъпка в една голяма чанта бельо и храна, взе картата на дядо си – и тръгна.

Първо слезе с асансьора.

После се качи на трамвая,

После във влака...

И накрая стигна до най-хубавия град.

Слезе на гарата и се огледа.

Не! Това съвсем не беше най-хубавият град, който момченцето сънуваше всяка нощ!

Пред него се гущеше малко, отдавна остаряло градче, с къщички от камък и дърво, и с големи кафяви стрехи, които висяха като прогнили гъби над тревясалите плочници. По комините стояха важни щъркели, и като им омръзнеше да стоят на единия си крак, заставаха на другия. Да, по прозорците и в

градинките пред къщите имаше много цветя! Но това не бяха модерните къщи-цветя от сънищата му, а ситни шибои и “момини сърца”, разноцветни “кученца” и крехки розови “захарчета”. Те бяха много хубави и ухаеха с най-хубавите аромати на света, но бяха нещо друго.

Момченцето стоеше с голямата си пътна чанта на калдъръма и се чудеше какво да прави, когато от другата страна на улицата – точно срещу него, се зададе човек с черен старовремски костюм, с бяла брадичка и очила със златни рамки. Той потропваше ритмично с бастуна си по калдъръма и си казваше стихове, толкова мелодични, че момчето се заслуша.

- Добър ден ! Мене ли търсите, млади момко? – попита човекът със златните очила. – Може би имате нужда от уроци по латински , или от някое томче с поезия ?

- Не! – каза момченцето. – Аз търся най-хубавия град! Знаете ли къде се намира най-хубавия град?

- Разбира се ! И съм щастлив, че мога да ви кажа това! Най-хубавият град, млади момко, е градът със стария университет, в който някога се учих!

- А има ли там летящи улици ? – попита момчето. –

- ...Да!... - замисли се човекът със златните очила. – Ние летяхме по улиците с крилата на младостта! Мечтаехме за големи открития и световна слава, и се кълняхме да служим цял живот на хората и на изкуството...

- А къде е тогава червената точица на тоя град ? – попита момчето и разгърна картата.

- Ето го ! – посочи веднага човекът със златните очила.- Само че това е много далече!

- Нищо! – каза момченцето, сбогува се и тръгна.

То пътува дълго време, първо с автобус, после със самолет, после с влак – и стигна!

Заедно с него на гарата слязоха още много хора и момченцето тръгна с тях.

Те вървяха по тесните улички,зираха се в потъмнелите от времето островърхи къщи с чудновати железни гербове увиснали над вратите,спираха се на малките площадчета със зеленясали паметници,нахлуваха в многото кръчмички ,в които с удоволствие сядаха да изпият чаша бира, а после дълго въздишаха пред стария университет, който беше прогизнал от влага и едва крепеше трите си ръждясали кули.

Това съвсем не беше най-хубавият град!

Тук нямаше никакви летящи улици, и дори черните гърбави мостове над виещата се рекичка вечер се осветяваха с отдавна забравили годините си железни фенери.

Момченцето се спря на един такъв мост и се загледа в отражението на фенера.

- Чудна работа! – си каза то. – И къде ли е най-хубавият град?

- ...Вие искате да знаете къде е най-хубавият град? – каза някой, и момченцето видя нощния пазач.Той се подпираше на парапета, и също гледаше как светлинката на фенера тръпне от хлад във водата на рекичката.

- Да! – каза момченцето. – Аз търся най-хубавия град! Вие знаете ли го къде е ?

- Това е градът със зелената река и едрolistите платани, в който някога живееше едно момиче – отвърна пазачът. - ...То имаше топли като кестени очи, и коси по-меки от полъха на вятъра. Тоя град не е като нашето мъртво градче.Той

е жив и голям. Там къщите се издигат красиви и неповторими, целите в дантели от украса. Там нощем изгряват хиляди земни слънца, и няма застой, защото всичко е движение... Тоя град е толкова хубав, че в него се събират художници от цял свят, за да го рисуват!

- А далече ли е ? – попита момченцето.

- Никак! – рече пазачът. – Ако вземете бързият вечерен влак, сутринта сте там! Само побързайте, ако искате да стигнете там със зората.

- Благодаря ! – каза момченцето и затича към гарата, за да хване бързия вечерен влак.

Сутринта то вече крачеше по булевардите на шумен, многолюден град.

Край него се носеха насам и натам всякакви коли, многоетажни автобуси и звънливи трамваи, тролейбуси като пълзящи бръмбари и бързи полицейски и санитарни коли, които се врязваха с тревожен вой в потока на движението.

Всички бързаха,

Говореха високо,

Надвикваха се един-друг и пак не можеха да се чуят, защото шумът от моторите заглушаваше всичко

Момченцето си запуши ушите.

То искаше да пресече улицата, но това беше невъзможно.

Стари и нови сгради се издигаха над главата му една до друга и една върху друга. Те така се бяха притиснали, че нямаше откъде да изтече лошият въздух, толкова гъст и толкова тежък от влагата и бензиновите изпарения, че дори листата на платаните по булевардите се бяха спаружили.

Момченцето просто не можеше да диша.

Всичко тука му приличаше на мъчителен сън.

Струваше му се, че сградите , с всичките си украси, фигури, стъкла и дантели ще се сгромолясат върху главата му, а колите ще връхлетят по тротоара и ще го прегазят.

Така стигна до реката и спря да откъхне.

Тук наистина беше по-тихо.

Имаше дори и художници.

Едни рисуваха това, което се виждаше наоколо, други това, което не съществуваше. Рисуваха навсякъде- дори по асфалта като децата, но никой не им обръщаше внимание. А повечето хора вървяха през рисунките, сякаш ги няма.

- Какво рисувате ? – попита момченцето един художник, който с цветни тебешери изпъстряше асфалта.

- Рисувам на-хубавия град! – отвърна художникът.

- Това съвсем не е най-хубавият град! – каза момченцето. – Ако искате да знаете, най-хубавият град е ето такъв!

И момченцето взе цветните тебешери и започна да рисува.

То рисуваше, колкото може да рисува едно дете, но всичките художници от улицата се събраха.

- Къде е тоя град ? – питаха те. – Да, той наистина е прекрасен! Къде е тоя най-хубав град, за да го нарисуваме?

- И аз го търся! – каза момченцето и си изтри ръцете в панталоните.

Тогава художниците започнаха да се смеят, а на момченцето му стана толкова мъчно, че си тръгна без нищо да каже. Зави по първата попаднала му улица, после- по втората, и така, докато съвсем се умори и седна на тротоара.

Наоколо минаваха потоци от хора, но никой не му обръщаше внимание.

Вече се смрачаваше, когато до него спря едно момиче. То имаше топли като кестени очи и коси по-меки от полъха на вятъра. Момченцето беше сигурно, че това е същото момиче, за което му говори пазачът от стария град.

- Какво търсиш толкова късно на улицата? – попита го момичето. – Или няма къде да се прибереш?

- ... Търся най-хубавия град! – каза момченцето. Търся го, и все не мога да го намеря!

- О! – усмихна се момичето. – Щом го търсиш, непременно ще го намериш! Това е градът на вечната човешка надежда.

- А с какво се отива до най-хубавия град? – попита момченцето.

- Разбира се не с летящо килимче, а със самолет – отвърна момичето. – Аз ще те заведа до аерогарата.

И то нае такси и заведе момченцето до аерогарата, после го настани в самолета, а самолетен го отнесе в най-хубавия град.

Да! Това наистина беше един хубав голям град, с широки, много широки прави улици, със сгради-каменни грамади забити предизвикателно в небето, със стари крепостни стени и пъстрозлати църкви, и с нови къщи като пеперуди с разтворени крила готови за полет.

Но въобще не приличаше на оня град, който момченцето сънуваше. И то не знаеше вече дали наистина го има той град, или го няма.

Тогаво до него спря очукан камион и един русоляв младеж се провикна:

- Ей! Какво се мотаеш по улиците! Идвай с мене да те заведа в най-хубавия град!

- Идвам! – зарадва се момченцето. – Само ми покажи къде е червената му точка!

- Каква червена точка? – засмя се младежът. – Най-хубавият град няма още точка! Но в най-скоро време ще го отбележат на картата и точката му ще е ей такава! – и момъкът извади от джоба си червен молив и нарисува точка колкото цяла стотинка. – Тръгваме ли?

- Тръгваме! – каза момченцето и се метна на камиона.

От камиона – на параход!

От парахода – на вертолет!

И като пътуваха така три дни, момъкът се провикна:

- Стигнахме!

И двамата слязоха в едно поле, цялото разкопано от трактори, булдозери, кранове и разни непознати машини.

- А къде е най-хубавият град? – попита момченцето и се огледа.

- Ето го! Не го ли виждаш? – рече момъкът и посочи разкопаното поле. – Ние сега го строим. Тук ще бъде спортното царство! На другата страна ще бъде царството на науките! А там – административният център! От него, на всички страни като лъчи сред зелени паркове ще вървят широки улици. Край тях ще са наредени стъклените замъци на разните фирми, ресторантите, хотелите и увеселителните заведения. А в парковете ще са накацали къщите, заредени с всички технически възможности за комуникации! – Представяш ли си какво удобство и каква красота!

- А къщите летящи ли ще бъдат? – попита момченцето.

- Защо ще са летящи? Няма да са летящи, но ще са въртящи! Ще могат да се въртят на оная страна, на която ти се иска! Зиме към слънцето, а лете към сянката! Ако вятърът духа отсам, можеш да обърнеш къщата така, че да не ти духа, а ако искаш да ти духа, можеш да я обърнеш срещу посоката на вятъра!

- Значи с тях няма да може да се ходи на Луната! И улиците няма да се движат сами, а по тях ще бръмчат разни коли и автобуси! А може би – рече момченцето, - във вашия град хората ще си губят времето сами да ходят на пазар, защото магазините няма по зададена компютърна програма сами да ти доставят каквото си поискаш, и то направо в хладилника или в долапа! А къде ще ви бъде станцията за всекидневното освежаване на града? А командният пункт за детските игри? А лъчезариума гарантиращ непоклатимо здраве и добро настроение на всички хора?

- Това е въпрос на градовете на бъдещето! – рече момъкът. – А ние строим един съвременен град.

- Тогава, довиждане! – рече момченцето. Сигурно вашият град ще стане много хубав и вие ще го обичате. А това не е малко!

И момченцето се сбогува, качи се на вертолет, после на параход, после на самолет – и си отиде в къщи.

-Ти къде скиташ цяла неделя? – посрещна го сърдита майка му. –Знаеш ли, че заради тебе, цялата полиция на България се е вдигнала на крак?!!

- И половината Европа ! – прибави баща му!

- И всички квартални организации – изхълца баба му и го прегърна.-А за нашите тревоги, да не говорим!

Само дядо му се усмихваше под мустак.

- Е, намери ли най-хубавия град? – прошепна той в ухото на момченцето и измъкна лекичко географската си карта джоба му.

-Намерих го! – отвърна момченцето.

-Това е моят роден град,нали? – прошепна дядото.

-Не е! – отвърна момченцето. – Това е градът, който аз ще построя!

-Добре! – рече дядото. – Важното е,че си го намерил!. . . – И той потупа момченцето по рамото.

А какво стана по-нататък,ще ме попитате. Построи ли момченцето най-хубавия град?

Да се построи град е много трудно – ще ви кажа аз. Това не е като да се нарисува с цветни моливи в детско блокче, да се направи от шарени панелки, или на компютъра.

Да се построи град се иска много знание,

Много фантазия

Много труд и упоритост

много обич,

много време,

и усилия на много хора!

Но момченцето не се уплаши.

То първо се залови с учене.

После години наред работи дни и нощи,за да направи изчисленията.

След това нарисува проекта.

Всички много харесаха тоя проект и се заловиха да строят най-хубавия град.

Сега цялата долина, където ще се издига градът,е разорана от булдозери и багери.Но докато пораснеш,градът сигурно ще бъде готов!

А ако дотогава най-хубавият град не стане,може би ще го построиш ти!

Или ти!

Или ти!

Това няма, разбира се, да бъде същият град. Но важното е, че ще бъде най-хубавият!

Х Х Х

ПРИКАЗКА ЗА ГРАДЧЕТО, КОЕТО ИСКАШЕ ДА СТАНЕ ГОЛЯМО

Имаше едно малко градче, което много искаше да стане голямо. То се гушеше между голямото Черно море с големите параходи и голямата Странджа планина с големите гори, и страдаше, че другите са големи, а то е малко. - Къщите му бяха малки! Улиците бяха малки! Хората, които живееха в него бяха малко! Пристанището му беше малко и в него пристигаха и отплаваха малки кораби! И само мечтите на градчето да стане голямо бяха големи.

Ах, тия мечти!

Децата растяха и ставаха големи мъже и жени, фиданките растяха и ставаха големи дървета, тревите растяха и ставаха буйна трева, цветята от едно никакво семенце се превръщаха в разкошни красавици и красавци –петунии, гергини, ружи, макове, невени, разпъпваха се, разцъфтяваха се и изпълваха бистрия въздух на градчето с аромат, който се сливаше с дъха на голямото море, чиито вълни щом духнеше вятърът също ставаха големи.- И само градчето откакто се помнеше си беше все малко.

- Не може всички да стават големи, а аз да си оставам все малко!- си мислеше градчето.- Може би и аз раста, само че не забелязвам – даваше си то надежда.- Може би даже вече съм малко пораснало! Не може всички да растат, а аз да не раста! Трябва хубаво да се огледам!

И то се взираше в отражението си в огледалото на морските води застанало на края на брега и цялото надвиснало над морето с малките си къщи, които едва се крепяха да не се срутят в дълбината ведно с малките улици и с малкото хора, и се взираше, и се взираше с надеждата да види че е пораснало, или поне че е почнало да расте, но как да види, че расте, когато не растеше.

Това много натъжаваше градчето.

О, колко му се искаше и то да стане голямо! Като големите градове, към които плуваха големите параходи. Да си затвори очите, и като ги отвори и се огледа в морските води, да види, че е станало голямо. – Но не се получаваеше! И не само че като си затвореше очите и като ги отвореше не ставаше по-голямо, но дори му се струваше, че е станало още по-малко! Особено когато в морето се вдигнеха големите вълни! – Тогава, колкото вълните ставаха по-големи, толкова градчето ставаше по-малко! Толкова малко, че като нищо вълните можеха да го отнесат в морето заедно с всичките му къщи, улици и хора, с малкото му пристанище и с голямата му тъга.

Понякога на градчето му се искаше наистина вълните да го отнесат. Но щеше ли от това да стане по-голямо?- Най-много да стане някое малко островче в голямото море, или да потъне всред големите води и да изчезне завинаги.

От тия мисли градчето по цяла нощ не можеше да заспи.- Цветята заспиваха, тревите заспиваха, дърветата заспиваха, дори хората заспиваха, а то от мисли, не можеше да заспи.

Не спяха и звездите. Щом почнеше да пристига нощта, и щом в здрача на пристигащата нощ се обадеше най-първият щурец, над градчето надникваше най-първата звезда.

- Здравей! – казваше тя на градчето.

- Здравей! – отговаряше й угрижено то.

- Какво си оклюмало нос? Я не оклюмай нос! – му казваше звездата.

- Как да не оклюмам нос, когато съм толкова малко!- въздишаше градчето.

- А щурецът не е ли по-малък от тебе? По-малък е, а видиш ли, че чак до мене стига неговият глас! Ако не стигаше до мене неговият глас, как щеше да зная, че е време за нощното ни представление?

- Голяма работа! – казваше градчето.

- Голяма е, разбира се! Най-голямата и най-важната! Хей! Щурец!

Оркестърът готов ли е? – нетърпеливо питаше звездата.

- Готови сме! Готови сме! –обаждаха се от заспалите треви в един глас няколко щурци, тихичко, за да не събудят тревите, и от гласчетата им не една, а цели пет звезди надникваха от здраченото небе.

- Щом сте готови, три-четири! – даваше тогава знак първата звезда, и изведнаж гръмваше целият оркестър на щурците.

В същия миг се спускаше тъмносиньото кадифе на тържествената нощна завеса на небето, и кой знае откъде изтичваха на небесната сцена толкова много , и толкова големи и блестящи звезди, че градчето чак зажумяваше от блясъка им, и колкото и да броеше, не можеше да ги преброи. Те се спускаха ниско-ниско над малките притихнали улици и над самите покриви на къщите на градчето в ръцете с големи искрящи фенери, поклащаха ги в ритъма на оркестъра на щурците, и ето, че от затворените чашки на заспалите цветя започваха да излитат призовани от звездите и от музиката на щурците леките прозрачни цветни сънища.- Те излитаха от затворените чашки на заспалите цветя като феи, и се завъртяваха покрай звездите в танц.

- Ах, колко ни е фейно и колко е феерично ! – шепнеха сънищата на цветята и танцуваха със звездите по спусналата се до покривите на градчето небесна нощна сцена.

- Ах, колко е приказно и вълшебно – проплисваше морето, а на градчето му се искаше да заплаче.

- В такова малко градче като мене, освен звезди, щурци и сънища какво ли друго има? - казваше то .

- Обаче е звездно, вълшебно и приказно! – обаждаше се морето. – А това е по-хубаво от всичко на света!

- Не ти вярвам! – казваше градчето. – И не се опитвай да ме утешаваш! Зная аз какво е хубаво, и че да си едно такова малко градче съвсем не е хубаво!- не се харесваше и нищо не харесваше то.

Но звездите не обръщаха никакво внимание на неговото мърморене, защото им беше хубаво щурците да им свирят и те да танцуват със сънищата на цветята, и щурците им свиреха, а те танцуваха, и танцуваха чак до сутринта.

Тогава от края на Черното море мокро и рошаво се показваше слънцето.

- Мога ли да се огледам в прозорците на твоите къщи и да си оправа тоалета? –питаше то градчето.

- То пък едни къщи! – отвърщаше му с най-печален глас градчето.- Виж, ако бях голям град с много и големи къщи, тогава щеше да е друго!

- Глупаво градче!- казваха му художниците, които в утринните часове идваха да го рисуват. – не виждаш ли, че си едно от най-хубавите градчета на България! – казваха му те.

Но това не утешаваше градчето.

- Какво ми е хубавото ? – отвръщаше то. - Не гледам ли по телевизията колко са красиви големите градове с големите си къщи, с големите си улици и с големите светлини? Те са тържествени, празнични и горди! Защо и аз не съм като тях?- въздишаше то и се свиваше в мъката си, че е толкова малко. – В големите градове денонощно е шумно и весело- добавяше градчето- А при мене и денем и нощем е такава тишина. Само едни щурци, звезди, и вечния глас на морето!

- Че малко ли е това? Къде ще намериш другаде тишина, в която да чуваш песента на щурците всред акордите на морето? – питаха художниците.

- Но градчето не искаше и да ги слуша.

- Какво ли не бих дало, да стана голямо!- казваше то.- Само че не зная как.

- Много просто! Пусни по телевизията и по интернет реклама, и кажи, че искаш да станеш по-голямо!- обади се един кой знае от къде дошъл в градчето чичко.

- Само това ли? – учуди се градчето.

- Само това! – каза чичкото. – Ако искаш, и аз мога да ти направя тая услуга.

- Много ще съм ти благодарно! – зарадва се градчето.

И ето, че още на другия ден по телевизията и в интернет се появиха реклами, че едно малко градче на брега на Черното море до самата Странджа планина иска да стане голямо. А на третия ден започнаха да пристигат предприемачи и строители, които почнаха да рушат старите къщи и да издигат големи, големи сгради като се почне от самото море, та се стигне до самата планина..

- Ей, че голям град ставам! – радваше се някогашното малко градче, а градът все растеше и растеше, и улиците му растяха и ставаха все по-шумни и пълни с леки и тежки коли, самосвали, бетонобъркачки, кранове и хора.

Някогашното градче се издуваше от гордост, като гледаше как бързо се променя и нямаше търпение големият град да бъде довършен. А когато най-после беше довършен, нямаше по-щастливо от него- от някогашното малко градче, превърнало се в голям град. Сега денонощно в него кипеше движение. Разбира се, нямаше щурци, но отвсякъде ехтеше заглушителна музика, светлините на рекламите го обливаха в разноцветни багри, а порасналото пристанище бе изпълнено с големи кораби.

- Остава само звездите да слязат ниско-ниско над улиците ми, да ги облеят с приказната светлина на големите си фенери, и да затанцуват със сънищата на цветята, за да бъде не само голям и хубав град, но да съм и приказен и вълшебен - си каза градът, и се загледа към небето.

Но защо ли звездите ги нямаше, макар че отдавна бе нощ.

Най- после, след дълго виждане, големият град успя да ги види, но те бяха толкова делече и толкова ситни, че трябваше дълго да вика от покрива на най-голямата от големите си сгради, за да го чуят.

-Хайде! Идвайте! Къде се бавите?– извика им порасналият град. – Вижте ме какъв съм и голям и хубав! Остава ми да бъде само приказен и вълшебен, за да бъде най-хубавия град на света. Така че не се размотавайте, а идвайте!

- А къде ти са щурците? – запитаха го от високото звездите.

- Какви ти щурци в един голям град като мене! Тук имам толкова оркестри!

- Без щурците не можем да дойдем – се чува от далечното думите на звездите. – А и цветята в твоя град не сънуват сънища, с които да танцуваме.

- Но защо? – попита озадачен големият град.

- По същата причина, поради която в тебе не се чуват нито щурците, нито дори вечният глас на морето. Как в един такъв град цветята могат да сънуват вълшебни сънища? – отвърнаха звездите и съвсем изчезнаха от погледа на големия град.

- Но защо? – повтори объркан въпроса си големият град.

- Защото винаги когато нещо печелиш, и нещо губиш.- каза някой, и това беше един от художниците, които обичаха градчето, когато беше малко, и идваха да го рисуват. - Ти стана голям град, което беше твоята мечта, но загуби тишината, приказността и прелестта на малкото градче, което беше. Това е!

И художникът подаде на големия град картина, на която бе нарисувал малкото градче, и си замина, а големият град се взря в картината и си представи, че отново е малко градче, че над него се спускат големите блестящи звезди и танцуват със сънищата на цветята, а щурците им свирят, и от това му стана и хубаво, и тъжно.

- Ще ми липсват! – каза си той и постави картината, на която художникът бе нарисувал някогашното малко градче, на най-видното място в големия си градски център, за да я гледа винаги, и да го изпълва със спомени за загубената приказност и за най-истинските между истинските вълшебства и чудеса, каквито никога не може да има един голямо

Х Х Х

ПРИКАЗКА ЗА КАПИТАНА

В малкото градче, когато още беше съвсем малко и не беше пораснало в голям град, и когато вместо с вечно бързащи тежки и леки коли, трамваи, тролейбуси, автобуси и навалици от хора беше пълно само със слънце, море, щурци, звезди и мечти, се беше родило едно момче, което мечтаеше като стане голямо да стане голям морски капитан. Затова си правеше всякакви лодки и кораби от вестници, от кибритени и всякакви кутийки и кутии и от всякакви парчета дърво, пускаше ги по вълничките в плитчината на морския бряг, или просто в един леген пълен с вода, и си представяше, че са големи кораби и плуват в дълбоките морета и бурните далечни океани.

И ето че като порасна, отиде да учи за капитан, първо в морското училище на град Бургас, а после в морската академия в град Варна. И наистина стана голям и славен капитан на морски и презокеански кораб.

Трябва да знаете, че никак не е лесно да си капитан на кораб! Да си капитан на кораб въобще не е игра!

Да управляваш кораб трябва да познаваш кораба на който плаваш по-добре от петте пръста на ръцете си.- Да познаваш машините му, издръжливостта му, вместимостта му, мощността му, да можеш да го управляваш през моретата и океаните и да управляваш моряците му, и всичко, което става на кораба, където и да се намира той.

Но и това е нищо. Капитанът трябва да познава моретата и океаните, и пътищата през моретата и океаните. Да познава бурите, и да знае как корабът му да устои на бурите с огромните вълни и ветровете, и да оцелява, колкото и бурите с побеснелите ветрове и огромните като същински планини вълни да

искат да го пробият, разбият, преобърнат, разполовят и потопят в раззиналите се страхотни морски бездни.

На всичко това беше се научил капитанът, и всичко това беше преживял, и то не един път. Затова си беше спечелил името на отличен капитан и бе увенчан с уважение и слава. Бе обиколил с корабите си всички океани и морета на земята, и бе забравил дори какво е да живееш не всред вълните и морските простори, а на твърда земя. И така цели 40 години!

Как минаха тия 40 години капитанът така и не можа да разбере, но бяха минали, и ето че дойде денят, в който бе пенсиониран.

На тържеството за пенсионирането му подариха един малък като голяма играчка старинен платноходен кораб, на какъвто никога капитанът не беше плавал. Той му напомняше за корабчетата, които си беше правил като дете, само че тоя кораб беше много майсторски направен.

Като се прибра след тържеството вкъщи, капитанът сложи кораба върху шкафа, в който държеше разни сувенири от пътуванията си по различните морета, и го обхвана такава тъга, и така му се прииска отново да чуе вечният глас на морето, с което завинаги се бе разделил и без което му се струваше, че не може да живее, че отвори шкафа, взе голямата раковина, която някога, след една ужасна буря му я беше подарил един спасен от него ловец на раковини, и я задържа в ръцете си.

- Когато затыгуваш за морето, сложи тая раковина до ухото си, и ще го чуеш – му беше казал тоя беден нещастник, който си изкарваше хляба като се гмуркаше почти съвсем гол и незащитен от какъвто и да е водолазен костюм към океанското дъно, за да вади тия опасни отровни морски същества, чиито изпразнени раковини да продава за сувенири.

Тогава капитанът се беше само засмял. Искаше да заплати раковината на нещастника, но той не прие, и капитанът му бе дал своя капитански кортик, на който бедният човек много се зарадва.

-Едва ли раковината може да ми върне морето- си каза капитанът и приближи раковината до ухото си. Но в същия миг чу глухият тътен на вълните, които му върнаха картини и спомени, и така се унесе, че сякаш повтаряше своя живот.

От тоя ден капитанът с часове стоеше с раковината до ухото си. Той не знаеше какво е това чудо, но сякаш в раковината бяха всичките морета и океани, които бе прекосил, и целият му живот. Да стои заслушан в тия тайнствени и така близки му звуци, му бе станало навик. Затова много се изненада, когато чу непознати му викове на корабокрушенци и тревожния сигнал за помощ SOS! -Тоя сигнал се излъчваше съвсем ясно, и капитанът не можеше да му устои, сякаш беше отправен към самия него.

-Невъзможно е да чувам нещо, което става в морето сега – си каза капитанът, но разтревожен, взе по навик да изчислява координатите на кораба, от който чуваше сигнала за бедствие.

Нямаше съмнение! Сигналът за помощ не беше никакъв запис от миналото, а бе отправен сега, и бе изключително тревожен!

Но възможно ли беше той да помогне на изпадналите в беда?

И капитанът започна да набира телефоните на спасителните служби. – Оказа се, че те бяха доловили сигналите за бедствие, и бяха вече отправили кораби и вертолети за спасителна акция.

- Само че морето е изключително бурно, и спасителните кораби не могат да се приближат до корабокрушенците - казаха от спасителните служби.- А и

вертолетите се върнаха без резултат. Вече загубихме и връзката. Утре търсенето с вертолетите ще продължи.

Капитанът много добре знаеше какво е това. - Значеше, че корабът е може би потънал, а моряците, ако са оцелели в спасителните лодки, са в лапите на побеснелите вълни и положението им е безнадеждно. Но какво можеше да направи той? А така би искал да се втурне с кораба си всред стихията на морето, да открие загубилите вече надежда моряци, и да ги спаси от неминуемата гибел.

- Ах! Защо не си истински кораб, а само ненужна луксозна играчка!- ядоса се капитанът на себе си и на красивия платноход спокойно и гордо стоящ върху шкафа със сувенирите от годините на пътуванията му, когато моретата и океаните бяха неговият дом.

И в тоя миг се оказа сам на платнохода всред вълните на разяреното море. - Как бе станало това, и как платноходът от луксозна играчка се беше превърнал в истински старинен кораб, това капитанът не можеше да си го обясни, но и нямаше време да мисли за такива неща. Зелени и гривести като огромни, събудени от древността чудовища, вълните ту издигаха платнохода на гребените си, ту го хвърляха в бездната на зиналите си гърла в стръвта да го погълнат, а вятърът надуваше платната, и капитанът, който бе управлявал всякакви и най-модерни кораби, но никога не беше карал старинен платноход, сякаш си играеше с вятъра и платната, за да се измъкна от клопките на полудялото море и да се носи неуязвим и горд всред бясната стихия. – Изглеждаше като игра, но не беше игра! Беше тежка борба, в която всеки миг бе изпитание на капитанската му воля да преодолее беса на морето и да спаси моряците.

И когато ги видя с оранжевите им спасителни ризи и пояси всред въртопа край останките от разбития кораб едва удържащи се по сметени и счупени съоръжения от борда и по останките от лодките, капитанът разбра, че никой друг освен него не би могъл да им помогне. – Изтегляше ги един по един окуражаващ изгубилите сили и надежди моряци, докато всичките бяха измъкнати на борда на платнохода.

- От къде се взе с тоя старинен платноход, капитане? Сигурно си от снимачния екип на някой филм – питаха и благодаряха за спасението си моряците.

Капитанът не им отговори, защото не знаеше какво да им отговори. Бе уморен, но на душата му бе хубаво от онова странно чувство за изпълнен дълг.

От тоя ден в моряшкия свят взе да се говори, че тук и там всред моретата и океаните се появява странен платноход, на капитанския мостик на който се вижда мъж, притиснал раковина до ухото си, който следи има ли в морските простори кораби и моряци изпаднали в беда. Казват, че винаги се притичвал на помощ и спасение на загубилите вече надежда корабокрушенци, и че мъжът с раковината е оня същия капитан.

Х Х Х

С Ъ Р Н Е

Цял ден сърнето скачаше по горската поляна, хрупкаше сочната трева израсла край поточето, отбираше с устни най-сладките малини и гонеше безгрижно пеперудите. А когато вечерта започнеше да слиза от небето, когато

тревата почерняваше и дърветата се превръщаха в сенки, сърненцето се свиваше до майка си и тревожно се вслушваше в гласовете, изпълнили нощта.

- Сега шуми гората... - казваше майка му. – А сега...морето
Сърнето наостряше уши.

В тъмното то чуваше някой да въздиша тревожно и тежко, също както въздиша гората, когато на гости ѝ дойде вятърът.

- Морето като гората ли е ?- питаше то.

- Не е! – отвръщаше майка му. – От брега то прилича на широко поле. А успееш ли да се изкачиш на скалата, дето като стена се издига над самата вода, и погледнеш оттам, изглежда още по-голямо.

- Може би морето няма край? – казваше сърненцето и се притискаше о майка си.

- Може да има-може и да няма!...Никой от нас не е стигал до там – отвръщаше майка му и затваряше уморените си очи.

Тогава изгряваше луната.

Тънките лъчи тръгваха на пръсти от листо на листо,от клон на клон, целуваха ги и гората почваше да сънува.

Само сърненцето не спеше.

Будуваше ѝ поточето.

- Брин,брин,брин – пееше то. – Брин,брин, брин...

- Ти защо не спиш? – питаше сърнето.

- Бързам! – отговаряше поточето.

- За къде бързаш?

-За морето!

Сърнето въздишаше, но никой не можеше нито да го чуе, нито да го разбере.

Ден след ден то престана да играе. Червените малини вече не го привличаха, и не забелязваше как трепкат пеперудите със свилените си крилца.

По цял ден сърнето лежеше до поточето и мислеше за морето.

Старата сърна се угрижи.

Тя стоеше изправена до рожбата си и напрегнато се вслушваше как тихо, много тихо вятърът шепне на листата.

- Какво им казва той? – питаше сърнето.

- Виж какви гerdани е нанизала росата - сепваше се старата сърна. – И къпините вече са узрели!...

- Какво им казва той? – питаше сърнето.

- Казва...че морето ти праща привет...

- Нека да отидем при морето! – изведнъж се оживи сърненцето и се изправи на тъничките си крачка.

- Не бива! – уплаши се майка му. - Там има хора!

- Нека да отидем! – замоли се сърнето.

- По-добре никога да не видиш морето, отколкото да срещнеш хората! Те стрелят с пушки, и това е по-страшно, отколкото да те подгони вълк!

Дълго сърнето се взира в разтревожените очи на майка си. После отново преви коленца на тревата и така остана целия ден.

През нощта се събуди от глухо бучене и тътен. – Сякаш някъде далече се събаряха планини и се издигаха нови.

- Какво е това? – попита сърнето.

- Морето! – отвърна му поточето. – Сега там има буря.

На горската поляна беше тихо.

Тревите дишаха равномерно и леко. Дърветата дълбоко спяха. Даже поточето се беше умълчало.

А морето ехтеше, и сърненцето чувстваше как гласът му, дълбок и силен, се изтръгва от дълбините на земята, издига се нагоре, удря се в тъмнината на нощта и се разбива на хиляди звукове.- Небето потръпва, звездите се люшват като светли празнични камбанки, а морето еhti, еhti, и сърненцето замряло слуша как гласът му ту притихва, ту отново се надига бодър и смел.

И изведнъж през глухия тътен на прибоя сърнето дочу песен.

- Аз те чакам – пееше морето. – Чакам те!

Сърнето се изправи.

- Спи~! – каза в съня си майка му.

Морето продължаваше да пее:

- Аз те чакам!... Чакам те!...

Сърцето на сърненцето лудо затупа. То направи крачка. Още една...

- Накъде?... - запита поточето.

- Слушай!... То ме вика! Морето ме вика! – каза сърнето, и като удари весело с копита, хукна през заспалата гора.

- Стой! Върни се! – замоли поточето.

Но сърнето тичаше. Тичаше без път, пряко през дебнещите гъсталаци. Тичаше в оная посока, откъдето идеше песента.

Небето побледня, започна да развиделява, дърветата едно по едно се събудиха, а сърненцето все тичаше и тичаше.

И в миг песента се разля някъде съвсем близо. Толкова ясна, че сърнето замря. -

Пред него се простираше морето!

То блестеше!

Блестеше така, сякаш хиляди сърнета удрят с копита, и изпод краката им изхвърчат искри.

Дъхът на сърненцето секна.

- Аз съм тук! – каза то на морето, забравило и майка си, и родната гора, и като омагьосано тръгна напред.

Тъничките му крака потънаха в пясъка.

- Аз съм тук! – повтори сърнето.

Морето се разпени и цялото се втурна да го срещне : вълните зазвънтяха, небето стана розово, въздухът стана розов.- На хоризонта се изправи слънцето, и една голяма златна пътека стигна чак до брега.

Сърненцето гледаше с широко разтворени очи. – Никога старата сърна не беше му казвала, че края на морето е при слънцето!

- Ах, ако можах да тръгна по тая пътека!... - помисли сърненцето.

- Боиш ли се?

- Ще отида! – каза сърненцето и с мъка извади крачката си от пясъка.

Златната пътека беше вече съвсем близо. Тя лежеше върху гърбовете на вълните, простряла се по цялото море. Вълните трептяха, и сякаш пътеката сама вървеше към слънцето, към слънцето...- Още малко, и сърненцето щеше да хукне по нея сред самото море.

То напрегна сили да подскочи, и в тоя миг го спряха гласове :

- Сърне! Сърне!

- Хората! – помисли сърнето и обезумяло се хвърли към водата.

Усети под краката си необичайна празнота и пръските се посипаха по него като камъчета.

Морето го обгърна с хладина.

- Сърне! Сърне! – викаха от брега и сърненцето не знаеше какво да прави.

То потърси златната пътека, но нея я нямаше. Само по повърхността на водата тук-таме играеше слънчевото отражение.

А гласовете приближаваха! Хората приближаваха!

- Ей сега ще загърмят и пушките, за които му говореше старата сърна! – помисли си с ужас сърнето.

В гората сърненцето знаеше как да се скрие, но тя лежеше оттатък пясъчната ивица, и да изтича дотам му беше невъзможно.

Можеше да му помогне само морето.

- Море! – изплака сърненцето и доверчиво се отпусна във водата.

Една вълна се залюля, удари се в гърдите му и го повлече в глъбината.

Сърненцето изтръпна.

- Ще се удави ! - викаха хората от брега.

Морето прошумя, и на сърнето му се стори, че се смее.

-Море-е-е! – изблея умолително то.

Тънкото му разтреперано гласче пресекна. – Към него лазеше зелена водна планина. Сърнето с ужас гледаше как се надига все по-голяма и по-близка. Тя идеше, а морето го държеше, и сърненцето не можеше да бяга.

- Ме-е-е! – изблея за последен път.

Върхът на планината се пречупи и тя се сгромоляса върху него.

Чу трясък. В ушите и устата му нахлу солена, горчива вода. Задуши го, и вече го носеше с победоносен рев към студената бездна на морето, когато една силна ръка го улови и го измъкна над вълните.

Пред изтощеното сърне като насън проблясна синината на морето, искрящите пръски вода, ослепителното слънце...- И то видя до себе си човека.

Човекът го притискаше към топлото си тяло, гледаше го с тревожни и пълни с обич очи, и го носеше през разярените вълни там, към брега, където зеленееше гората.

X X X

ПРИКАЗКА ЗА ИЗБЯГАЛОТО МОРЕ

Знаеш ли какво е онова най-най-мъничко облаче, което като перушинка лети по небето и става ту розово, ту златно от слънцето ? –Това е една избягала от цветето си капчица роса!

А онова облаче, дете се носи като балон накъдето го повлече вятърът , е едно избягало от майка си поточе.

А големият и черен облак, който тежко лази по небето , сякаш иска цялото да го покрие, е едно избягало море.

И не само избягало, но и намръщено!

И не само намръщено, но и сърдито!

Сърдито на параходите, че са го изцапали с мазут!

Сърдито на русалките, че тайно са напуснали подводните дворци и приказни морски градини, и са хукнали, подмамени от разните реклами, да стават сервитьорки, манекенки и шоуадами.

Сърдито на рибите, че дрънкат на китарите на опашките си не химни за морето и за чудото на живота, а разни дрънкотии, и са толкова лакоми, че за нищо друго не мислят, освен за лакомията си!

Сърдито на островите, че вече всичките са открити, и не може да се играе с тях на откриваница!

Сърдито на гларусите, които вместо да огласят простора със звънки звучни песни за радост на голямата му морска душа и да го разхлаждат с крилете си, по цял ден гракат с грозните си, прегракнали от гракане гласове!

-Аз море ли съм, или не съм? – сърдеше се морето. – Едно море тогава е море, когато корабите плуват в него чистички и шарени!

Когато русалките танцуват из подводните градини и изпълват морето с тайнствено вълшебство, а дойде ли развихрената буря, изплуват по гребените на огромните зелени вълни, възсядат ги като коне и се надбягват с ветровете.

Когато рибите не мислят само за лакомията си, а тръгнат най-после на училище и се научат да четат полезни книги, да решават неразрешими задачи, да танцуват валс, и вместо дрънкотии, да свирят серенади на морските русалки с китарите на опашките си, да им акомпанират, когато русалките пеят, и да прогонват всяка морска скука, а не да се зъбят на всеки по-малък от тях и да мълчат като риби, когато някой нещо ги попита!

Едно море е тогава море, когато островите не са отдавна открити и нарисувани по морските карти, а надничат тайно и тайнствено из безкрайните морски простори, и всеки който тръгне на голямо морско пътешествие, може да си открие някой неизвестен остров, да го кръсти на своето име и да се гордее с него цял живот!

Това е да си море! – рече морето. – А аз какво съм? Само гларусите ме гракат прегракнали от грачене!

Така си мислеше морето, и ставаше зелено от яд.

И ставаше сиво от лошо настроение.

И ставаше черно от най-черни мисли.

И започваше да се вълнува

То се вълнуваше с вълните си,

И с пясъка си,

И с водораслите си,

И с малките си и големи камъни и

камъчета, които влачеше и търкаляше с грохот по бреговете си,

И се плискаше,

И се пенеше,

И се вълнуваше така,

че корабите му се клатеха и се обръщаха с комините надолу!

Така, че русалките бягаха колкото се може по-далече от морския бряг, да не би вълните да ги стигнат, да ги лизнат с големите си зелени и разпенени езици и да ги отнесат отново обратно в морето.

Така, че рибите изхвърчаха нагоре със страхотните фонтани на яростно блъскащите се в крайбрежните скали побеснели вълни, и с ужас се премятаха като акробати

А островите целите се заливаха от вода и ставаха подводни острови!

Но макар и подводни, островите си оставаха открити, и морето, с целия си бяс, не можеше да ги скрие, защото бяха нарисувани на картите.

Но макар и уплашени от гнева на морето, рибите продължаваха да бъдат лакоми, дори станаха още по-лакоми от страх и несигурност за утрешния ден, и добре, че морето нямаше уши, защото щяха да му изядат ушите.

Но макар и избягали колкото се може по-далече от брега на морето, русалките си оставаха русалки, и откъдето минеа полъхваше на море и морски спомени, затова всички се влачеха подире им да им се възхищават, сякаш те са самото море, а то, морето, е едното нищо.-

От това морето съвсем се вбесяваше, защото се чувстваше засегнато, огорчено и дълбоко оцетено.

А корабите, колкото повече се клатеха и се обръщаха с комините надолу, толкова повече цапаха морето с мазут, докато най-послед цялото го изпоцапаха и го направиха на нищо!

- Абе как така ще ме правите на нищо! –трепереше морето до последната си капка и от нерви пръскаше чак до небето.

А небето се протягаше синьо и безгрижно от единия до другия край на хоризонта и си живееше без всякакви неприятности.

- Стига де! Достатъчно! - рече то, когато морето го изпръска.- Ами така от постоянни нерви можеш да получиш инфаркт! А едно море с инфаркт не е никакво море. Я по-добре остави корабите да си правят каквото си щат, и русалките да си ходят където си щат,

и рибите да си живеят както си щат,

и островите да си съществуват, както могат,

и гларусите да си гракат, както знаят,

а ти се изпарявай и идвай при мене да се протягаме заедно от единия до другия край на хоризонта, да си правим компания и да си живеем без всякакви неприятности.

- Аз наистина ще взема да се изпаря! –рече морето.- Ще се изпаря и ще избягам,защото вече не се трае!

И то каза:

-Раз-два-три! – и се изпари.

Изпари се и избяга на небето.

И щом се изпари, и щом избяга, корабите останаха на сухо.

И щом останаха на сухо, изведнъж престанаха да бъдат кораби,а се превърнаха в “Риба-скара” за срам на корабната чест!

Но беше късно!

И рибите останаха на сухо, и като останаха на сухо, престанаха да дрънкат дрънкотии с китарите на опашките си , и най-послед се уплашиха от лакомията си, защото видяха,че морето се е свършило.

- Сигурно сме го излапали в лакомията си и сме го свършили!- завайкаха се те.

Но беше късно!

И островите престанаха да бъдат острови и се превърнаха в най-най-обикновени незабележими и незабележителни хълмове.

Но беше късно!

А русалките се оглеждаха, оглеждаха се за морето, защото, където и да бяха, го носеха в своите морски души, но морето го нямаше, и не само че

морето го нямаше, но с изчезването му усетиха, че и те са престанали да ухаят на море и морски спомени, и завинаги са останали на сухия бряг на живота самотни, и без надежда да се завърнат в свободата и безгрижието на своя морски свят.

Но беше късно!

Само на гларусите нищо не им стана, но се разгракаха още повече. Така се разгракаха, че всички си запушиха ушите с коркови тапи и тръгнаха по света със запушени уши.

А в това време морето се разхождаше по небето, протягаше се безгрижно от единия до другия хоризонт и си живееше без неприятности.

- Брей, че е хубаво да си живееш без неприятности! - си рече то. - Как не се сетих по-рано, че важното било да кажеш: "Раз-два-три!", и да избягаш някъде по-нависоко от неприятностите си! Оставяш неприятностите да си берат сами грижите, а ти се протягаш безгрижно по небето, гледаш неприятностите отгоре, и пет пари не даваш!

И морето доволно погледна към корабите, които не бяха вече кораби, а "Риба-скара" за срам на корабната чест.

И към русалките, които бяха станали келнерки в разните заведения, тичаха с изморени крака между масите, взимаха поръчки от разнине изгаднели гладници и зажаднели пиячи, мъкнеха чинии, и вече съвсем не приличах на русалки, а на вещици.

И към рибите, които не бяха вече риби, а отчаяно-отчаяни рибешки ястия с майонеза, лук и резенчета най-свеж лимон за украса

И към островите, които не бяха вече острови, а нищо и никакви незабележими и незабележителни хълмове

И му стана мъчно!

- Видяхте ли вие, дете ми създавахте неприятности, докъде я докарахте без мене? - извика им отгоре то.

- Така е! - обади се небето и се прозя със синя прозявка от хоризонт до хоризонт. - Ти направи голяма неприятност на неприятностите си, но затова пък остана без неприятности.

- Да! - рече морето. - Бях едно море от неприятности, а ето ме сега море без неприятности!

И то се огледа, за да види как изглежда като море без неприятности.

И като се огледа - цялото се преобърна!

Първо по корем,

После по гръб,

После пак по корем!

И пак се огледа!

Най - напред се огледа уплашено.

После се огледа разтреперано.

После - съвсем объркано! -

Защото видя, че вече не е никакво море, а някакъв си огромен, безформен, безобразен облак!

- Това аз ли съм, или не съм аз? - рече морето объркано, уплашено и разтреперано.

- Ти си, разбира се! - отвърна небето.

- А защо съм такъв..? - попита морето.

- Защото си каквото си, само че не съвсем! - отвърна небето.

- А защо не съвсем ? Че Аз искам да съм си Аз ! – рече морето. – Какво пречи Аз да си бъда Аз ?

- Това , че си едно море избягало от себе си! – отвърна небето. – Всяко нещо, избягало от себе си, вече не е съвсем онова, което е било.

- Значи аз вече не съм никакво море, а някакъв си облак ! – ядоса се морето.

И стана сиво!

И стана черно!

И се замята насам и натам!

И загърмя!

И затрещя!

И засвятка по небето с всичките си мълнии!

- Не! Няма да я бъде тая работа! – гърмеше то. – Аз съм море, и искам да съм си море! Защото добре е да си нямаш неприятности, но да си море, а не някакъв си безформен безобразен облак, който безгрижно се протяга по небето!

И облакът се превърна на дъжд.

Той искаше да скочи точно на онова място, където някога си живееше като море, и в миг да стане на море.

И да заплуват по него корабите чистички и шарени!...

И да се върнат русалките танцуващи в подводните градини, а в буря, да възседнат зелените чудовища на морските вълни и да се впуснат в напревара с вятъра!...

И да задрънкат дрънканиците си рибите с китарите на големите си и малки опашки, макар че се получава не музика, а такава какофония, че трябва да си запушваш ушите с тапи, за да не оглушееш!...

И островите пак да станат острови, нищо, че са отдавна открити! Но нали точно защото са открити всеки може да си ги намери на картата, и като отиде на голямо морско пътешествие, да слезе на бреговете им и да им се порадва!...

А гларусите нека да си гракат колкото си щат с прегракналите си от гракане гласове! - Та нима едно море без гракане на гларуси и гларусови полети е истинско море?

Така си мислеше облакът, докато се изливаше като дъжд на земята.

Но земята в това време се въртеше, и вятърът духаше, и морето не можа да падне на онова място, откъдето беше избягало, макар че много се стараеше, а се изля по съвсем други места, заля потопно градове, села и градини, но не можа да стане море.

И тогава пак се втурна по небето!

И пак скочи към земята!

И пак!

И пак!

И пак!

Част от водата му отиде в реките. Част от водата му отиде в другите морета. Но то отново и отново се връщаше на небето като черен, сърдит, недоволен облак, и гърмеше, и трещеше, и се изливаше на земята , мъчейки се да стане пак море.

И така до сега!

Защото е лесно да избягаш, но е много трудно да се върнеш! – И в това е цялата работа!

Примири се! – съветва го небето. – Примири се най-после и си заживей спокойно!

Но...можеш ли да се примириш, ..когато някога си бил море!

Х Х Х

ГОЛЯМА ЛЕТЯЩА ПРИКАЗКА

-О ! – извика малкото кафяво семенце, когато вятърът със сила го отбрули от дървото и го запрати високо, високо над посивялата гора.- Довиждане, мамо! Довиждане, татко! Довиждане, братя и сестри!

Беше му дошло до гуша да виси на клончето! Беше му дошло до гуша от сутрин до мрак да гледа край себе си все същите загрижени листа, които бавно жълтееха и ставаха от ден на ден по сбръчкани и жилести! Бяха му дошли до гуша мъдрите съвети на брадясалите стари дънери:

- Едно е дървото, друго е гората – говореха те.- Гората е велико нещо! Не се отделяйте от нея!

А кафявичкото семенце чувстваше в сърцето си голяма, жива сила, а на раменете си – две тънички, леки крила, защото не беше какво и да е семе, а семенце от клен, и не можеше, и не искаше повече да стои на клончето.

-Отнеси ме! Отнеси ме! – викна то на вятъра. – Високо! Още по-високо! Още по-далече! О,колко е хубаво! Колко е весело с тебе!

-Весело е! Весело е-е-е! – изсмя се вятърът и го подхвърли към небето. От радост семенцето се преметна през глава.

Под него се мерна гората, и то за миг видя дърветата как се вдигаха на пръсти и уплашени протягаха ръце, за да го спрат.

- Върни се,семенце! Върни се! – молеха те.

- Хе-хе-хе- хей-и-и-и! Гледайте, гледайте-е-е-е-е! Аз мога да летя! – обади им се чак от облаците кафявичкото семенце и завъртя крилцата си като същински самолетни перки.

- Дръж се ! – извика му в туй време вятърът, грабна го, подскочи с гигантски скок в небето, хвърли се надолу към земята, завъртя се на вихрушка и се понесе развихрен в простора.

- Хо-хо-хо-хо-о-о-о-о! Ху-у-у-у-у ! – провикваше се той,и пак препускаше, и пак подскачаше, и пак се хвърляше, и тичаше, и се въртеше като обезумял, а малкото кафяво семенце се мятеше насам и натам заедно с него, и му беше весело, и му беше хубаво, нищо че дъхът му секваше от страх, нищо че му се виеше свят и сърцето му сякаш щеше да изскочи.

- Спри ! Спри! – викаше то, когато се задъхваше в бясното въртене на вихрушката.

Но вятърът не спираше, и на семенцето му беше хубаво, че той не спира, защото няма по-хубаво от това да летиш, да летиш все по-бързо и по-бързо, и да не знаеш къде е земята и къде е небето, сякаш целият свят се е превърнал в едно огромно небе и в него си ти, забравил за всичко.

Най-после, уморено и щастливо, семенцето падна леко на земята.

- ОХ! – каза то, сгуши се до буца пръст и веднага заспа.

Когато се събуди, видя че се намира посред голяма, сива равнина, толкова голяма и толкова сива, сякаш не беше на земята, а на някоя далечна и чужда планета. Наоколо нямаше нито хълмове, нито дървета. Сухи безцветни треви стелеха коси открай докрай, и само далече, много далече, като облаци тъмнееха планински върхове.

- Боже мой, каква пустиня...! – прошепна семенцето и потръпна. – И дали някой живее тука? – тревожно се огледа то.

- Ние живеем... - обади се плахо гласче. – Ние !

- Вие ли? Кои сте вие? – учуди се семенцето.

До изсъхналия трън стоеше свито дребничко щурче, с черни високи ботуши и стара пробита сламена капела.

- Ние живеем тука... - повтори щурчето неуверено – и аз се радвам много, че си дошло при нас. Нали ще останеш?

И то свали капелата си и се поклони учтиво.

- Не! Няма да остана! – рече семенцето и едва се сдържа да не се изсмее: толкова жалък и смешен бе тоя щурец с високите ботуши и старата пробита сламена капела. – Тук всичко е грозно и скучно! Аз пътувам с вятъра! Знаеш ли колко е хубаво с вятъра? Той ми е приятел, и с него ще бъдем винаги, за цял живот! Хей-й-й-! Ветре-е-е-е! – провикна се кафявичкото семенце.

- Фю-у-у-у-у! – отвърна отдалече вятърът, подскочи от върха на планината, метна се на черен космат облак и препусна пряко през небето.

Пред него се юрнаха стада от облаци. Той ги гонеше и се провикваше, а под копитата на коня му проблясваха светкавици и цялото небе кънтеше.

- Фю-у-у-у-у!

Тревите се притиснаха уплашени към земята.

- Недей! Недей! – объркано каза щурчето и стисна капелата в ръцете си – Недей! – повтори то, но трънът над главата му заканително се залюля, и щурчето побърза да се скрие в изоставената дупчица на земния паяк.

- Видя ли? Видя ли? – засмя се радостно подире му кафявичкото семенце. – Той идва! Той ще ме вземе! Аз пак ще летя! Хей! Приятелю ветре!

- Защо ме викаш? – обади се вятърът.

- Вдигни ме с твоите силни ръце отново в небето! Искam да танцувам! Хей-й-й!

- Ти ли? Ти ли искаш да танцуваш в небето? Ха-ха-ха-ха-ха! Хе-хе-хе-хе!

Вятърът се спусна, завъртя се покрай семенцето, изсмя му се и пришпори облака към планината.

- Чакай ме! Къде отиваш? Чакай ме! – извика семенцето, опита се да хвъркне, но кой знае защо крилцата му ги нямаше, и то не можеше и не можеше да помръдне, защото някой много здраво го държеше към земята.

Тогавa семенцето чак разбра, че вече не е семенце. Докато беше спало, с него бе станало някакво чудо! На сън се бе превърнало от семенце, в мъничко, съвсем мъничко едва поникнало дръвче, с коренче, стъбълце и листенце.

То се помъчи да се отскубне, помъчи се...и му стана ясно, че завинаги ще останете в това пусто поле.

И малкото дръвче заплака с горчиви, безутешни сълзи.

- Защо? Защо? Шепнеше си то задавено. – Защо трябва да остана завинаги тука?!!

- Хо-хо-хо-хо! Хо-хо-хо-хо! – чуваше как се смее вятърът и гласът му ставаше все по-далечен.

А наоколо от край до край безцветните треви се клатеха и стенеха, и всичко бе толкова тъжно, че на малкото дръвче му се прииска веднага да умре.

- Защо ? Защо? – хълцаше то от обида и от жал към себе си.

- Не плачи! – измъкна се от дупката щурчето и застана до него. – Виж какъв си юнак, а си седнал да плачеш! Наистина още си мъничък, но отсега си личи, че ще станеш голям и силен клен!

- Мислиш ли..? – през сълзи попита дръвчето.

- Разбира се ! – рече щурчето с такъв глас, че дръвченцето веднага му повярва., преглътна за миг сълзите си и го погледна

Щурчето се бе изправило до него в такава героична поза, че даже скъсаната сламена капела сега стоеше някак важно на главата му.

- Но защо ми е да ставам голям клен ? – каза дръвчето.

- Как защо ? – възкликна щурчето и отскочи назад. – Представяш ли си ? Ще порасне тук един грамаден клен, и цялата безкрайна равнина ще стане друга! Ще дойдат птички! Много птички! Те в клоните ще си сплетат гнезда и от сутрин до мрак ще пеят най-весели песни. После ще дойде пъстрият кълвач с големия клюн и ще почне да чука :” Чук-чук! Чук –чук! Здрави ли сте, господа?”А представи си, че дойде и някоя катеричка и си направи хралупа на самия връх. На такъв хубав клен като тебе, непременно ще дойде и катеричка!

- Наистина ли ? – попита дръвчето. – Наистина ли аз ще бъда голям клен?

- Наистина ,разбира се ! – рече щурчето. – А сега най-добре е да заспиш, защото като спиш времето ще мине бързо и няма да усетиш кога ще пораснеш.

И щурчето извади изпод скъсаното си палтенце мъничка цигулка и засвири.

Никога дръвчето не беше чувало по-хубава песен. Тя беше звънлива като песента на птиците в гората, и нежна като шепота на клоните.

- Виж ти ! – мислеше си малкото дръвче.

До тоя час не беше предполагало, че песента на птиците и шепотът на клоните са толкова приятни. И беше благодарно на щурчето, че му свири тая песен. От ния то се почувства по-спокойно и по-уверено. Тя го унасяше, и сигурно дръвчето щеше да заспи, но в равнината ставаше все по-студено.

В такова време дърветата в гората се притискаха едно до друго и се топлеха,но тук нямаше кой да го стопли...

А до него щурчето цялото трепереше в протритото си късичко палтенце. Пръстите му се бяха вледенили. То едва държеше цигулчицата си, но не преставаше да свири. Само звуците излизаха все по-накъсани.

- Заспи! Заспи!...за-спи...- шепнеха те.

- Аз вече заспивам – излъга дръвчето, защото виждаше, че още малко и щурчето ще умре от студ. – Даже почти съм заспало. Благодаря ти за песента !

- Няма за какво! Няма за какво! - премига щурчето, и като се загъна в палтенцето си,нахлупи по-дълбоко пробитата си сламена капела и се запъти приведено към дупката на земния паяк.

Дръвченцето остана сам-само.

Наоколо тревите продължаваха да стенат и дръвчето си помисли, че сигурно и на тях им е много студено. Прииска му се да им каже нещо хубаво, за да ги утеши, но някой го удари така силно по стеблото, че дръвченцето извика :

- Ох ! ОХ! Кой си ти, разбойнико?

- Аз съм студеният пороен дъжд! Не ме ли познаваш? Сега ще ме познаеш!

И дъждът зашиба дръвчето с мокри, безмилостни камшици.

- Какво съм ти направило? Защо ме биеш?

- Защото ми се иска! Тук няма гора. Няма клони, които да отнемат силата ми. Няма стволоче, които да ми се опрат. И ти ще ме познаеш както трябва! – говореше дъждът и шибаше.

Дръвчето вдигна безпомощни ръчички над главата си, но колкото и да се бранеше, не можеше самичко да се защити.

- Ох! Ох! – викаше то.

А дъждът го удряше с ледените си камшици, и удряше, и удряше, докато капна от умора.

Когато най-подир дъждът си отиде, дръвченцето остана превито, и дълго не можа да се изправи. Стеблото го болеше и ледени игли пронизваха сърцето му.

Над равнината беше паднала поледица.

Тревите вече не помръдваха – види се бяха замръзнали.

Дръвчето усети как и пребитото му стъбълце замръзва: сковава се, сковава се и сякаш става чуждо...

Дали ще остана дръвче, или ще се превърна в ледена шушулка – мислеше дръвчето, загледано в студеното изцъклено небе. И кой знае защо си спомни колко красиво и близко изглеждаше това небе в гората, през сплетените клони на дърветата

- Как не съм забелязало това по-рано? – прошепна със замръзнали устни дръвчето.

После помълча, помълча и прибави:

- Види се, ще стана ледена шушулка...

То повече нищо не можа да каже, и сигурно вече напълно щеше да се заледи, но ето че небето цялото се замъгли от бели парашути и към равнината се понесоха снежинки: - Момченца с бели панталонки и момиченца с бели малки рокли. Щом стъпиха върху земята, те плеснаха с ръчички:

- Я! Тук поникнало дръвче! Какво е мъничко! И вижте, горкото, почти е замръзнало!

- Ние ще му оплетем веднага шапчица! – казаха момиченцата.

- А ние ще му ушием кожухче! – казаха момченцата.

И те му оплетоха беличка пухкава шапка и му облякоха истински снежен кожух. После се заловиха за ръце и взеха да играят.

- Чудесно е, чудесно е – пееха те, - когато в голото поле поникне мъничко дръвченце!

А в това време дръвчето почна да се стопля с пухкавата шапка и с кожуха, и даже се усмихна на тия белички момченца и момиченца, които бяха толкова добри.

- Чудесно е, чудесно е ... - продължаваха да пеят те.

- Ей! За кого е тая песен? – спусна се от планината вятърът.

Снежинките заиграха още по-бързо и не му отвърнаха.

- Ей! За кого е песента? – повтори вятърът.

- За мене е! – каза дръвчето.

- Виж го ти! – завъртя се вятърът край него. – Вече и песен си има!

- Имам си! – рече дръвчето.

- А тоя кожух на кого е?

- На мене е ! – рече дървчето.
- А тая шапка на кого е ?
- И тя е моя ! – рече дървчето.
- Не е твоя! Не е твоя! – извика вятърът, грабна шапката на малкото дървче, смъкна му кожухчето и хукна да бяга.
- Дай ми шапката! Дай ми кожухчето ! – замоли се дървчето.
Но вятърът духна, та се не видя.
- Той е лош. Той няма да ти ги даде – казаха снежинките.- Но ние веднага ще ти направим нови дрешки !
И те нахлупиха на малкото дървче още по-голяма шапка и го загърнаха в още по-дебел кожух.
Но щом се здаловиха на хоро и запяха песента, вятърът пак дойде, пак грабна шапката на бедното дървче, пак му съблече кожуха и хукна да бяга.
Снежинките започнаха за трети път да правят шапка и кожухче на дървчето. Тогава вятърът се върна и взе да ги гони. Гони ги, гони ги, гони ги, докато ги прогони кой знае къде. После размята дългите си крака край дървчето и взе да му се подиграва:
- Чудесно е, чудесно е, когато в голото поле поникне мъничко дървченце!
- Ако бях в гората, големите дървета нямаше да те оставят да ми вземеш шапката и кожуха рече дървчето. – И нямаше да те оставят да се гавриш с мене.
- Може би! Може би ! Но ти не си в гората ! – изсмя му се в очите вятърът, подскочи и изчезна.
Дървченцето се сви виновно , и така остана цялата безкрайна зима.
Чак когато слънцето най-после огря равнината и затопли премръзналата ѝ снага, дървчето се унесе в дрямка.
Присъни му се, че е в старата гора. Край него се издигаха високи-високи дървета. Листата им бяха камбанки от зелена мед, а короните – вълшебни. През тия корони преминаваха лъчите на слънцето, и щом преминаваха, се превръщаха в златни струни.
Дървчето протегна ръка и започна за свиря.
- Прин...Прин...- зазвъняха струните.
- Бим! Бим! – отговориха камбанките , и до всяко голямо дърво застана по едно дървче – съвсем като него!
- Ти си наше братче! Ти си наше братче ! – викаха дървчетата
Пъновете с дългите бради гледаха учудено.
-Малкото дървче ли свиря ? – попитаха те. – То кога се върна ?
Дървчето отвори очи.
Свиреше щурчето.
Беше се покатирило върху сухия трън: палтенцето му се развяваше, капелата му беше килната безгрижно на главата, а щурченцето подскачаше разперило ръце.
-Пролет! Пролет! – пееше то.
Дървчето гледаше и не можеше да повярва: уж равнината беше същата, а всичко в нея беше друго !
Тревите блестяха зелени и нежни.
С тих звън бавно от земята се изправяха едно след друго тънки стъбълца, разтваряха разноцветни чашки и се покланяха на слънцето.
Това бяха цветята.
Щурчето скочи от тръна и заподскача към тях.

То тичаше от цвете на цвете и им свиреше с мчъничката си цигулка, а цветята танцуваха, и тревите танцуваха, и си шепнеха, и се смееха, и колкото по-радостно се смееха, толкова по-самотно се чувстваше дръвчето и му ставаше по-тъжно.

Чак когато дойде вечерта и цветята затвориха чашки, щурченцето се върна при дръвчето.

- Кой се е събудил? Кой се е събудил? – подсвирваше зарадвано то. – И защо си се оклюмало? Погледни наоколо каква е красота! Пък и ти, я колко си пораснало! Цели три педи!

И щурчето, макар че беше уморено, донесе с шепи капчица роса и накара малкото дръвче да се огледа.

- Вярно ! – продума дръвчето. – Сега приличам съвсем на малките дръвчета от гората, в която се родих- каза то и въздъхна

Тъй тръгнаха на път годините.

.Всяка пролет дръвчето се събуждаше все по-голямо.

То вече не плачеше, когато жестокият пороен дъжд го шибаше с камшика си, не се оплакваше от ледения зимен студ. А когато през равнината минаваше вятърът, то изправяше вейки и гордо мълчеше.

И всичко, което му каза щурчето, се сбъдна.

Първи дойдоха пойните птички.

После пристигна пъстрият кълвач. Той започна за чука по клоните и беше много смешен тоя кълвач, сякаш играеше на лекар.

После пристигна катеричката. Тя беше весел акробат. По цял ден се премятеше нагоре-надолу по ствола и разговаряше с птиците.

Над равнината все по-ниско прилитаха щъркели и се вглеждаха в дървото.

- Ето, че вече е голямо! – възкликнаха те през една пролет и закръжиха в небето. – Ще си направим на него гнездо!О, какво прекрасно дърво! – и щъркелите тракаха от възхищение с червените си клюнове.

- Чуваш ли ? – свирна щурчето. – Не се ли радваш на всичко това? Виж! Птиците пеят и вят в твоите клони гнезда!Навсякъде край тебе кипи живот! Защо мълчиш?

- Мъчно ми е за гората – продума дървото. – Аз съм толкова само!.. – и то въздъхна.

- Как да ти помогна ? – натъжи се щурчето.

Бяха минали години. Щурчето беше остаряло и съвсем се беше сбръчкало, но ходеше със същите черни ботуши, със същото палтенце, и дори капелата му беше същата.

То извади изпод палтенцето си малката цигулка и засвири:

- Ти не си птичка! – се казваше в песента. – Ако беше птичка, щеше да литнеш оттук към гората. Ти не си зайче! Ако беше зайче, щеше да скочиш и да побегнеш оттук към гората.Ти си дърво! Щом веднъж си поникнало тука, тук ще си останеш цял живот!

- Но ако имаш сили – заговори щурчето и свали цигулката от рамото си, - ако имаш сили, можеш да отгледаш семенца. Те ще пуснат корени край тебе, и тогава тук ще израсне гора.

- Гора... - промълви като на сън дървото. - Аз ще отгледам семенца и тук ще израсне гора!

И изведнъж то чак до корените се разтнесе от вълнение.

- О-о-о! О-о-о! О-о-о!

Птиците уплашени се разхвърчаха.

Катеричката изтрополи по ствола и скочи на земята.

- Какво има? Какво се е случило? – разтревожено питаха белите щъркели, изправени в гнездото на самия връх.

- Аз ще си отгледам семенца и тук ще израсне гора! Аз ще си отгледам семенца и тук ще израсне гора! Гора! – люлееше се цялото дърво и плачеше от радост.

Сега то вече не беше самотно, защото мислеше за своите семенца.

Провираще до изнемога корени в твърдата, спечена земя, за да намери най-хранителните сокове за семенцата.

- Попейте ми! – молеше то птичките. – Аз трябва да науча вашите най-хубави песни, за да приспивам вечер с тях моите семенца.

- А те кога ще се излюпят? – питаха пойните птички, белите щъркели и даже самият кълвач.

- А те кога ще се родят? – питаше катеричката

- Скоро! Много скоро!

- Моля ти се, разкажи ни за гората, която ще поникне от тях! – казваха птичките, когато вечер се прибираха в гнездата си.

И кленът започваше да разказва.

Равнината утихваше.

Птичките се умълчаваха.

Кълвачът спираше да чука.

Тревите притаяваха дъх.

Даже катеричката преставаше да шумурка в гралупата си.

И само щурчето от време на време възкликваше:

- О, колко ще е хубаво! О, колко ще е хубаво! – и пак се заслушваше в шепота на клена.

А кленът разказваше и се взираше в мрака. И сякаш виждаше младата гора.- Колко топло и весело беше в тая гора! Дърветата се гушеха едно до друго и си пазеха завет, а когато вятърът се спускаше към тях, те го улавяха с клоните си и започваха да си играят с него като с топка.

Той разказваше, птиците слушаха, тревите слушаха, щурчето слушаше, и никой не знаеше, че вече семенцата набъбваха по вейките.

И ето, една сутрин всички ахнаха! –

Всрещ равнината кленът стоеше тържествен и горд. По вейките му трепкаха кичури розово-зелени малки семенца, с крилца като на пеперуди. Те бяха толкова много, че кленът бе окичен с тях като за празник.

- Честито! Честито! – запяха птиците.

- Честито! – подскочи катеричката и се преметна презглава.

- Чук! Чук! Здрави ли сте, господа? – попита любезно кълвачът.

Семенцата се засмяха с глас и засрамени се скриха зад листата

- Това са мои приятели – им каза кленът. - Когато пуснете корени край мене и станете дръвчета, техните деца ще дойдат да живеят във вашите клони и ще ви веселят.

Семенцата откриха личицата си, погледнаха се едно – друго, и пак се засмяха.

Те бяха много весели. По цял ден се люлееха безгрижно по вейките, а в туй време бебешките им розово-зелени дрешки избледняваха, крилцата им ставаха все по-тънки и по-леки, и кленът не можеше да им се нарадва.

- Колко приличате на мене! – казваше той. – Скоро ще станете съвсем кафевички! Тогава ще подскочите, и хайде на земята! И няма да усетите кога ще ви поникнат корени и ще израсте нашата гора. Гората е велико нещо!... - казваше кленът развеселен и провираше корените си в земята, за да намери нови сокове за семенцата.

От грижи листата му рано, много рано пожълтяха, но кленът не обръщаше внимание на себе си. Той мислеше само за своите семенца.

- Още малко! Още съвсем малко! – задъхано шепнеше той.

- След ден!...

- След час!...

- Мои семенца, гответе се да скочите от клоните ми в равнината!... Чувайте! Щурчето вече пее тържествената песен за нашата гора.

И точно в тоя миг, със скок направо от небето, при клена дойде вятърът.

В паника птиците побягнаха на юг.

Катеричката се сви в хралупата.

- Махай се~ - изопна клони и листа дървото и цялото се разтрепери.

- Защо ме пъдиш? – подвижна му нехайно вятърът. – Аз не съм дошъл за тебе!

- Махай се ! – замая се дървото.

- Защо? – учудиха се семенцата и търсеха самички вятъра. – Той е толкова приятен! Той ни зове на дълъг път! Той ни обещава небето!

- Не го слушайте! Не му вярвайте! Вятърът ви лъже! Само аз зная истината! Аз, дете ви създадох! Вие трябва да останете тука! Да направим гора! В гората е нашата сила!... Тежко му на оня, който се отдели!...

- Но ние имаме крилца! Възторжено възкликнаха кафявичките семенца. – Ние имаме крилца като същински самолетни перки! Ние искаме да летим! О, ветре! Вземи ни със своите силни ръце! – запяха семенцата. – Вдигни ни високо! Още по- високо! Води ни далече! Довиждане, старо, самотно дърво!

И семенцата се откъснаха от клоните и полетяха като кафяво облаче в небето.

Дървото остана безмълвно, с отпуснати, голи, обрулени клони.

- Може би пък догодина... - смутено и плахо подсвирна щурчето.

Но кленът не го чу.

Настана дълга, дълга тишина.

Синият здрач припълзя по полето и загрижено обгърна с нежност прегърбените рамене на изведнъж остарялото дърво, после слезе да завие тревите.

Щурецът мълчаливо му се поклони и тръгна да се прибира в дупчицата си.

И тогава му се стори, че чува хълцане и сдържан детски плач.

- Кой плаче? – попита щурецът. – Кое закъсняло буболече е загубило пътя към дома?

- Не съм закъсняло, не съм се загубила и не съм буболече! – обади се подсмъркващо гласче.

И още едно!

И още едно!...

- Чии са тия детски гласове? Познавам ги! Познавам ги! – развълнува се кленът и клоните му се развиха.

- Ами да ! Разбира се, че ни познаваш! Нали ние сме твоите семенца? – подсмъркна цял хор.

- О, мили малки мои! Нима не отлетяхте всички с вятъра? Нима не съм оставен от своите дечица сам, без обич, без надежда, без мечта?

- Много отлетяха, но и много останахме! Защото искаме да пуснем коренчета покрай тебе и да направим нашата приказна гора.

- Ей, че е хубаво! Ей, че е хубаво! – свирна щурецът и накриви от радост остатъка от сламената си капела. – Но защо тогава плачете?

- Как да не плачем, когато за първи път ще спим на земята и ни е страшно, а няма кой да ни изпее песничка за лека нощ!

- Че как да няма? Аз за какво съм? – напери се щурецът и засвири, а кленът разпери в закрилна милувка ръцете на клоните си, и запя:

- Спете, сгушени в земята – нани, нани, на,

Мои мънички, най-храбри мои семена!

Лека нощ! Не се будете! – Аз над вас ще бдя!

Ще се сбъдне! Ще се сбъдне нашата мечта!

..

X X X

МАЛКА ЖАБЕШКА ПРИКАЗКА

Някога, някога, някога – преди една неделя, на мама Жаба и на татко Жабок се излюпи попова лъжичка. Мъничка като карфичка! Черна като негърче! Нито прилича на жабче, нито прилича на момиченце, нито прилича на момченце, а на опашка с глава.

- Може да съм опашка с глава, а може да съм и обратното – си мисли поповата лъжичка и си мърда опашката.

Пък опашчицата ѝ – като запетая. Тъничка и мъничка! Мръдне я – и хоп, в единия край на локвата! Мръдне я – и хоп, в другия! А локвата голяма като океан. - Една педя широка и два пръста дълбока.

– Ей, че е хубаво да бъдеш попова лъжичка и да си имаш глава с опашка и опашка с глава! С главата можеш да си мислиш каквото си искаш, а с опашката можеш да си плуваш където си щеш!

Гледа мама Жаба и се радва:

- Ах на мама хубавата попова лъжичка! Няма си крачета, няма си ръчички, но си има такава глава! Каквото поиска – това си мисли!

А поповата лъжичка – хоп насам! Хоп натам!

Гледа татко жабок и се радва:

- Ах на татко хубавата попова лъжичка! Няма си крачета, няма си ръчички, но си има такава весела опашка! Където поиска – там си ходи!

- А къде ми са крачетата? – пита поповата лъжичка Опашка с глава.

- Още не са ти пораснали! – казва мама Жаба.

- А къде ми са ръчичките? – пита поповата лъжичка Опашка с глава.

- Още не са ти пораснали! - казва татко Жабок.

- И за какво ми са крачета и ръчички? – пита Опашка с глава. – С главата си мисля, с опашчицата си плувам, а какво ще правя с ръцете и краката като ми пораснат?

- Ами с крачетата ще скачаш! – каза татко Жабок. – Скок-подскок! Скок-подскок! Също като мене!

- А с ръчичките ще пляскаш! Пляс-пляс-пляс! Пляс-пляс-пляс! – каза мама Жаба. – Също като мене!

- Брей, че било хубаво! Брей, че било весело! Искам веднага крачетата! Искам веднага ръчички! Искам веднага да скачам! Искам веднага да пляскам! Искам! Искам! Искам! Искам! – сърди се поповата лъжичка Опашка с глава и плува сърдито от единия до другия край на своя океан.

- Почакай! – казва татко.

- Почакай! – казва мама.

Но поповата лъжичка Опашка с глава не ще и не ще!

- А как да чакам, като не искам да чакам? – пляска с опашчица тя. – И защо да чакам, като не мога да чакам? И до кога да чакам? До вчера, или до оня ден?

- Глупава, глупава попова лъжичка! Уж имаш весела опашка, а се сърдиш! – казва мама Жаба.

- Глупава, глупава попова лъжичке! Уж имаш голяма глава, а нищо не разбираш! – казва татко Жабок. – Бързаш, а сама не знаеш, че нищо не минава по-бързо от времето.

- И от вятъра ли по-бързо?

- И от вятъра!

- И от светкавицата ли по-бързо?

- И от светкавицата!

- И от мене ли по-бързо, когато плувам в океана-локва?

- И от тебе, разбира се!

- А кога ще мине това бързо време? И откъде ще мине? И насам ли ще мине, или пък нататък?

- Това аз не знам! – казва татко Жабок.

- Защо тогава си баща, като не знаеш? – сърди се Опашка с глава. – Аз искам да го видя! Аз искам да го хвана! Аз искам да не го пропусна това време, дето толкова бързо минава! И щом се появи, веднага, веднага, веднага да си взема крачетата за скачане и ръчичките за пляскане, и преди да е изчезнало, да си ги сложа и да ми пораснат!

- Глупава, глупава попова лъжичке! Не знаеш ли, че времето е невидимо, и че постоянно си минава? Само че никой не може да го види! Нито да го хване! Нито да го пипне! Нито да го спре! Нито даже за миг само да го задържи!

- Ами тогава? Как ще разбере кога ще мине? – пита поповата лъжичка Опашка с глава.

- Ще разбереш по това, че което е било, вече не е! – обажда се от жабуняка мъдро баба Жаба.

- Виж ти! – чуди се поповата лъжичка Опашка с глава

И както се чуди, изведнъж вижда, че вече не е попова лъжичка, а мъничко-мъничко зеленичко жабче, с мънички-мънички крачета за скачане и мънички ръчички за пляскане.

- Ой! – подскоква жабчето зарадвано. – Ой! – плясва с ръчички. – Значи времето е минало!

- Видя ли? – казва татко Жабок. – Честито!

- А защо “ЧЕСТИТО”? – скача жабчето и пляска с ръчички.

- Защото днес е твоят рожден ден! – казва мама.

- И от попова лъжичка, стана жабче! – казва татко.

- О, тогава в чест на моя рожден ден хубаво ще си поплувам в моята локва-океан! – скача жабчето. – Само че, къде е веселата ми опашчица за

плуване? Имам си ръчички, имам си крачета, а опашчицата ми я няма! – чуди се то.

- Няма и вече никога няма да я има! – казва тържествено татко Жабок.

- Защо? – пита учудено жабчето.

- Защото е останала с времето,което е отминало! – казва тържествено мама Жаба.

- Искате да кажете,че времето е отминало с моята чудесна весела опашчица,с която толкова бързо си плувах където си ща? – пита мъничкото жабче натъжено. – Ето,значи,защо така бързо върви и се промъква тайно! Защото отмъква със себе си опашките на мъничките попови лъжички! Само че аз не си давам моята! Кажете му веднага да се върне и да си ми я даде!

- Но това е невъзможно! – казва татко Жабок.

- Но това е съвсем-съвсем невъзможно! – казва мама Жаба.

- Защо? – пита огорчено жабчето.

- А нима не знаеш,че времето върви само напред и никога не се връща,и не връща онова,което е взело със себе си?

- Значи това време е голям разбойник! – скоква ядосано жабчето.- И отгоре на всичко,разбойник без заден ход! Един разбойник,който си отмъква разни работи и се оправдава,че не може да ги върне,защото няма заден ход! Така ли? По-добре да се оправи старата разкапана машина, или да си купи друга,която има заден ход,отколкото да прави такива лоши работи!

- Е, не му се сърди толкова! – обажда се от жабуняка баба Жаба.

- Как да не му се сърдя като ми отмъкна опашчицата? – вика жабчето разплакано.

- Голяма работа! Една опашка! Седнало си да се сърдиш за една опашка! – скарва му се строго татко Жабок. – А какво да кажа аз тогава, когато ми отмъкна младостта?

- Как какво? – скача жабчето ядосано. – Да го стигнем,да го хванем, да си вземем всичко и да го дръпнем за ухото за наказание!

-Но тогава трябва да му върнете и всичко,което сте получили от него! – обажда се баба Жаба. – Защото вярно е,че времето като минава винаги си взима по нещичко,но в замяна винаги и нещичко оставя.Ето,на тебе ти е взело мъничката весела опашка,но пък ти даде крачета и ръчички.Погледни ги само колко са хубави и колко весело с тях можеш да скачаш и да пляскаш!

- И при това,нали,ти много искаше да си ги имаш? -смутено пита мама Жаба.

-Ами да! – признава жабчето засрамено.

-Така че времето не заслужава да се нарича разбойник и да му се дърпат ушите! – казва баба Жаба.

-А на татко като е взело младостта,какво му е оставило? – пита жабчето.

-Ами тебе! – казва баба Жаба. – Малко ли е това срещу една младост?Такова хубавичко жабче!

-Вярно! – оглежда се жабчето в локвата-океан и толкова се харесва, и толкова му става весело,че запява:

ПЛЯС-ПЛЯС РЪЧИЧКИ !
СКОК-СКОК КРАЧЕТА !
ВРЕМЕТО МИНАВА!
НЕКА СИ МИНАВА!
ПЛЯС-ПЛЯС РЪЧИЧКИ!

СКОК-СКОК КРАЧЕТА!
НЕЩО НИ ОТНЕМА!
НЕЩО НИ ОСТАВЯ!

Х Х Х

ПРИКАЗКА ЗА ПАЛАВОТО СКАКАЛЧЕ

Имаше едно скакалче, тъничко и лекичко, с дълги крачета – само за скачане.

-Хоп! Хоп! Хоп! – скачаше то по цял ден.

И колкото скачаше, по му се скачаше.

Бръмбарчетата се бореха.

Мравчовците хапеха.

Калинките се биеха.

Паячетата щипеха.

Жабчетата крякаха.

Малките комарчета играеха на бандити

А скакалчето само си скачаше:

Скок ! – прескачаше тревите.

Скок – скок ! – играеше си на въже с лъчите на слънцето.

Скок! – надничаше в чашките на цветята, за да види кой се крие вътре.

Подскик! Подскок! Подскок! – измерваше със скокове , редичката на мравките, които крачаха забързани и сериозни, наредени в строй – като на парад, само че без музика.

- Къде ви е музиката ? – питаше ги скакалчето като скачаше край мравешкия строй и от време на време дори го прескачаше, защото му омръзваше да скача все от една и съща страна.

- Я си гледай работата! – отговаряха му мравките в хор, поглеждаха го презрително и злобно и продължаваха да крачат.

И скакалчето си отиваше, защото му беше скучно с тия мравки, дето маршируват без музика и отгоре на това те гледат злобно.

То отиваше да си скача на друго място и скачаше, и скачаше, и скачаше - чак до вечерта. А вечерта се прибираще радостно и уморено.

- Къде се губиш цял ден? – питаше го майка му.

- Ами скачах си! – отвръщаше й скакалчето.

То си лягаше да спи и веднага заспиваше. А сутринта, щом се събудеше, умиваше си ръцете, обличаше си любимата зелена фанелка, обуваше на дългите си крачета любимите си зелени чорапки, слагаше си пробитите от скачане сандалки и казваше на майка си :

- Нали мога да отида да скачам?

- Можеш ! – отговаряше майка му. – Само че скачай внимателно.

-Аз винаги скачам внимателно! – скачаше веднага навън през вратата скакалчето.

И това беше съвсем вярно.

Но ето че една сутрин, точно когато му беше най-весело, защото се беше уговорило с едно глухарче да го прескочи сто пъти без да се докосне до него и

да го разлети, още просто докато изскачаше от къщи, взе че бутна без да иска калинчето, което си миеше очите с роса.

Росата се разля върху току -що огладената червена престилка на калинчето.

Калинчето почна да плаче, майка му започна да се кара, а скакалчето се почувства така виновно, че поиска да избяга.

То скочи и попадна , представете си, в каната с млякото, което бръмбарката точно в момента наливаше в чашите на бръмбарчетата, за да закусят.

Това беше толкова неочаквано и за скакалчето, и за бръмбарката, че и двамата се уплашиха.

Бръмбарката изтърва каната, каната се разтроши, млякото се разля, бръмбарчетата се разреваха, защото останаха без мляко, бръмбарката хукна да гони скакалчето, за да го напердаши, а скакалчето, цялото млечно, мокро и почти удавено, скочи да избяга.

И като подскочи, попадна на главата на маргаритката.

Точно когато маргаритката си довършваше прическата, за да е красива и да се хареса на пеперудата.

Прическата, разбира се, стана на нищо, а маргаритката ужасно се ядоса, защото пеперудата я отмина и отиде при перуниката.

Ама че рошава маргаритка !- каза тя.

От яд маргаритката искаше да хване с листенцата си скакалчето и да му даде да разбере как се скача върху прическа, но скакалчето скочи.

И като скочи, се оказа стъпило на главата на самия сечко-бечко! Върху най-официалното му бомбе! Кое сечкото-бечкото си пазеше само за празник! И сега го беше сложил, защото отиваше в министерството на сечковците-бечковците.

Бомбето се търкулна смачкано и разкривено, а сечкото-бечкото започна да размахва мустаци и да бръмчи:

- Ах ти, пакостнико! Как си разрешаваш да ми скачаш върху най-официалното бомбе! Да ми го мачкаш и да ми го събаряш, точно когато отивам в министерството на сечковците-бечковците! Знаеш ли сега какво ще те направя? – цвърчеше той заканително и размахваше мустаци.

Скакалчето веднага скочи, защото се боеше от гнева на всеуважаемия сечко-бечко. И като скочи, падна върху езика на жабока.

- Гледайте кого ще глътна! – извика зарадван жабокът и се изплези, за да му завидят всичките жабоци, а скакалчето ужасено скочи, без да гледа и без да мисли.

То прелетя хиляда метра, блъсна се в едно дърво , разби с главата си някаква здраво затворена врата и се търкулна всред тайната заседателна зала на божите кравички, точно когато всички, облечени в червени бойни ризници с изписани по тях черни кръстове, гласуваха най-тържествено да нападнат враговете си и да ги изядат.

Скакалчето, търкулнало се всред тайната заседателна зала в тоя тържествен миг, страшно се изплаши.! Гласуването се обърка. Божите кравички помислиха, че са нахлули враговете им и се разбягаха на всички страни, а най-смелите се втурнаха с копия към скакалчето.

То скочи към тавана, проби покрива на заседателната зала, прелетя през клони и листа - и бум! – стовари се всред мрежата на паячето, дето си я беше плело цели седем дена с цялото си майсторство.

Мрежата се скъса, паячето се разплака, защото беше поканило тая вечер баба си да му я види и да го похвали, а сега нямаше да има какво да й покаже и тя нямаше да го похвали.

Затова плачеше паячето.

А скакалчето засрамено си освобождаваше крачетата от нишките на паяджината и искаше по-скоро да избяга, защото от срам и то щеше да се разплаче.

Най-после се освободи и скочи.

И като скочи, гледаше да не направи вече никаква беля.

То си избра едно такова място между тревите, където нищо нямаше и нищо не се виждаше.

Но не щеш ли, точно когато се приземяваше, на същото място, на което трябваше да се приземи, изтича щурчето, което се връщаше от урок по музика.

Скакалчето видя, че ще се сблъскат, и се опита да скочи встрани, но все пак се сблъскаха.

Щурчето падна, удари си носа, изтърва си цигулката, а нотите му се разпиляха точно по точка, камшиче по камшиче и запетайка по запетайка.

- Ах, лошо скакалче! – извика щурчето. – Защо не гледаш къде скачаш?

- Аз без да искам! Извинявай! – рече скакалчето и отскочи.

Но не щеш ли, без да иска, крачето му закачи шапката на глухарчето. - На онова същото глухарче, с което се бяха уговорили вчера, че ще го прескочи сто пъти, без да го закачи и разлети.

- Ха-ха-ха-ха! – разсмя се глухарчето и шапката му цялата се разлети, превърна се в мъничко бяло облаче и се понесе над полето.

- Пак направих беля! – натъжи се съвсем скакалчето, и макар че беше още рано, реши да се прибере вкъщи, за да не прави повече бели.

А пред къщи – олелия!

.Калинката, хванала за ръка калинчето, се оплаква на баща му!

Зад нея – бръмбарката с парчетата от каната и с всичките си разплакани бръмбарчета в ръцете с празни чаши!

Зад тях – ядосаната маргаритка с разрошена коса като същинска вещица!

Зад нея – сечкото-бечкото с измачканото си и изпоцапано официално бомбе!

Зад него – жабокът, засегнат на чест, който настояваше скакалчето незабавно да скочи обратно на езика му и той, за назидание, да го изгълта.

Зад жабока – сто хиляди и двеста божи кравички в рицарски червени ризници, изрисувани със страшни кръстове и с копия в ръце викаха в хор:

- Предайте ни веднага скакалчето да се разправим с него! Предайте ни веднага скакалчето!

Зад тях – паячето. Мъкне скъсаната мрежа заедно с баба си, и паяшката баба иска от бащата на скакалчето веднага да я заплати!

И накрая – щурчето с разбития нос и с цигулката с една скъсана струна.

- Леле! Сега ще пристигне и глухарчето с целия си облак! – уплаши се скакалчето и реши да скочи и да избяга.

Но баща му скочи преди него, хвана го за зеления чорап, издърпа го вкъщи, изправи го зад вратата и строго му рече:

- Това на нищо не прилича! Отсега нататък – никакво скачане! Ясно ли е?

- Ясно! – каза скакалчето като от притеснение скачаше на едно място.

- И престани да скачаш! – рече най-строго баща му.

- Спирам! – каза скакалчето, но колкото и да искаше, не можеше да спре, тъй като краката му скачаха самички и то продължаваше да скача.

- Абе ти не разбираш ли от дума? – извика баща му.

- Разбирам! – рече скакалчето. – Само че не мога да спра! Каж ми как да не скачам, като не мога да не скачам! И веднага ще спра! – едва не се разплака то подскачайки.

- Ще спреш! – рече баща му. – Като ти купя едни най-най-най-големи и тежки обувки, че като ги обуеш, че като ги завържеш на краката си, и да искаш да скачаш, няма да можеш да скачаш, а ще вървиш бавно, ако можеш въобще да вървиш! И тогава никой няма да се оплаква от тебе!

Така каза баща му и тръгна да купува големи и тежки обувки за скакалчето.

Скакалчето въздъхна, защото много обичаше да скача, и погледна през прозореца да види тревичките, които никога вече нямаше да прескача, и слънчевите лъчи, с които никога вече нямаше да си играе на въже, и цветята, в чиито чашки никога вече нямаше да наднича, за да види кой се крие вътре, но видя само безкрайната редица на мравките, които все така сериозно крачеха като на парад, само че без музика, и в това имаше нещо много глупаво и тъжно.

- Може би и те идват да се оплакват от мене – каза си скакалчето като погледна към вратата и видя калинката, която все още викаше и се сърдеше, хванала за ръка калинчето, вече с изсъхнала престилка.

И сърдитата бръмбарка с парчетата от каната и с бръмбарчетата, които отдавна вече не плачеха, а се смееха и се закачаха.

И ядосаната рошава маргаритка, която до сега хиляда пъти би могла да си направи пак прическата и да не прилича на вещица.

И сечкото-бечкото, който гледаше тъжно официалното си бомбе, дето вече на нищо не приличаше и явно му беше мъчно за него.

И лакомият жабок, който от всичко искаше да извлече изгода.

И божите кравички, които всъщност бяха глупави и злобни.

И паячето, което беше много огорчено за скъсаната мрежа.

И бабата на паячето, която вместо да утеши внучето си и да го окуражи да си изплете нова мрежа, беше дошла да се кара и да иска пари.

И накрая щурчето с разбития нос, пред което скакалчето нямаше никаква вина.

- Явно такъв е животът! – тъжно си повтаряше скакалчето. – Жалко, че няма да мога вече да подскачам! Но няма да правя и бели и баща ми няма да има неприятности.

- Нещастно, нещастно мое скакалче! – въздишаше майка му.- Как ще живееш без да скачаш?

- Може би пак ще мога – искаше да я утеши скакалчето. – Само че по-трудно. Пък и да не скачам,...какво от туй?...

А баща му вече пристигаше с големите тежки обувки.

Те бяха такива огромни, и подметките им бяха такива дебели, че големият скакалец едва ги мъкнеше. Той куцаше и се препъваше, и падаше, и ставаше, а тия, дето бяха се натрупали до вратата, просто умираха от смях.

- Ей, какви обувки! Това за скакалчето ли са?

- За скакалчето! – каза баща му.

- Така му се пада! Ха да го видим сега как ще скача!

И те пробваха обувките, и който ги обуеше, въобще не можеше да се помръдне.

- Край! – казаха доволни. – Сега вече ще си стоиш мирно!

- Ще си стоя! – рече скакалчето и взе да обува обувките.

- Варда! Ние сме контролната команда! Направете път! – нахлуха в този момент мравките, марширувайки в редица по една, и застанаха в шпалир край скакалчето, за да контролират обуването на обувките.

- Отдавна беше време да бъдеш заземен! – казаха на скакалчето те. – И трябва веднъж завинаги да разбереш, че по земята или се пълзи, или се марширува! Понякога може и да се върви, но не и да се скача! Сега дай ние сами да ти завържем тежките големи обувки на краката и да ги залепим с лепилото на плюнката си, та да не можеш да ги махнеш докато си жив! Защото де да знаем дали утре няма да ти хрумне да ги свалиш и пак да вземеш да скачаш!

И мравките тръгнаха към скакалчето.

- Ура! – викнаха божите кравички.

- Почакайте! – казаха другите.

- Никакво чакане! – казаха мравките. – И нали искате да не може да скача? Или и вие сами обичате да скачате? Но ние затова сме тук! За да поддържаме реда! И на никого няма да разрешим повече своеволия!

При тия думи калинката се разтрепера, хвана си калинчето и излетя.

Бръмбарката незабелязано изрови дупка и се скри с децата си в земята.

- Какво общо имате вие и защо се намесвате? – попита маргаритката.

Но мравките вече връзваха обувките на скакалчето и не й обрънаха никакво внимание.

- Но...ние не мислехме така! Или пък чак така! – рече сечкото-бечкото и объркан сложи на главата си смачканото си бомбе.

Докато той си слагаше бомбето, жабокът избяга без никой да го види.

Скакалчето стоеше ококорено- до шията набутано в обувките.

А паячето се опита да му хвърли една паяжинка и да го измъкне, но мравките я прерязаха с гняв, и тогава кой знае защо щурчето се разплака.

- Оставете го ! – намеси се баща му като видя как мравките премятат връзките на обувките около цялото скакалче и го пакетираха непомръдваемо.

- Ти мълчи там! – казаха му те и така страшно го погледнаха, че големият скакалец се смути.

- Какво направих сам! Какво направих! – завайка се той.

И тогава, кой знае как и откъде, долетя бялото облаче от шапката на глухарчето.

- Скачай върху мене ! – извика то на скакалчето. – Скачай и да летим!

Всички замряха по местата си, защото помислиха, че сънуват.

Дори самото скакалче помисли, че сънува, но все пак събра силите си, напъна се, и макар че вече беше почти вързано , както беше набутано в тежките обувки, измъкна си крачетата, които мравките още не бяха успели да залепят...и скочи!

Зелените му чорапки се мернаха за миг нагоре към небето.

После всички видяха как скакалчето стъпи с тях на облачето от шапката на глухарчето, и...отлетя!

И докато летеше, видя как мравките от яд изядоха за миг обувките заедно с връзките, и редицата им се стопи в далечината. А в това време майка

му си бършеше сълзите, и ги бършеше, и ги бършеше, и ги бършеше, и не можеше да ги спре.

- Аз пак ще скачам! Мамо! Аз пак ще бъда скакалче! – извика й то.

И в това време чу песен. –

Пееше щурчето и свиреше на цигулката си със скъсаната струна. Нищо че нослето му беше разбито и всичките му ноти разпилени! То беше ги събрало от земята и беше наредило с тях песен за самото скакалче:

Ако не скача скакалчето
И облачето не лети,
Ако нослето на детето
Звезда в небето не следи,
Ако не си играл с тревите
И те не помнят твоя смях,
Кой, кой ще знае че живееш,
Как, как ще кажеш : “ АЗ ЖИВЯХ!”

- Ей! Скакалче ! Чуваш ли? Тая песен е за тебе! – извика щурчето, когато свърши песента.

- Чувам! – обади се от отлитащото облаче скакалчето. – И много ми хареса! Защото е песен за всички!

- Не! Не е за всички, а само за тия, които разбират красотата на живота! – обади се сечкото-бечкото. – И имат силата и мъдростта да бъдат добри и свободни!...

- О, това е най-лесното ! – каза калинката.

- И най-трудното!...- прибави паячето.

И всички замълчаха, защото паячето беше казало нещо много вярно, и защото вече беше време за сън.

Х ХХ

ПРИКАЗКА ЗА ЩУРЧЕТО

На Тончо Русев

Една вълшебна звездна нощ, когато тревите спяха, а над полето се носеше ароматът на пелин, в дупчицата- зимна къща на щурците, се излюпи мъничко и слабичко щурче. То изпълзя от дупчицата, погледна тревите, погледна звездите и от почуда чак дъхът му спря.

- Какво е това? – попита то дядо си-големия стар щурец.

- Това е светът!- му отговори дядо му.

- А аз какво съм?- попита щурчето.

- Ти си щурче! Певецът на света!- каза дядо му.

- Виж ти! Виж ти! – учуди се щурчето, опита си гласа и много му хареса.-Ами тогава да почвам да пея!- извиси щурчето глас и още повече се хареса.- Чуй! Чуй дядо! Чуй! Аз съм най-големия певец на света!

- Можеш и да станеш! – каза дядо му.- Но още не си!

- Как да не съм? Защо да не съм?- обидено рече щурчето.

- Само когато песента ти стигне до звездите, и когато светът от твоята песен стане приказен, ти ще станеш истински певец и музикант – му каза дядо му, който бе толкова стар, че вече си беше загубил гласа.

-Ами аз имам силен глас – му каза щурчето.- като се напъна, като нищо гласът ми ще стигне до звездите.

- Гресиш!- каза старият щурец - Въпросът не е в силния глас! Силният глас може само да прогони още по-далече звездите и така да проглуши света , че да заключи с още един катинар приказността му. Силният глас няма да те направи истински музикант. А да си истински музикант е нещо много важно. То не е просто да свириш, да цвърчиш и да се перчиш, а да откриеш вълшебната приказка на света , да я превърнеш в музика. И така вълшебно и приказно да засвириш, че звездите да се спуснат ниско над земята ,за да слушат. Тогава светът ще разтвори катинарите на заключеното си сърце , и от песента ти ще стане прекрасен, вълшебен и приказен. А това е много важно! Най-важното от всичките важни неща! Защото когато един свят не е приказен, той е безцветен, и скучен, и страшен. Особено през тъмните беззвездни нощи. И само когато някой с песента си отключи приказността му, светът става вълшебен и приказен. И тогава на всички им става хубаво, а оня , който е отключил с песните си приказността на света, може да се нарече истински музикант.

Ах, колко много му се искаше на щурчето да стане такъв музикант! Но как да си намери приказка?

- Как? Как?- си повтаряше ту на глас, ту на ум щурчето цяла нощ, а щом се поразвидели, отиде да се посъветва с току що събудилите се в ливадата тревите.

- Знаете ли къде мога да намеря приказка, която да превърна в песен?- запита ги то.

- Ти вече си я намерил!- казаха тревите.- Ние сме приказката! Виж колко сме нежни!- прошумяха с копринени гласове тревите.- Как цъфтим с вълшебни цветове и украсяваме света! С какви ухания го изпълваме ! С какви билки го даряваме за здраве! – Ние сме приказката!

- Благодаря ви! – каза щурчето, записа в ноти копринените гласове на тревите, украси ги с багрите и уханията на цветята, прибави чудната сила на билките, и се получи добра музика.

- Браво! Много хубава песен си направило! – му казаха мравките, които щъпуркаха около него докато репетираше и усъвършенстваше песента. Но когато дойде вечерта и щурчето я засвири, песента му не можа да достигне до звездите.

Тогава щурчето отиде в гората и попита дърветата знаят ли къде може да намери приказка, която да превърне в такава песен, че да достигне до звездите.

- Ти вече си я намерил! – му казаха дърветата.- Ние сме приказката! Всяко наше листо е площадка за приземяване на слънчевите и звездни лъчи! Ние ги превръщаме в кислород и в жизнена енергия, които даваме на света. В клоните ни са градовете на птиците, които огласят с песни небесните простори, а плодовете ни са по-красиви и скъпоценни от скъпоценните камъни, защото в тях са възшебните сокове и семената на сладостта и вечността. Ние сме приказката, която превърната в песен не може да не стигне до звездите.

- Благодаря- им каза щурчето, записа в ноти всичко, което видя и което му казаха дърветата, и се получи много добра песен. Но и тя не достигна до звездите.

- Трябва да попитам птиците! – си каза щурчето. – Те сигурно знаят къде да намеря приказката, с която песента ми да стигне до звездите.

И щурчето отиде при птиците и ги запита:

- Знаете ли къде да намеря приказката, която превърната в песен може да достигне до звездите?

- Та ти вече си я намерил!- изчуруликаха птиците.- Тя е в нашите крила и в нашите песни, с които стигаме до небето и славим света. Запиши песните ни, и ще имаш приказката, която да превърнеш в своята песен.

Щурчето записа песните им и се получи много хубава музика, но когато вечерта я засвири, тя пак не достигна до звездите, и не отключи приказността на света, а се търкулна в нощта и тъмнината я погълна.

Какво да правя? – натъжи се щурчето. – В приказките ли е причината, че песните, в които ги превърнах не стигнаха до звездите и не отключиха приказността на света, или причината е в мене и в малкия ми талант , с който никога няма да стана истински музикант. Значи трябва да се примиря и да се превърна в обикновена цвърчаща буболечка. А по-добре е и да не цвъртя и да се излагам- си каза щурчето и му стана така мъчно, че от очето му

се отрони една сълза. Тя падна върху листенцето на едно заспало цветенце-звъниче и го събуди.

-Какво си се разциврил!- сърдито иззвъня звъничето. – Не виждаш ли, че е нощ! Да не си щурец, че да не спиш?

- Ами щурец съм! – каза щурчето.

- Като си щурец, защо тогава не свириш, че да повикаш звездите и да отключиш приказката на света, а си оставил света без песен, и без звезди, и без приказност, та без тях да сънувам само лоши сънища!-ядоса се звъничето.

- Опитах!- промълви щурчето, - но не се получи!

- Как тъй не се е получило?-звънна звъничето.

- Ами така. Или не намерих оная приказка, която като я превърна в музика да стигне до звездите и да отключи приказказността на света, или аз нямам способността на истински музикант! Това е!– капна още една сълза от очето на щурчето върху главата на звъничето и то съвсем се разсъбуди. И като се разсъбуди, му стана мъчно и за щурчето, и за звездите, и за света.

- Слушай! – каза то.- Аз не зная от какви приказки си правило песента си и как си я направило, че не е стигнала до никъде, но имаше преди време в Балкана един кавалджия, който знаеше и приказките, от които става песен, и умееше да прави от тях не прости, а вълшебни песни. Такива песни, че като засвиреше, звездите слизаха почти до земята, а приказността на света се отключваше и тогава на всички ни ставаше хубаво. И като спяхме, не сънувахме страшни сънища. Той живееше в съседното село. Вече е стар, ръцете му не могат да държат кавала, а и пръстите му се бяха схванали, и се оплакваше че не може да свири, но върви го потърси. Ако е жив, ще ти каже от какви приказки да си направиш песента и как да я направиш.

И щурчето тръгна към селото и намери стария кавалджия. Той стоеше с кавала си в ръце и гледаше звездите, но не свиреше.

- Добра нощ! – му каза щурчето и старият кавалджия протегна ръка и го взе на скута си.

-Кажи ми – каза щурчето,- защо твоята песен се е получавала и ти си викал с кавала си звездите и си отключвал приказността на света, а аз не мога?

- А как си направи песента? –попита кавалджията.

- Ами опитах първо да направя на песен приказката на ливадата, после приказката на гората, после приказката от песента на птиците, и уж музиката се получи, а не стигна до звездите и не отключи приказността на света, а се търкулна в нощта и тъмнината я погълна.

- На верни места си ходило и верни приказки си взело за музиката си, но си сбъркало, че всяка от тях си правило на музика поотделно, а не си ги хармонизирало в една песен. Но и да беше ги хармонизирало, пак нямаше да ти се получи песента, ако не сложиш в нея приказката на реките и потоците, приказката на житата и градините, приказката на смеха и игрите на децата и приказката на човешкия труд, на човешката доброта, на човешката мъдрост и тъга, и на човешката обич към света. И само когато ги събереш в едно и за всяка от тия приказки намериш подходящия тон, песента ще се получи. И тогава засвириш ли, песента ти ще стигне до звездите и те ще слязат ниско над земята да те слушат, а катинарите на приказността на света ще се отключат и светът ще стане приказен и вълшебен. Та това е!

- Ще го направя! Много ти благодаря! – каза щурчето и тръгна да събира приказките и да майстори песен. А като я измайстори и я засвири, звездите се спуснаха ниско над земята, катинарите на приказността на света се разчупиха от звуците, и целият свят стана приказен, благодатен и вълшебен.

- Браво! Браво мое момче! – каза старият щурец на щурчето.- Ти си истински музикант! Браво!

А на щурчето му стана толкова хубаво , че подскочи чак до звездите и огласи с песента си целия приказен свят.

Х Х Х

КАЛИНКАТА НА ЩАСТИЕТО

На Юлия и Димитър Момчилови

Имаше една Калинка. Не момиченце Калинка! Не калинка на картинка! Не анимирана или заснета с камера и излъчвана по телевизията буболечка. Не кукла, не играчка, и не украшение за коса на момиченце. А истинска жива калинка! С червено лъскаво палтенце на малки черни точки , каквото никое момиченце не можеше да има и никоя модна агенция не можеше да направи, защото палтенцето на калинката беше не само красиво, а и летящо. А под палтенцето калинката си имаше и скрита тъничка летяща пелеринка. От къде ги имаше-самата тя не знаеше, но си ги имаше още като се появи на тоя свят. Не знаеше и как се беше появила, но важното е, че се беше появила. А няма нищо по-хубаво от това да се появиш на тоя свят! - Над тебе е синьото пролетно небе, а край

тебе всякакви интересни и непознати неща! – Лети си където си щеш!

Само че калинката не знаеше накъде по-напред да лети! Затова пълзеше по вейките на още голия храст. И от където минеше, пред нея се издуваха пъпките на храста, а щом ги приближеше, нещо казваше :” Пук!”, и от разпуканото се показваха любипитни зелени нослета.- Бяха нослетата на малките зелени листенца на храста, но калинката не знаеше това. .

-Ти какво си? – питаха листенцата щом калинката минеше край тях, защото и те като калинката току що се бяха появили и още нищичко не знаеха ни за другите ни за себе си .- Да не си принцеса?- протягаха вратлета към калинката листенцата и дори целите излизаха от пъпките на храста.

-А какво е да си принцеса? – питаше калинката.

- Ами не знаем!-казваха листенцата.-Затова питаме.

- Сигурно е нещо вълшебно-каза калинката.- Защото всичко в света е вълшебно.

- И ние ли сме вълшебни?- попитаха листенцата.

- Не може да не сте вълшебни! Нали видях как вълшебно се появихте, когато минавах край пъпките по вейките на храста. И храстът сигурно е вълшебен, само че не му знам вълшебството.

- Той е наш баща, а ние сме неговите деца! Това и без да знаем, си го знаем! – казаха листенцата.- А какво е вълшебството му, ще го питаме.

- Неговото вълшебство сте вие! – каза Някой.

- Какво? Ние? Ние сме вълшебството на нашия баща?- зачудиха се малките листенца и всички наизлязоха от пъпките, защото това, което каза тоя Някой беше много интересно, макар че не знаеха кой е тоя Някой, който казва това.

- А ти кой си? – попита калинката,която малко се огорчи, защото тоя Някой за нея нищичко не каза.

- Аз съм Аз! Пантелеймон!- залюля се нещо странно ,закачено като бяло топченце на храста. Беше зимната къщичка на паяка, но нито листенцата, нито калинката знаеха това.И тъй като бялото топченце бе зимната къща на паяка, а зимата вече беше отминала, от него изпълзя мъничко паяче.- Всичко на тоя свят е вълшебно и всеки прави своите вълшебства.- каза то. - Вашето вълшебство-каза паячето на листенцата- е от слънчевите лъчи да отключвате извора на кислорода, за да можем да дишаме и да сме живи, което е голяма работа. Такава е вълшебната работата на храста и на всичките зелени дървета!А аз правя това, което никой друг не може да прави! Плета мрежи за лов на нахалните мухи и комари, които нищо полезно не могат да свършат! Само летят насам и натам,

бръмчат като си въобразяват, че са страхотни музиканти, и разнасят всякакви болести и зарази.

- А не може ли да си живееш и да си летиш с крилцата без да правиш нищо? – попита калинката.

- Ако не правиш нищо полезно и добро, ти си излишен на този свят и дори вреден.- каза важно Пантелеймон, направи си паяшки асансьор от тънка жичка, спусна се по нея и отиде кой знае къде.

- Нима и аз съм безполезна и вредна като мухите и комарите? –натъжи се калинката. Толкова се натъжи, че се сви под едно токущо излязло от пъпката си листенце и едва не се разплака. – Нима съм излишна и вредна за този хубав свят като мухите и комарите?- питаше калинката, но паячето го нямаше, за да ѝ отговори.

- Ние не знаем! – ѝ казаха листенцата- Ние още нищичко не знаем! Нали видя, че токущо се появихме на този свят и за всичко трябва да се учим. Дори и за себе си ! - казаха те на калинката.

Но това не можеше да я утеши! Толкова не можеше да я утеши, и толкова ѝ беше мъчно, че даже светлото безкрайно небе стана сиво и се изпълни с облаци. И както беше станало сиво от облаци, загърмя, затрещя, и от него заваляха едри капки дъжд.

- Значи съм непотребна и вредна като мухите и комарите!- си каза калинката- Ето! Дори и небето ми го казва!

- Не си! Не си! – се чува тогава край нея гласове.

Калинката се огледа, за да разбере кой така ѝ говори, и тогава видя, че във всяка капка дъжд има по едно мъничко момиченце.

-Здравей! Здравей! Ти не си излишна и не си вредна!- викаха те със звънливите си гласчета, за да може калинката да ги чуе през шума от гръмотевиците и дъжда. - Напротив! Напротив! – махаха ѝ момиченцата с ръчички , и както махаха, спускаха се с дъждовните капки към земята.

-А кои сте вие и откъде знаете дали съм полезна или безполезна?- попита калинката.

- Ние сме феите на цветята! А феите всичко знаят!- носеха се момиченцата край калинката в прозрачните сфери на капките дъжд.

Калинката много искаше да ги запита наистина ли не е като мухите и комарите, но феите в дъждовните капки така бързо прелитаха край нея, че просто нямаше как да ѝ отговорят.

- Спрете! Спрете, моля ви! Истина ли е това, което ми казвате, или просто искате да ме утешите?- повтаряше калинката.

- Нямаме време за обяснения! Нямаме време! – казваха момиченцата, и все по-бързо се спускаха с кристалите на капките дъжд устремени към земята. И щом стигнеха до земята, изведнаж изчезваха

- Защо бързате!Къде изчезвате?- викаше след тях отчаяна калинката.

- Имаме си работа!Да събудим семената, които спяха до сега своя зимен сън в земята ,за да поникнат и да разцъфтят прекрасните цветя – казваха момиченцата феи прелитайки край калинката , но калинката не знаеше нито какво са семена, нито какво са цветята, а най-не знаеше защо тия семена спят, и защо момиченцата феи идват чак от облаците на небето в кристалните сфери на капките дъжда, за да ги събудят.

- Това е нашето вълшебство! Това е нашето вълшебство!- само казваха те прелетявайки край калинката, и изчезваха щом докосваха земята.

На калинката много ѝ се искаше някое момиченце да спре, за да го попита за тяхното вълшебство, и защо те имат вълшебство, и листенцата имат вълшебство, и паячето Пантелеймон има вълшебство, а тя си няма. Но никоя феичка-момиченце и за секунда не спираше, а дъждовните капки така бързо летяха , че калинката вече не виждаше има ли в тях момиченца, или няма.

-Трябва да си уловя някоя дъждовна капка – си каза калинката.- Но не каква да е дъждовна капка, а капка с момиченце фея! Да я уловя и да попитам момиченцето фея като не съм безполезна и вредна като мухите и комарите дали случайно и аз имам някое вълшебство, или нямам, и ако нямам, от къде да си го взема.

И калинката изпълзя изпод листенцето, под което стоеше, и протегна ръчичките си пипалца. Дъждът веднага я измокри, но никоя капка и дори най- малка капчица калинката не можа да улови.

- Тая работа така не става! – чу калинката тогава гласа на паячето Пантелеймон, и той по тайнствен начин се озова с паяшкия си асансьор до нея.- Само гледай как ще ти уловя капка с някоя от тия малки феи, за да я разпиташ.

И паячето бързо изработи и метна една паяжинка към листото, под което се бе свила калинката, после до съседното листо, и така бързо започна да плете между двете листенца нещо като прозрачна дантела, че калинката остана удивена.

- Готово! Мрежата ми е достатъчна!- каза доволен Пантелеймон. – Сега гледай какво ще стане!

И още докато говореше- хоп- една дъждовна капка се улови в мрежата на паячето. И щом се улови, от нея изскочи едно момичеце и уплашено се развика:

- Пусни ме! Пусни ме, че закъснях!Друг път ще дойда да си поиграем! Сега нямам време за игра!

- Ще те пусна, но първо кажи на калинката има ли и тя вълшебство като нас, или е безполезна и вредна като мухите и комарите.

- Има, разбира се! Нали й го казахме!

- А какво е моята работа и моето вълшебство- попита малко смутена и много развълнувана калинката.

- Работата ти е отговорна! Да пазиш от вредни нападатели стеблата и цветовете на розите, които са царици на цветя!

- А това вълшебно ли е?

- Вълшебно е , разбира се! - каза малко сърдито, че са я задържали, феичката.- Всичко, което се прави за доброто здраве на цветята е вълшебно!

- Но има и друго! Има и друго!- залюля се втора капчица и от нея изскочи една съвсем малка феичка.

- И какво е то?- с тревога попита калинката.

- Ти си надарена с най-голямото вълшебство между всички вълшебства на тоя свят!- Да носиш щастието и да показваш на всеки накъде да го търси.

- Затова си с летяща пелеринка и то не каква да е, а червена, та всички лесно да те виждат и познаят. - улови се в мрежата още една капчица , и от нея показа главичка друга феичка.

- А какво е щастието?- попита развълнувана калинката

Но вместо отговор феичките така се разсмяха, че мрежата на паячето се разкъса и те полетяха развеселени към земята.

- Най-хубавото! Щастието е най-хубавото нещо на света!.- Чу калинката че феичките викат, и не можа да повярва.

- Значи ти си ни донесла щастието да се появим на тоя свят- казаха листенцата

- Може би!Може би! – важно се обади Пантелеймон като си кърпеше прокъсаната мрежа.- Защото тя е калинката на щастието и е надарена да разнася щастието по света..

- А дали ще мога да се справя? – попита калинката.

- Разбира се!- каза Пантелеймон.

- Разбира се! Разбира се- зашумяха листенцата на храста.- Нали щастието е вълшебно! Лети и го разнасяй по света!

И калинката литна. В началото малко неуверено, а после все по-смело.

- Има щастие! Има щастие!- повтаряше тя.- То е вълшебно! Търсете го! Намерете го! Щом кацна при вас, значи е някъде наблизо! Открийте го и бъдете щастливи, както съм щастлива аз- летеше калинката на щастието и беше щастлива, защото виждаше как с нейното вълшебство, всеки при когото кацнеше се изпълваше с радост и тръгваше да открие вълшебството на своето щастие.

Не е ли идвала при тебе? Ако не е дошла, знай че все някой ден ще дойде. А ако се бави и искаш да я намериш, иди при розата и виж дали калинката на щастието не е там. Защото където и да ходи, тя все се връща при розата да провери дали не са я нападали някои от ония зелени, мънички, но опасни разбойници, които , като всички разбойници така са презрени, че са наречени въшки. Ако са дошли и са нападнали стеблото и листата на розата, калинката веднага се разправя с тях, че има ли разбойници- няма щастие.

Но щом калинката на щастието види, че си при розата, и щом познае, че не си разбойник, а носиш в сърцето си доброто, ще полети и ще кацне на твоята ръка. Ще пропълзи по пръстите ти, и докато пълзи, ще прави вълшебство за щастие. После ще се изкачи на показалеца ти , ще разтвори червеното си летящо палтенце и черната си тъничка летяща пелеринка, и ще литне.- Виж накъде лети и се опитай да разбереш какво ти е казала и къде е твоето щастие . И не я задържай , защото калинката на щастието има много работа и я очакват всички.

X X X

РОШЛЪО И КОМИНИТЕ

Имаше едно малко градче със стари , олющени и посивели от времето къщи. Уж бяха различни, а всички си приличаха.

Особено ако си врабче и ако летиш над потъмнелите от времето покриви и ги гледаш отгоре.- Покриви, покриви, покриви-все еднакви покриви! И всички с комини! Тия комини стърчаха върху покривите на къщите като вирнати носове, безлични и скучни. Някои малко по-високи, някои малко по-ниски, някои по-дебели, някои по-тънки , но и комините като покривите и къщите- потъмнели и олющени. Така че колкото и да се смятаха за различни, си приличаха, както си приличаха и старите хора, които живеяха в старите къщи със старите комини.

Това създаваше големи проблеми на врабците. Защото във всички комини на градчето живеяха семейства врабци. Просто нямаше празен комин. Във всеки комин-цели семейства и фамилии врабци!

Врабци- деца,
врабци- майки,
врабци- бащи,
врабци баби,
врабци пра-баби,
врабци- дядовци,

врабци пра-дядовци
и така нататък.-

Всяко семейство в своя си комин.

А комините не само стърчаха, но и пушеха . И не само пушеха,
но и пееха:

НИЕ ГОРДИ СМЕ КОМИНИ
С ОБЛАЦИТЕ СМЕ РОДНИНИ
ПРАВИМ ГИ ОТ СВОЯ ДИМ
ДЕН И НОЩ ДИМИМ,ДИМИМ
И НА ПУК НА ВЕТРОВЕТЕ
С ПУШЕК ЦАПАМЕ НЕБЕТО

От тоя пушек и от саждите врабците така се омърляха, че
сутрин, докато не се окъпеха в някоя локва, просто не приличаха на
врабци, а на коминочистачи.

Но можеше ли едно врабешко семейство да намери по-удобно
жилище от един комин, пък колкото и тоя комин да пуши и да е
наблъскан със сажди. -Да живееш в комин бе направо врабешко
удобство и разкошество!

Но не беше здравословно!

Не само защото вечно се омърляха като коминочистачи, но и
защото комините бяха големи пушачи и все пушеха. Така че за да
не се задавят през нощта от пушеляците, влезеха ли в комините ,
врабците и врабчетата си мушваха главите под крилата, и така си
спяха.

Иначе в комините се чувстваха у дома си. А и къде да отидат
да живеят?

А врабешкият живот беше много отруден живот! Още
съмнало-не съмнало,бащите врабци,

майките врабки,

децата врабчета,

дядовците и бабите врабчолани,

сънени и недоспали, рошави и неумити, излитаха от къщите си в
комините , и без да дочакат слънцето, се спускаха в надпревара да
чистят дърветата от червеи и гъсеници, а и да търсят зрънца за
прехрана.- По цял ден бяха заети! И не че си нямаха проблеми с
пушека на комините. Но си имаха други проблеми.

А тия други проблеми бяха големи проблеми! - Летят където
летят, обикалят градчето, обикалят полето, а вечер се прибират
уморени и бързат кой пръв ще се прибере в семейния комин и да

заеме най-удобното място за сън. И от всички най-бързат децата врабчета.

Само че как да си познаеш комина, когато всички комини си приличат! Особено вечер, когато започва да попритъмвява, когато пушекът се разстеле ниско над покривите и комините стават съвсем еднакви. Уж всеки врабец добре си знаеше комина, но когато бързаш първи да се прибереш, а комините така си заприличваха, току виж си влязъл в чужд комин.- Или се прибереш в комина си, а от комина се показва рошавата глава на друг врабец от някое друго семейство.- Може ти да си сбъркал и да си влязъл в чужд комин, може друг да е сбъркал, и да се е вмъкнал в твоя, но никой не си го признава! Всеки е убеден, че е в своя си комин.

И започва голяма разпрания.

Лятно време-как да е! Денят голям, и да те изхвърлят от комина, в който си налетял, все ще намериш къде да се свиеш.-Я в разлистените клони на някое дърво, я под някоя стряха. Но зиме, когато духнеше леденият вятър, положението ставаше невъзможно. - Студено е! Замръзнали са ти перата, крилата, перушините, краката и дори човката ти е замръзнала, а ти си малко врабче и бързаш да се мушнеш в комина и да се постоплиш, а те изхвърлят-Попаднал си в чужд комин! Как да намериш в тъмното и студа своя комин? Леденият вятър те пронизва и иска да те заледи и отнесе на Оня свят, а се оказва, че коминът ти зает!

И започваха разпрания.

-Това е моят комин!

-Не е твоят, а моят!

- Махай се!

- Ти се махай!

Чуеха ли разпранията между врабчетата си, веднага долитаха на рояци целите им семейства и започваха големи врабешки скандали кой е прав и кой е крив и кой комин на кого е. Стигаше се дори до бой и до скубане на пера и перушини. Въобще врабешките скандали между стотината врабешки семейства и фамилии, които живеяха в комините на олющеното, окъртено и опушено градче ставаха по какъв ли не повод.

Комините се забавляваха от тях скандали и гледаха със снизхождение на врабците, които за тях бяха просто едно перушинесто нищо. И ако ги търпяха да се навират в тях като в собствени къщи и апартаменти, бе защото с перата и перушините си обираха натрупаните от пушека им сажди и служеха за добри коминочистачи.

Е, не съвсем, но все пак.

Така че за комините беше и полезно, и забавно, и изгодно врабците да живеят в тях. Но не им го признаваха, защото бяха много високомерни комини. Толкова важни и високомерни, че въобще не обръщаха внимание на врабците.- Стърчаха, надуваха се, и пушеха! Пушеха, защото измерваха важността си по това кой-повече пуши, на кого пушека отива по-високо в небето, и кой може да направи най-голям и черен облак.

-Не разбрахте ли, че с това пушене ще се запушите, ще задръстите дробовете си със сажди и ще се разболеете?- Вайкаше се и ги съветваше докторът от голямата болница в големия град при всяка своя визитация в градчето.

Но комините въобще не му обръщаха внимание.Нали си имаха врабците! И не само че не обръщаха внимание на думите на доктора, но чуеха ли, че докторската линейка пристига, и видеха ли я от високото си положение, че се задава по шосето, още повече се разпушваха. Особено зимно време, което смятаха за най-добър пушачески сезон . Напразно докторът ги убеждаваше да спрат с това пушене и да почнат да живеят здравословно, като прибавяше, че такова пушене като тяхното няма никъде по света и че пушенето е излязло от мода.

А кметът на градчето беше направо бесен от това тяхно пушене.

- Вие разбирате ли от здравословен живот, или не разбирате? Одимихте ми града! Това град ли е, или пушалня?- Сърдеше се той като си държеше кърпа на носа, защото просто не понасяше пушека.- Забранявам ви да пушите и край! Това вашето на нищо не прилича! – ходеше намръщен кметът по цял ден из града и записваше кой комин колко пуши, а след това отиваше в кабинета си и подписваше заповед след заповед за най-строго наказание на комините-пушачи.

Той пишеше заповеди, но комините си пушеха и си пушеха без да искат и да знаят ни за заповедите на кмета, ни за самия кмет.

Ний световни сме пушачи,- пееха нарочно силно те.-
С нас не се заяждай значи
Ние кметове не слушаме
И ще пушим ,ще димим
Славно ще се веселим
От високо гледаме живота
Кметска заповед не ни лови
Ха да дойде кметът и да ни глоби!-
На смешник ще стане с черен грим,
С пушека си ще го задушим!

- Като му се пишат заповеди, да си ги пише! – издиха нарочно пушека си върху кмета те.- Какво ще ни направи? Нищо не може да ни направи!

- Аз ли не мога нищо да направя? Един кмет може всичко!

Да бъдеш кмет вобще е нещо славно!
Каквото кажа- става моментално!
Какво от туй че малък е градът? -
Решавам всички аз въпроси
И отговорност тежка нося
За чистотата и реда
Защото съм най-горе на властта !

И щом съм издал заповед, или ще престанете да пушите, или ще ви запуша!- Закани се кметът.

– ХА!ХА!ХА- изсмяха му се комините.- Той бил най-горе! Най-горе ний сме, господине! Високите и важните комини! Ха качи се да ни запушиш, де!- разпушиха се още повече комините .

НЯМА ДА СЕ ПОДЧИНИМ!
ЩЕ СИ ПУШИМ! ще димим!
ПРАВИМ ГО ЗА НАСТРОЕНИЕ
И ЗА СВОЕ ЗАБАВЛЕНИЕ!
НИЙ ПУШАЧИ СМЕ СВЕТОВНИ
И СМЕ ГОРДИ И ДОВОЛНИ!
ИЩЕ ПУШИМ!ЩЕ ДИМИМ-
ВСИЧКИЩЕ ВИ УМОРИМ!
ЩЕ ВИ ПРАТИМ В НЕБЕСАТА
ДА СИ ТЪРСИТЕ ПРАВАТА!

- Щом не разбирате ни от дума, ни от заповед, ще ви запуша!- разгневи се кметът.

Само че как да се качи да ги запуши? Нито работата на един кмет е да се катери по покривите и да запушва комините, нито сам можеше да се катери, защото беше тежък кмет, нито можеше да накара някой друг от градчето да се покатери и да ги запуши, защото в градчето живееха само престарели и изоставени като къщите си граждани-дядовци и баби, които и да искаха, не можеха да се катерят.

- Ще се катерят те! Ще се катерят! Като им заповядам , ще се катерят!- разпореда се кметът, а един кмет разпореда ли се – мърдане няма.

И старите хора излязоха от къщите, домъкнаха старите стълби и се опитаха да се катерят.

Леле, леле, леле!
Как да се качим?
Като гнили круши ще се търкулим!
Ще се изпочупим
И ще се пребием!
Как на тез години,
Ще се справим ние

И се закатериха! Само че и от това тяхно катерене нищо не излезе, защото как една стара-престаряла баба и един стар-престарял дядо, при това живели нездравословно цял живот опушвани и опушени в опушеното си градче, ще се качат до покривите?

- Това не е работа за нас, а за пожарна команда!- мърмореха те.- Ние да не сме пожарна команда, че да се катерим по покривите?

Но в градчето нямаше пожарна. Ако имаше пожарна, кметът знаеше как и какво да й нареди, но нямаше! Вярно, комините димяха, но нямаше пожар. А без да има пожар не беше разрешено да се вика пожарна команда от големия град. Затова пък се наложи да вика доктора с линейката, защото кой дядо се прекатурил от стълбата, коя баба се спънала и си счупи старите кокали- градчето заприлича на разтрошачница за стари хора - охкане, викане, пъшкане, плачене и виене на сирените на бърза помощ.

-Абе я остави комините да си пушат!- развикаха се тия, които още не бяха се счупили, и тия, които бяха вече изпочупени и натоварени в линейките на Бърза помощ.

- Няма оставяне!- строго каза кметът!- Щом пушат и не разбират от дума, от здравословен живот и от кметски разпоредби, или ще ги запушим, или ще ги съборим съвсем да ги няма.

- Виж го ти него! Виж ти! Виж ти!- обади се някой, и кметът така се ядоса, задето тоя някой си е разрешил да му възразява, че направо побесня.

- Кой смее да ми противоречи?- развика се той.

И тогава всички видяха вrabченцето Рошльо. То стоеше на един от комините, смаяно от тая разправия и продължаваше да повтаря:

-Виж ти! Виж го ти! Щял да запушва и разрушава комините! А ние тогава къде ще живеем? Как така ще ни запушват комините?

Тревога! Тревога!- разцвърча се Рошльо и литна да съобщи новината.

- Какво?Какво? - засъбираха на рояци врабците.

И макар че враждуваха до вчера, като разбраха, че комините им са застрашени от запущване и дори от събаряне и ще останат без хубавите си и удобни жилища, всички врабешки фамилии се обединиха от най-малките врабчета до най-старите врабци, вдигнаха се на цял голям облак и се спуснаха разтревожени и ядосани да си защитават комините.

- Какво ви пречат комините? – завъртяха се над градчето рояците цвърчащи врабци.- Хайде бе! Ще ги запущват! Няма да ви разрешим да ги запущват- хвърчаха те разтревожени и разгневени над главите на кмета и на доктора, решени да им вземат шапките и да им изкълват главите, но да не разрешат комините да се запущват.

Кметът се видя в чудо!

-Браво на врабците!- казаха възрастните граждани на градчето, които не само че не можеха да се катерят по покривите и да запущват комините,но не им се и искаше да ги запущват и дори да ги разрушават, защото си обичаха пушещите комини, колкото и нездравословно да беше това тяхно пушене.

- Абе все друго е като една къща има комин – казваха те.- И друго е коминът да пуши. Пуши ли един комин, значи в къщата има живот. Не пуши ли, вече не е сигурно дали има живот, или няма.

-Така е, но не е съвсем така!- замисли се Рошльо.- Все пак здравословният живот си е здравословен! Иначе и докторът и кметът няма така да се сърдят на комините. И отгоре на всичко с това тяхно пушене не само ходиш като опушен врабец изпонацапан със сажди като коминочистач, не само щом се прибереш в комина веднага трябва да си пъхаш главата под крилата, за да не се задавиш от пушек, но отгоре на това тия комини така си приличат, че без да искаш ги объркваш и ти създават неприятности. Но какво да се направи?- мислеше Рошльо.

Той дълго мисли, и дълго нищо не можа да измисли.

- Ще се махна от тоя опушен град с пушещи опушени комини, и толкова!- реши Рошльо. - Ще отида в големия град да си живея живота чистичък и неопушен!

И Рошльо литна към големия град. Но и там- витрините светли и хубави, а комините окъртени, опушени и грозни.

- Коминска му работа!- каза си Рошльо.- И врабешка съдба!

И тъкмо щеше да се връща в своето си опушено градче, когато просто помисли че сънува. - Всред гората от черни комини, някак по възшебен начин близо до големите орли на Орлов мост се появи

един розов комин. Толкова розов и толкова краси-като същински врабешки дворец. Как поникна и от къде се появи-така и Рошльо не разбра.

- Виж ти! Виж ти! – каза си Рошльо и кацна на единия орел.- Не може да бъде! Сънувам ли, или не сънувам. Комин ли е това или не е комин?

- Комин е, разбира се!- обади се орелът

- А как така е розов ? Да не е поникнал на покрива, както цветята изникват от земята?- каза си врабчето.

- Врабешки глупости!-сърдито се обади се и другият орел..- Комините да не са цветя, че да никнат по покривите?

-Ами тогава как е станал розов?- попита врабчето.- Всичките комини черни, а той розов! Да не би да е станал розов по вълшебен начин от вълшебството на някой вълшебник? Сигурно е така!

- Врабешки глупости!- обади се в един глас и двата орли- Боядиса го един човек с фантазия. С очите си видяхме! Донесе кофа с розова боя, взе четката и го боядиса.Това е!

- А като пуши не се ли цапа?- попита врабчето.

- Пушеше! Много пушеше!- каза единият орел.- Но откакто е розов, не пуши!

- А преди да го боядисат така ни опушваше, че после ни миеха с маркуч!- каза другият.

- Обаче откакто го боядиса оня човек с фантазията, престана да пуши!- прибави другия -Само от време на време припафква, колкото да покаже, че е комин. Иначе се пази да не се изцапа.

- Защото много се харесва да е розов и красив, и всички да му се възхищават- казаха в един глас двата орли.- Искат да ни прави конкуренция за красота, коминът му с комин!

- Виж ти! Виж ти!- изчирика удивено Рошльо. - Я да взема да намеря оня човек с фантазия, и да го помоля да боядиса и комините на нашето градче!- си каза врабчето.- Ако ги боядиса, комините ще се превърнат в розови дворци, и няма да са толкова опушени и грозни.И като се видят розови и красиви, самите комини ще се размислят да продължават ли да пушат и да се опушват, или да се пазят чисти, хубави и гиздави като тоя комин. И тогава и кметът ще престане да се сърди и да иска да ги запушва и разрушава, и врабците в тях ще заживеят друг живот.

И врабчето литна от гърба на орела и тръгна да търси човека с фантазия.

- Чи-чо! Чи-чо!Ти с фантазия ли си?- питаше то от човек на човек хората крачещи забързани по улица „Царя”, хората по „Цариградско шосе”и хората, които се разхождаха из парка срещу

шосето, но те го отпъждаха с досада и продължаваха да си вървят, все едно, че врабчето нищо не им е казало.

- Чи-чо! Чи-чо! Чи-чо!- кацна най-подир врабчето на закичената с цвете шапка на един човек, който не можеше да не е с фантазия щом носи такава шапка, но човекът така се ядоса, че го подгони и едва не го залови за опашката.

- Каква фантазия, бе? Каква фантазия?- развива се той.- Това е мода! Най-модната мода! Ще ми каца на шапката и ще компрометира модата!- ядоса се човекът- Знаеш ли тая модна шапка колко струва?- затича се той подир врабчето като се опитваше да го залови с шапката си, и беше толкова решен да се разправи с него, че Рошльо едва се отърва.

- Какво да правя като не мога да намеря човека с фантазията, за да го помоля да боядиса и комините на моето градче с розова боя?- натъжи се врабчето, когато най-подир оклюмало и уморено кацна на гърба на единия от орлите на Орлов мост.

- Ами повикай собствената си фантазия- обади се другият орел. - Фантазията всичко може!- продължи орелът. С фантазия и ние от време на време летим.

- Само трябва да се повика.- обади се другият орел.- Защото фантазията работи на повикване.

- А ще мога ли да я повикам ?- запита се Рошльо.

- Защо не!-казаха му в един глас орлите.-Опитай! Ако не опиташ, няма да разбереш!

И Рошльо , както си стоеше кацнал на гърба на единия орел, взе за вика фантазията си. Вика, вика, и нещо му просветна в главата.

- Хоп!-каза орелът.- Дръж я! Я кажи какво ти каза?

- Не зная дали фантазията е дошла при мене и ми го каза, но си помислих какво би станало, ако тия мрачни, грозни и опушени комини на нашето градче бъдат колкото се може по-бързо боядисани, и то не само с розова боя, а с весели разноцветни бои!- му каза врабчето.-Всеки комин в различен весел цвят! Ако се боядисат в различен цвят, тогава комините не само че няма да изглеждат така грозни и може би ще престанат да пушат и да ядосват кмета, но няма да са и толкова еднакви. И не само че всички врабци ще престанат да бъдат толкова мърляви и опушени, но и няма да си бъркаме комините и да се караме, защото всеки ще си знае цвета на комина и кое семейство в кой комин живее.

- Видя ли, че фантазията ти дойде и накара главата ти да проработи.- каза орелът.

Но едно е да ти дойде фантазията и да ти проработи в главата, а друго е да направиш това, което ти е казала фантазията

И какво може да направи едно врабче, пък било и врабче в главата с фантазия?

- Но кой да го направи?- размисли се Рошльо.

-Разбира се, че ти! – казаха едновременно двата орли от Орлов мост.

- Че кой друг? Разбира се ти!- прошепна и собствената му фантазия.

- Разбира се, че аз! – каза си Рошльо и литна към голямата продавница в големия град.

А там - кутии с всякакви бои! С коя да започне боядисването? Със синята ли? Със зелената ли? С червената ли? С жълтата ли? С оранжавата ли? Или с лилавата?-Всички му харесваха! Почуди се, почуди се и отвори с човчицата си капака на една кутията с розова боя, защото розовата боя най-много му хареса. Омаца се в боя и стане като четка, с която да боядиса първо техния си комин, а после с другите бои и другите комини.

Само че като се омаца с боята, вместо да полети към градчето със старите къщи с потъмнелите покриви и опушените комини, падна по гръб до кутията с боята и зарита безпомощно, защото от боята така залепнаха перцата му, че вече не приличаше ни на врабче, ни на нищо. Искаше да полети, но не можеше да полети. Искаше да изцвърчи и да извика някой да му помогне, но и човчицата му беше залепнала. А от ъгъла на магазина вече дебнещо пристъпваше към него една голяма като тигър котка.

- Това ми е краят!- си каза Рошльо.- Жалко, че комините ще си останат така грозни и опушени.

А котката беше вече до него

-Мяу! – каза тя!- Какво ли ще е пък това? Ако е врабец, защо е розов? А ако не е врабец, какво е? И за ядене ли е, или не е за ядене? Мяу!- побутна котката с лапичка врабеца, изцапа се с боя и много се ядоса.- Цапач! Бояджия! Мърляч! Мяу! Ще видиш ти какво ще те направя!

- Марш! – чу се тогава глас, и точно когато Рошльо вече си виждаше края, едно момиче подгони котката с метла.- Нали съм ти забранила да идваш в магазина? И отгоре на това си разляла боя и си изцапала пода!- размаха то над котката метлата.

- Не съм аз! Не съм аз! – хукна котката да бяга.

- Няма друг пакостник тука освен тебе!-каза момичето.

И в тоя миг видя врабчето.

- Горкичкото!-наведе се момичето над Рошльо. – Как падна в боята, бе мило? И котката щеше да те изяде. А и да не беше те изяла, с тия залепнали с боя крилца си обречено.- Взе момичето с два пръста врабчето за краката, отнесе го в тоалетната до чешмата,

и внимателно взе да измива с топличка вода и течен сапун първо човчищата на врабчето, а после и крилцата и перцата му. И като го изчисти, взе да го суши със сешоара, като го държеше далече, за да не го изгори.

- Благодаря! Благодаря! – само повтаряше с тъничко гласче вребченцето Рошльо с измитата си и разлепена човчица.

- Но как си попаднало в продавачницата за бои? Не знаеш ли, че продавачниците и всякаквите магазини не са подходящо място за врабчета?- говореше му момичето

- Не съм попаднало! Дойдох нарочно! – събра сили и изчурулика Рошльо.- Дойдох, защото така ми нареди фантазията ми, и защото исках да боядисам комините в нашето градче, да не са опушени, грозни и еднакви.

- Виж го ти! –каза момичето.- Каква фантазия! Ами това е идея! Само че не е работа за врабец! Веднага ще пусна съобщение в социалната мрежа за доброволци, които да боядисат комините! .Ей че весело ще стане!

Каза и веднага го направи.

ИДЕЯ ИМА ЛИ ПРЕКРАСНА!
КОЙ ДРУГ ЩЕ ПРОМЕНИ СВЕТА
АКО НЕ СЕ ЗАЛОВИМ ВСИЧКИ
И ДА НАПРАВИМ ЧУДЕСА!

ЧЕ ТЕЗ ОПУШЕНИ КОМИНИ
СА СРАМ ЗА НЕБЕСАТА СИНИ!
ТРУДА СИ НЯМА ДА ЩАДИМ!
С ТРУДА СИ ЩЕ ГИ РАЗКРАСИМ

И НЕКА ВСЕКИ ДА ГО ЗНАЕ!
НА ГРОЗНОТО ЩЕ СЛОЖИМ КРАЙ!
ВЪВ КРАСОТА ДА ЗИСИЯЕ
ПРЕКРАСНИЯТ НИ РОДЕН КРАЙ!

И още Рошльо не беше доизсъхнал, когато в продавачницата на тълпи дойдоха момичета и момчета, накупуваха разноцветни бои, четки, стълби, а когато Рошльо изсъхна и полетя към родното си градче- какво да види!-Всичките комини шарени!

А в градчето –празник! Песни, танци , момчетата и момичетата изпонацапани с бои танцуват.

- Абе това ние ли сме, или не сме ние?- се оглеждаха един-друг комините.- Брей че сме хубави! Брей че сме красиви!

- Това нашите комини ли са?- излизаха от старите къщи старите хора по старите улици.- Брей колко прекрасно е станало цялото градче с тия разноцветни комини !

-С тия комини просто няма по-хубаво от него на света! Чирик! Чирик! Чирик!- хвърчаха над комините врабците.- Колко прекрасен е станал нашият врабешки град! И вече няма да си бъркаме комините! Кой го направи? Кой го направи?

- Разбира се , някакъв вълшебник!- казаха възрастните хора.- Защото си е истинско вълшебство!

- Тоя вълшебник е фантазията на врабченцето Рошльо! Той го направи!- каза им момичето от продавачницата на бои, което танцуваше с младите хора.

- Не съм аз, а тя- скромно изчирика Рошльо.

- Не съм аз, а те!- показва танцуващите момчета и момичета продавачката от магазина за бои- Защото са хора с фантазия!

И тогава се чу бибиране, изскърцаха спирачки, и до танцуващите млади хора задъхан изскочи от колата си докторът от Бърза помощ.

- Абе какво стана тука? Гледам-комините не пушат! Викам си дали в градчето не се е случило нещо лошо , та няма кой да пали огън и да пушат комините, което значи, че хората имат бърза нужда от мене- пристигна докторът с лиейката.-Ох, отдъгнах си като видях тия шарени и непушещи комини и това веселие! Най-после! Най-после здравословен живот!

А кметът , който намръщен и решителен беше излязъл от кметството със заповед за разрушаване на комините, беше направо поразен.

- Не може да бъде! Сигурно сънувам!– каза кметът.- Как може тия опушени грозилища на града да станат като украшения на къщите и на града ни?

- Може! Всичко може! Но не със заповеди и заплахи, а с фантазия и желание да направиш грозното-красиво, а вредното-полезно- казаха танцуващите млади хора.

- За красиво-красиво е- каза кметът.- Но какво ще му е полезното?

- Че малко ли е да си единственият град в света с разноцветни комини?- обадиха се в хор самите комини горди с разноцветните си премени! - Това ще направи градчето ни прочуто и славно!

- От днеска до утре!- каза все още намръщен кметът.- Нали ви знам какви сте! Като нищо до утре ще се опушите и пак ще заприличате на нищо.

- А-а, не! – казаха комините!- Да не сме глупаци, че отново да ставаме мръсни, безлични и грозни? И да попушваме понякога, то

ще е малко пушене, колкото да се знае, че все пак сме комини. Но голямото пушене което пушихме ще го оставим. Защото така по-се харесваме!

ВЧЕРА БЯХМЕ КАТО ВСИЧКИ ЧЕРНИ НА СВЕТА КОМИНИ!
ДНЕСКА СМЕ КРАСАВЦИ ЛИЧНИ И СЕ ЧУДИ,КОЙТО МИНЕ!
ВТОРИ НЯМА КАТО НАС ТЪЙ МОДЕРНО ПРЕМЕНЕНИ
И СМЕ НЯКАК ПОДМЛАДЕНИ В НЕБЕСАТА РАЗВЕДРЕНИ
НЕОПУШЕНИ И ЯСНИ ,И ЩАСТЛИВИ ,И ПРЕКРАСНИ!

- Така ви искам!- каза докторът и доволен разпространи по телевизиите и по интернет новината, както и рецептата за здравословен живот в малките опушени градчета.

А в това време, докато кметът се чудеше да вярва ли на казаното от комините и от младите хора, или да не вярва, забибиткаха коли и автобуси, завъртяха се над градчето самолети, вертолети и планери, заизсипваха се хора дошли да видят и да се полюбуват на тоя единствен в света град с пъстроцветни комини. И кметът забрави за комините и се хвана за главата как да посрещне всички тия хора и да ги настани в старото градче, което изведнъж от самотно и забравено в старостта си, стана привлекателно и изпълнено с живот.

- И то само от едни боядисани комини! – си каза кметът. - А ако боядисаме и къщите , тогава и те ще покажат красотата си и градчето ни ще стане още по-известно, а и богато.Но за това се искат и средства и много работа- въздъхна кметът- и едва ли ще може да стане!

- А защо да не може? - изчирика Рошльо.- Нали един кмет всичко може! – напомни собствените му думи врабченцето .- С фантазия и труд всичко може!

- Стига да има кой да го направи - казаха старите хора от градчето.

- Че ние за какво сме? – казаха младите, които бяха се преселили в градчето, защото много им хареса това старо градче с тия боядисани от тях шарени комини.

- Ами да се залавяме тогава!- каза кметът.

И това което каза-стана!

И всички бяха много доволни и щастливи, защото не само комините, но и къщите, и оградите на къщите , и улиците край оградите, и всичко в старото градче от сиво, опушено, скучно, изполющено, изпокъртено и занемарено, стана толкова хубаво, че градчето само не можеше да се познае.

- Виж ти! Виж ти! –хвърчаха радостно над него врабците и вече не се караха, защото всеки си знаеше и къщата , и покрива, и цвета на комина.- Виж ти! Виж ти! – чудеха се те и си ходеха на гости, за да се чудят заедно.- Брей че хубаво е нашето градче! Също като в приказна картинка!

- По-хубаво е от картинка, защото е истинско!-радваха се хората и се надпреварваха да разкрасяват градчето с посадени от самите тях цветя, да посрещат надошлите от цяла България и от целия свят гости и да се хвалят със здравословния си живот.

А Кметът се разхождаше по улиците на градчето доволен и важен, горд че е кмет на такова приказно градче!

- Браво на Рошльо за идеята!- крачеше гордо из градчето кметът.- Браво на хората за труда! Браво на мене , че не се уплаших и не се отказах да направим това никакво, опушено и окъртено градче най-хубавото в цяла България! - повтаряше си кметът горд, доволен и щастлив.

Но най-щастлив от всички беше Рошльо. Той ту кацаше тук, ту кацаше там, и радостното му чуруликане изпълваше света.

-Защо?- можете да ме попитате вие.

- Отговорете си сами!

Х Х Х

ЗАБЪРЗАНА ПРИКАЗКА

Имаше един град, в който всички бързаха.

Бързаха бащите!

Бързаха майките!

Бързаха дядовците!

Бързаха бабите!

Бързаха децата!

И което е за отбелязване- всички бързаха в едно и също време и един-друг се подканяха да бързат.

-Бързай! Бързай! Бързам! Бързай!

-Бързай! Бързо! Бързай! Бързай!

-Бързам! Бързай! Бързо! Бързай!

-Бързо! Бързам! Бързай! Бързай!

-Бързо скачай от леглото!

-Бързам! Де ми е сакото!

-Бързо-бързо пий млекото!

-Бързо затвори стъклото!
-Бързо оправи кревата!
-Бързо дай ми тук метлата!
-Бързо! Мрежата къде е?
За пазар ще закъснея!
-Бързо пригответе си чантата!
-Бързо изключи пералнята!
-Бързо! Тръгвам! Закъснявам!
-Бързай! Бързам! Изоставам!

Както се досещате, бързаницата започваше още преди да започне денят. Събудени-недосъбудени всички се юрваха да бързат и ставаше такава голяма бързаница, че от бързаница се превръщаше на бърканица.

От бързане, бащите си обуваха наопаки чорапите, закопчаваха си накриво ризите и хукваха по стълбите по пантофи.

Майките, от бързане, със скачането от леглото си нахлузваха роклите наопаки, наливаха пакетите с млеко за закуската на децата вместо в тенджерите в пералните, разбиваха праха за пране в каните за млеко, включваха вместо миксера-прахосмукачката, и докато си даваха нарежданията на бабите за домакинството и за децата, тичаха из апартаментите насам и натам, ровеха из чекмеджетата, изтърбушваха гардеробите прехвърляйки полички и блузи, търсейки най-подходящото за деня, и докато си намираха перуките си загубваха обувките, като повтаряха през всичкото време :

-Закъснявам! Закъснявам! Закъсняваш! Бързам! Бързай!
Бързам!

И тъй като нямаха време да се вчесат, майките нахлупваха елегантни перуки над разрошените си коси, и станали неузнаваеми, светкавично изчезваха от къщи като пътьом си слагаха червилото, и понеже от бързане не си улучваха устните, си мацаха червило ту по носа, ту по брадата.

В същото време бабите чукаха яйцата за палачинките по главите си, мятаха палачинка след палачинка направо в зейналите усти на бързащите за училище деца, и докато обръщаха палачинките подхвърляйки ги до тавана, отбиваха с тиганите като с ракети за тенис картофите, с които бързащите да се измъкнат от къщи дядовци ги замеряха, за да им докажат недоволството си от стоварилото им се задължение да белят картофи за обяда, което според тях не е мъжка работа, и да докажат на тия жени, че мъжете могат да се справят с беленето на картофи, но за едни картофи да закъснееш да си изкажеш първи мнението за политиката и за

живота на сбирката с другите дядовци в кафенето, е престъпление и знак за женска ограниченост.

От бързана да не закъснеят за първия учебен час, децата, с издути бузи от непрегълтнатите палачинки, нахлузваха палтата си, и без да ги закопчават, грабваха претърпаните с учебници и тетрадки ранички и политаха към училище. Политаха, защото в природата си има закони. И като се засилиш при това с разкопчано палто. Цялото небе на града се изпълваше с летящи деца. Незакопчаните разноцветни детски палта се развяваха като крила, и добре че раничките на гърбовете и в ръцете на децата толкова много тежаха и ги придърпваха към земята, че иначе кой знае накъде можеха да отлетят.

И пак можеха да отлетят, защото от бързаницата така се засилваха, че от засилването олекотяваха, забравяха закъде са се разбързали и започваха да се гонят, да се издигат надпреварвайки се кой по-високо може да се гмурне във ведрината на утринното небе, да правят лупинги, да демонстрират аеро-гимнастическите си възможности, да ловят и да възсядат облаци, и най-вече да се оставят да летят с разтворени ръце, носени от непредсказуемото дори от синоптиците течение на ветровете, които изпълваха главите на децата с вятър и ги правеха вятърничави.

Но директорите на училищата не можеха да разрешат на учениците им да отлетят кой знае къде, и училищата да останат празни, а учителите-безработни. Директорите бяха хора с огромна отговорност. Затова бързаха още в тъмни зори да са си в училищата, причакваха утринния летеж на децата на вратите на училищните сгради с апарати за дистанционно управление в ръка, и появяха ли се ята от деца по небето, започваха всеки да лови своите деца и да ги сваля с дистанционното си управление едно по едно в точното училище, което наричаха приучилищяване, като внимаваха да не сбъркат, и да приземят в своя двор деца от чуждо училище.

Е, ставаха и грешки. И не само с приучилищяването на деца от чуждо училище. Понякога, вместо в училищния двор, директорите приучилищяваха децата по покрива на училището. С това се справяха с помощта на сгорещените от бързана и закъсняващи за първия учебен час учители, които в бързаницата влетяваха в училището с такава скорост, че не можеха да се спрат, взимаха в спринт стълбите чак до последния етаж, и сами се заемаха да издърпват децата от покривите и да ги хвърлят в класните стаи, като ги ловяха за краката, за палтата, а понякога и за косите. Най-неприятното в този случай беше, когато ги ловяха за ушите.

Но се справяха.

По-сложно беше, когато вместо децата, сваляха бабите им, които бяха хукнали след внуците си да им дадат забравения в бързаницата училищен чип. В тия случаи децата, забравили в бързаницата своя училищен чип, си отлитаха нанякъде, а бабите им влизаха в класните им стаи както си бяха с тиганите в ръце, сядаха по чиновите и най-старателно се опитваха да научат и запомнят всичко, което преподаваха забързаните да не изостават с учебния материал учители. Те много внимаваха, защото трябваше да наляят наученото от своите препълнени с какво ли не глави в празните вятърничави глави на своите внуци, та да не изостават в учението. А когато някоя баба не можеше да разбере преподаваното и питаше съседката си по чин, тая я удряше с тигана по главата, за да не я разсейва. Така понякога в класната стая ставаше голямо меле. Особено, когато в класните стаи беше претъпкано не само с баби, но и с дядовци, които не стига, че не разбираха уроците, но и мърмореха, че по тяхно време не били учили такива никому ненужни неща.

Тогава учителите, предимно забързани строги жени, които бързаха да си преподадат урока, се виждаха в невъзможност да надвигат вдигналата се патардия, и да видят всред размахани тигани, бастуни и подпетени чехли кой с кого се бие, за да сложат провинилите се на мястото им и да въведат тишина и ред.

-Деца! Деца!-прекъсваха си те урока, забързани да си извадят педагогиката, с която да засрамят учениците и да ги укротят. Но се оказваше, че в бързането са си забравили педагогиката ако не в диплома за завършено педагогическо образование, то в дъното на шкафа на учителската стая, изхвърлен за износеност по време на годишния училищен ремонт ведно със забравената в него педагогика.

Какво да правиш когато ти я няма педагогиката, за да се оправиш с нея във възникналата неразбория? Какво друго, освен да се възправиш срещу целия клас, готов за ръкопашен бой.

В такива случаи учителите, които както казах бяха предимно очакващи да им се случи всичко в бъркотията на бързаницата смели жени-жени готови на всичко, за да въдворят ред и да си преподадат урока, се качваха върху учителските си бюра, за да са над случващото се в класната стая, и взели героична поза, изсвирваха с пръсти в уста.

В отговор биещите се замръзваха по местата си озадачени, и тогава учителстващите жени едва не изпадаха в шок, когато вместо деца, виждаха насреща си старци.

-Брей!-казваха си те.-Ето до къде ни доведе това бързане! За един учебен час, от бързане, децата се превръщат в старци! А

какво тогава става с нас, учителите? Трябва веднага да завъртим бързането в обратна посока, което значи да отвъртим навъртяното от бързането време, и така да върнем детството на децата, което е наш дълг, както и да върнем своята младост, което е наша мечта!

-Готови! Раз-два! Деца! Започваме лечебна процедура!-
провикваха се те.

-Бързо! Бързо! Бързо! Бързо!
Сядайте си по местата!
Бързо! Бързо! Бързо! Бързо!
Махайте си очилата!
Бързо! Бързо! Бързо! Бързо!
Повторете го стократно!
Бързо! Бързо! Бързо! Бързо!
Завъртете се обратно!

И се започваше една- не ти е работа!

Старците се въртяха до ошашавяване, защото мислеха, че това е поредния урок, още повече, че и учителите, които както казах, бяха предимно жени, и не рядко жени на възраст, също се въртяха върху учителските си бюра и то така, че на бабите и на дядовците им се струваше, че летят и се възнасят към тавана на класната стая, давайки им пример за бързо въртене.

-Горките ни внуци!-си казваха бабите и дядовците, като не преставаха да се въртят все по-замаяни и залитащи от въртенето, с риск всеки миг да се сгромолясат на пода на класната стая.- С другите уроци се справихме, но с тоя урок няма да се справим- разтревожени си зашушукаха бабите и дядовците. Ще вземат да ни пишат слаби бележки по въртене и да zlepоставим внуците си.

-Какво тогава да правим?

-Ами да бягаме!

И бабите и дядовците хукваха към вратите и прозорците на класните стаи.

-Стойте! Стойте!-викаха подир тях учителките като продължаваха да се въртят и от замая не можеха да разберат възнасят ли се учениците им, или излитат с тиганите и бастуните като с летящи чинии и като с оживели детски дървени кончета.- Не може да бъде!-казваха си те. Но когато най-после преодоляваха инерцията на въртенето и се оказваха сами в класните стаи проумяваха, че случилото се е случило. И се е случило, защото от обратното въртене учениците им отново са станали деца, а от едни деца всичко може да се очаква, дори и най-невъзможното- да излетят от училище и да оставят класните стаи празни.

И учителите, които както споменах и повторих бяха предимно жени, и то на възраст, което значеше, че са с голям училищен опит,

и бяха видели и препатили какво ли не от своите ученици, се смъкваха омаломощени от бюрата си.

-Все пак се справихме с връщането на децата в тяхното детство-доволни, и дори горди си казваха те, и установили, че закъсняват за следващия час, се втурваха към коридора и към вратите на другите класни стаи на училището, където не знаеха какво ги очаква.

А в това време бързаницата продължаваше.

Майките и бащите, изхвъркнали сутринта бързешком за работа, бързаха колкото се може по-бързо и по-набързо да си свършат несвършваемата работа, която от една страна бързо и набързо свършваха, а от друга със светкавична бързина пристигаше нова, и ги затискаше, сгромолясвайки се върху тях. Така че въпреки бързаницата да си свършат работата, постоянно бяха затрупани от несвършена работа. И това с работата и с несвършената работа беше повсеместно.

Чиновниците, колкото и да бързаха, не можеха да изчетат преписките, защото се трупаха и ги затрупваха все нови и нови!

Лекарите, колкото и да бързаха и да се стараеха, не можеха да излекуват болните, защото прииждаха все нови и нови от болни все по-болни и от спешни, по-спешни случаи, които разчитаха на тяхната бърза лекарска намеса.

Съдиите бързаха да приключат делата с разбойниците и да ги натикат в затвора, но колкото и да бързаха, не можеха да приключат делата, защото докато бързаха, излизаха на бял свят все нови и нови разбойнически разбойничества на разбойниците, които съдиите не можеха да подминат, а трябваше да бързат, защото разбойничествата на опашките от заловени и неосъдени разбойници ги притискаха и пришпорваха още повече да бързат, при това без да броят предстоящите дела на незаловените разбойници, които нямаше как да не бъдат заловени, съдени и изпратени в затворите.

Поправячите на всякакви повреди не можеха да си свършат работата, защото докато оправят една повреда, ги викаха бързо да оправят още сто, и двеста, и хиляда повреди, сякаш всичко в града се разваляше-пукаха се водопроводи, задръстваха се канализации, късаха се електрически проводници, засядаха асансьори, разбиваха се улични настилки и зейваха в застрашителни ями, протичаха покриви, повреждаха се всякакви домакински уреди и превръщаха апартаментите в гробница на бяла и на черна техника, което хвърляше в абсолютен хаос домашния живот, и всички звъняха по телефоните да викат бързо поправячите, а телефонните повреди няхаха край. Всеки искаше всичко да бъде оправено най-бързо, и от бързане на поправячите не им оставаше и дъх.

Такситата, леките коли и автобусите в бързаницата си се носеха с такава скорост по улиците, че беше невъзможно да спрат на пресечките щом светофарите даваха на червено, както и на зебрите за пешеходци, и стигнеха ли до такива места даваха газ, включваха летателната си програма и прелитаха над светофарите и зебрите без да губят ни секунда време. И никой не знаеше защо бързат и къде отиват, но важното бе, че бързаха.

-Много бързи рейсове, такситата и леки коли!-казваха доволни от управата на града. –Но може още! Още!

Това даваше криле на шофьорите. Те надуваха скоростите, и ги надуваха и ги надуваха изпреварвайки се един друг, докато скоростта на превозните им средства ставаше такава, че докато се появяваха на единия край на улицата, се оказваха на другия, мярчайки се и изчезвайки, докато престанаха от скоростта и да се виждат, и не можеше да се разбере има ли ги, няма ли ги, и ако ги има защо въобще ги има, като не можени на тях да се качи човек, ни от да слезе, тъй като от бързане нямаше никакво време за спиране и бавене.

-Спрете! Спрете!- викаха напразно бабите, които бързаха колкото се може по-бързо да се приберат от училище в къщи, защото закъсняваха с приготвянето на обяда и на вечерята, и със справянето с хилядите домашни дела, и много разчитаха на бързия градски транспорт и на такситата, за да се приберат, но градският транспорт прелиташе край тях и над тях все едно, че не съществува и че те не съществуват. Да чакат по спирките нямаше никакъв смисъл. Затова бабите се понасяха на бързо тичащи тълпи всякоя към своя дом, а градските служби, които наблюдаваха в мониторите си бяганицата им хваната от камерите по улиците, изпращаха съобщения до медиите, че в организираниите спортни изяви на града, и по-специално в масовия градски крос "бягане за здраве", са се включили и най-възрастните жени, което е показател за доброто градско управление и повод за увеличаване на месечните им заплати.

Не така стоеше въпросът обаче с дядовците на децата. Измъкнали се от училище, те съвсем нямаша намерение да се прибират вкъщи, за да бъдат впрегнати от бабите да им помагат в бързаницата за приготвянето на обяда, вечерята и така нататък, затова бързешком се измъкнаха от тълпата на бързащите жени и се шмугваха в кафенетата за бързо сервиране и бърз интернет, тъй като в кафенетата ползваха бързия интернет на свобода и по свое усмотрение, а вкъщи това не ставаше без строг бабешки контрол.

Но бързият интернет също бързаше, и докато се включат, се оказваше, че денят се изтъркулваше, защото и той бързаше, и

дядовците щат не щат трябваше да забързат да се приберат, докато портиерите не са заключили входните врати на къщите, а бабите-входните врати на семейните апартаменти, което беше по-рисковано и по-опасно.

Те възсядаха бастуните си като хвъркати кончета, като велосипеди, ката мотопеди, като мощни мотоциклети и дори като неидентифицирани НЛО решени със светкавична скорост да се приберат у дома, да застанат пред строгия съд на бабите и да изтърпят присъдата, но излезли-неизлезли от кафенетата и от бързия интернет ги поемаше вихрушката на бързащите да се приберат закъснели майки, и бързащите да се приберат закъснели бащи, и бързащите да се приберат закъснели чичовци, лелки и всякаквите закъснели. Всички бързаха свръх скоростно с различни бързачи превозни средства и в различни посоки, така че ставаше страхотно меле с много повреди и жертви, но кой ти гледа повредите и жертвите, когато всички бързаха.

Ах това Бързане! От бързане хората от града за нищо друго не можеха да мислят и в бързаницата си нищо друго не можеха да видят, освен задълженията си-ни градините с цветята, ни птиците по дървесата, ни красотата на града, ни отлитащите си години.

Щом в бързаница свършваше работния ден бързаха да се втурнат в къщите и апартаментите.

Да си изхлузят още от вратата неудобните обувки от отмалелите от бързане крака да се втурнат в апартаментите, да се хванат за главите и да се развикат на децата за разхвърляницата, непослушанието и ненаучените уроци.

И така всеки ден!

Само че този път децата никакви ги нямаше.

-Къде са децата?

-Върнаха ли се от училище веднага въщи, както сме им казали?

-Подготвиха ли си домашните упражнения както сме разпоредили?

-Изпитахте ли ги, както сме ви наредили?-питаха родителите бабите и дядовците и бързаха да проверяват под леглата, в банята, в гардеробите, дори в хладилника и въобще из цялата къща къде децата са се скрили, за да ги изненадат с някоя детска измишльотина или беля, та да ги накажат, но от децата нямаше и следа.

-Ами няма ги!- вдигнаха рамене бабите и дядовците.- И в училище ги нямаше, та ние учихме в училището вместо тях и научихме ей тоя най-труден урок-вдигнаха си те ръцете колкото могат нагоре и взеха да се въртят замаяни- Ах тия деца! Ще ги

уморяят в училище с трудни уроци—залитаха въртейки се бабите и дядовците.-Цял ден сме се упражнявали да не забравим тоя най-труден урок, че като си дойдат децата у дома да им го преподадем, та утре като ги изпитат да не са неподготвени и да се изложат. Затова трябва да се упражняваме да не го забравим- завъртяха се те колкото могат по-бързо, като се олюляваха, залитаха насам и натам, падаха, ставаха и продължаваха да се въртят.

-Господи!- хвърлиха си майките перуките от главите и ядосани грабнаха дистанционното, натиснаха бутона за най-бързо прикъщяване на децата и бяха сигурни, че ей сега немирниците ще се прикъщят пък където и да са из града. Да ги прикъщят и да им поискат сметка защо не са били в училище и къде скитат, като са им казали какво скитане на сами деца из града.

-Ние да бързае да се прибираме направо от работа в къщи заради тях, а те да скитат! Ами ако и ние почнем да скитаме? Да не мислят те, че и на нас не ни се скита! Ама бързае да се прибираме, защото сме отговорни, а те не бързат, защото не са отговорни!

Така говореха родителите и натискаха най-бързата и безотказна степен на дистанционното за прикъщяване, но колкото и да беше силна дистанционно-прикъщяваната връзка, децата не се прикъщяваха.

Тогава ядосаните родители здравата се притесниха.

-Какво ли е станало с тия деца?

И като се притесниха бързо взеха да набират телефонни номера :

-На полицията!

-На болниците!

- На Пожарната команда!

Но нито полицията, нито болниците, нито пожарната команда имаха някаква представа къде са изчезнали децата.

-Каква полиция и каква пожарна команда сте, като не знаете къде са изчезнали децата- спуснаха се родителите да си нахлузват изхлузените обувки и да хукват да си търсят децата.

А на улицата- тълпа от родители! Тичат насам, тичат натам, звънят GSM-и, майки викат имената на децата си, бащи надуват мегафони и изричат строги заповеди към децата веднага да се приберат, само че от децата нямаше и следа.

-Отвлечени са!- тръгна слух.-Как може всички деца да ги няма?

-Искаме си децата! Намерете ни децата, или. . –заплашваха те полицията.-Каква сте полиция да допуснете да изчезнат децата от целия град! Още утре всички ще гласуваме да бъдете уволнени!

-Ще ги намерим ние тия деца! Няма да се излагаме я! Като нищо ще ги намерим и ще ги опандизим да разберат веднаж завинаги, че така не се изчезва! Ако са отвлечени, ще заловим и отвлечените и отвлекачите!

И полицаите на полицията, въоръжени до зъби, с маски на лицата и със заредени автомати готови да нападат и заловят похитителите на децата и самите деца най-бързо и самоотвержено обикаляха къщи, градини, разрешени и неразрешени за деца заведения и дискотеки, решени да арестуват, да закопчават с белезници и товарят в полицейските камионетки и деца и отвлечени, като документираха с камери своята полицейска непоколебимост.

Само че никъде не намериха ни децата, ни отвлекачите им.

Най-после намериха едно дете, измъкнаха го от леглото, натовариха го в камионетката и го изтъпанчиха пред родителите, като разгласиха по всички телевизии, че са се справили отлично със задачата.

Това дете го имаше, но другите деца ги нямаше!

-Знаеш ли къде са другите деца?- в напревара го запитаха родителите.

-Не зная!- каза детето.- Болно съм от грип и от три дена не ходя на училище, така че няма как да зная- закашля се детето.

-Как не ви е срам да вдигате от леглото едно болно дете!- ядосаха се родителите на полицаите, но това не можеше да реши въпросът с изчезналите деца.

А в това време децата, които сутринта в голямата бързаница бяха полетели към училище още с изгрева на слънцето, така се бяха засилили, така се бяха издигнали в небето от засилване, че продължаваха да летят с изгрева, без да си дават сметка защо изгревът на слънцето си стои на едно място и слънцето не се издига като всеки ден по това време, за да се приучилищят точно навреме в клас. Не си даваха сметка, защото както се бяха забързали към училище и както летяха с развените си незакопчани якетаи палта, бяха достигнали невероятната скорост от 33 клм. в секунда, каквато е скоростта на движението на земята около земната ѝ ос, а вятърът ги беше отвял от изток на запад, така че заедно с изгрева на слънцето обикаляха земята. И тъй като бяха излетели от България и се носеха по земния паралел със скоростта на земята около остта ѝ все на запад, те обикаляха земята с изгрева, който също обикаляше земята от изток на запад,

и обикаляха,

и обикаляха,

и обикаляха, а под тях се разстилаше цялата география като на карта. И навсякъде бе ранна утрин, и навсякъде посрещаша изгрева на слънцето.

-

-А бе какво става? Защо тоя изгрев не свършва и каква е тая географска карта под нас? Да не би това да е нова форма на училищно обучение?-питаха се децата летейки над Европа, Атлантическия океан, Америка, Великия тих океан, Япония и Азия. Беше им приятно да летят с 33 клм в секунда, която скорост беше толкова голяма, че просто не чувстваха, че летят, а само картината на земята се сменяше под тях. Беше им интересно и забавно, само че не ставаше и не ставаше обедно време, а децата вече бяха страшно огладнели. Гладът им растеше, а времето си стоеше все същото. Нещо беше станало с това време, защото където видеха часовникова кула и поглеждаха стрелките, те все показваха 7 часа и 45 минути. Ни повече, ни по-малко!

Иначе летенето беше супер!

Ту се носеха възседнали първите слънчеви лъчи,
ту попадаха в дъждовен облак,
ту в гръмотевичен,
ту настигаха и изпреварваха самолети,
ту се надпреварваха с различни неиндифицирани летящи чинии,
летящи пури,
летящи пумпали,
летящи сфери
и разни други неидентифицирани обекти, което страшно ги забавляваше.

При това никой не ги изпитваше, никой не им се караше, никой не им се сърдеше, че са направили нова беля, че не са си научили уроците, че са разхвърлили стаята си и са превърнали къщата на нищо, и ако имаше и какво да хапват, летенето цена нямаше да има, само че в небето нямаше нищо за ядене.

Тогава се опитаха да се приземят, за да похапнат. Първо си избраха един остров в Тихия океан целият в бананови дървета, но как да се приостровят като островът само след миг остана зад гърба им.

После се опитаха да се припоят в Япония- страната на изгряващото слънце, от където до децата достигаха приятни апетитни аромати, но пак нищо не стана.

Вече знаеха, че скоро ще стигнат Китай и Индия, защото бяха учили география и знаеха коя страна след коя следва като вървиш от изток на запад, затова отрано се приготвиха да се спуснат в първата попаднала им закусвалня. Но се оказа, че със скоростта, с

която се носеха, беше невъзможно да се приземят, а не можаха да се справят с намаляването на скоростта до възможност за приземяване.

-Брей че работа!- поуплашиха се не на шега децата.- С тази скорост като нищо няма да можем да се приземим и ще се превърнем в спътници на земята.

-Хем ще станем завинаги спътници на земята, хем ще умрем от глад!

-Ами сега?- взеха да опитват разни способности за намаляване на скоростта, с която се носеха заедно с изгрева на слънцето децата, но нищо не помагаше.

-Помо-о-ощ!- Развикаха се те тогава с надеждата някой, който разбира от намаляване на скорости да ги чуе и да ги спаси.

Само че никой не ги чуваше, а и да ги чуеше, докато пристигне, кой знае докъде щяха да са стигнали излетелите заедно с изгрева деца, така че нямаше как да ги намери.

И точно тогава, когато децата бяха почнали да се отчайват, и вече не им беше интересно да летят, да влизат и излизат от облаци, да настигат и изпреварват самолети и да се надпреварват с разни неидентифицирани обекти, изгревът на слънцето стигна до България.

Стигна и щеше да отmine на запад, но децата така се развикаха, че родителите им, полицията, пожарната команда и всички от града, в който всички бързаха, си вдигнаха нагоре главите.

-Бързо! Бързо! Бързо! Бързо! Бързо докато не са отлетели!- взеха да натискат те бутоните на дистанционните си за детско приземяване.-Не е за вярване, но тоя пъстър облак, който лети с първите изгревни лъчи на слънцето е от нашите деца.

Може би ако дистанционното за детско придомяване беше едно или бяха няколко, нищо нямаше да се получи. Но когато всички едновременно натиснаха бутоните на дистанционните си, се получи такава енергия, че засмука децата от летателната им скорост и те започнаха да падат на земята направо в прегръдките на майките и на бащите си.

-Какви са тия номера?- развикаха се родителите като си бършеха радостните сълзи от добрия край на случилото се.- Може ли така 24 часа да си летите без разрешение и без да се обадите, а ние да си изкарваме ума от тревоги за вас?Бързо вкъщи или по-добре направо на училище!Ще се разберем довечера за тия ви номера, а сега бързаме, че закъсняваме заради вас за работа!- разбързаха се те.

-Това не са никакви номера, а ако са номера, не са наши, а ваши!- викаха подир тях в един глас децата.- Нали вие ни карате да

бързахме? Е, бързахме и ето какво стана! Бързайте и гледайте като нас да не достигнете скорост 30 клм в секунда и да останем без родители. Ние повече не щем да бързахме, а при това сме и гладни!

Родителите се стъписаха.

-Как? За какви 30 километра в секунда говорите? Това не е ли скоростта на въртенето на земята около остта си?

-Точно така!- казаха децата.- Я си вежте скоростомерите!

Родителите си погледнаха скоростомерите и видяха, че скоростта на бързаницата им е 29 цяло и половина клм в час. Цифрата пулсираше в червено и пишеше :

“ОПАСНО!

ДА СЕ ВКЛЮЧИ НЕЗАБАВНО НАМАЛЯВАНЕ НА СКОРОСТТА!

В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ СЛЕДВА ИЗЛИТАНЕ В СПЪТНИКОВА

ОРБИТА НА ЗЕМЯТА.”

Както се досещате, родителите, чичковците, лелките и всички жители на града, в който бързаницата бе стигнала до своите пределни размери, така се стреснаха от това съобщение, така се уплашиха, че до един се включиха на намаление на скоростта. Това не беше лесно и не беше никак безобидно, защото се разтресоха, загърчиха, заохкаха, че ще закъснеят за службите си, ще си загубят работата и ще си намалят доходите и печалбите,но пред опасността да изоставят децата си самички в града без контрол и родителски грижи, и без всякаква перспектива за самите себе си освен в превръщането им в механични спътници на земята- нямаше друго решение.

Те се обезскоростяваха,

и се обезскоростяваха,

и се обезскоростяваха вперили поглед в циферблатите и стрелките на човекоскоростомерите, за да не преминат долната граница на забавянето, а да кажат СТОП и да се включат на една приемлива стойност на скоростта и бързаницата, под границата на която също беше опасно да попаднат, защото щяха да се превърнат от хора в нещо като дъждовни червеи-бавнодействащи, безмозъчени, жалки и негодни ни за себе си, ни за грижи за децата си същества. Тая граница много точно беше отбелязана и спазена от човекоскоростомерите. И когато майките, бащите, чичковците, лелките и всички от увлечените в бързаницата влязоха в нея,те усетиха странна промяна. Първо пулсът им, който винаги беше ускорен и ги караше да се задъхват от бързаница се успокои и влезе в ритъм, и те за пръв път можаха да вдишат спокойно въздух, който се оказа безкрайно приятен и ароматен.

-Какъв е тоя ароматен въздух- попитаха се учудени те, и за първи път видяха градините и красотата на разцъфтелите цветя, край които до сега бяха препускали в бързаницата без да ги видят.

И за първи път чуха песента на птиците огласяващи нежността на настъпилата тишина.

И за първи път видяха, че всъщност живеят в един прекрасен град, в който освен учреждения, офиси, ресторанти за бързо хранене, магазини за бързо обслужване и всякакви предприятия и заводи за бързо производство имаше красиви сгради, и романтични улици, и прекрасни кътове за отдих и забава!

И без да подозират, напрегнатите им и намръщени физиономии се отпуснаха, погледнаха се един-друг и за първи път се усмихнаха един на друг, защото се видяха не като колеги и конкуренти в бързаницата, а като хора, които можеха да се радват на живота и да се обичат.

А в това време, докато майките, бащите, лелките, чичковците и всички в тоя станал опасен от бързаница град драматично си намаляха скоростта и с почуда откриваха красотата на живота, децата вече лапаха палачинки, които бабите им подхвърляха чак до небето.

Х Х Х

ПРИКАЗКА С ТОРНАДО

Веднаж, когато в София валеше дъжд, от небето падна една лява червена обувка с високо бомбе като разтворена муцуна на озъбен булдог и твърде странната за обувка форма на боксова круша.

-Каква е тая работа?-попита уличният полицаи, защото обувката го удари по главата, но не довършил въпроса си, от небето върху му се стовари още една обувка- зелена, дясна, с остър и дълъг като щъркелова човка нос и с формата на изхвърлена от употреба изтърбушена подка.

-Ама че безобразие!- каза ядосано полицаят.-Не стига, че съм мокър до кости, но и някой негодник май че ме замерва със стари обувки.- Но аз ще го науча никога повече да не прави така.

И полицаят, смръщен и решен да действа, вдигна с палката си първо червената, после зелената обувка, огледа ги най-професионално, скенира ги със служебния си регистратор, който моментално анализираше, отчиташе и записваше всички видими и

невидими данни за “обекта”, и запрати обувките към контейнера за боклук. После извади джобния си електронен полицейски наказател за незабавно откриване и задържане на нарушителя, и се огледа заканително.

-Кой си разрешава да си изхвърля нещата за изхвърляне на улицата, че и да ме замерва с тях?- прогърмя гласът му по полицейския му мегафон и прокътят по целия мокър, шибан от камшиците на дъжда и пуст площад.-Или нарушителят смята, че като вали такъв проливен дъжд, аз ще съм се скрил някъде на сухо и няма да го видя?- вдигна главата си полицаят да проследи накъде наказателят сочи че е виновникът, видя че знакът сочи небето, вдигна глава и занемя.

Занемя, защото, точно над главата му, размахвайки босите си крака, с дъжда от небето се носеше право към него един истински цирков клоун.

-Варда!- извика клоунът и се стовари до самия полицаи.

-Извинете гражданино, но това на нищо не прилича!- огледа го строго полицаят.- Може да сте цирков клоун, но такива номера на мене не ми минават.

-А на мене никак!- ядоса се и затърси обувките клоунът, намери ги до контейнера с боклук и ги нахлузи.- Къде ми е цирка? Къде ми е публиката? Къде ми е кученцето? Или смятате, че като сте полицаи, може да се разпореждате с хората както си искате.

-Моля, моля! Аз си изпълнявам дълга, а вие какво? Вършите безобразия, а после обиждате.

-Аз ли обиждам, или вие си правите полицейски своеволия? Кой ме изтръгна от представлението и ме запрати тука в тоя дъжд направо през купола на цирка и за смях на публиката? И добре че винаги си нося чадър! Иначе. . иначе. . щях да се удавя! Щях да повредя единствения си сценичен костюм! Ами ако хвана заради вас пневмония? Веднага ще направя оплаване за нарушаване на гражданските ми права, за проваляне на номера ми с кученцето Рики и издевателство върху моята личност!

-Много си позволявате, господин клоун! Вие ще падате от небето, а мене ще обвинявате за циркаджийските си номера? Аз не съм фокусник! Тая работа е по вашата специалност. А за това кое как е станало ще се разберем в полицейския участък!- щракна полицаят белезниците на вбесения клоун както клоунът си държеше с две ръце чадъра над главата и взе да набира номера за полицейската кола, за да откара арестанта в участъка.

Но преди да набере до край номера, в краката му падна розово цирково пуделче, което без съмнение бе същия тоя Рики, за когото спомена клоунът.

-О, Рики! О скъпи Рики!- развълнува се клоунът.- И ти ли? Как се радвам, че не си ме изоставил! Ела да те целуна!

-Да ме целунеш ли? Как не те е срам!- заджавка кученцето срещу него.- Ще ме излиташ, ще ме подлагаш на тежки изпитания, и след това ще ме целуваш! Знаеш ли, че едва не паднах в океана? Знаеш ли, че сърцето ми едва издържа на тоя шантав полет-направи салто кученцето и застана на два крака.

- Опала-а!- си каза полицаят.- Какви си ги вършил, господин клоун?

- Нищо не съм вършил! Нищо не знам! Нищо не разбирам- рече клоунът.

-Не знаеш, а? Не знаеш!- джафна гневно розовото пуделче.- Не знаеш ли, че аз не ги обичам тия номера?

- И аз!- отвърна клоунът.

-Лъжец! На мене ли го казваш? Сякаш че не те знам що за щурак си и че това прелитане през небесата и падане тука го дължа на тебе!- разлая се пуделчето, без да обръща ни най-малко внимание ни на полицая, ни на леещия се из ведро дъжд.- Безобразие! Безобразие, за което ще отговаряш!

-Ще отговаря! В това ти бъди сигурен!-важно се намеси полицаят.

-И за цирка ще отговаря! Той изчезна пред собствените ми очи ми преди да отлети! Къде изчезна цирка? А?- не спираше да лае кученцето.

-Не зная!- мрачно рече клоунът.-Питай полицая!Само полицията е, която всичко знае.

- Да питам полицая ли? Откъде накъде полицаят? Ти си тоя дето обича да се прави на Мистер Сенко и да изчезва разни неща, та публиката да ти се възхищава!- все по-настървено джафкаше Рики, а полицаят включил служебния си регистратор със задоволство следеше нищо от казаното и видяното да не бъде пропуснато.

-Нали публиката трябва да се забавлява. И нали сме партньори- рече клоунът.

-Пишеш ми се за партньор, а все гледаш да проваляш цирковите ми артистични изяви и въобще цирковата ми кариера!- не млъкваше кученцето.-Дори мене се опита един път да ме изчезнеш, а сега си изчезнал целия цирк с публиката, която ако искаш да знаеш идва на представленията не за тебе, а заради мене!

-Съжалявам!- каза клоунът и се почеса по главата със закопчаните си с белезници ръце като едва не изтърва чадъра.- Когато правя фокуси с изчезване връщам онова, което фокуснически съм скрил в ръкавите си, в пазвата си, или във

външните си и вътрешни джобове. А мога ли в тях да скрия цял цирк?

- Можеш, можеш! И престани да ми се правиш на ни лук ял, ни лук мирисал, а ми изфокусирай един кучешки чадър, че заради тебе целият съм мокър!

- Съжалявам!- сви рамене клоунът.- За да изфокусирам нещо, то трябва да го има. Не мога да изфокусирам нещо, което го няма!

Обаче циркът го имаше, нали? А сега го няма!

- И в джоба си ли да го скрия?- ядоса се клоунът.

- О, знам те аз тебе! Смалил си го и си го пъхнал в джоба си, а сега или не искаш, или не можеш да го върнеш!

- Брей, че работа!- хвана се за главата полицаят.- Брей, че опасен бил тоя клоун! Брей че крадец, който е отмъкнал не какво да е, а цял цирк. Да арестуваш такъв крадец си е чист полицейски късмет. И да го арестувам точно аз!

- Давай веднага цирка!- строго каза полицаят.- Давай цирка и не ми разигравай циркаджийски номера! Колкото топка за тенис ли си го смалил или колкото копче?- взе той да обискира клоуна.- Къде си го скрил? Казвай!

- Къде ще го крия? Къде ще скрия цял цирк?- опитваше се да се съпротивлява клоунът, но нали беше със закопчани ръце и то вдигнати нагоре нищо не можеше да направи.- Как си я представяте тая работа със смаяването? То не става ей така, защото си го пожелава! За изчезването трябва специална циркова сцена!Трябват специални циркови огледала!Трябват камери и електронна техника!Трябват асистенти и помощници!Но и да се получи номерът, то е само илюзия, а не е в действителност- опитваше се да се оправдае клоунът докато полицаят старателно обръщаше с хастара навън всичките му джобове, после свали клоунското му сако през закопчаните ръце, за което клоунът сам му помогна, свали му клоунската риза, свали му клоунските пъстри панталони и накрая го остави по бельо и дори почти съвсем гол под непреставания да се лее дъжд и не се запита как го направи като ръцете на клоуна бяха закопчани.

Впрочем за клоуна не беше никакъв проблем да свали мигновено белезниците от ръцете си още когато полицаят го закапча, но не искаше да го предизвиква и да си усложнява положението, затова си траеше. При това, останал гол под дъжда, шибщите го водни струи охлаждаха пламналата му от въпроси и негодувание глава и намаляха температурата и високото кръвно, които бе вдигнал.

- Не само за цирка- лаеше край него кученцито Рики и помагаше на полицаия за обиска като смъкваше от клоуна разни неща като

панделката на клоунското фишу, клоунския нос, клоунските уши и всичко, което можеше да се смъкне.-И за публиката ще отговаряш!- не спираше да лае то като грабна чадъра от закопчаните ръце на клоуна и цяло се покри с него.-Защо когато почна моят номер публиката я имаше- излая подавайки си само носа изпод чадъра Рики.-Имаше я и ми ръкопляскаше, а после изчезна! Изчезна, защото и нея си изчезнал.

-Какво? И публиката ли?

Сега клоунът наистина се стресна. Стресна се и се уплаши.Защото за него, като за всеки истински артист, публиката бе свещена и недосегаема. Той живееше за публиката. Той се раздаваше на публиката. Той бе готов и на най-трудните и рисковани номера заради удоволствието, което искаше да създаде на публиката. Тя бе най-важното в неговия живот. С него можеше да се случи всичко, но не можеше да допусне и косъм да падне от главата на никой от публиката.

-Публиката! Какво е станало с публиката?- смъкна си моментално белезниците клоунът, грабна с клоунска ловкост и пъргавина радиотелефона от ръцете на полицаия,и докато полицаят се мъчеше да изтръгне радиотелефона си от ръцете на клоуна,клоунът вече се свързваше с разни агенции и инстанции

-Къде си циркова прекрасна публика!-плачеше той и по гримираното му лице се търкаляха и стичаха големи цветни сълзи, които пълзяха по голите му гърди и дъждът ги размиваше в цветни потоци.

-Тука сме!- чу се от небето и от продънните се с гръм облаци взеха да се сипят с дъжда хората от публиката.

Те падаха на цели гроздове като бабите си държаха внуците за ръце, дядовците държаха бабите, а майките, бащите, лелките и чичковците се държаха един за друг и летяха като птиче ято.И сега се видя колко многобройна е тая циркова публика и колко е разнообразна.

-Ето ги! Ето ги!- викаха те и се носеха към площада.- Ето го любимият ни клоун и любимото ни кученце! Щом те са тука, значи всичко е наред и представлението може да продължи!

-Ето ги! Ето ги всички от милата ми публика- викаше клоунът и плачеше от радост.- Тя не е изчезнала! И всички са живи и здрави!-прегръщаше когото свари той.

-Но какъв беше този номер, в който включихте и нас като изпълнители?-питаха хората от публиката.

-Торнадо! Най-хубавият номер!- викаха децата като се приземяваха и приземили се неприземили се хукнаха да прегръщат клоуна и кученцето Рики.-По-хубав номер от този, дето ни включихте

в него, няма на света! Ей че е хубаво да летиш над земята и над океана!-викаха децата.-Да летиш в купола на небето и цялата земя под тебе да е като арена на голям цирк.

-Не е хубаво,а безобразно!-негодуваха бабите като се плъосваха в локвите на площада.-Безобразно е вместо да се насладиш на циркова програма, да те изстрелят направо в небето и небитието. Та ние сме публика, а не сме циркови артисти!

-Как така ще ни включват номер без да ни предупредят-сърдеха се и коментираха дядовците, бащите, майките и лелките.-Какъв бе този номер? За този номер трябваше да сме застраховани! Я вижте пише ли в билетите, че сме застраховани? И щом сме включени като участници,щом сме участници, трябва да ни се плати! И да ни се даде обезщетение за степен на трудност и риск! Абе къде е директорът на цирка да ни даде сметка?

-Ето го! Ето го директорът заедно с цирка! Ето го! Ето го цирка!-развика се клоунът като си бършеше сълзите и сочеше небето.-Циркът! Моят цирк! Нашият цирк! Видяхте ли, че не съм го смалил и не съм го сложил в джоба си, господин полицаи!

-Ето ме!- последен се залюля и се запуска от небето директорът заедно с купола на цирка,който като гигантски чадър се издигаше над главата му.-Тук съм, но не знам къде съм?-стовари се той заедно с цирка и покри целият площад.

-Как къде! В България! В самата столица София!-най-после се обади смаяният от случилото се полицаи.

-София ли? Че ние сме калифорнийски цирк. Как един калифорнийски цирк може да се озове в България?

-Ами с торнадо!- обади се един слабичък човек от публиката, който се оказа синоптик.-Нали спектакълът се наричаше "ТОРНАДО"?Аз и затова дойдох на цирковото представление, защото и прогнозата беше, че през Калифорния ще мине торнадо, и спектакълът на цирка също беше "ТОРНАДО", та исках да разбера има ли някаква връзка на торнадото с цирковото представление.

-Е, има ли?- заобиколиха го всички.

-Ами нали виждате? Има!- рече синоптикът.- Ако цирковото представление не беше "ТОРНАДО", как торнадото щеше да връхлети над Калифорния и то точно над цирка?

-Вярно че спектакълът беше "ТОРНАДО"- зашумя публиката.

-Вярно, че и номерът ни с Рики беше "Торнадо". Аз го завъртях, а после стана каквото стана! При това Рики през всичкото време викаше "По-силно"! По-силно"! И публиката викаше "По-силно! По-силно!" Така ли беше?

-Така!- каза публиката.

-Така!- каза Рики.

-Е, сега всичко се изясни!- каза директорът на цирка.

-Изясни се това, че трябва много да се внимава какво се говори и какво се прави, защото това, което се говори и което се прави дори като цирков номер може да предизвика природата, а предизвика ли се природата, аз не отговарям за последиците- каза синоптикът.

-Тогава да благодарим на природата, че в случая се е оказала по-разумна и предвидлива от нас, и не ни запрати по дяволите, а с крилата на вятъра и дъжда ни доведе до едно от най-хубавите места на земята-каза директорът на цирка.

-Така е!- подкрепи го полицаят.- И какво ще правим сега?- попита той.

-Ами представление!-каза директорът на цирка.- И без това не сме идвали до сега тука на гастрол, така че ще бъде първото ни представление в България.

-Но спектакълът да не се нарича "ТОРНАДО" и да се свали от програмата номерът "ТОРНАДО"- каза строго полицаят.

-Ами как тогава ще се върнем обратно в Калифорния?-попитаха от публиката.

- С редовен самолетен полет от София до Америка- каза полицаят.

ПРАЗНИЧНА ПРИКАЗКА

Снежинките живеяха в един грамаден облак на небето. Те всички имаха чудесни бални рокли, а никога не бяха ходили на бал.

-Ах, колко сме нещастни!- въздишаха снежинките.

- Нещастни ли? – мървореше сърдито облака.- Не стига ли, че като сал ви мъкна по небето? Какво ви трябва още?

Глакът му бе дебел и дрезгав, и целият бе толкова студен и сив, че нежните снежинки тръпнеха уплашено, и се бояха да не би от мъка да се превърнат в ледени зрънца.

Само Снежка-най-малката снежинка, не се отчайваше.

- О! Не тъжете! –казваше им тя и тайнствено помахваше с ръка.

После притичваше до самия край на облака,лягаше по очи на ръба и дълго гледаше надолу към земята.

-Какво се вижда?- питаха снежинките натрупани на куп до нея, и плахо надничаха в дълбоката мъглива бездна.

Далече,далече проблясваха примамни светлини и глух напрегнат шум като море се плискаше в притъмнялото хладно небе.

-Какво е туй? –учудена се взираха в проблясващите светлинки снежинките.

-Това е Големият град! – прошепна една вечер Снежка.-Тая нощ там чакат празник...

Снежинките за миг притихнаха и всяка чу сърцето си как тупа тревожно и бързо.

-Ще идем ли? Ще идем ли на празника и ние?- тихо попитаха те.

-Да!...-отвърна Снежка. – Щом всреднощ звездите прекосят небето и сязят съвсем ниско, и звездните красавици и господа като танцьори в златни тоалети се спуснат усмихнати при хората, а Зимата маскирана като добър и весел полицаи спре подлуделите автомобили и превърне всички улици в пързалки и площадки за танц, шумът откъм големия град ще заглъхне и ще се чуе музика....Тогава ние ще скочим от облака- и хайде на танц!

- Кога? Кога?- изстинаха от нетърпение снежинките и бързо заоправяха гънките на белите си рокли.. После се наредиха в редица и застанаха на пръсти, готови всеки миг да скочат към земята- само звездите да се спуснат ниско и от тях да почнат да прелитат звездните балерини и танцьори.

Но звездите спокойно се блестяха в далечното черно небе и празникът не идваше.

Защо се бавят?- мигаха учудене снежинките и все поглеждаха надолу.

- Не зная!- каза Снежка. – Трябва да ги питам.

Тя се покатери на главата на облака, и едва пазейки равновесие, започна да маха с ръка, за да я забележат:

.Хей! Звезди!- извика тя.- Кога ще почнете да слизвате и кога от вас ще дойдат на земята вашите звездни танцьори за празничния бал? Хе-ее Й-иии!

Гласчето ѝ отека самотно и ясно, и като малка сребърна монета потъна в дълбоката черна река на нощта.

-Ха! Чувате ли я? – обади се всред тишината с присмех една голяма и ярка звезда.

- Ще има да почака! – отвърна важно нейната съседка- Достатъчно сме слизали надолу и нашите танцьори са ги веселили и дори са им раздавали звездни подаръци! Сега предпочитаме да си стоим високо в нашия небесен свят ,да блестим и сами да се веселим!

- А празникът? Какво ще стане с празника....?- извика Снежка.

Но красивите светли звезди високомерно ѝ се изсмяха , после се вдигнаха на най-високото в небето, и застанаха безразлични и горди там, дето не можеше да стигне никакъв глас.

Тогава Снежка се наведе към земята.

- Ей, Зимо! Зимо! –викна тя.- Моля те! Маскирай се като добър и весел полицаи! Спри полуделите автомобили и направи на улиците

ледени пързалки и площадки за танц! Тогава и без звезди и звездни танцьори може да почне празникът! Защото ние снежинките сме прекрасни танцьорки и само ни трябва ледена площадка за празничен бал! ...

- Ха! –надигна се сънливо от една долчина дебела и рошава зимата. –Щом звездите дето са звезди не искат да дойдат със звездните си танцьори, та аз ли ще взема да се блъскам,да спирам колите на уличното движение и да ви правя площадки за танц и за празник...-рече тя, придърпа топлия пухен юрган на мъглите и се зави презглава.

А снеженките все още стояха на пръсти върху сърдития сив облак и чакаха да идат на своя първи бал.

- Той ей сега ще почне!- вълнуваха се те.- Хванете рокличките си с ръце и не забравяйте да стъпвате на палци! Снежке! Къде остана?Побързай! Побързай при нас!...

А Снежка ги слушаше свита в самия край на облака и очите ѝ се пълнеха със сълзи.

- Какво да правя?-мислеше си тя и се навеждаше все по-надолу, толкова надолу,че виждаше как върху уморената кална земя проблясват реклами и фарове, и бързат и се блъскат угрижени , зачудени и очакващи празника хората, а празникът не идваше и не идваше.

-И вече няма ли да дойде празник? –чу в тоя миг Снежка и се огледа.

Там долу,до един прозорец стоеше мъничко момче и режеше с огромна тежка ножица хартиени звезди.То режеше с надежда, че книжните звезди ще оживият, ще се издигнат към небето и ще заблестят, а от тях ще скочат и ще се завъртят звездните балерини и танцьори, които очакваше с нетърпение и надежди, но книжните звезди се свличаха бездушни в краката му. А наоколо шумът ставаше все по-напрегнат, и Снежка разтревожена усещаше,че още малко, и нещо хубаво и светло ще се скъса,и вместо празник, на земята ще настане глуха тъмнина.

-О! Празникът ще дойде! Той трябва да дойде!- извика силно малката снежинка.

Тя цяла се беше провесила от облака и плачеше от мъка за момченцето и за снежинките, които толкова желаеха да идат на бал.

- Дали ще мога аз да им помогна?- рече Снежка и скочи към земята...пресече тъмното небе и прелетя самотна покрай уличната лампа.

И изведнаж челото ѝ засвети!Засвети тъй ясно,че всичко в нощта засия.

- Гледайте! Гледайте! Звездна балерина! Звездичка! Сребърна звезда! – засмя се с глас момченцето, е с разтворени длани изтича навън.

- Кой? Аз ли съм звезда?...- попита Снежка.

- Ти! Ти!- викаше зарадвано малкото момче.-

И в тоя миг шумът утихна.

И в тоя миг като по даден знак засвири музика....

И от небето се посепаха снежинки-балеринки щастливи в празничния си така очакван първи бал.

- Ей! Празникът дойде! Празникът дойде! – викаха радостно те и весело се носеха към земята в танца на своя първи бал, а хората ги посрещаха с радост и затанцуваха заедно с тях.

Но Снежка не ги виждаше. Тя вече беше паднала на калната земя и се разтапяше.

Х Х Х

МАЛКА СНЕЖНА ПРИКАЗКА

Какво са снежинките?

Какво са снежинките? – Ледени глухарчета издухани от сивите, замръзнали поляни на небето.

Те летят,

летят,

летят,

а когато приближат, виждам – не са ледени глухарчета, а мънички–мънички момченца и мънички– мънички момиченца.

Те се спускат леко към земята като малки космонавти, дошли от далечни–далечни звезди, със замръзнали от земния вятър дантелени бели чадъри, с бели балерински роклички от звездна перушина, с бели панталонки и шапчици от звезден пух, с белички чорапчета и обувчици от ледени кристалчета, с бели ръкавички и мънички ледени звънчета в ръце.

-Варда-а-а-а! – викат снежинките, за да не се блъснат една в друга, и звънят силно-силно със звънчетата. -

Идваме! Идваме! Идваме! – Звънят и се носят към земята, звънят и се носят леко-леко с чадърите си от замръзнала дантела, а гласовете на звънчетата се сливат и се превръщат в снежна музика.

Тя изпълва въздуха, изпълва небето и се носи над земята със снежинките, кристална и нежна, сякаш е дошла от сънищата на звездите.

Дали наистина звънят снежинките, или нещо звъни вътре в мене?

Гледам ги как падат,
падат,
падат толкова дантелени и звездни, сякаш са малки звезди,
и търся,
търся снежната музика.

И изведнаж я чувам! - Тя се носи със снежинките кристална и звънка, и изпълва заедно с тях всичко между небето и земята.

И вече няма небе

и няма земя, а само снежна музика, в която танцуват снежинки.

Те се въртят на палци върху кристалните връхчета на ледените си обувчици, въртят се,
въртят се,
въртят се
и звездната перушина на рокличките на снежинките-момиченца ги прави толкова леки, че момченцата-снежинки ги вдигат на ръце и заедно се плъзгат по заледената безкрайна зала на небето,
и летят и танцуват,
и летят и танцуват,
и всичко, всичко от небето до земята е площадка на снежния танц.

Протягам ръка и една снежинка стъпя на дланта ми.

Стъпя и се скрива закачливо под чадърчето си.

Замръзналата му дантела я покрива цялата.

Само обувченцата ѝ се показват.

- Ей, снежинке, момиченце ли си, или момченце? – питам аз, а снежинката мълчи и едва-едва подрънква със звънчето си.

- Познай! – казва звънчето.

Аз искам да позная, но не мога да позная.

- Затвори си очите! – казва звънчето.

Затварям си очите.

А като ги отварям – снежинката я няма!

- Къде остана? – питам, но никой не ми отговаря.

Само на дланта ми, точно там дето беше стъпила снежинката, стои мокрото от обувчиците ѝ.

- Отишла е да танцува! - казва едно момиченце-снежинка на ухото ми.

- Отишла е да рисува! – каца една снежинка-момченце на носа ми.

- Отишла е да почива! – казва някой и се спуска по бузата ми.
А една снежинка се залюлява на миглите ми и наднича в очите ми:

- Не ме ли позна? – казва и отлита.

И изведнаж чувам звънчето на моята снежинка как звъни в снежната музика.

То се обажда ту по-близо,
ту по-далече,
ту по-силно,
ту съвсем слабо,
и звъни,
и звъни,
и звъни,

а когато престава да звъни, настъпва тишина все по-растяща, по-кристална, снежна тишина, която изпълва цялото пространство от земята до небето.

- Ей! Къде си? – искам да повикам в тишината моята снежинка.

И тогава виждам, че вече никой не танцува, че няма снежна музика, че снежната музика е замръзнала в кристалите на тишината и тишината е замръзнала в голямото празно пространство между земята и небето в кристалите на заледената снежна музика, и само звездите потрепват над тях студени и сиви, а долу, на земята, сгушени топличко една до друга, дори несъблечени, спят уморени от игра снежинките.

Какво са те? Дали са малки момченца и момиченца, дошли от далечния космос, които се спускат при нас със замръзнали от земния вятър парашути на дантелените си чадърчета, или са ледени глухарчета издухани от зимния вятър от заледените поляни на сивите облаци, където цъфтят?

Кой знае!

Кой знае!

X X X

БЯЛА ПРИКАЗКА

На Леда Милева

Цял ден снежинките звъняха със замръзналите си камбанки над полето, и зайчето, свито под изсъхналите тръни до тополката, слушаше нежните им гласове. А когато привечер най-после спря да вали, в полето изведнъж настана такава тишина, че зайчето не издържа, пхна лапичката си в устата и свирна.

-Фю-у-у!

От върха на тополката се орони сняг и падна в ухото му.

-Кой свири?-попита някой от високото.

-Аз!

Зайчето си отърси ухото и погледна натам,откъдето идеше гласът.

На най-горното клонче на тополката се беше свила пъстра калдаринка.

-Здравей!-каза тя и мръдна мъничката си зелена опашчица.- Помислих,че си някой котарак.

На зайчето му стана много смешно,защото наистина е смешно да помислиш зайчето за котарак.То започна да се смее и колкото се смееше, толкова му се харесваше това пъстро птиченце,дето се бои от котараци. Даже се изправи на задните си крака,за да го види по-добре.

Гърдичките на калдаринката грееха в жълта коприна,а на главата си носеше червена шапчица.

-О-о-о!-каза зайчето,като продължаваше да стои на задните си крачета.Калдаринката изглеждаше така нагиздена в това глухо, замръзнало поле,сякаш отиваше на новгодишен бал.

-Ти . . от града ли идеш?-попита зайчето.

-Да. . .-отвърна калдаринката и се сви на пухкаво кълбо.

-И може би. . .очакваш някого?

Калдаринката не отговори.Само премести премръзналите си крачка. Вейката под нея се залюля като същинска люлка.

-Ха!Ха!-засмя се зайчето и млъкна.

Гласът му замръзна във въздуха,превърна се в ледени топчета и тежко падна на земята.

Откъм синята далечна планина повя пронизващ вятър,вдигна сребърно облаче снежен прах и го изсипа край тополката.

-Тая нощ ще е студена-каза зайчето и погледна избистрилото се тъмнеещо небе.

Лапичките му се бяха вледенили,но не му искаше да се прибере,докато хубавото птиченце бе още тук.То обиколи около тополката и пак погледна нагоре.

Птиченцето си стоеше все така свито и не помръдваше.

-Ти няма ли да си отиваш?-попита зайчето.

Високо, високо проблесна първата звезда. Беше толкова студено, че зайчето усети през милионите светлинни години малката ѝ топлинка.

-Ти няма ли да си отиваш?-повтори зайчето, като тъпчеше на едно място.

Птиченцето бе съвсем притихнало.

Цветовете му се бяха разтопили в сгъстилия се здрач и сега то приличаше на черно самотно листо, останало по чудо на тополката.

-Хм!-каза зайчето, търкайки с лапички замразналите си уши.- Тогава. . както искаш.

То обиколи още веднъж тополката и се мушна на завет под тръните.

После подаде муцунката си навън и се послуша.

Стори му се, че вейката, на която стоеше калдаринката, се олюля.

-Не се страхувай!-подвикна зайчето, като се взираше в мрачината.-В полето няма котараци!

Калдаринката и тоя път не се обади.

В ледената тъмнина тополката тръпнеше бяла, толкова бяла, че светеше в нощта.

Зайчето се сгуши в мекичкото си кожухче и затвори очи. Облъкна го приятна топлина. Снегът беше навееял върху тръните, и под малката преспа гнездото се беше певърнало в същинска къщичка.

“Чудно птиченце. . .-помисли зайчето през сън.-Такава нощ, а то си седи на дървото и мълчи”.

Отвънка налетя студен и остър вятър. Зайчето усети как се втурна с ледените си вятърни ботуши по заскреженото поле, заслуша се как заканително фучи, прозина се и заспа.

Сутринта се събуди от тихо шумолене.

-Ах!-каза зайчето като отвори очи.

Такава светлина и блясък то никога не беше виждало. В небето грееше огромно жълто слънце и цялото поле искреше.

-Шир!. . Шир!. . .-повтаряше някой.

Зайчето се послуша.

Стори му се, че там, от върха на тополката, учудено и плахо се обажда калдаринката.

На зайчето му стана много весело.

-Ей!Птиченце!Честита ти Нова година!-извика то и нетърпеливо изкочи навън.-

Крачката му се хлъзнаха по замръзалия сняг. И зайчето със смях се преобърна.

-Ей!Птиченце!Сега ще си направим с тебе истински новогодишен празник!

То вдигна мокрите си щръкнали мустаци към тополката и изненадано премига: тополката протягаше омаяна белите си тънички ръце към слънцето, сякаш искаше да го прегърне, и само клончето, на което бе стояла калдаринката, стърчеше лъскаво и черно.

Под него, на снега, като случайно паднала играчка от елха, лежеше замръзнала птичката, със свити втвърдени крилца. . .

Зайчето остана неподвижно. После пристъпи до мъртвата птичка и внимателно оправи с лапичка разрошената ѝ червена шапчица.

-Горката калдаринка!. .-прошепна натъжено зайчето.-Може би снощи е нямало къде да отиде.А бе такава нощ. . .Такава нощ!. . .

-Шир!. .Шир!. . . Защо не се досети снощи?. . Защо не се досети?-питахше някой.

От снега по клонките на тополката се оцеждаха сребърни капки, събираха светлината на зимното слънце и като бисери се ронеха по заледената земя.

Х Х Х

ВЕСЕЛА КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

Най-напред за празника дойде снежинката.

- Ей! - Извика тя още от въздуха, и всички нослета на момиченца, и всички нослета на момчета се вдигнаха нагоре.

- И нослетата на мечетата! – обади се Мечо.

- И на мишлетата! – рече мишленцето Мишо

- И на котарациите! И на котарациите! – дотича котето Мърморко и кихна, защото снежинката беше кацнала на носа му.

- Какво удобно място за приземяване ! – каза снежинката. – Благодаря Ви, че ми предложихте носа си, господин Мърморко! Но предпочитам да се настаня на покрива! По- е удобно и по-добре се вижда!

И снежинката литна от носа на котето, и се понесе към покрива.

- А какво се вижда от покрива? – изтича Мърморко подир нея.

- А какво се вижда от покрива? – попитаха всичките нослета.

- Вижда се...от планината

Как пристига тук елхата! –

Не в шейна с елен! Ни с кон!

А с влекач и камион! – рече снежинката.

Щом чуха това, всички хукнаха да посрещнат елхата.

- Чакайте и мене! Чакайте и мене! – най-отзад тичаше Мечо.

А мишлето Мишо успя да изпревари всички, и като ги изпревари – ХОП! – настани се на самата елха.

- Слизай, Мишо! Слизай! – развикаха се всички, но мишленцето се мушна между вейките на елхата, и така се скри, че стана невидимо.

- Ах, колко хубаво мирише при тебе на Коледа! – каза то на елхата като вдъхваше от аромата ѝ.- Ти цялата ухаеш на Коледа! Ти цялата си Коледа! – прошепна Мишо на елхата .

- Как ще бъде Коледа, когато само съм Мис Коледна Елха? И още не съм украсена! А толкова съм уморена! И не съм застанала тържествено и празнично на официалното си място! – говореше елхата.

- Здравей, Мис Коледна Елха! –викаха в това време децата.

Те спряха влекача, свалиха елхата от камиона заедно с мишлето разбира се, и я понесоха към площада, за да я посадят и да я оставят там от този ден за всички коледи!.

Наша Коледна елхичке!
Дар вълшебен от гората!
Ти принцесата ще бъдеш
в нощите на чудесата

Дядо Коледа без тебе
може и да отминава! -
Види ли те отдалече,
първо нас ще навестява

Затова ще те нагиздим
с обич – цялата в позлата!
В коледната нощ да грееш
Най- красива на земята! – пееха децата.

И Мечо пееше, разбира се!
И мишлето Мишо!
И котето Мърморко!
С тяхна помощ децата посадиха Елхата на тържественото място и почнаха да я украсяват.

Първо сложиха разноцветните празнични лампички, но без да ги включват да светят.

След това подредиха нежните звънящи камбанки !

И блестящите стъклени топки!
И сребърните орехи!
И златните шишарки!

И медените корабийки направени от мама!
И гирляндите!
И разните лъскави коледни играчки за елха!
А най-отгоре сложиха звездата!

- Погледнете! Погледнете! – извика от покрива снежинката на своите сестрички.

Те надникнаха от облаците и плеснаха с ръчички :

Такава хубава елха,
повярвайте, не сме видели!
Чуй на звънчетата смеха!
Виж бузите порозовели
на тия весели деца!
Такава Коледна Елха,
повярвайте, не сме видели!

Да знаете колко горда беше елхата като слушаше тия думи, и от щастие се обгръщаще с най-хубавия си коледен аромат!

И колко щастливи бяха децата, защото я бяха украсили сами, и защото от нейния аромат и от красотата ѝ им ставаше Коледно и Празнично!

И Мечо, разбира се, който притъпкваше пръстта край корените на елхата, за да се хванат по-добре и елхата да остане на това празнично коледно място за всичките Коледи през всичките години!

И котето Мърморко, което се беше пременило вече специално за празника и за посрещането на Дядо Коледа с торбата!

И мишлето Мишо, което скачаше от клонче на клонче по елхата и проверяваше дали нежните стъклени топки, и гирляндите, и звънчетата са закачени както трябва, и докато ги проверяваше, лекичко ги залюляваше, за да звънят. А лампичките проверяваше една по една, за да е сигурно, че никоя не се е повредила и всички ще светнат в мига, в който ще пристигне така очаквания Дядо Коледа.

- Ей, мишле! – викаше му отдолу Мърморко. – Ти да не си украшение, че стоиш на елхата?

- Украшение съм! Украшение съм! – отговаряше мишлето, и така се маскираше, че Мърморко да не го познае.

Децата умираха от смях.

Всички бяха толкова щастливи и толкова заети, че никой не видя как иззад ъгъла се появи една брада.

Това беше една брада съвсем необикновена! – Ледена и рошава!

Зад нея се подаде един червен замръзнал нос!

После – едно око, изпод замръзнали рошави вежди!

И един ботуш!- Много специален! С ракетно устройство за бързо ходене!

Вие си досещате, че това беше самият Дядо Коледа!

В ръката си здраво стискаше връвчицата, за която беше завързан чувала с онова, което чакаха от него в коледната нощ децата.

Това беше една много тъничка и почти невидима връвчица, макар че чувалът беше и голям ,и много тежък.

Но Дядо Коледа се беше изхитрил.-Тъй като беше един модерен Дядо Коледа и ползваше съвременните технологии, беше поръчал в завода за вълшебства специални летящи балони, които да придържат чувала във въздуха и да го правят лек и летяш.Така че връвчицата му стигаше за управление, и с едно лекичко подръпване, чувалът бе при него!

- Обаче – му казаха в завода, - Внимавай! Защото ако изтървеш връвчицата, чувалът с балоните ще литне, и после върви го гони!

Така бяха му казали на Дядо Коледа , и той много се боеше да не изтърве чувала. Затова стискаше връвчицата от здраво поздраво, и не само я стискаше, но за всеки случай я беше и вързал за едната си ръка. А в другата ръка държеше тояга. Тая тояга съвсем не му служеше за подпиране!- Тя му беше двигателят. Щом я вдигнеше нагоре – и политаше. А щом я отпуснеше надолу – се приземяваше.

Да, но само когато му замиришеше на Коледна Елха!Особено на елха окичена с орехи и корабийки! Защото много обичаше да си хруска! – Затова се беше приземил на ъгъла. И затова подаваше червения си нос! За да подуши дали са ароматни коледните корабийки и дали са хубаво изпечени.

Но щом си подаде червения нос, видя от стъклени топки окачени по елхата да наднича срещу него друг червен нос!

И още един!

И още един!

- А! – рече си Дядо Коледа.-

Някой ме е изпреварил!
Настанил се на елхата!
Като мене се направил
И поглежда към торбата!

Леле, че е грозен! Страшен!
Рошава му е брадата!
Той децата ще уплаши
И ще развали Елхата!

- Само че тоя Някой си самият ти! – изсмя се снежинката от покрива.

- Брей! – рече Дядо Коледа. – Значи това съм аз?

Всички са красиви,
Всички пременени!-
Какво ще си помислят те за мене?
Единствен аз,
В тържествен час,
Разрошен,
С нос червен,
Намръщен,
Уморен,!...-
Не мога тъй да се представя!
Ще трябва нещо да направя!

И Дядо Коледа дръпна връвчицата на чувала, повдигна лекичко двигателната си тояга и полетя към бръснарницата.

- Направете нещо за брадата ми, моля ви! – каза той на бръснаря, плати си сметката, и като стискаше връвчицата, седна на стола срещу огледалото. – И за носа ми, ако може!

Бръснарят му напудри носа, и Дядо Коледа се хареса.

- Карай нататък! – рече той. – И бързичко, че нямам време!

- Те всички нямат време! – промърмори бръснарят и взе ножицата и гребена.

Дядо Коледа блажено си стисна очите, като все така здраво държеше връвчицата.

- Кръц-кръц-кръц-кръц – готово! – рече бръснарят. – Ето ти квитанцията.

Тогава Дядо Коледа си отвори очите – и що да види ! От огледалото го гледаше един непознат, добре подстриган и обръснат безбрад чичко, в ръцете с прерязана връвчица.

- Брей! На какво си ме направил! – извика Дядо Коледа като се видя без брада.- Брей! Какво си направил! – скочи уплашен като видя прерязаната връвчица в ръката си. – Отидоха подаръците на децата !

И той вдигна високо над главата си двигателната си тояга, натисна скоростите на ракетните си летящи ботуши и с най-голяма скорост се понесе в небесата.

Огледа се насам – чувалът го няма!

Огледа се натам – чувалът го няма!

Огледа се на другата страна и го видя ей такъв мъничък чак на другия край на небето.

- Ей! Ветрове! Духнете насам Дядоколедния ми чувал с подаръците!- викна с цяло гърло той.

- За нас е чест на Дядо Коледа услуга да направим! За Дядо Коледа през Коледната нощ с най-тежката задача ще се справим! – надуха бузите си ветровете.

Но като видяха остригания Дядо Коледа, изведнаж се смутиха и не духнаха.

- Извенявай, но ти кой си ?-рекоха те. – Май че си някой, който иска да открадне чувала на Дядо Коледа! На такива ние не помагаме !

- Абе аз съм! Не ме ли познахте? – каза Дядо Коледа и им показва квитанцията от бръснарницата.

- Той е! той е! – развикаха се от облаците снежинките.,които вече нямаха търпение да почне коледния празник, за да скочат към земята.-

Стана тя каквато стана!
Дядо без брада остана!
Но в това не е бедата!
Как ще иде при децата
Без играчките в торбата!

- Леле че смешен Дядо Коледа !Леле че смешен! – взеха да се смеят ветровете и хукнаха да гонят и да върнат вързания за летящите балони чувал на Дядо Коледа.

Те така подеха от всички страни огромния и тежък дядоколедовски чувал с прочутите коледни подаръци, така духнаха специалните летящи балони към Дядо Коледа, че вкараха чувала направо в ръцете му.

А в това време и елхата, и децата, и всички на празненството бяха загубили вече търпение.

-Ах, защо ли? Ах, защо ли
Дядо Коледа се бави?
Пътя ли към нас обърка,
Или просто ни забрави!

Ето! Светнахме елхата!
Блесна на върха звездата!
Идвай! Чакат те децата!
И добричките мишлета!
И немирните момчета!
И послушните мечета!
И мърморковците шарени!
И момиченцата галени! – пееха те.

- Идвам! –разнене се гласът на Дядо Коледа от небесата и всички си вдигнаха главите нагоре, а снежинките от облаците се наведоха надолу., за да видят как Дядо Коледа ще се появи без брада при децата..

Но той си стоеше все така горе, летеше над блясналата празнично нагиздена елха, но не се приземяваше.

- Хайде ,бе Дядо Коледа! Хайде! Слизай долу, че и ние да скочим след тебе!-викаха от облака снежинките.

- А не може ли обратно? – попита хитро Дядо Коледа, защото се боеше да не би без брада децата да не го познаят, или пък да вземат да му се присмеят като ветровете.- Не може ли първо вие да слезете при децата, а после да се спусна аз?

- Може! – засмяха се снежинките,разтвориха си дантелените парашути и почнаха да скачат в напревара от облаците към елхата.

А Дядо Коледа бързо разтвори чувала и взе да закача по парашутите на снежинките подаръците за децата!

И полетяха над елхата
Снежинки, кукли, камиони,
и шоколади, и бонбони,
Палячовци и барабани,
И портокали, и банани,
И влакчета и самолети,
И пистолети, и ракети,
Най-пъстри топки и
тромпети,кънки, и ски, шейни-
, конфети се сипеха от
небесата!

От радост викаха децата!

Всеки си избираше такъв подарък, какъвто му харесаше.

Мечо си взема ски, за да спортува!

Мишлето Мишо си избра пистолет, който да гърми “БУМ!-БУМ!-БУМ!”, за да плаши Мърморко.

А Мърморко взе барабан, за да плаши мишлето.

И докато децата ловяха подаръци,незабелязано в гъстия сняг, Дядо Коледа се спусна на земята и застана тайно зад елхата.

Ах, колко хубаво миришеше на коледна елха и на празнични препечени корабийки!

Дядо Коледа протегна ръка, за да си вземе едничка, и тогава го видя мишлето.

- Дядо Коледа! Дядо Коледа! – развика се то и всички хукнаха към него.

- Ами сега ? – помисли си Дядо Коледа и се скри колкото може зад елхата.- Какво ще кажат като ме видят без моята прочута

дядоколедовска брада! – И той смутено погледна към огледалните топки, които украсяваха елхата.

Но оттам го гледаше един истински Дядо Коледа с красива снежна дядоколедна брада, със снежен калпак и със снежни мустаци!

- Ха! Това аз ли съм, или не съм аз?- си рече Дядо Коледа.- Уж аз съм аз, но откъде се взеха тая хубава брада и тия хубави мустаци?

- Това е нашият подарък за тебе ! - му извикаха снежинките.

Да знаете само как се зарадва Дядо Коледа!

- И аз имам подарък! И аз имам подарък! Най-хубавият подарък за един Дядо Коледа!- взе да танцува той със снежинките, и с децата, и с мечето Мечо, и с мишлето Мишо, и с котето Мърморко, и накрая със самата елха!

И танцува,

И танцува,

И танцува чак до края на коледната празнична нощ!

Х Х Х

ДЯДОМРАЗОВСКА ИСТОРИЯ

Имаше едно момче, което искаше да стане Дядо Мраз и вярваше,че по-добър за Дядо Мраз от него няма. През лятото беше спечелил конкурса за дядомразовци в училищния лагер при морето,и оттогава взе да се подготвя за празника. Преди конкурса който се проведе на плажа и беше един много сериозен конкурс,той репетираше всеки ден, а когато го спечели –вече не излизаше от ролята си.

-Да ти е честита Новата година!-каза в обедната жега на 18-ти август той на майка си, която го посрещна на влака от Бургас.А щом приближиха блока,в който живееха и тя го попита радва ли се,че се връща от морето,той се поклони и рече:

На полюса пребродил ледовете,

пристигам уморен в среднощен час!

Вратите вий широко отворете –

Във къщата ви влиза Дядо Мраз!

-Тогава взимай пазарската торба и върви да купиш домати-рече майка му.

-Мило момиченце! Дай на Дядо Мраз едно кило домати!-каза той с дебел,тържествен глас на дебелията зарзаватчийка пререждайки хората на опашката.

Продавачката остана втрещена.

-Млади човече!Не ви ли е срам да се подигравате с мене?За вас домати нямам!Купете си домати от градската къпалня!

И той отиде в градската лятна къпалня.

На касата седеше солиден чичко с мустаци и си бършеше потта.

-Два лева,моля!-рече чичкото без нищо да пита.

-Сладко момченце,изпей ми една песничка и веднага ще ги получиш.

-Какво-о-о-о?-надигна се войнствено чичкото от касата.-А не щеш ли нещо друго?

-Ако не знаеш песничка,може и балет!

-Сега ще ти дам един хубав балет!-скочи чичкото с настръхнали мустаци и в същия момент,кой знае как,бъдещият Дядо Мраз се озова всред басейна.

-Кой си и как попадна неочаквано в най-дълбокото сякаш направо от небето-попита го спасителят от къпалнята като го друсаше с главата надолу и му правеше изкуствено дишане.

-Дядо ти Мраз!-отвърна спасеният и взе да декламира:

Долетях с шейната от гората

И подаръци ти нося аз!

Погледни с едно око в торбата!

Разрешава ти го Дядо Мраз!

-На тоя нещо му е станало!-рече натъжен спасителят,а децата, които се къпеха,дотичаха мокри и започнаха да се смеят.

-Станало е това,че спечелих конкурса!-рече гордо бъдещият Дядо Мраз като си изцеждаше крачолите на късите панталони.-Защо се смеете? –попита той децата.-Какво,не вярвате ли?Ако не вярвате,елате!Че аз имам диплом!И значка за победител! И костюм!-и той поведе децата към къщи, да им покаже и да им се похвали и докаже,че ще бъде Дядо Мраз.

-Ти защо не купи домати?-посрещна го майка му на вратата,много сърдита и с метла,но бъдещият Дядо Мраз гордо мина под дръжката ѝ, придружен от тълпата деца,декламирайки:

Нито бури,нито хали

Дядо Мраз са спряли!

В Коми,в Боми,в Лом,на Ком-

с мен е весел всеки дом!

И той въведе децата в стаята си и тържествено отвори гардероба.

-Това какво е?-попита като вадеше един много стар кожух и си го обличаше на голо.-А това?-попита и си сложи червена качулка,която сам си бе ушил на лагера от една скъсана фанелка и много се гордееше с постижението си.-Ами ей това?-и той си нахлузи червени гумени ботуши с токчета.

-Те май са женски!-обади се някакво хлапе.

-Нищо не разбираш!Дядомразовски са!-отсече презрително бъдещият Дядо Мраз и всички бяха убедени.

-А може ли да ги пипнем?-попитаха те.

-Може!-разреши им Дядо Мраз.

Децата пипнаха с един пръст ботушите и си отидоха развълнувани.

Така мина лятото,дойде и есента.Бъдещият Дядо Мраз тръгна на училище,но вместо чанта,носеше прехвърлена през гърба си торба,за да свиква.Големите ученици,тия,които не можаха на лагера да спечелят конкурса,се смееха зад гърба му и го подиграваха,разбира се от завист,но малките го гледаха със страхопочитание,правеха му път,сочеха го с пръст и докато си отидеше в къщи вървяха подире му.

-Дай да ти носим торбата!-молеха го те,но той не им я даваше.

-Не може!-казваше.-Когато дйде празникът,тогава!

-Защото ще е много тежка от подаръци,нали?-питаха децата.

-Точно така!-важно отговаряше Дядо Мраз.

-А може ли да дойдем да ти видим костюма и да ти пипнем ботушите?-питаха те.

-Това може!-тръгваше по стълбите бъдещият Дядо Мраз и тълпата дечурлига затрополяваха подире му.

-Пак ли?-посрещаше го майка му и почваше да гълта хапчета за успокоение.-И веднага подир тях да минеш с прахосмукачката и да измиеш коридора и стълбището!Чу ли?

-Добре де!-казваше той и почваше да се облича,като пресмяташе дните,които остават до празника и обясняваше на децата как ще бъде украсен училищния салон с елхата и коридорът,по който ще мине,как ще бъдат изрисувани прозорците,как снежинките-балеринки ще танцуват покрай него,а хористите ще пеят.

-Аз,както виждате,съм готов!-казваше той на децата и се качваше на един стол,за да могат да го виждат по-добре и да му се възхищават.-А за другите неща мислете вие,заедно с ръководството на училището. Остават ви още. . .

-Седем дни!-отговориха в хор един ден децата.

-Е,аз съм готов!

-А кога ще почне да ти расте брадата?-обади се тогава плахо някакво момченце.

-Брадата ли?

Дядо Мраз се строполи от стола,и после дълго трябваше да му бият шамари и да го заливат с вода,за да се съвземе.Беше забравил за брада.А без брада се проваляше всичко.Нима може един Дядо Мраз да се появи без брада?

-Вън!-извика той разярен на смутените,объркани деца като се надигаше от пода,и както си беше с кожуха,хукна към клозета,за да не се разплаче пред тях.Не можеше да си прости,че беше пропуснал това най-важно нещо за един Дядо Мраз.Беше сигурен,че ако се бе сетил по-рано, непременно до сега да му бе поникнала и пораснала огромна дядомразовска брада.По йогийската система.-Какво от туй,че съм едва в пети клас?-си мислеше той.-Едно съсредоточение,изпълване на целите гърди и всички клетки чак до петите с въздух,напъване и внушение: БРАДА!БРАДА!БРАДА!И готово!Тръгвам на училище,а брадата ми до кръста!А сега?Ами сега?!И все пак трябва да опитам-си каза момчето и взе да се съсредоточава,да се изпълва до петите с въздух и да се напъва-БРАДА!БРАДА!БРАДА!

-Какво ти става?-запита го разтревожена майка му.

-Боли ме корема!-отвърна бъдещият Дядо Мраз и продължи да се надува.

Той се надува и се съсредоточава цели три дни,без да яде и без да ходи на училище,като през всичкото време се гледаше в огледалото,но брада не му поникна.А до празника оставаше още съвсем малко и нямаше никакво време.Отчаян Дядо Мраз най-после се реши да отиде до поликлиниката,и да се посъветва с лекар,хем да си вземе извинителна бележка за отсъствията.

-Жалко,че толкова късно идваш при мен!-му каза лекарят докато пишеше извинителната бележка.-Ако се беше обадил навреме,щях да ти присадя.Имах една прекрасна брада,но я обръснах.Сега е късно.Фатално късно!

-А щеше ли много да боли?-попита момчето.

-Разбира се!-рече лекарят.-Но нима това има значение за един Дядо Мраз?А сега тичай в театъра!Като не можеш с истинска,да ти дадат фалшива.

-Ни брада,ни перуки,ни мустаци!-му казаха в театъра.- Разграбени са до една!Ако искаш да ти дадем едни уши.Слонски.Много ще си интересен.Но щом толкова държиш за брада,защо не си направиш от памук?

Как не се беше сетил!Вярно,че един Дядо Мраз с брада от памук винаги оставя едно съмнение в душата ти и ти напомня за нещо,което не е истинско,но като няма друг изход-малко ли дядомразовци с памучни бради е виждал?Ще я позалепи,ще я върже

с конец,отгоре ще я понапръска с изкуствен сняг-и ще мине!Бързо в аптеката!

Обаче в аптеката нямаше памук-ни истински,нито изкуствен.

-Свърши!-каза аптекарката.-Кой за елхи,кой за бради,кой за мустаци:за болни като вас не остана!Елате след Нова година.

-Но аз не съм болен,аз съм Дядо Мраз –каза момчето.

-Съмнявам се!-му рече аптекарката.-Защото всички,които не са болни,са в училище на тържеството.

-Без мене ли?-заплака Дядо Мраз.

-Ето ти валериан,и тичай!-му каза аптекарката.

Той тичаше,плачеше и чуваше,че от училищния двор се носи смях и глъчка.Ето-започнаха да пеят:всеки клас различна песен и в различна гама.Нямаше съмнение-тържеството почваше.А него го нямаше Там!Нещо повече!Закъсняваше!

Когато стигна до училището,дворът беше вече празен,но всички прозорци светеха изрисувани с весели картинки и снежинки,а отвътре се носеше тържествена музика.

Той тичешком прекоси украсения коридор,втурна се в залата, разбута пременените деца и се строполи на сцената,където край елхата стояха строени поне сто и пет дядомразовци от неговия клас и от съседните,всички с бради,с кожуси и с червени ботуши.

-Вие не сте!Аз съм!Аз съм!Аз съм!-хълцаше той като се опитваше да стане,но все падаше,защото беше излязъл до аптеката с чехлите на майка си и се препъваше в тях,а шалът й,с който се беше увил,се бе преметнал през главата му и му пречеше да вижда.

-Дядо Мраз!Дядо Мраз!Ето го!Ето го!Дойде!-развикаха се децата в салона,всред дюдюкане и смях.-Дядо Мраз!Дядо Мраз!

-Гледайте го как се сетил да разчупи шаблона!Талант!Голям оригинален талант!-каза директорът на училището.-Ти пак спечели конкурса!-му подаде той ръка,и момчето най-после се изправи.

То изтри сълзите си,а директорът тържествено му връчи отново диплом за Най-добър Дядо Мраз.

-Казах ли ви,че съм аз!-забърса потеклия си нос с раздърпания шал на майка си най-достойният от всички Дядо Мраз и горд се изтъпанчи с подпетените женски чехли пред редицата на смутените,ядосани и разсмени 105 дядомразовци.

И засвяткаха фотоапарати на вестникарски репортери!

И пламнаха очи на телевизионни камери!

И се разнесе по ефира към целия град,цялата държава и целия свят новината:

-Талант!Голям оригинален талант!Вижте го!Запомнете го!Той е!

-Той е!-клатеха мъдро глави специалистите от журито.

-Голям оригинален талант!Голям оригинален талант!-тръгна мълвата.

-Такъв съм!-повтаряше той,а мълвата и славата растяха заедно с него:и когато заявяваше,че Хималаите са химическо съединение,а бисмут е велик композитор,че галите са руски жени и че само той Дядо Мраз може да направи животът да е вечен празник,след него все по-гръмко се носеше:

-Голям,оригинален талант!Той е!

-Аз съм!-заглушаваше всички убедено и убедително той.-Няма друг.

И стана политик за всеобщо наше щастие.

Х Х Х

СТАРЕЦЪТ ОТ ПЛАНИНАТА

Коледна приказка

Той беше много уморен. Краката го боляха. Ботушите – големите му червени ботуши, се бяха пробии от ходене, пропускаха вода, и пръстите му съвсем се бяха вледенили. Целият беше замръзнал от дългото скитане по улиците. По брадата му се спускаха ледени висулки, а ръцете му бяха посинели от студ и се бяха втвърдили.

Но най го болеше гърбът.

Чувалът тежеше здравата, претъпкан с разните играчки: мечоци, кукли, самолети, ракети, вертолети, влакчета , всякакви видове и марки коли със всякакви видове управление,кубчета,зайчета и така нататък, и така нататък – играчки, които децата чакаха да им донесе.

И той ги носеше.

Еленът му – големият рогат елен, който някога впрягаше в оная приказна шейна със звънчетата, старият елен, не тръгна.- Плашеха го светлините, шумът и движението на големия град. И когато старецът го повика, той се услуша в тътена, раздиран от звуци и крясъци, който като отровна гъба се издигаше от земята към безкрайността на космоса, погледна тревожно от върха на планината към разпръснатите в подножието ѝ като паднало звездно небе светлини на селца и градове, и измуча. А когато старецът го подкани, за да го впрегне в шейната, еленът заби рога в снега на планината и не помръдна.

Може би старецът трябваше сам да се впрегне в шейната, но не беше вече млад, пък и шейната от години беше доста разнебитена, а не успя да намери майстори на шейни. – Бяха изчезнали някъде в отминалото време, заедно с отминалото време на шейните. Сега хората се возеха на автомобили, на самолети и на всякакви машинарии. Дядо Коледа, когото някои наричаха Дядо Мраз, ги харесваше.

- Не са лоши! – казваше той. – Хем са по-бързи, хем са по-издръжливи!

Но в непрестъпните планини, в които живееше, нямаше къде да кацне самолет, а да се изкачи автомобил бе съвсем невъзможно.

- Виж, един вертолет по би ми свършил работа! – си мислеше старият човек. – Но ще мога ли да го приземявам при всеки дом? Не всички къщи имат на покривите си тераси, и не всички улици са толкова широки, че да кацам по тях с вертолет. А и да са широки, ще спра и ще объркам цялото движение, и ето ти излишни неприятности!

И старецът пусна багажа си по леда на една замръзнала рекичка като по ескалатор и дори сам се спусна по нея възседнал чувала. Стана му весело, защото се почувства като малко момче. Пък и слизането от върха на планината стана по-бързо, тъй като пътят на реката бе по-прав и по сигурен от всички други пътища.

- А оттам нататък – лесно! – казваше си Дядо Коледа, дето някои го наричаха Дядо Мраз.

Смяташе да вземе такси.

- Ще метна отгоре чувала – и готово! – говореше си той.

Дори беше намислил как да украси таксито, за да изглежда приказно и да не прилича на другите таксита в града. Беше се подготвил за тая работа така, както само той си знаеше, и дори си беше измислил песен:

Бибип! Бибип! – Бибип, бибип, бибип!

Едно такси вълшебно

Пътува към децата! –

Познайте кой е в него

По торбата!

Бибип! Бибип! – Бибип, бибип, бибип!

Познайте по звездите!

Познайте по елхата!

Познайте на човека

По брадата!

Ей! – Пристига Дядо Мраз!

Радостта лети към вас!
Нека детски смях ечи! –
Шаро да мълчи!

Бибил! Бибип! – Бибип, бибип, бибип!
Едно такси вълшебно
Е спряло пред вратата! –
Ще има изненади
за децата!

- Ало!Ало! Едно такси за Дядо Коледа, когото някои наричат Дядо Мраз!...Не се шегувам!...Какво?...Няма? Ало! Ало! Ало! Не затваряйте, моля! Как тъй няма?...Но мене ме чакат?...Аз имам багаж! ...Какво?...Всички таксите са ангажирани?...Какво?...Да не съм луд, та смятам да намеря такси в празничната вечер?...Но...!...Ами какво да правя сега?

Дядо Коледа, когото някои наричат Дядо Мраз, стоеше на края на града с огромния си чувал съвсем объркан. Пред него градът светеше в гирлянди от разноцветни празнични светлини, от всеки прозорец надничаха блеснали нагиздени елхи, искряха бенгалски огньове, чуваха се смехове, носеше се музика, отвсякъде повтаряха неговото име, чакаха го, а той стоеше в мрака на покрайнината самотен и безпомощен. Беше сигурен, че ако извика:

- Хей, деца! – към него ще се спуснат хиляди крачета и ще се протегнат хиляди ръчички! Въпреки нощта! Въпреки студа! Въпреки страха и забраните на майките! Децата щяха да изскочат от затоплените стаи, за да му се притекат на помощ, забравили да вземат дори палтата си! Само да извика! Не! Нямаше да дойдат заради играчките! Щяха да дойдат заради него! Да го посрещнат! Да го видят! Да го отведат със себе си като най-скъп гост! Той беше сигурен в това! Но не си го разрешаваше! – Беше студено. Много студено! И беше нощ ! Не беше време за деца в тъмното безлюдно място на покрайнината...Трябваше да дотътри може би багажа си до някоя от тия най-крайни автобусни спирки и да се придвижи с обществения транспорт,но спирка наблизо не виждаше, пък и как щеше да вмъкне големия колкото автобус чувал в самия автобус, а после да го смъкна и отново да го качва на всяка спирка, изчаквайки рейсове. – Така нямаше да спогледа да обиколи адресите.

И той потегли пеш.

Дърпаше чувала подир себе си, а вятърът набиваше снега в очите му, и старецът се боеше да не се спъне.

Надяваше се, че някой минувач ще му помогне, но минувачите го отминаваха, все едно че не го виждат. Може и наистина да не го виждаха, улисани в своите грижи.

- Ей, човече! Помогни на Дядо Коледа, когото някои наричат Дядо Мраз! - Подвикна все пак той на един.

Но Оня не се и обърна.

Дядо Коледа, когото някои наричат Дядо Мраз, въздъхна и продължи.

Сигурно не ме позна! – си каза старецът като мъкнеше с усилие чувала - А нима трябваше да ме познае, за да помогне на един стар човек в зимната нощ? ... - мислеше си старецът и вървеше стъпка подир стъпка по мокрия сняг все по към центъра.

Тук улиците бяха вече светли и украсени. Шарени плакати с неговия обрз, изрисуван засмян и зачервен, изпълваха стените и огромните билбордове, а от витрините му махаха куклените му изображения, глупаво повтаряйки един и същи жест.- Дядо Коледа, който сега не се чувстваше като Дядо Коледа, а съвсем като Дядо Мраз, защото освен умората си, бе и съвсем замръзнал, спря да си отдъхне, погледа как грейнал от радост и щастие поздравява минувачите от един билборд, и продължи.

- Дя-до Ко—ле-да! Дя-до Ко-ле-да! – скандираха някъде.

- Дя-до Мраз! Дя- до Мраз!

Той се опита да се усмихне, и като се усмихна, съвсем заприлича на образа си изрисуван по плакатите и поздравяващ го от билбордовете. Помисли, че е невъзможно минувачите, които вървяха на върволици покрай него и развеселени изпълваха улиците с празничното си настроение да не го познаят, но не го познаха. – Край стареца с огромния чувал на шумни тълпи бързаха весели компании, на ляво и на дясно прелитаха коли, светофарите като коледни лампички на огромна елха припламваха в червено и зелено всред гирляндите на уличната украса и стоповете и фаровете на бързащите автомобили, а той вървеше всред всички и все така никой не му обръщаше внимание.

- Ако бях с елена и шейната дали щеше пак да е така? – си мислеше старецът. – И какво ще стане, ако напиша името си на чувала и ако се спра и им изпея песен?

И той наистина се спря и запя:

Един уморен Дядо Мраз
пешком обикаля земята...-
Ще дойде ли някой от вас
Със мен да поноси торбата?
Няма я вече шейната!

Няма го вече елена!
Но ме очакват децата
В зимната вечер студена!

Един уморен Дядо Мраз
Върви между вас по земята!... -
Поспрате се в късния час,
пък аз ще отворя торбата!

- Гледайте! Един артист! – извика някой.

- Дядо Коледа! Дядо Коледа ! – затича се едно дете.

. Това е някакъв пиан! – хвана го баща му за ръката. – Някакъв пиан клошар, от каквито трябва да се пазиш!

- Какви ли ги няма по улиците! – обади се жена.

Дядо Коледа, който бе вече един изтощен и замръзнал Дядо Мраз бе намислил въпреки умората си да направи едно от своите чудеса. Да накара прехвъркащите изрядко снежинки да се превърнат в момиченца и момченца, и със сребърни звънчета в ръце да изпълнят песента на празничната нощ. Но не го направи. Задърпа чувала и побърза да отmine.

Когато стигна до първия адрес, хората бяха вече на трапезата.

- Много закъсня! – му казаха.

– Какво носиш? Камионче ли? Аз си имам! И то много по-хубаво от твоето! Съвсем е като истинско ! – обади се детето. – И такава игра имам! И защо другият Дядо Коледа, дето ми донесе електронен робот, който ми се подчинява и върши всичко, каквото му заповядам, беше облечен с лъскави дрехи, а твоите са такива прости? Да не си фалшив?

- Вероятно единият наистина е фалшив, но кой не знам! – опита се насила да се пошегува Дядо Коледа, вече съвсем като истински Дядо Мраз, и без да прекрачи прага, заслиза надолу по стълбата.

- Ела да те почерпим и да ти кажа стихотворение! – чу той след себе си гласа на детето, но не се върна.

Вървеше и се чувстваше най-самотният и тъжен човек на света. Зимният вятър го блъскаше в гърдите безразличен и груб, и старецът от снежната планина усещаше, че няма да издържи и ще замръзне, защото не просто краката и тялото му – бе замръзнала душата му. А в това време зад всеки прозорец празнуваха неговия празник и той чуваше как повтарят името му.

- Защо стана така ? – си мислеше Дядо Коледа, когато някои наричат Дядо Мраз. – Може би съм много остарял, а може би оня, другият, с лъскавите дрехи е успял да ги измами и да ме замести. Какво ли ще излезе от всичко това?

Той не знаеше какво да направи, нито накъде да продължи. Усещаше само, че силите му го напускат и че повече не може да мъкне тежкия чувал.

- Май това е краят!.. – си каза Дядо Коледа и се свлече на заледената улица опрян о чувала.

И тогава...в белотата на нощта видя пред себе си елена. Той изплува всред изведнаж завалелия обилно сняг, и мълчаливо подви колене, за да може старецът да се опре на рогата му и да се качи на гърба му както някога. После еленът се вдигна в небесата и се понесе право към високата планина.

- А чувалът ми? А подаръците? Не раздадох подаръците! Трябва да се върнем! – рече разтревожен Дядо Коледа, когото някои наричат Дядо Мраз.

- Остави това на нас! – зазвъняха със сребърни звънчета край него снежинките и се превърнаха в малки момиченца и момченца. – Ще ги вземем от торбата и ще ги оставим по балконите и пред вратите на децата, които те очакват и обичат.

- И които нямат друг ни Дядо Коледа, ни Дядо Мраз! – прибави старецът.

Х Х Х

П Р И К А З К А З А Н О Щ Т А Н А Ч У Д Е С А Т А

Не зная дали това е приказка.

Зная само това, че беше вечерта преди Нова година.

Коледа беше минала, момченцето беше получило много подаръци, но посрещането на Нова година бе нещо още по-вълнуващо. Това бе нощта на Вълшебника Време – празник, който изпърваше с надежди и радост целия свят.

И момченцето го чакаше.

Чакаше и подреждаше елхата си, за да минат по-скоро минетите до Големия час на смяната на старата с новата година - часът на Вълшебника Време.

То внимателно слагаше по вейките блестящите стъклени топки, сребърните гирлянди и камбанките, а дядо му седеше в креслото със затворени очи и се вслушваше във вълшебния им звън, сякаш искаше да си спомни нещо отдавна отминало.

Отвън празничният шум ту нахлуваше, ту се отдалечаваше. В небето една след друга се разсипваха разноцветни ракети, стоята се

изпълваше с магична светлина, а един далечен глас пееше някъде на улицата:

Тая нощ, е нощ на чудесата!
Приказките слизат на земята,
и по сребърния зимен път
в празника със хората вървят.

Тая нощ, е нощ на чудесата!
Чудесата идват при децата!
Чакат чудесата, накъде
тях детето ще ги поведе..!

Тая нощ е нощ на чудесата!
Твои са небето и земята!
Пълна с приказки е вечерта! –
Тръгвай! В твоите длани е света!

- Наистина ли тая нощ е нощта на чудесата, дядо?- Попита момченцето, докато закачаше бенгалските огньове.

- Да, мое дете..! – отвърна дядото, надигна се бавно от креслото, отвори вратичката на старинния стенен часовник, взе големия ключ и започна да го навива.

- И ще дойде ли Вълшебникът Време ? – попита момченцето.

- Той идва всяка година на тая нощ, за да ни напомни за изминалите дни и да ни поведе към бъдещето, момчето ми – каза дядото, нави часовника до край и затвори вратичката му.

- Аз не си го спомням – рече момчето.

- Беше малък, и той не ти се показваше. Но нали чуваше как точно в дванайсет часовникът биеше по странен начин, и ти ме питаше за какво бие така...Скоро пак ще удари!...

- И Вълшебникът ще дойде тоя път при мене, нали? – попита момченцето.

- ...Мисля че да!...Защото вече си голям и е време да те поведе по големия път на живота.

- По големия път на живота ли?

- Да. Само добре си помисли накъде ще пожелаеш да вървиш..!

- Аз вече съм намислил! Ще тръгна към звездите – каза момченцето.

- Тоя път е най хубавият, но е много дълъг- рече дядото.

- Какво от това? Нали ще имам много време!

В тоя миг часовникът започна да бие някак необикновено. С всеки удар той ставаше все по-голям, и все повече започваше да прилича не на часовник, а на приказна сребърна ракета, от която се разнасяше необикновена музика.

- Дядо! Виж как заблестя часовникът!- викаше момченцето. – Слушай! Гледай! Той се превръща в ракета! Вълшебникът пристига! Дядо!

- Дан! Дан! Дан!- довърши ударите си часовникът, вратичката му се отвори, и в същия миг всички бенгалски огньове на елхата пламнаха.

Дядото се изправи.

Насред стаята стоеше Вълшебникът – красив и строг.

- За него ли дойде? –попита дядото.

- За него! – отвърна Вълшебникът и се обърна към момченцето:

Ти пожела да вървиш към звездите.-

Хайде, подай ми ръка!

Ти пожела да достигнеш звездите

И сам да станеш звезда.

Времето с всяка секунда изтича.

Дълъг е нашият път.

Всяка секунда на крачка прилича-

Бързай, че бърза светът.

Ти пожела да вървиш към звездите.-

Хайде, подай ми ръка!

Трудно се стигат, момче, висините! –

Бързай след своя мечта!

- Е, детето ми – рече дядото. – Пригответи се за път!

Така започна приказката.

Плахо подаде момчето ръка на Вълшебника, и щом я подаде, стените изчезнаха, стаята се стопи като захарен памук, и остана само един бял път.

Дали беше бял от снега, или от звездния прах, момченцето не знаеше. То виждаше само, че пътят отива някъде много нагоре.

- Довиждане дядо-о-о!~ извика момченцето.- Щастлив да бъде пътят ти, момчето ми! Довиждане! И внимавай!- отвърна дядото.

И момченцето тръгна. Стъпките му бяха леки, сякаш танцуваше. Всичко му изглеждаше вълшебно, защото държеше ръката на самия

Вълшебник. Колко хубаво им беше на двамата! Толкова хубаво, че запяха:

Звездите
Звездите
Блестят!

Звездите
Небето
Красят!

Звездите
Звездите
Зоват

И мене
И тебе
На път!

И всяка
Трептяща
Звезда,

Е нова
Изгряла
Мечта!

През труд,
През умора
Мини,

Но своята
Мечта
Достигни!

Така крачеха двамата. И крачеха, и крачеха, и крачеха, и не чувстваха умора.

Но неочаквано, ей там, покрай самия път, се появи голяма пъстра въртележка.

И още една!

И още една!

Весели смешници препускаха на шарени дървени кончета!

Смешни палячовци скачаха и се премятаха през глава, сякаш бяха направени от гума, а виковете им гърмяха високо-високо из космоса. Безгрижни разноцветни балони се пукаха, и от тях се пръскаха на всички страни светещи, пъстри конфети.

- Панаир! Панаир! – развика се момченцето и задърпа Вълшебника Време за ръката.

Но Вълшебникът го държеше здраво и не го пускаше. Не му позволяваше дори да забави крачка – продължаваше да върви по пътя, без да обръща внимание нито на палячовците, които падаха и се премятаха на всяка стъпка, нито на факирите, които гълтаха огън, нито на фокусниците, които вадеха от шапките си маймунки с ролкови кънки, и ги пускаха една след друга да се пързалят, нито на всякаквите въртележки, които лудо се носеха нагоре и нагоре...към звездите, нито дори на големия цирк, пред вратата на който стоеше истински лъв с бомбе и очила, кланяше се и продаваше билети.

-Колко е хубаво! Колко е смешно! – викаше момченцето и се дърпаше към панаира.- Гледай! Те ни викат! Нас викат! Мене викат!

И наистина, всички, всички, всички,- и факирите, и смешниците, и палячовците, и маймунките, и дори самият лъв с бомбето и с очилата, махаха към момченцето с ръце, с байрячета, с опашки, с шалчета, с кърпички, с лапи и балон. Махаха и пееха:

Ела при нас! Ела при нас!
Поне за ден! Поне за час!
Ей, не изпускай панаира!-
Смах другаде не се намира!

Ако не спреш! Ако не спреш,
От скука, вярвай, ще умреш!
Ей, не изпускай панаира!
Смах другаде не се намира!

Животът - весел миг е той,
Животът наш, животът твой!
Ей, не изпускай панаира!
Смах другаде не се намира!

- Слушай! Да спрем, а? – замоли се момченцето. – Имаме толкова много време! Ще се повеселим малко, и ще продължим!

- Времето е твое! –рече Вълшебникът. – Ти трябва сам да решиш!

А смешниците продължаваха да пеят, да викат, да се премятат и да правят фокусите си:

Ела при нас! Ела при нас!
Поне за ден! Поне за час!
Ей, не изпускай панаира!
Смях другаде не се намира!

- Нека да отидем при тях за мъничко! Тръгвай, де! – каза момченцето на Вълшебника.

- Не мога! Ние вървим с децата само по пътя на тяхната мечта.

- Тогава ме почакай! Аз скоро ще се върна! – рече момченцето, пусна ръката на Вълшебника и изтича.

В същия миг смешниците се втурнаха към него, вдигнаха го на ръце, и със смях и глъчка го понесоха към панаира.

Те го подхвърляха към звездите и момченцето се смееше.

Въртяха го на люлките и то се смееше.

Кривяха се пред кривите огледала.

Показваха му най-смешните си номера.

Стреляха, падаха, ставаха, прескачаха се . Ах, колко беше смешно!

Дърпаха си слонските уши, които бяха направени от картон и закачени с ластик. – Ах, колко беше смешно!

Удряха си гърмящи, свирещи, пеещи, плачещи и смеещи се шамари. – Ах, колко беше смешно!

Караха стар грамофон с фуния да снася яйца, разбъркваха ги с миксер и оттам изхвърчаваха магаренца с крилца. – Ах, колко беше смешно!

Кученца-момиченца с розови роклички и кученца-момченца с панталони и вратовръзки като господа се разхождаха на два крака, покланяха се и поднасяха бонбони. – Ах, колко смешно!

Весели баби летяха с балони, и докато летяха, плетяха с огромни куки облаците от прахоляк и пушек на дантелени шалове. – Ах, колко смешно!

Два хипопотама танцуваха валс. – Ах, колко смешно

Носорог свиреше на тромпет, и след всяко свирване от тромпета изскачаше едно джудже, грабваше шапката на оня, който слуша, и пак се скриваше в тромпета.

- Къде ми е шапката? Къде ми е шапката? – викаше оня, който бе дошъл да слуша, а момченцето умираше от смях.

То се въртеше на въртележките, духаше огъня, който гълтаха факирите, танцуваше с маймунките, скачаше с акробатите на цирка,

играеше на гоненица с веселите клоуни, и се смееше, и се смееше, и се смееше, и се смееше, защото всичко беше много смешно и много забавно.

- Май някъде бие часовник! Хе-хе-хе! Май някъде бие часовник!
– подвикваха си от време на време смешниците.

- Ами нека си бие! Хи-хи-хи!

Но момченцето не чуваше часовника и не обръщаше внимание на тия викове, а играеше и се смееше, и се смееше, и се смееше, докато най-после всичко му омръзна. Съвсем му омръзна! Ужасно му омръзна!

Животът- весел миг е той!

Животът наш, животът твой! – продължаваха да пеят смешниците, и да се кривят, и да си слагат разни маски, но на момченцето, който знае защо, вече нищо не му беше смешно- сякаш смехът му се беше свършил.

- Колко са глупави лицата им! – помисли си то. – И колко са досадни! И всичко е все едно и също! И какво му е толкова смешното? Дори е неприятно!

Така си мислеше момченцето, и вече не се кривеше пред кривите огледала и не се люлееше на люлките, а с безразличие минаваше край тях.

- Какво ти стана?

- Ей! Какво му стана? – вдигаха смешниците учудено рамене, надничаха с бутафорните си носове в замисленото му лице, пееха му своята песен, посипваха го с конфети, надуваха пищялки и правеха най-смешните си номера, но момченцето сякаш не ги виждаше.

Беше му безразлично и скучно.

И все по-скучно!

Непоносимо скучно!

Страшно скучно!

Толкова ужасно нетърпимо и непоносимо скучно, толкова досадно, че му идваше да започне да се бие.

Смешниците крещяха, смешниците се надпреварваха да му говорят смехории, но момченцето не ги чуваше-само виждаше разкривените им лица, които се пулеха озадъчени.

И тогава, в настъпилата тишина, която идваше някъде отвътре, от самата му душа, момченцето чу ударите на часовника.

- Идвам! – извика то и хукна да бяга.

- Стой! Къде отиваш? Стой! – развика се подире му целият панаир:

Ще те научим някой трик,
Ще станеш като нас смешник!-
Ей! Не изпускай панаира!
Смях другаде не се намира!

Така викаха смешниците след него, но момченцето бягаше и бягаше, и бягаше по широкия път. Панаирът оставаше все по-далече и по-далече зад гърба му, гласовете на смешниците престанаха да се чуват, а Вълшебникът все го нямаше.

- Ей! Вълшебнико Време! Къде си ? – едва не се разплака момченцето.

И тогава го видя. Той вървеше далече напред.

Запъхтяно момченцето го настигна и го хвана за ръката.

- Помислих, че си изчезнал – каза то. – Нали не се забавих много?

- Само...цели пет години ! – каза Вълшебникът.

- А на мене ми се стори час...- рече момченцето. И ти звъня ли?

- Пет пъти!...На пет новогодишни нощи! – отвърна Вълшебникът.

- Аз те чух само веднъж. Чух те, и веднага тръгнах!

- Чува оня, който иска да чуе! Тръгва оня, който иска да върви!

- Да знаеш само , колко ми омръзна тоя панаир! – каза момченцето. – Сега поемаме право към звездите, нали?

- Както кажеш! – усмихна се Вълшебника. – Времето е твое! Аз само те водя по избрания път.

- Тогава да запеем нашата песен! – предложи момченцето и двамата запяха.

И щом запяха, стъпките им станаха леки, сякаш не вървяха, а танцуваха по големия път. И танцуваха и вървяха,

и танцуваха и вървяха,

и им беше много, много хубаво,

защото пред тях блестяха звездите,

и с всяка крачка ставаха по-близо и по-

близо.

Но ето че неочаквано момченцето спря.

- Усещаш ли? – каза то на Вълшебника.- Нещо май мирише! Ах, колко на вкусно мирише!

Край пътя вреше и вдигаше пара огромна пъстра тенджерата. Около тенджерата се блъскаха дебели чичковци и лелки с големи лъжици в ръце. Всеки се мъчеше да изпревари другия, и да загребе от онова, което вреше в тенджерата, за да го опита. После затваряха очи и премлясваха от удоволствие.

Щом видяха момченцето и Вълшебника Време, те се спуснаха към тях и запяха в един глас:

Стойте! Спрете! Останете!
Заповядайте при нас!
Всичко друго забравете!
Заповядайте при нас!

Яденето е готово!
Заповядайте при нас!
Ще пируваме отново!
Заповядайте при нас!

Веселбата е открита!
Заповядайте при нас!
Да си хапнем до пресита!
Заповядайте при нас!

Няма по-голяма радост!
Заповядайте при нас!
И на младини и в старост!
Заповядайте при нас!

- Това е светът на лакомниците – каза Вълшебникът на момченцето. – Ние не сме тръгнали натам.

- Само лакомниците ли обичат да си хапват? – попита момченцето.

- Не. Но за лакомниците няма по-важно нещо от яденето. Чуваши ли какво пеят?

Момченцето се заслуша и се заля в смях.

Тогава лакомниците започнаха да минават един подир друг покрай него в танцова стъпка. Всеки му подаваше лъжицата си да я помирише, намигваше му и отминаваше.

Ах, колко апетитно миришеше това, което беше в лъжиците.

Ах, колко ароматно!

Толкова апетитно и ароматно, че момченцето като омагьосано вдъхваше и вдъхваше, а когато лъжиците почнаха да се отдалечават, то като хипнотизирано тръгна след тях.

- Къде? – извика му Вълшебникът.

- Ей сега ще се върна! – рече момченцето и продължи подир лъжиците.

- Внимавай с времето! – извика подире му Вълшебникът, но момченцето дори не се и обърна.

То вървеше все така подир лъжиците, и вървеше, и вървеше, и вървеше подир дебелия чичковци и лелки, а те го мамеха и го отвеждаха

все по-далече и по-далече от Вълшебника.

Момченцето искаше да ги настигне, но все не можеше. Искаше само да опита от гозбите! Да ги вкуси и да хукне назад. Ето, приближава ги! Ето, протяга ръце! И точно когато ги настигна- хоп, лелките и чичковците хвърлиха лъжиците и в ръцете им се появиха огромни позлатени блюда.

Не, момченцето никога не беше виждало такива чудеса! И никога не беше опитвало такава вкуснотия!

Препечени фазани, окичени със собствените си пера, плуваха в златисти сосове като фантастични замъци във фантастични езера.

Огромни риби, украсени с гарнитури, лежаха в тепсии като приказни острови.

Многоетажни торти, по които растяха невероятни захарни цветя, стигаха толкова високо, че не им се виждаше върхът.

А сладоледите като пъстроцветни пухкави облаци можеха с всеки момент да излетят от кристалните купи.

Чудесата, чудесата

Не търси във небесата! – пееха в хор дебелия лелки и чичковци и танцуваха с подносителите около момченцето.

Чудесата, чудесата

Ей ги тука във блюдата!-

Чудеса от салати!

Чудеса с гарнитура!

Чудеса непознати!

Чудеса във натура!

Красотата, красотата

Не търси във небесата! – шепнеха те в ушите на момченцето.

Красотата, красотата,

Ей я тука във блюдата!

Красота от фазани!

Красота с гарнитура!

Красота непозната!

Красота във натура!

И звездите със луната

Не търси във небесата! – намигаха те на момченцето.

И звездите със луната

Ей ги тука във блюдата!

Сто звезди от сладкиши!
Сто звезди с гарнитура!
Сто звезди непознати!
Сто звезди във натура!

- Заповядай! .поклониха се лакомниците на момченцето, грабнаха го, и в следния миг всички се втурнаха към отрупаната маса.

Те се блъскаха един-друг с рамене и лакти, дърпаха се, събаряха столовете, и всеки гледаше да заеме по-добро място.

Най-после всички се наредиха около масата, сложиха си салфетките, вързаха салфетка на врата на момченцето, грабнаха вилиците и ножовете, тикнаха му в ръцете вилица и нож, и яденето започна.

Ох, колко беше вкусно! Ох, колко беше сладко! Ох, колко беше апетитно! – Яж , и не мисли за нищо друго на света!

Момченцето видя как една вилица се заби бавно и дълбоко във фазана. По лицето на дебелиите лелки и чичковци се изписа удоволствие. Ръце, вилици, ножове – всичко се кръстоса като в сражение. И блюдото в миг изчезна!

Една ръка посегна към друго блюдо. И блюдото изчезна!

И следващото!

И следващото!

И следващото!

И следващото!

Това ставаше толкова бързо, че момченцето не можеше да забележи кога и как лелките и чичковците изяждаха всичко. Просто пред очите му подносителите изведнъж се опразваха. Над масата се мяркаха протегнати ръце, облещени лица, мазни устни, дъвчещи челюсти. И това беше толкова смешно, че момченцето се смееше с глас.

Ето, гора от ръце се втурва към планината от ябълки. И планината изчезва.

Вдигат се чаши. И чашите изчезват!

Тортите намаляват етажите си, намаляват ги... И изчезват!

Облаците от сладолед сякаш се изпаряват!

Всеки гледаше да изпревари другите, и момченцето не изоставаше в надпреварата. То ядеше и ядеше, сърбаше от бульоните, хрупаше от сладкишите, и от фазаните, и от бифтеците, и от салатите, и от рибите, и от тортите, и от сладоледите, додето така се нахрани, че не можеше вече да диша. А на масата продължаваха да се носят все нови и нови ястия, салати, майонези, дивеч, печени деликатеси, пържени деликатеси, панирани деликатеси, сиропирани деликатеси, и така нататък, и така нататък...но те вече не правеха

впечатление на момченцето. Дори само като ги погледнеше, започваше да му става лошо.

- Яж! – викаха чичковците и лелките на момченцето, но на него не му се ядеше.

- Защо не ядеш? – изправиха се бавно лакомниците, без да откъсват поглед от момчето.

- Защото повече не мога – каза то.

- Как така не можеш? – запита първият.

- Как така не можеш? – запита вторият.

- Как така не можеш? – започнаха да питат все по-заканително един след друг лакомниците и запристъпваха към него.

- Яж! – каза първият и посочи с дебелия си пръст яденето.

- Яж! – каза вторият и посочи с глава яденето.

- Яж!~ - каза третият.

- Яж! Яж! Яж! Яж! – развикаха се всички.

Момченцето искаше да избяга, но дебелите лелки и чичковци го бяха обградили от всички страни, и то просто не можеше да се измъкне.

- За какво човек живее, освен за да яде ? – поучаваха го мъдро те.

- И на какво друго може да се радва, освен на яденето?

- И за какво друго може да мисли, освен за ядене?

- И за какво може да мечтае, освен за ядене?

- И какво друго може да прави, освен да се грижи за това какво ще яде и да яде, да яде, да яде, да яде, да яде, да яде...

- Да яде! Да яде! – Това повтаряха лакомниците, а момченцето чуваше през виковете им как часовникът на Вълшебника Време отмерва секундите все по-силно и по-силно, сякаш му напомняше за себе си.

- Аз не мога да остана повече тук ! – каза момченцето.

- Но ние няма да те пуснем! – хванаха го за яката дебелите лелки и чичковци. – Ти ще останеш при нас! Ти ще станеш като нас!

- Не искам! Не искам!

Момченцето се мъчеше да избяга, но лелките и чичковците го държаха здраво, и то не можеше да се отскубне от тях.

- Ей! Вълшебнико Време! – извика през сълзи момченцето.

- Дан! Дан! Дан! – чу се празничният звън на часовника.

Щом звънът прокънтя, лелките и чичковците изведнъж изчезнаха, и в празнотата на пространството се появи самият Вълшебник.

- Да се махаме! По-скоро да се махаме от тука! –улови се за ръката му момченцето.

- Ти се забави твърде много – рече Вълшебникът.

- Не ме пускаха! – промълви смутено то, като се мъчеше да не изоставя.

- Оня, който се стреми с цялата си душа към нещо истински важно, не може да бъде спрян от нищо и от никого. Той усеща как минава времето, и не му разрешава да изтича напразно – рече Вълшебникът.

- Аз искам да стигна до звездите. Това малко ли е?

- Големите мечти не се измерват с думите, а с това, което правиш, за да станат те истината в твоя живот.

- А какво мога да направя? – рече момченцето.

Да вървиш! Да вървиш
все нагоре!
Да вървиш! Да вървиш
към целта!
Като птица напролет
във полет,
в устрем светъл
разперил крила!

Да вървиш! Да вървиш
без да спираш!
Като изгрев мини
през света,
да дариш на света
светлината,
на голямата своя мечта ! – запя вълшебникът.

Тая песен ободри момченцето. Крачките му станаха твърди и отмерени.

- Не! Няма вече да спирам! – каза то. – ще вървя така с тебе, и ще стигнем до самите звезди.

Но точно тогава рязко нахлу шум от бяг на множество крак! Гръм от мотори на автомобили! Свистене на гуми! Скърцане на спирачки! Клаксони! Волни, приветствени викове!

- Какво е това? – попита момченцето.

- Това е светът на състезателите – каза вълшебникът.

- И за какво се състезават?

- О, за всичко! – появи се запъхтени, задъхани самите състезатели.- Довиждане, че закъсняваме!

- За къде закъснявате?

- Ами за състезанието! – хукнаха те и запяха:

Ела на състезание, ела!-
Това е най-чудесната игра!
Ела на състезание, ела!-
Да видиш смелостта на смелостта!

Ела на състезание, ела!-
Това е най-голямата игра!
Ела на състезание, ела!-
Да видиш гордостта на гордостта!

Ела на състезание, ела!-
Това е истина – не е шега!
Ела на състезание, ела!-
Да вкусиш радостта на радостта!

Така пееха състезателите и устремно се носеха напред по пистата.

Момченцето ги гледаше възторжено.

- Браво! Браво! Браво! – викаше то.

Спринтьорите му махаха с ръце и хукваха с още по-голяма скорост.

- Хайде и ние да тичаме с тях ! Така ще стигнем по-бързо! – рече момченцето на Вълшебника.

- Аз винаги вървя с отмерен ход – отвърна той.

- Тогава, прощавай! – Ще ме намериш при звездите!

И момченцето изтича до пистата и се опита да спре потока на състезателите, за да се включи в него.

Но потокът не спираше.

Бегачите изчезнаха в далечината. Сега край момченцето прелитаха със свистене и вой велосипеди, мотоциклети, леки коли от всякакви времена и всякакви марки. Момченцето все по-бързо ги посрещаше и ги изпращаше с поглед, и нетърпението му да се включи в състезанието ставаше все по-голямо и по-голямо.

Най-последно не издържа, и се втурна напред.

Тича, тича, тича, тича, но все не можеше, и не можеше, и не можеше да настигне бегачите.

Тогава се качи на един велосипед и бързо завъртя педалите, но това така и не го задоволяваше

И мотопедът, с който момченцето замени велосипедът не го задоволяваше.

Караше бързо, и по-бързо! И по-бързо! И още по-бързо! А край него прелитаха с високомерен и презрителен присмех състезателите с луксозни лимузини и мощни лъскави джипове, и момченцето

напразно се силеше да ги настигне. Те го отминаваха, а на момченцето му ставаше все по-мъчно и по-мъчно. И то се силеше, и силеше, и силеше, а наоколо му се трупаха запалянковците и му пееха:

Състезавай се, момче!
Смело! Времето тече!
Всички, всички задмини!
Свойто място заеми!

Бързай! Бързай! Догони ги!
Да педал! Изпревари ги!
Като вятър полети!
Трябва да си първи ти!

Състезавай се ! Кръжи!
В колелото се движи!
Ни на лява- ни надясно!
Отклониш ли се – опасно!

Бързай! Бързай! Догони ги!
Давай газ! Изпревари ги!
Като вятър полети!
Трябва първи да се те!

Състезавай се! Не стой!
Чувствай се като герой!
Здраво натисни педала!
Първи достигни финала!

Бързай! Бързай! Догони ги!
Давай газ! Изпревари ги!
Като вятър полети!
Трябва първи да си ти!

Състезавай се! Лети!
В колелото се върти!
Който гледа – да изистине! –
Никой да не те надмине!

Бързай! Бързай! Догони ги!
Давай газ! Изпревари ги!
Като вятър полети!

Трябва да си първи ти!

Състезавай се! Ела!
И бъди момче-стрела!-
Всичко губиш в тоя свят,
изостанеш ли назад!

Бързай! Бързай! Догони ги!
Давай газ! Изпревари ги!
Като вятър полети! –
Първият да бъдеш ти!

- И аз искам да съм първия! Искам! Искам! – викаше момчето. –
но как с тоя мотопед?

Тогава по пътя се зададе състезателна кола от най- висока
класа и спря пред момчето.

То влезе в нея, натисна газта и я подкара.

О, това беше нещо друго!

Сега момчето караше и настигаше...и задминаваше другите
състезатели ! И всички оставаха след него!

Ах, колко беше приятно да оставаш другите след себе си!

Ах, колко беше радостно да летиш със скорост, която
зашеметява! И да бъдеш пръв!

Пръв!

Пръв!

Още малко!

Още съвсем малко и ще се откъснеш далече пред другите

Газ!

Газ!

Но ето, че колата пред него се завъртя.

Момчето трябваше да спре! То искаше да спре, но не можеше!

Само затвори очите си.

Трясък!

И тишина.

Минута! Две...

Изпоцапано, момченцето бавно се измъкна изпод остатъците от
колата.

- Дан! Дан! Дан! – ечеше в ушите му празничният звън на
часовника.

Момчето се изправи и се огледа.

Вълшебникът стоеше до него с тъжни очи.

- Стигнах ли? Стигнах ли до звездите? –попита момчето.

- Ти се намираш точно там, откъдето тръгна – каза Вълшебникът.

- Защо? Нали пътувах? Нали изпреварвах? – попита момчето.

- Ти пътува в омагьосания кръг на състезанието, а не към звездите- каза вълшебникът. – Ти пътува, за да изпреварваш.

- И изпреварвах! – отвърна момченцето.

- И какво от това? –попита Вълшебникът.

- Уморих се. А ми беше хубаво. Мислех че стигам звездите. Близко ли са? Чувам музика! Те ли пеят? – рече момчето , и тъй като беше много уморено, приседна на земята и се заслуша в нежната приятна музика.

- Това е страната на почивката – обясни Вълшебникът.- Но не спирай! Ставай и да продължим! Нищо, че си уморен! Хайде! Ти трябва да продължиш! На всяка цена да продължиш!

Вълшебникът протегна ръка на момчето, но то не стана. Бе се заслушало в музиката, която се носеше наоколо и преливаше в песен.

Почини! Почини! Имаш време..!

Не мисли ни за цел, ни за път..!

Облак бял на ръце ще те вземе..!

Ветровете ще спрат, ще заспят..!

И земята ще спре уморена..!

Ще затворят звездите очи..!

Ще ти спусне луната зелена,
тънка люлка от лунни лъчи...!

И ще станат камбанки цветята..!

Ще разсипят тих сребърен звън..!

Окъпи се в зори във росата...!

И заспи най-безгрижния сън..!

- Аз наистина съм много уморен –промълви момчето- - Само за миг ще затворя очи. Няма дори да заспивам. Трябва да си почина, за да мога да продължа.

И момчето затвори очи.

И щом ги затвори, всичко потъна в синя светлина, а при него пристигна синият сън.

Той го взе на ръце и го залюля:

Аз съм Синия сън!..

Аз съм Синия сън!..

Здрач се сипе навън!..

Аз съм Синия сън!...

Чуй,.. камбанки сини се люлеят!...
Сини птици сини песни пеят!...
Син покой, дошъл от небесата,..
тихичко поляга на тревата..!
Вятър син в дървото синьо спи...!-
Сини сънища сънувай ти!..

- Колко е приятно – прошепна момченцето като заспиваше.
То усещаше как сякаш към него от небето се спуска приказната
люлка на луната.

Синият сън леко го остави в люлката.

- Ш-ш-ш-шт! – каза той и на пръсти си отиде.

Тогава някъде далече в тишината удари часовникът.

Момченцето се размърда.

То искаше да отвори очи, но в този миг до люлката дотича
разтревожен Розовият сън, залюля я, и всичко стана розово.

Аз съм Розовият сън..! –
Розови мъгли люлея..!
Аз съм розовият сън!...-
Розов цветен прах пилея..!

Розови кораби спят...
в розови сънни морета..!
Розови чайки висят...
морно заспали в небето..!

Розов дъжд бавно ръми..!
Розова става тревата...!
С розови сънища ти...
всичко смени на земята!...

Тая песен успокои съня на момчето. То започна да диша
дълбоко и равно. Розовият сън го целуна и си отиде.

И щом си отиде, отново зазвъня часовникът. Той звънеше с
ясни, призивни удари, толкова силни, че момченцето се стресна.
Опита се да стане и да си спомни какъв е този звън, но до люлката
дотича Златният сън. Той сложи своята златна ръка на челото на
момчето и запя:

Златни залеzi затварят
златни сънени зеници..!

Златни сънища препускат
в златни лунни колесници...!
Златен сънен прах лети...!
Златен сън сънувай ти!...

- Но аз се наспах! – каза момчето. – Наспах се, и вече ще вървя!
- Къде? – рече Златният сън.
- Къде? – дотича Розовият сън.
- Къде? – появи се и Синият сън.

Почини! Почини! Имаш време!
Не мисли ни за цел, ни за път!
Облак бялна ръце ще те вземе-
Ветровете ще спрат, ще заспят...

- Не! Искам да отида при звездите! – каза момчето, но сънищата
го люлееха все по-силно, сякаш не го чуваха.

И земята ще спре уморена...- пееха те.
, Ще затворят звездите очи!...
Ще ти спусне луната зелена
тънка люлка от лунни лъчи...!

- Но аз искам да отида при звездите! – настойчиво извика
момчето.
Сънищата сякаш не го разбраха.

И ще станат камбанки листата ...- люлееха го те.
Ще разсипят тих сребърен звън!...
Окъпи се в зори със росата...!
И заспи най-безгрижния сън!...

- Аз повече не мога да остана! И повече не искам да остана!
Аз искам да отида при звездите! Довиждане! Тръгвам! – скочи
момчето от люлката.
И в същия миг чу зад гърба си познатия звън.
Момчето се обърна и едва не се сблъска с Вълшебника Време.
- Да вървим! – хвана го то за ръката.
- Накъде? – освободи ръката си Вълшебникът.
- Как накъде? При звездите! – рече момчето.- Сега съм толкова
бодър и отпочинал! И вече знам как да вървя! Да тръгваме!

- Може би наистина знаеш, но твоето време изтече! – каза Вълшебникът.

- Как? Кога? Ти се шегуваш! – рече момчето. – Моето време едва сега започна.

- Не! – отдалечи се Вълшебникът- - Твоето време се свърши! Ти го разпиля по своя път.

- И никога ли няма да достигна до звездите?

- Никога! – рече Вълшебникът.

- И какво ще правим сега?

- Ще се връщаме! – каза Вълшебникът, и часовникът започна да бие:

- Дан! Дан! Дан!...

Момчето закри очи с длани, и в същия миг усети, че започва да пада.

То падаше в празното пространство, и падаше, и падаше, и падаше..! И когато най-после падна, махна ръка от очите си.

И тогава неочаквано видя, че се намира в оная същата стая с елхата, от която някога тръгна на път.

Само че вече не беше дете, а кой знае как се беше превърнал във възрастен мъж.

Отвън нахлуваше многогласен, весел шум от тържество.

В прозорците се отразяваха разсипващите се букети на ракетите.

Факли от бенгалски огньове искряха като истински звезди.

Но възрастният мъж знаеше, че тия звезди не са истински.

Той прокара ръка през лицето си, сякаш да прогони някакви мисли или нещо да си спомни, после отиде и седна в старото кресло до часовника.

В стаята влезе празнично облечено момченце, настани малкото столче до елхата, покачи се на него, и почна да реди блестящите топки и гирлянди.

- Нали тая нощ е нощта на чудесата, дядо? – рече то.

- Да, моето дете...- отвърна възрастният мъж.

- А ще дойде ли най-сетне при мене Вълшебникът Време? – попита детето.

- Може би ще дойде,...защото вече си голям и е време да те изведе по широкия път на живота – рече възрастният мъж. - ...Само добре си помисли накъде ще пожелаеш да те поведе!...

- Аз вече съм намислил! – рече детето. – При звездите!

- Тоя път е най-хубавият..! – въздъхна възрастният мъж. – Но помни добре!...Ако искаш да стигнеш звездите, не спирай и не се отбивай никъде по своя път!

- Но аз ще имам много време! – засмя се момченцето.

И в тоя миг старинният часовник започна да бие. Шкафът му стана като сребърна ракета, вратичката му се отвори, и оттам излезе вълшебникът Време.

Ти пожела да вървиш към звездите! –
Хайде, подай ми ръка! – каза той на момченцето.
Ти пожела да достигнеш звездите
И сам да станеш звезда!

Времето с всяка секунда изтича!
Дълъг е нашият път!
Всяка секунда на крачка прилича.-
Бързай, че бърза светът!

Ти пожела да вървиш към звездите.-
Хайде, подай ми ръка!
Трудно се стигат, момче, висините! –
Бързай след своята мечта!

- Сбогом, дядо! Аз тръгвам! – засмя се момченцето, подаде ръка на Вълшебника и двамата с отмерена крачка пресякоха стаята и изчезнаха през стената.

Възрастният мъж остана сам.

Той отиде до прозореца, но навън валеше сняг и нищо не се виждаше. Само звездичките на снежинките ставаха ту розови, ту златни, ту сини, ту червени от далечните ракети.

- Това са може би звездите, които хората не са достигнали – каза възрастният мъж. – И ето ги, падат в снега на зимата, в снега на старостта...!

Така си мислеше старият човек, а някъде някой пееше с премръзнал, пресипнал от пеене глас:

Тая нощ е нощ на чудесата!...
Приказките слизат на земята
И по сребърния зимен път
В празника със хората вървят.

Тая нощ е нощ на чудесата!~
Твои са небето и земята!
Пълна с приказки е вечерта! –
Тръгвай! В твоите длани е света!

Х Х Х

ПРИНЦЕСАТА И ФАНТАЗЬОРА

Тая приказка се случи в един старинен и прекрасен град.

В него имаше всичко ! –

Стари крепости с дебели стени и рицарска слава
превърнати в музеи и увеселителни заведения !

Богати дворци пълни с призраци и
спомени, превърнати в претенциозни луксозни
хотели!

Нови най – модерни сгради – къщи и резиденции, които се
надпреварваха по красота и удобства !

Какво ли нямаше в тоя град ! –

Тържествени катедрали !

Скромни църкви с нежни изваяния, тежки
резби и чудотворни икони !

Джамии с високи минарета и с
високоговорители, за да чуват
правоверните зова на Аллаха !

Разкошни градини!

Просторни летища !

Всичко! Всичко имаше в тоя град !

Но славата му бе заради каменната кула,

която първите заселници бяха открили останала от
незапомнени времена

посред останките от забравили вековете си руини.

Тя не бе обикновена кула.

На върха ѝ , сякаш простряна над света се издигаше
гигантска човешка ръка от чисто злато.

Тя бавно се въртеше, сякаш гледаше с огромното рубинено
око на отворената си длан онова, което ставаше във времето
и времената.

Сянката ѝ отброяваше секундите, минутите и часовете на
деня, и хвърляше и други, все по – гъсти, загадъчни знаци,
които никой не бе разчел, и гражданите и дългобрадите учени
отдавна се бяха отказали

да ги разчитат.

Ръката първа посрещаше лъчите на слънцето и блясъкът ѝ
заслепяваше всеки, който я погледне .

Но най – важното бе, че никой не можеше да я достигне и да се докосне до нея . – Затова бе

оцеляла от забравени епохи, защото всякога е имало алчни за злато крадци.

Но който се опиташе да се добере до нея, го сразяваше гръм.

Мнозина бяха рискували с най – различни средства – от магични заклинания и тайни ритуали, до свръхнаучни технологии, с които да обезвредят златната ръка. Едни – за да я обсебят, а други –

за да я проучат. Но всичко бе останало напразно.

Тогава я обявиха за паметник на чудесата, и символ – пазач на богатствата на града.

Направиха покрай руините ограда и дълбок ров, който, за сигурно, бе пълен с вода,

обградиха дълбокия ров с градина, а наоколо направиха площад.

Но това не беше всичко. Поставиха тържествена охрана на златната ръка от гвардейци – тръбачи,

които се сменяха важно на всеки кръгъл час, и разпространиха слуха, че който види тая недосегаема ръка

на чудесата, по вълшебен начин ще се развърже възелът на
щастиято му , и ще му потръгне в живота .

И се понесоха към града хората от всички краища на
света да видят чудото, с вярата, че животът им

ще стане по-добър и ще им потръгне. Те плащаха голямата
такса за зрелището, до което се допускаха

само в определеното от градската управа време, и докато
чакаха своя ред, пълнеха кръчмите, хотелите, ресторантите,
увеселителните заведения , пазарищата и магазините за
сувенири с образа на ръката,

който да отнесат за спомен със себе си. – Много пари се
стичаха заради златната ръка в тоя град,

и той наистина беше богат и прекрасен ! – Градът, в който
има всичко !

Но не си мислете,че в един прекрасен град, в който има
всичко , всеки има всичко.

Така беше и в тоя град.

Малко бяха тия, които имаха всичко.

Повечето имаха по нещо.

А Фантазьорът нямаше нищо, освен един одърпан панталон,
който му бяха подарили,

и едно остаряло, разкривено, изядено от молците бомбе.

Той нямаше какво да обуе, и ходеше с две различни,
износени, изхвърлени обувки,

нямаше къде да живее, нито какво да яде. Нямаше и работа,
макар че главата му беше пълна с

най-оригинални идеи, а и сам умееше всичко, дори много по-
добре от другите.

- Не ни трябва фантазьори! - отпращаха го с презрителна,
високомерна усмивка.

Затова той обикаляше улиците и събираше от кофите с
боклуците онова, което другите изхвърляха.

Беше тъжен и сам.

- И ти си сама! - говореше си с ръката понякога Фантазьорът
в минути на философски размисъл. -
Дори си по-сама от мен! И що за чудо си и аз не знам!

Беше му интересно и често обикаляше наоколо.

И ето че веднаж, както си вървеше тъжен и сам покрай
контейнерите за боклук, поставени в края на площада с

руините и кулата със златната ръка, Фантазьорът се препъна
в нещо и едва не се плъосна
на земята.

Беше една твърде смачкана консервна кутия, със зацапан,
неразчитаем етикет.

-Какъв късмет!-си каза Фантазьорът.-Да се спънеш в
собствената си закуска! Само дано не е
много стара и развалена!

И той седна под едно дърво от тия, дето обграждаха
площада, и взе да отваря консервата.

Но щом направи прорез,от кутията гръмна музика като от
касетофон.Това беше толкова неочаквано,
че Фантазьорът, макар и фантазьор, се стресна, а после се
разсмя.

- Вместо закуска, попаднах на модерна играчка-си рече
малко разочарован той и се огледа да види
някое дете, за да му я подари.

Обаче в този миг капакът се повдигна, и от консервната кутия
се подаде една принцеса-съвсем
младичка, не по-голяма от миниатюрна кукла.

- Къде съм?-огледа се учудено принцесата, изскочи от кутията и така бързо започна да расте,че Фантазьорът остана с отворена от удивление уста.-Но, моля ви! Кажете ми къде съм?

- В града, в който има всичко, щом можеш да попаднеш дори на консервирана принцеса - рече той.

- О,колко е хубаво!-възкликна принцесата, като пропусна консервирането покрай ушите си, сякаш това беше нещо най-обикновено.- А ти кой си и защо не ме поканиш да танцувам?

- Аз съм Фантазьорът-поклони се той, като свали артистично разкривеното си, изядено от молците

бомбе и направи крачка, за да се отдалечи, но принцесата го прегърна и двамата се понесоха в танц.

Никога Фантазьорът не беше усещал такава лекота и такъв прилив на фантазия.

Те танцуваха, а с тях танцуваше целият прекрасен град! И целият прекрасен свят!

И каквото си помислеше и пожелаеше Фантазьорът-веднага се сбъдваше!

Издигаха се във висините всред синевата на небесния
безкрай !

Танцуваха обгърнати в разноцветните нежни воали на
пухкавите облаци !

Въртяха се прегърнати по целия път на искрящата небесна
дъга!

Дори в огромната длан на самата златна ръка, която като
данцинг се беше разтлала под тях и

те танцуваха всред блясъка на рубина на окото като в площадка
за танц.

Тоя блясък на рубина ги издигаше отново в небесата, и те
танцуваха,

И танцуваха,

И танцуваха,

И им беше хубаво,

И хубаво,

И все по- хубаво !

Така танцуваха те дълго – чак докато музиката свърши, и
консервната кутия се търкулна празна,

смачкана и ненужна .

Но кой знае защо, Фантазьорът продължаваше да чува
музика.

Тая музика звучеше в сърцето му.

Тогава Фантазьорът разбра, че е влюбен в принцесата и че не
може вече да се раздели от нея.

- Ще останеш ли с мене ? – попита я той.

- Сърцето ми казва ДА ! – отвърна принцесата- И тъй като не
можем да живеем в консервна кутия,

да вървим към твоя замък и да обявим сватбата .

- Моят замък е моята душа – каза Фантазьорът.

- Това не е достатъчно – отвърна принцесата.- А ето че и
роклята ми се е скъсала от танца !

И пантофките ! И не се ли досещаш, че вече съм гладна? В града
има всичко !

- Но аз нямам нищо – смути се Фантазьорът .

- Нима може да се живее с нищо ? –натъжи се принцесата. –

Или не знаеш, че един мъж е мъж,

когато може да осигури поне Нещо. Дори когато е фантазьор!

...Тогава трябва да си ходя.

И принцесата избърса с кърпичка разплаканите си очи и взе да се смалява.

Фантазьорът не знаеше какво да прави.

С ужас той видя как каменната кула се издигна и от нея израсна още по – голяма и страховита недосегаемата златна ръка. Тя се завъртя като кулокран и застана протегната над принцесата

и Фантазьора, ядно просветвайки с рубиненото си око, в което Фантазьорът като в огледало се видя нищожен и жалък.

Ръката се протегна опипващо,

намери разкривената кутия,

привлече я с гръмотевичен

трясък,

и почна да я спуска над принцесата, която продължаваше да се смалява.

-Не- е! – извика Фантазьорът, сграбчи принцесата и се опита да я отнесе и да избяга с нея.

- Но под сянката на бавно спускащата се надолу златна гигантска ръка принцесата беше станала невзимаема, и

Фантазьорът не можеше да я изтръгне от мястото, на което стоеше.

Съвсем смалена и в изпокъсаните си дрехи тя приличаше на безпомощно, бедно, нещастно, бездомно дете, приело нерадостната си съдба.

- Недей да си отиваш ! – падна на колене пред нея Фантазьорът .

- Това не зависи от мене ! – рече принцесата, и сълзите от очите ѝ не можеха да спрат. – Такива са законите на живота. За да остана, трябва да направиш нещо.

- И ще направя ! Ще разтроша тая ръка, която иска да ме раздели с тебе! – скочи Фантазьорът

и трескаво затърси някакво желязо, или какъвто и да е достатъчно рушителен предмет, за да се хвърли

към приближаващата се пулсираща с рубина на окото си златна убийствена длан. Намери до контейнера с боклука оловен прът и замахна със силата на цялата си злост и презрение към тоя живот, който след всичко преживяно, така нагло искаше да му отнеме чрез тая проклета, недосегаема ръка и момичето, което обича.

- Недей! Тя ще те унищожи! – извика принцесата. – Дори до сега би могла да те убие ! Бягай !

Остави ме и се спасявай !

- Да бягам? Аз? Да те оставя? И да спасявам себе си? Ти не ме познаваш! По – добре да умра,

отколкото да те загубя ! – опитваше се да достигне с ядните си удари ръката Фантазьорът, но тя все му се изплъзваше, сякаш се подиграваше с него.

- За да не ме загубиш, трябва не да рушиш, а да направиш нещо ! – изхлипа принцесата. –

Не го ли разбра ?

- Та мога ли да направя нещо, когато нямам нищо, и съм изхвърлен в боклука на нищото

в дъното на тоя живот ? Как се прави нещо от нищо – отчая се Фантазьорът. – Аз не мога да те откупя, ако ръката иска злато! И не мога да те предам, ако ръката иска да си поиграе с тебе ! Не мога да направя нищо,

освен да дам за тебе себе си ! Животът си ! Убий ме ! Убий ме, зловеща ръка, но остави принцесата ми

в тоя живот, в който има толкова красота! Махни тая
консервна кутия и не я затваряй в нея! Остави я да
намери щастието си, а мене убий !

- Не се предавай ! Не се предавай, моля те ! – плачеше
смаляващата се все повече принцеса. –

Ако душата ти наистина е богата , ако много искаш да
направиш нещо, за да останем

заедно, и ако имаш волята да го направиш, ще го направиш !
Извикай силата на твоята фантазия !

Защото няма време !

- Но как? Как?-разкъсваше се душата му от мъка. – И
възможно ли е въобще това?- обърса отчаян Фантазьорът
сълзите, бликащи от очите й.

И тогава Фантазьорът видя зейналия космос от тъга в
зелените очи на смаляващата се принцеса,
и едва съзря самотната, отронваща се със сълзите
й, мъничка и изпълнена с молба, съвсем смалила се звездичка
на последната надежда.

- Ще го направя!-прошепна Фантазьорът, макар че не знаеше
какво да направи и как да го направи, притисна принцесата до

гърдите си и така целуна тая последна звездичка на
надеждата, сякаш я пое в себе си.

Но принцесата продължаваше да се смалява и той усещаше
как изчезва в прегръдката му, колкото и силно да я
притискаше към разтуптяното си сърце.

- Ще го направя!- извика Фантазьорът и взе да концентрира
фантазията в себе си.

И не забеляза как в тоя миг могъщата ръка се поколеба над
главата на принцесата и очаквателно

спря, обливаща я с рубинената светлина на всевиждащото си
око.

Фантазьорът нямаше време за гледане!

Той бързо взема Нищо и прибави към него Цялата си любов.

Сложи го в Нищо заедно с мечтите си.

Добави в това Нищо безкрайността на своята Вяра! И още
Вяра!

Разбърка го с нищо, ведно с Доброто и Красотата, които
имаше в душата си.

Замеси го с Нищо от изплаканите и неизплаканите си сълзи и
с гейзерите на фантазията си,

заедно със звездичата Надежда и го остави върху дланите си, протегнати всред нищото към небесата.

То бързо се надигна и взе да прелива в нищото.

- Не се отчайвай и не спирай!-викна му принцесата, все така осветена от пулсиращата над главата ѝ огромна, блестяща оката ръка, и на Фантазьорът му се стори, че тя отново е малко пораснала.

- Нима?-развълнува се той и това му даде толкова сили, че моментално смеси нищото с голям

талант на нищо, нарязва го с въображение на нищо, изпече го в нищо с волята си, поръси го артистично

с нищо, и внимателно го постави на дъното на обезцветеното, разкривено, проядено от молците бомбе.

-Тичай към пазара!-извика принцесата вече съвсем пораснала и се изтръгна от сянката и светлината на сковаващата я гигантска ръка.

- Нещо от нищо! Нещо от нищо!-хукна, провиквайки се Фантазьорът, стискайки и крепейки

внимателно бомбето, за да не го разсипе, и не смееше дори да се обърне назад и да погледне към

принцесата, макар че много му се искаше.-Нещо от нищо!-

викаше той като пресичаше бегом улица след

улица, а подир него вече се носеше тълпа от любопитни.

- По-бързо! По-бързо!-тичаше подир всички принцесата.

Над нея се носеше, откъснала се от кулата, самата

недосегаема златна ръка.

Принцесата се боеше, че тя се опитва отново да я

парализира със светлината на рубиненото си око

и да я залови с гигантските си пръсти, но ловко ѝ се измъкваше.

Най-после стигнаха пазара.

- Нещо от нищо! Нещо от нищо!-продължаваше да вика

Фантазьорът без да си поеме дъх,

а край него тълпата ставаше все по-голяма.

- Какво ли е пък това?-питаха се жените с пазарските чанти. И

мъжете с празните и с пълните

джобове.

И дамите с най-модните си шапки.

И бабите с отдавна подпетените си

чехли.

И дядовците със засукани мустаци.

И младите

красавици .

И

супермените.

И

бизнесмените.

И чичковците с бирени шкембета.

И просяците.

И туристите.

И продавачите.

И купувачите.

И политиците!-

И всички от тоя прекрасен

град, които бяха дошли на

пазара.

-Какво ли ще е пък това?-бутаха се те,

и се блъскаха,

и си пречеха,

и се надигаха на пръсти,
и се изблъскваха един-друг с лакти,
и всеки искаше да надникне в
бомбето.

А който успееше да надникне в бомбето, възкликваше от
удивление и бъркаше в джоба си за пари.

Един вадеше от бомбето сърце, прободено от стрелата на
любовта!

Друг – устна хармоничка!

Трети –най-модна луксозна кола!

Четвърти – гривест кон!

Пети – захаросано геврече!

Шести-дипломатическо куфарче с министерски пост! Но това
не му достигна и измъкна

допълнително от бомбето девет печеливши завода и шест
бензиностанции.

Седми издърпа направо президентско кресло!

Един слабичък господин измъкна току-що изпечена патица и
още в момента я заръфа.

Някакъв задигна цяла банка!

Друг отнесе на ръце една още мокра русалка!

Момиче с тънички пръсти срамежливо си взе сандвич и пръстенче.

Дебела натруфена дама можа да вземе от бомбето шесткрилен гардероб, претъпкан с тоалети, а след това се върна и за кученце.

Безврат бабанка изтегли като кренвирши верига с ресторанти и хотели, а следващият-сто грама сирене и най-евтиния хляб.

Фантазьорът го погледна тъжно.

Саката старица пък, която едва не беше смазана в надпреварата, си взема здрави крака, а накрая изрови в бомбето вълшебно огледало, в което и най-голямата грозница изглеждаше красавица.

-Виж ти ! Да не повярваш ! В бомбето на тоя фантазьор има точно това, което искам ! –казваше всеки и всички в надпревара грабежа доволни и тъпчеха пари в джобовете, в пазвата, в панталоните, и дори

в устата и ушите на фантазъора, докато той заприлича на разпердушинена възглавница натъпкана с пари .

Най – после до Фантазъора се добра и принцесата .

Тя бръкна със затворени очи на дъното на почти съвсем разкъсалото се бомбе, и извади истински замък, заедно с призраците, с градината със стари дървета и езерото с лебедите, после – булченска рокля, обувки, и накрая – пакетче пържени картофи.

- А сега бръкни и ти ! – каза принцесата на Фантазъора като хрупкаше сладко картофи, и го целуна за кураж с намазнена уста .

Замаян от всичко, което се бе случило, Фантазъорът протегна два пръста към бомбето и извади всемогъщата златна ръка, която го огря преценящо с рубина на окото си .

- Ще остана на вашите нареждания, господине ! – изрече тя. – И ще бъда винаги за всеки случай с вас, когато се обърнете към мене за съвет, или за помощ.

И могъщата гигантска ръка се смали, и се мушна в един от издутите от пари джобове на Фантазъора –
тоя, дето не беше чак толкова скъсан.

И в същия миг топовете на всичките стари крепости гръмнаха,
и от каменната кула вред руините над целия прекрасен град
се разсипаха букети празнични ракети.

И ето – здраво затворените врати на дворците и на красивите
модерни къщи учтиво се разтвориха

пред Фантазьора наредени в любезна редица.

Магистралите и булевардите с луксозните коли сервилно се
извиха, за да минат в парад пред

нозете му.

Църковните камбани тържествено забиха .

Екна музика !

Заваляха от звездите покани за срещи и приеми ! – И
Фантазьорът се видя обграден от шивачи, фризьори, готвачи,
министри, келнери, шофьори, президенти, журналисти,
просяци, пияници, търговци, политици и т.н. и т.н.

- Видя ли ? – каза принцесата на все още объркания

Фантазьор като си обличаше булченската рокля.

– Видя ли, че всичко е възможно? Разбира се, само ако го
направиш ! Впрочем, фантазията е точно за това

да превръща невъзможното във възможно! Сега ти имаш
всичко в тоя прекрасен град не само в душата

си ! Затвори ми, моля ти се, ципа на гърба на роклята !

- А какво ще правя като имам всичко ? – премига Фантазьорът
като изплю с отвращение парите

натикани в устата му и дръпна ципа на гърба на роклята на
принцесата.

-О, не мисли за това ! – целуна го принцесата, прегърна своя
Фантазьор и двамата се понесоха в най – щастливия си танц.

Те отново полетяха в небесата обгърнати от разплетените
като разноцветни коси лъчи на слънцето,

и танцуваха,

И танцуваха,

И танцуваха,

И танцуваха,

И бяха щастливи,

И още по – щастливи,

И най-най щастливи !

И сякаш тоя танц нямаше да има край – танцът на
Фантазьора и принцесата в тяхната голяма обич.

Но кой знае защо, в един особен миг на пируета, който целият
град гледаше с възторг, и за него си говореха с вперени във
Фантазьора и принцесата очи

и

бедните,

и

богатите,

и

щастливите,

и

страдащите,

и

имащите,

и

нямащите,

Фантазьорът усети, че нещо не му е добре.- Стъпките му не
бяха така леки, а и лекотата на душата му

взе да натежава :

Стягаше го новият костюм !

Стягаше го жилетката !

Стягаше го вратовръзката !

И особено новите обувки !

И тогава разбра, че вече не летят с принцесата в небесата, а са на земята, най – после останали сами всред прекрасната зала на двореца.

- Слушай ! – каза той на принцесата, като я държеше на коленете си загледан в играта на пламъците

на камината, и притискаше замисленото си лице в разтуптяното ѝ сърце.

- Какво има още ? Не си ли щастлив ? – попита принцесата настанена на коленете му, и го прегърна

с нежните си ръце.

Той зарови лице в уханните ѝ руси разпилени коси, заслушан в бързите удари на сърцето ѝ.

- Права си, че фантазията на фантазьорите е за това, да превръщат невъзможното във възможно,

а не да скитат по улиците изхвърлени и ненужни и за себе си и за света – ѝ каза той. – Но ако фантазията им

е само за това как всеки да намери щастието само за себе си, докато половината от хората на тоя град и в

тоя свят гладуват, боледуват и тънат в убиваща мизерия и в груба тъпота, тогава фантазията на тия фантазъори е или глупашка, или е извратена и не си струва.

И Фантазъорът стана, като остави принцесата на креслото, награби пари и потърси старото си бомбе, за да ги натъпче в него, но не го намери.

Тогава взе новото, изтича от залата на двореца, прекоси парка, мина забързан край езерото с лебедите, и преди портиерът да се размърда, разтвори сам тежките врати от витражно желязо.

Знаеше, че с фантазията си може да извади от всяко бомбе не само пари, а всичко, което бе потребно за хората. И искаше да го направи.

- Чакай! Идвам с тебе! Само да си обуя обувките! -извика след него принцесата, но Фантазъорът бе вече на улицата.

- Хора! – провикна се той. – Не само аз! Всички можем да бъдем щастливи! Можем да направим с

вас не само тоя красив град, а целия така прекрасен свят
най-после щастлив! Ето пари! Но важното са не парите, а
нашите мечти за щастие, и нашето умение да го постигнем!

Искаше да хукне сам да намери хората, нуждаещи се от
неговата помощ и подкрепа -хората,с които

заедно да изградят един фантастично щастлив свят!

“В тоя свят всеки ще има всичко, за каквото мечтае! Но не
това ще бъде важното, а онова,

което сам ще създаде за радостта на другите и за радост на
собствената си душа! О,колко ще е хубаво!”-мислеше си той.

Знаеше кого къде да търси, кой какво може и кой от какво се
нуждае. -Нали толкова дълго бе

обикалял тоя град и познаваше ония хора, на които искаше да
подаде ръка

– Права си , моя малка принцесо! – повтаряше си той. -
Права си, че не с отчаяние и не с
рушителство, а само с градеж може да се постигне човешкото

щастие! И ние, хората, го можем! Дори от

нищото! Дори от нищото!...

Но още не беше прекосил тротоара, когато.съвсем
изненадващо към него се втурна тълпа.

И преди да направи и крачка, Фантазьорът се видя
обграден, не... не от тия, които очакваше и за
които бе мислил.

Това бе шумна, нагла и безцеремонна тълпа от улична сган ,
от мръсни, зли и безотговорни скитници,
от опитни джебчии,
от лентяи, пияници и скандаджии,
от крадци и обирачи ,
хитреци-измамници,
просяци-мошеници -
безименна измет, която живееше от лъжи, насилия и
извратеност.

Към тях прииждаха скъпи и евтини модни фалшиви звезди и
владетели на града известни
с пошлостта и безнравствеността си -

безскрупулни в безмерните си амбиции и неутолимата си
алчност нищожества, катерещи се по стълбата на успеха,

откровени и скрити бандити,

мошеници,

продажници,

лакеи,

убийци ,

покварени и безцеремонни вещици и вещици –

хора без всякакво достойнство и срам.

Фантазьорът ги знаеше. Фантазьорът ги презираше. Беше се сблъсквал с тях и познаваше и

жестокостта, и ненаситността, и лицемерието, и стръвния им нрав. Откъде бяха изпълзели толкова много

и толкова грозни в разкривените си от злобна възбуда лица?

Те се втурнаха към него, и докато Фантазьорът разбере и проумее какво става, бомбето му бе изпразнено, раздрано и изтръгнато от ръцете му.

Сакото и жилетката му бяха изпокъсани и смъкнати от гърба му.

Някой искаше да го удуши със собствената му вратовръзка, но Фантазьорът я изтръгна и захвърли заедно с нападателя.

- Какво става?-попита недоумяващ той и в същия миг с юмруци и ритници бе съборен на земята.

– Ти ли, бе ? – крещеше тълпата.- Откъде пипна тоя късмет?

Откъде накъде ти ще живееш в замък

с принцеса? Откъде накъде ще раздаваш на тоя и оня тия неброени пари ? Те са за нас!

Фантазьорът се опита да стане и да се защити, но тълпата от нехранимайковци и бандити се

стовари върху него.Те го блъскаха, ритаха и забиваха пръсти в шията му.

- Дай! Дай! Дай! – викаха всички.- Дай бомбето с късметите и парите! Къде го скри? Няма да се отървеш от нас! Няма да те оставим да ни се измъкнеш! Наивник!

Идиот! Фантазьор!

- Махайте се! Махайте се!- мъчеше се да се освободи

Фантазьорът изпод размаханите пръти,

бухалки,

чадъри,

бастуни,

бутилки,

остри върхове на токчета,

тежки подковани подметки на
ботуши,

сопи,

дръжки на пистолети,
мобифони,

химикалки,

дипломатически
куфарчета

и всичко, което бе попаднало в
ръцете на нападателите му.

- Защо е тая злост? Аз исках да помогна светът да стане по-човешки! - бореше се да се изправи Фантазьорът и се опитваше да избягва поне част от ударите.

-Ха-ха-ха!- отекна грозен кикот.- Човешки ли? Ха-ха-ха-ха!

Какво е човешки? Ако не си го разбрал

до сега-сега ще го разбереш!-викаха запъхтени, озлобени
гласове всред невероятен шум и трясък:

Един откачаше тежката врата от витражно желязо.

Други разбиваха красивата сграда на двореца и я отнасяха парче по парче.

Слуги, крадци, скитници, разбойници, ведно с всеизвестни висикомерни и прочути звезди и високопоставени господа и дами известни със своята афиширана честност и благотворителност,

мъкнеха от двореца на блъскащи се тълпи безценни картини,

неръкотворни килими,

огромни кристални полилеи,

старинни гоблени,

неповторими стилни кресла от скъпо дърво и коприна,

всякакви мебели в резби и позлата,

скулптури на прочути ваятели и какво ли не !

Един влачеше изтръгната камината от голямата зала на замъка, заедно с още пламтящия огън.

Друг бе надигнал самия замък!

Трети тичаше с двата лебеда с увиснали, извити шии, и бързаше да си ги опече на огъня,

на който горяха книгите от голямата библиотека!

Четвърти бе източил водата от изкуственото езеро и бе наел цяла тълпа нехранимайковци да го демонтират и да му изградят от него басейн в градината на собствения му палат.

А в това време стръвно виеха и пронизваха слуха резачки, заглушавайки виковете и скандалите на дърпащите един от друг награбеното всред страшния грохот на огромните стари дървета от парка, които тежко падаха прерязани до корен, всред писъците на излетелите от гнездата си птици.

Чевръсти ръце сечеха клоните и товареха могъщите стволлове на гигантовози.

- Спри ги!Спри ги!-тичаше между всичко и всички принцесата,но никой не ѝ обръщаше внимание, заети и бързащи в разграбването.

Фантазьорът, който с болка в сърцето чуваше гласа ѝ, се бореше да се освободи от нападателите си, за да изтича към нея и поне да я прегърне, но въпреки усилията на окървавеното си и насинено тяло не можеше да се изтръгне.

- Ръката! Ръката!-викна му принцесата.-Защо ги допусна!

Защо веднага не посегна към ръката!-

просто плачеше тя.

- Разбира се! Разбира се! Ще поискам помощ от ръката!

Успокой се!-извика й Фантазьорът.

В същия момент един дебел, запъхтян господин с огромно шкембе се хвърли с цялото си стокилограмово тяло върху премазания Фантазьор, напъха късата си, шавлива и с неизпускащи пръсти

ръка в издудения джеб на разкъсаните му разпарцалосани панталони и се опита да се докопа и да сграбчи всемогъщата ръка.

- До тука беше ,Фантазьоре!- изхриптя той. - Свърши се твоята! Вече аз съм господарят на

всемогъщата ръка! И замъкът, и бомбето на късметите ведно с принцесата са мои!

- По-кратко!-успя да хване китката му Фантазьорът, и нещо така стисна и изви шавливата ръка на

дебелия и неизпускащ нищо в живота надут господин,че той изрева, измъкна късичката си ръка от джеба

на Фантазьора и се търкулна встрани.

- Справедливост!Справедливост!- развика се той.- Съд!Съд за фантазьора! Той ми изкълчи ръката! ”Бърза помощ!”

Веднага викнете “Бърза помощ!”-взе да духа посинелите си,
отрупани с пръстени пръсти стокилограмовият господин.- И
да носят усмирителна риза да вържат тоя луд фантазьор! Да
го вържат

и да го вкараме веднъж завинаги там, където му е мястото!

И както викаше, изведнъж млъкна.

И всички наоколо млъкнаха и вторачиха очи към джеба на
Фантазьора.

От там като златен паяк изпълзя и бавно и тържествено се
изправи Златната ръка.

Тя наедря, наедря пред смаяните им и кръстосващи се
погледи, и стана гигантска. Наведе се,

вдигна на дланта си премазания от бой Фантазьор високо над
главите им и го постави на крака.

От сиянието ѝ всички рани и синини по Фантазьора
заздравяха и изчезнаха, и той застана пред премигащата
измет от дрипльовци и раздърпани в схатката
високопоставени особи здрав, бодър и силен, макар и целият
в парцали.

Те стояха срещу него озлостени, а Фантазьорът ги гледаше с дълбока тъга и презрение.

- Аз съм на вашите услуги, господине!-каза му с твърд глас ръката и продължи да расте.

- Да бягаме!-извика някой.

Но вероятно от могъщата ръка се излъчваше някаква парализраща сила, защото и тия край

Фантазьора, и тия в двореца, и тичащите по улиците с награбеното се бяха заковали на местата си

с разкривени лица и не можеха да помръднат застинали в най-невероятни пози.

-Ха-ха-ха!-изсмя се принцесата, защото много бяха смешни : също като куклите от панаирджийски паноптикум.

-А сега –в боклука!-рече Фантазьорът на всемогъщата ръка.

Тя разтвори дланта си с целите ѝ гигантски размери, и изведнаж фигурите на панаирджийския паноптикум полетяха към тая златна,искряща и всевиждаща с рубиненото си око могъща длан

като железни стружки привлечени от мощен магнит.

Летейки и лепейки се крадците изпускаха всичко, което бяха
награбили. И когато всички се налепиха Златните пръсти ги
стегнаха в шепа,

ръката се изви като кран,
под нея израсна
нечовешки грамаден
контейнер за боклук,
ръката разтвори над него
пръстите си,

и към зейналото гърло на контейнера полетя цялата паплач
от всякаква измет –лъскави бандити с

изпомачкани костюми, парцаливи дрипльовци и дрипли от
дъното на живота, и рошави, смятащи се за недосегаеми
госпожи и господа с разкривени физиономии,

грабители,

крадци,

разбойници,

насилници,

ненаситни алчници

завистници,

мошеници,

явни и скрити бандити -

всички се изсипаха в контейнера.

И нито Фантазьорът, нито принцесата видяха дали

контейнерът потъна в земята или

излетя в космоса.- Просто изчезна!

-Готово,господине!-каза всемогъщата ръка.-Оставам в услуга
на вашите разпореждания!

-Благодаря ти!-каза Фантазьорът.-Но кажи ми, защо ми
помогна? И защо не ме уби както правеше

с всеки, който се опита да се докосне до тебе?

-Защото ти единствен искаше искрено и честно да направиш
нещо за другите, а не за себе си. И го направи през
изпитанието и страданието. И то от нищо. Да остана ли в
джеба ти за всеки случай?

-Не!-рече Фантазьорът.-По-добре иди пак там, на кулата, и
пази! И помогни, моля те, да се опитаме

тоя най-хубав град най-после да стане истински щастлив, а

животът в него наистина човешки и справедлив

за всички хора.

- Не само градът, а целият свят!-добави Ръката.-Ти си благороден и мъдър, и вярвам, че заедно с тебе и хората като тебе ще постигнем това.

- Надявам се. . .! -отвърна Фантазьорът, а Ръката се разпери над него като закрилна златна птица, и един лъч от рубиненото око на дланта ѝ се спусна над главата на Фантазьора.

Миг след това тя бе пак на върха на старата каменна кула всред руините и осветяваше с блясъка си тоя най-хубав град. И тая светлина бе по-ярка от преди.

Хората се трупаха удивени край отново появилата се златна ръка на площада, а Фантазьорът седеше на тротоара пред разбития замък замислен.

“Чия и каква е тая Ръка?-се питаше той.-От какви времена бе останала, за да пази нещо, което човечеството все още до край не е разбрало, и за което заплаща с бедите, паденията и нещастията си. . . !”

- Каква неразбория!- дотича принцесата.- И как ужасно изглеждаш! Дори много по-ужасно от преди!-затюхка се тя.-

Кажи, моля те, на вълшебната Ръка веднага да направи
всичко така, както си беше! Тя го може! Зная!

-Не!-каза Фантазьорът.-Трябва да го направим сами! И
замъка, и живота си! Само така можем да
разберем способностите си и това какви сме като хора.

- За замъка, да! Но защо намесваш тука и живота? – попита
принцесата.

- Защото животът е такъв, какъвто сами си го направим.-
усмихна ѝ се Фантазьорът. – И красивото
в живота ни, и грозното. И доброто и злото.

- Хъм!-отвърна само принцесата.

А наоколо вече се трупаха с поклони агенти на шивашки
величия, ”стилисти”-бръснари и фризьори, масажисти,
маникюристи, парфюмеристи и пр.,и пр. и най-почтително
предлагаха своите услуги, от които
явно според тях, имаха незабавно нужда и принцесата и
Фантазьорът.

- За сега ми трябва само няколко чистачи, няколко
майстори-строители за основния ремонт,
добър дърводелец и добър железар! А и един електротехник!-
разпореди се Фантазьорът.- Другите да

си вървят.

Тълпата се раздвижи мърмореща и коментираща, но

Фантазьорът не я чу. Той бе седнал върху

мокрия пън на едно отрязано могъщо дърво всред още

ухаещите и неизсъхнали клони и слушаше

охканията им, и плача на листата и на виещите се в небето

птици, останали без своите гнезда.

- Ставай и се залавяй за работа! Нали така смяташе, че

трябва да постъпим?-дотича при него

принцесата.

- Да!. Имаме много работа!- надигна се от пъна Фантазьорът

и тръгна към майсторите.

Принцесата показваше кое как да стане и помагаше в което

може, а Фантазьорът работеше с всички,

по-майсторски от всички майстори, защото беше фантазьор.

Те поправиха замъка, и той стана много, много по-хубав от

преди.

После Фантазьорът и принцесата посадиха прекрасни цветя и

млади дървета, а на пъновете на

старите изрязани гиганти сложиха големи саксии с палми като паметници на невъзвратимото.

Накрая напълниха с бистри води езерото, и без да се уговарят, двамата просто се засмяха един на друг и се хвърлиха да се надплуват.

Когато прегърнати застанаха на другия край на езерото, над главите им прелетяха ято лебеди.

И докато ги гледаха така прегърнати, една двойка лебеди се отдели от ятото и кацна в езерото при тях.

Принцесата целуна Фантазьора:

- Сега всичко в нашия живот е прекрасно!-каза тя.

- Да!-отвърна ѝ Фантазьорът.-Вярно е, че ние двамата сме щастливи! Но в тоя свят трябва нещо

изоснови да се промени. Защото в света има още много зло, което е с различни лица, и помрачава и руши чудото на живота.

-Но нали имаш приятелството и силата на вълшебната Ръка?

Ще ѝ кажеш и светът ще стане такъв

прекрасен, какъвто го искаш!

-Не съм сигурен,че ме разбра. .! Светът и сега е прекрасен! И много пъти е изглеждал още

по-прекрасен! И е имало! Имало е възможност да бъде щастлив! Щастлив за всички хора! И богат за всички.

Но винаги е бил разрушаван, удавян в кръв и изсмукван от грабителство.

- Зная го, че е така! – въздъхна принцесата. – Тогава щастието бива затваряно в консервна кутия, за да се съхрани във времето, и ако е възможно , някога пак да бъде извикано за живот. Но защо?

Защо се стига все до тук и трябва с толкова страдания да се започва все отначало?- попита принцесата.

-Защото проблемът не е само в изграждането на прекрасния свят, а в изграждането на прекрасния човек. - В това е проблемът. А той се оказа най-трудният.

- Прав си!. . –каза замислена принцесата.

Фантазьорът я целуна, взе я на ръце, и с малко тъжна и загрижена усмивка на лицето я понесе към замъка.

Нежна музика изпълни света.

И ето че изневиделица ВЪЛШЕБНАТА Златна ръка пое принцесата и фантазьора в дланта си и ги понесе над тоя приказен град.

Камбаните биеха тържествено, а улиците, площадите,балконите и дори покривите бяха отрупани с хора.

И всички гледаха към златната ръка с Принцесата и фантазьора!- Едни с почуда, други с възхищение ,трети със завист,а и с омраза. Но най-много бяха тия, които им се радваха. И децата, които им махаха и подскачаха от възторг .

И ето както ги гледаха и скачаха от радост и възторг, кой знае как децата се оказаха на превърналата се в люлка златна вълшебна ръка и полетяха заедно с принцесата и фантазьора над града.

- Виж ги! Виж ги! – В тях ми е надеждата! – каза зарадван фантазьорът на принцесата и двамата прегърнати и влюбени се бяха почувствали всред децата на тая приказна люлка отново като деца.

-Как стана това?- попита удивена принцесата.- Децата ли са истинските хора, които ще направят щастлив света? От могъществото на златната ръка ли децата ще станат истинските хора?

-Не от златната ръка! - и каза фантазьорът.- А ако запазят радостта, чистотата на душите си и посадят цветето на човечността в сърцето си И ако го отгледат така, че да се разцъфти . А това не е лесно.

- А от къде ще вземат семена за това цвете?

- От градината, която посадихме ние – каза й фантазьорът.- И от многото градини, които не само ние ще посадим, а и други като нас ще посадят!

И в този миг от пръстите на гигантската златна ръка се посипаха цветя над хората и над града, а самата тя се превърна от златна - в гигантско и неизказано красиво цвете.

-Цветето на човешкото щастие! – целуна принцесата фантазьора, и хванати за ръка влюбени и щастливи двамата скочиха от люлката и се сляха с хората изпълнили улиците на града.

И стана хубаво, и стана цветно , и целият свят се изпълни с надежда за щастие.А между всички, принцесата и фантазьорът бяха най-щастливи.

Х Х Х

ВЪЛШЕБНИКА И ХИТРЕЦА

Имаше един вълшебник.

Той вървеше по света,и откъдето минеше ръсеше вълшебства, защото джобовите му бяха пробити. И тъй като от година на година дупките ставаха все повече, той ръсеше своите вълшебства все повече. Те падаха през крачолите му по асфалта, зариваха се в прахта на забравените селски пътища, търкулваха се зад камънаците, притаяваха се между тревите, а вълшебникът вървеше и дори не забелязваше.Не само защото беше разсеян, а защото не обръщаше внимание на това.

Чичко! Чичко! – викаха децата подире му,когато минаваше през някое градче.-От джоба ви май нещо падна !

- Нека е за вас !- казваше вълшебникът и отминаваше.

Децата се спускаха да вземат падналото нещо, което приличаше уж на старо копче, а се оказваше летяща чиния, която ги понасяше из космоса. Или приличаше на проста кибритена кутийка, а вътре се оказваше събран цял приказен свят, и без да кажат дори раз-два-три, децата попадаха в него за цял един вълшебен час, по-дълъг и прекрасен от един живот. Те се превръщаха в принцове и принцеси, в малки дългокоси русалки и

могъщи великани, а в това време вълшебникът продължаваше да върви по безкрайните пътища и да ръси своите вълшебства.

А вълшебствата му бяха толкова чудесни, че всеки , който ги намереше, за миг забравяше мъките си и теглата натрупани от годините, и отново като в детството душата му се изпълваше с доброта и сила, пред очите му изгряваше чудната красота на земята, пред нозете му се разстилаха звездни пътища, и при него се връщаше радостта, че се е родил на тоя свят и че има за какво да живее. – Толкова прекрасни бяха вълшебствата разсипани в праха!

И сигурно вълшебникът щеше да стане много знаменит, ако тия,които ги намираха, знаеха кой ги е изръсил.

Но те не знаеха.

Затова вълшебникът беше съвсем неизвестен.

Така той вървеше съвсем неизвестен по света, и всичко,до което се докоснеше, ставаше вълшебно.

Как ставаше това - вълшебникът не знаеше.Може би бяха вълшебни пръстите на ръцете му, а може би беше вълшебна душата му.

Но затова той не се и замисляше. Беше му приятно да се докосва до простите неща, които го заобикаляха, и изпитваше радост, когато те в миг оживяваха и ставаха вълшебни.

Ще ги подаря на някого –казваше той и ги слагаше в джоба си.

И видеше ли някой с натъжени очи, веднага бъркаше в джоба си и там винаги се намираше по нещо. А когато не се намираше нищо, вълшебникът просто се усмихваше:

-Чудна работа ! – казваше той. – Имах едно вълшебно нещо, тъкмо като за тебе! Къде ли е отишло? Сигурно съм го изтърсил някъде. Прощавай! – казваше той. – И не се отчайвай! Светът е пълен с чудеса ! Трябва само да умееш да гледаш!

Човекът оставаше огорчен, но след малко, както си вървеше, виждаше четирилистна детелина, или някое искрящо камъче, навеждаше се да го вземе, и изведнаж целият му живот ставаше друг.

-Наистина светът е пълен с чудеса! Казваше човекът на друг човек. А той – на друг!

И тръгна по земята слух :

Светът е пълен със вълшебства!

Глухарче разпилява пух!....

Звезда вълшебно нейде светва !...

Вълшебно вятърът шепти!...

С вълшебен звън звънят цветята!...

Повярвай, ще намериш ти

разковниче на чудесата!

Но на света освен вълшебници, има и хитреци.

-Вълшебства ли? Чудеса ли ? Чудесно! – рече си хитрецът. –Я да видим откъде се взимат ? – хитро се огледа той.

И като се огледа, видя вълшебника със скъсаните джобове.

-Ха-ха! – изсмя се хитрецът, взе един чувал и тръгна тихичко подир вълшебника.

А вълшебникът си вървеше по света без нищичко да подозира, правеше вълшебства и ги слагаше в джобовете си.

-Ще ги дам на хората, и те ще станат по-щастливи !

Така си мислеше той и си свирукаше радостно, а
вълшебствата му се промушваха през дупките, които с
годините ставаха все повече и по-големи, и се ръсеха подире
му.

- - Нека падат !-казваше си той.- Наистина приятно е да подариш
на
някого нещо вълшебно,но още по-приятно е,ако тоя
някой,както се върви пеша, си го намери сам...Пък и ако не
падаха, как щяха да се съберат толкова чудеса в два нищо и
никакви джоба.

Така мислеше вълшебникът,а подир него вървеше
хитрецът и дебнеше какво ще падне от джоба му,за да го
грабне и да го пхне в големия чувал.

Той дебнеше,

грабваше,

пхаше в чувала

и си правеше сметката:

-Сега вълшебствата са мои! И само аз мога да ги дам на
тия, които ги търсят ! Но няма да им ги давам, а ще ги
продавам! Ще занеса вълшебствата и чудесата на пазара, ще

отворя сергия, и ела ме виж! - Такива сметки си правеше
хитрецът,

и толкова старателно дебнеше,

и толкова ловко събираше всичко,

което падаше от вълшебника,

че нищо вълшебно не оставаше на земята! И щом напълнеше
един чувал, веднага взимаше друг, защото беше много
енергичен хитрец.

Разбира се, малко се поизморяваше, пък се и боеше,
да не би случайно и неочаквано някой път вълшебникът да се
обърне назад, и да го хване на местопрестъплението.

Затова, за всеки случай, се снабди със самоходна
безшумна автоматично-електронна и опознавателна
чудесосъбирачка, зад която, на безопасно разстояние, пусна
да върви един най-обикновен голям и разтегателен брониран
автобус. От електронната чудоопознавателна събирачка до
автобуса имаше най-обикновена и не бъдеща никакви
подозрения, проста, но достатъчно широка, безцветна
полиетиленова тръба, по която вълшебствата и чудесата се
всмукваха толкова бързо, че не можеха да бъдат забелязани.

Всичко това беше много хитро! Толкова хитро, че хитрецът ужасно се гордееше със самия себе си.

Страшен съм ! – си казваше доволен той удобно седнал пред монитора в кабината на автовоза, и взрян в екрана следеше да не би електронно –опознавателната чудесосъбирачка някъде да засече, или пък да пропусне нещо, и да се наложи лично той да коригира действията ѝ с дистанционното.

Но събирачката работеше отлично.

Тя събираше просто всичко!

И не само го събираше, но го ѝ пакетираше красиво, примамно и лъскаво, надписваше го и го вързваше с панделка, така че в големия рзтегателен брониран автовоз се насипваха направо пакетчета. Те имаха най-различна форма, големина, панделка и цвят, а надписите по тях звучаха направо фантастично.

Разбира се, всичко беше съвсем объркано. На магическия дъх от комунига пишеше “Вълшебен гардероб”, а на вълшебния гардероб пишеше “Любовен елексир”. Но за хитреца това нямаше никакво значение.

-Голяма търговия ще направя! – хихикаше хитрецът и
потриваше ръце доволно.

А в това време хората ставаха все по-тъжни и по-
тъжни, тъй като нищо хубаво и вълшебно не им се случваше:

те ходеха на работа

без да им се случи нищо хубаво и вълшебно,

и се прибираха по

домовете си

без да им се случи нищо хубаво и

вълшебно,

и приготвяха вечерята

без да им се случи нищо хубаво и

вълшебно,

и се караха на децата си,

на които също

не беше им се случило нищо хубаво и вълшебно,

и затова бяха непослушни и

зли,

а когато вечер лягаха да спят, или не можеха да заспят, или
сънуваха кошмари.

-Какво става с тоя живот!-питаха се те.-Изчезнаха и
вълшебствата, и чудесата!Имаше ги,а сега ги няма.

И въздишаха :

-Не се живее без вълшебства

и без надеждата за чудо!

Какво ще чакаме със трепет,

Когато сутрин се събудим?

Ще бъдат все едни и същи

И дните ни, и ний самите -

досадни капки тъпо капещи

в панела мъртъв на главите

ни!

Ни пеперуден смях,ни полети!

Крилата ни ще закърнеят

и ще увиснат небесата!....

Без чудеса не се живее!

-А да не искате вълшебствата и чудесата самички да
дойдат при вас?-прозвуча тогава по всички радио и
телевизионни програми гласът на хитреца.

-Но къде да ги търсим?-попитаха хората.-Може би на луната или в дупката на вселената.

-Че защо ще ходите на луната или в дупката на вселената?-усмихна се по всички екрани на всички телевизии хитрецът.

-Който иска вълшебства,

нека дойде при мене!

Имам избор безкраен!

Всичко можеш да вземеш!

Чудеса! Изненади!

Смях!Успехи!Награди!

Даже орден със лента

ще получиш в момента!

Който иска вълшебства,

нека дойде при мене!

Имам избор безкраен!

Всичко можеш да вземеш!

-Насам!Насам!Насам!-викаше от сергията си на пазара хитрецът, развяваше изкуствената си брада и ръкавите на

току-що ушитата специално за търговията с вълшебства
мантия, изписана със слънце, луна и звезди. А на главата му
блестеше островърха Вълшебническа шапка.

-Ето го! Най-последно! Най-
последно! Вълшебник! Вълшебник! Появи се! - втурнаха се към
хитреца хората.

-Дайте ми, моля, крила от лъчи, по-бързи от светлината!

-Дайте ми виждащи в мрака очи!

-Пъстри мечти за децата!

-Слакък, несвършващ растящ шоколад!

-Звездна вълшебна премяна!

-Смешен безгрижен парад-маскарад!

-Радост за татко и мама!

-Дайте ми, моля ви, чифт послушни уши за моето внуче! -
молеше се една баба.

-А на мене буйни къдри! На мене буйни къдри! - провираше
се през тълпата плешив чичко с огромно шкембе.

-Извинете, но аз съм преди вас! - сърдеше се фризирана
червенокоса лелка и войнствено отблъскваше плешивия чичко

с юмруци и лакти.-И ако веднага не получа лампата на
Аладин,не знам какво ще стане!

-Ало!Ало!Откъде накъде лампата ще е за вас?Аз имам
предимство!Ало! - блъскаше се напред мъничка
женица,дотичала задъхана от телефонната централа на
някаква фирма,и размахваше някакъв документ, а за полата ѝ
се държаха пет деца.-Ало!Многодетните имат предимство!-
викаше тя.-За тия деца,Ало,трябва къща с градина за тичане!

И салата!Ало!

И мляко!

И кренвирши!

И чорапи!

И пържоли!

И грижи!

И ябълки!

И гърненца!

И

възпитание!

И зоологическа градина!

И панталонки!

И учебници!

Ало!Ало!Ало!

Ами пробитите обувки?

Ами пробитите глави?

Ами пробитите лакти?

Ами дупките на

колената? Ами дупките по стъклата?

Ами дупките по кесията?

Че и гевреците с дупки!

Не ме избутвайте,Ало!

Ами проблема за курорта?

За спорта?

За транспорта?

За образованието?

Ало!Ало!Знаете ли какво е това за една телефонистка?

Без лампата на Аладин ние сме загубени!

Че на мене един сладолед ми струва колкото цял килограм!

Да не говорим за доматите!

За коматите!

За теснотията!

За щуротията!

За надутия наем!

За надутите сметки за отоплението!

За осветлението!

За сметта!

За водата!

За пакостите на децата!

Само лампата на Аладин!

-Откъде накъде лампата на Аладин!Вземете бутилката с духа!-не отстъпваше червенокосата.- На мене лампата на Аладин,а на вас,духа! Хем ще има с какво да плашите децата!

-А-а-а-а-а!-пищяха децата в един глас.-Не искаме дух!Не щем гърненца!Не щем възпитание!Искаме несвършваема торта-а-а!

-Несвършваемата торта е за вас!Обещавам ви!-шепнеше тайнствено на децата превит на две тънък тайнствен чичко,с дълги пръсти.-Каквито сте такива мънички и незабележими,промушвате се незабележимо,грабвате

незабелязано ей оная шапка-неведимка,давате ми я
незабелязано,а всичко друго остава за вас!

-Чакайте!Чакайте!-развика се хитрецът.-Я по-надалече!Я
по-настрана!Първо парите-после вълшебствата!Какво си
въобразявате? Вълшебствата не се раздават! Вълшебствата
се продават! Те са скъпо нещо!

Светът парата го върти!

Ще има,който си плати!

-Аз плащам за буйни къдри! Плащам за буйни къдри!-
разбута всички плешивият чичко.

-И аз, за лампата на Аладин! Каквото и да струва! –
разтърси червената си грива фризираната лелка.

-Ало! А какво да правим ние? – провикна се
телефонистката.

-Не ме, не ме,не ме интересува! –запя
хитрецът.

Вълшебството цената си я струва!

И само който хубаво плати,

добре живота си ще подреди!

-Вълшебства! Вълшебства! – викаше той и продаваше.

-Сирене!Сирене!

-Риба! Риба!

-Чушки,домати,магданоз! Чушки, домати, магданоз! –
викаха другите продавачи от пазара.

И хората купуваха.

Тия, които имаха много пари, купуваха и вълшебства, и сирене, и риба, и магданоз, и всичко, което се продаваше и което не се продаваше на пазара. И толкова им беше весело и безгрижно, че вече не знаеха, че им е весело и безгрижно.

Тия,които имаха малко пари,купуваха сирене,риба,чушки,домати и магданоз, но не можеха да си купят вълшебства, и им беше тъжно.

А тия, на които парите не достигаха,купуваха или само сирене, или само риба,или само чушки, или само домати, или само магданоз,а за вълшебства не можеха дори да си помислят. Затова се трупаха да гледат.

-Вълшебства! Вълшебства! Насам! Насам! –събираше парите и раздаваше пакетите си над главите им хитрецът. – Я се махайте вие, безпарични зяпльовци! – разгонваше ги от време на време той. – Я направете път за многоуважаемата, достойна за вълшебства клиентела! Вълшебства! Вълшебства!

-Ало! Всъщност вълшебствата трябва преди всичко на нас!- въздишаше телефонистката и броеше децата си, да не би някое да се е загубило. – Защото, Ало, тия дето имат пари, и без вълшебства,Ало, всичко могат да си купят.

-Не съвсем! – доволно танцуваше с пакет в ръка подир шкембето си плешивият чичко.

-Защо за него има,а за нас няма!И ние искаме вълшебства! –хленчеха децата и дърпах полата на майка си,която искаше да ги измъкне от тълпата,но те не я оставяха.

-.Стига глезотии! Ако имах пари, щях да ви купя по две червени бузи и по едни здрави обувки за вълшебно растящите ви и късащи каквото обуят крака! Но нямам! Ало! Ало! Направете ми път! Оставете ме да мина! Ало! - опитваше се тя да надвика тълпата и рева на собствените си деца, мъкнейки ги разгневена.

-Защо плачете, деца? И защо, вие госпожо, сте така ядосана? – се появи неочаквано срещу им откъм уличката вляво някакъв нелепо засмян неугледен човек.

Той беше ни млад, ни стар, с раздърпано демодирано сако и съвсем износени обувки. И никой не би могъл да предположи, че това е вълшебникът, защото с нищо не се отличаваше от бедняците, които бързаха към пазара, привлечени от шума и примамните викове.

-Ало! Я не ми се пречкай! – подвикна му жената. – Я не ми се пречкай, че като нищо ще си го изкарам на тебе!

И тя така бутна непознатия от пътя си, че човекът политна и се струполи на земята.

-Но защо така, госпожо? – надигна се той и взе да си отърсва сакото. – Нали децата ви искат вълшебства? Сега ще им дам!

- Ти ли, бе? – сопна му се жената, а децата млъкнаха и го изгледаха недоверчиво. – Дрипльо, с дрипльо! Ало! Я по-добре се погледни! И той ще ми предлага вълшебство!

-А защо да не ви дам? Какво имате против мене? – усмихна ѝ се доброжелателно човекът, без ни най-малко да се

обиди,ни да се разсърди, и взе съсредоточено да бърка в скъсаните си джобове.

Но там, естествено, нямаше нищо.

Той бъркаше в джобовете си все по-упорито и напрегнато,после взе да ги обръща навънка с хастарите до най-малкото и незабележимо джобче,а безгрижната му усмивка първо се смени с учудване, после с объркване, и накрая съвсем изчезна.

-Глупак! – крещеше жената.-Ще се подиграваш с мъката ми! – дърпаше децата си тя,но те не искаха да тръгват, и гледаха човека отначало с някаква скрита детска наивна надежда, а после с любопитство,което всеки миг нарастваше.

-Извинете!Извинете,мадам! Имайте малко търпение!Ей сега все нещо ще намеря! Няма да оставя децата без възшебство! – продължаваше най-сериозно да обръща джобовете си човекът.

-Какво ще намериш в тия скъсани джобове,бе?Немотията си ли ?Я се виж! С тия скъсани джобове, дето не си взел поне една игла да ги зашиеш,освен немотия нищо няма да намериш! – едва се въздържаше да не налети с юмруци върху му жената, но ръцете ѝ бяха заети,защото с тях теглеше

съвсем разярена децата си,които не тръгваха и не тръгваха,сякаш краката им се бяха залепили о земята.- И той ще ми се представя за вълшебник!

-Фокусник е! Фокусник е ! – викаше едното от децата,и се надяваше от някой джоб на вълшебника най-неочаквано нещо да излезе.

-Артист е! Артист е ! – викаше друго.

-Клоун !

- Циркаджия!

-Смешник! – надвикваха се петте деца и се заливах в смях, защото им беше смешно и много забавно да гледат как непознатият все по-бързо и отчаяно търси още и още джобове по панталоните,ризата,и по сакото си, как рови в тях и ги обръща рзтърсвайки разпраните им и разпарцалосани хастари ,как търси нещо в пазвата си и дори в мекицата на шапката си.

От него течаха отвсякъде на ручейчета пот, и той все повече обрастваше като с перушина от развените скъсани прцали, докато се превърна в подобие на мокра гигантска кокошка.

Децата просто се превиваха от смях.

Накрая човекът,отчаян и перушинест, се изправи пред тях, и каза със сериозно и тъжно лице:

-Извинете,господа! И ако ви е възможно и вие,госпожо!

Това :“ Извинете,господа! И вие,ако ви е възможно,госпожо!” беше от всичко най-смешното за децата. Те просто се затъркаляха по земята от смях, а майка им пристъпи съвсем побесняла до вълшебника, и му залепи една такава яка плесница на майка с пет деца и телефонистка с голям уморителен работен ден и малка заплата, че човекът изненадан се хвана за бузата.

-Глупак ! – изкрещя му тя. – Сега заради тебе могат да ме глобят, а и да ме изхвърлят от работа, защото се подлъгах от оня панаирджийски търгаш заради тия вълшебства, и излязох без разрешение за 10 минути, а и ти ме забави още половин час с лъжи и щуротии!Ало!Ало! Деца!

Но децата се бяха разпилеи.Те тичаха презглава по улицата,иззад ъгъла на която се бе появил непознатият.

-Ето ги вълшебствата! Ето ги! – долитха гласовете им.-
Цяла безкрайна редица камиони! И машина! Машина за опаковане на вълшебства!

-Сега ще ви дам аз на вас едни вълшебства! Я бързо
вкъщи! – хукна подир тях вбесена майка им. – Няма
вълшебства за такива като нас!

-Но, госпожо! Госпожо! Поспрате! Може би все пак ще
мога да направя нещо за вас! – извика ѝ вълшебникът и се
опита да я настигне.

-Я се махай от главата ми! – обърна се тя без да спира.-
Я се махай, че като те почна,перушинка няма да остане от
тебе,нищожество с нищожество! – извика му през рамо тя.-
Навсякъде само палячовци и мошеници! – не можеше да спре
жената да говори.

-Чудна работа! – си каза вълшебникът.- Защо всичките
ми джобове до един се оказаха празни,когато преди малко
бяха претъпкани с най-различни неща за радост, за красота и
за вълшебства? Нещо става! Но какво става,не знам! И защо
ми се струва,че светът погрозня и все повече се превръща в
сметище,а хората са така нервни,угрижени и зли? Дали
вълшебството на света и вълшебничеството ми са се
свършили,или светът се е променил,и сега има други
вълшебници с други вълшебства? Сигурно е така !Нали светът
постоянно се изменя!Само че едни са отишли в новото време

с новите вълшебници и с новите вълшебства, а аз, и някои такива като мене ,са останали в стария занемарен и изоставен свят,като прашни,жалки експонти,с изхабени,негодни и ненужни способности : посмешища, захвърлени на доизживяване в боклук,нищета и забрава – тъжно си рече вълшебникът.- Така е! Но защо,макар и превърнал се в нещо като стар счупен грамофон, да не се опитам да дам малко радост на тая нещастна жена и на тия деца? Може някаква искрица от предишната ми вълшебническа сила все още да е остнала в мене. Ако мога да извикам тая искрица в сърцето си,какво би зарадвало тая бедна,озлобена,неугледна и обезверена жена?

Може би един прекрасен и уютен дом с всички най-съвременни удобства за голямо семейство,

с пет стаи за петте деца,

с хладилник,

който по вълшебнически винаги да е пълен с вкуснотии,

с гардероб,

с нови дрехи и обувки в съответния постоянно растящ ръст и номер,при това винаги в тон на така бързо променящата се мода,

и с игротека,

с най-различни игри за весело детство- размечта се
вълшебникът.-

Но това не е достатъчно! Не е достатъчно!

Във всяка от детските стаи да има библиотека
с най-хубавите книги на света,които децата с удоволствие да
четат,

и които да ги направят добри и мъдри хора!

Всяко да си има компютър за
работа,

и да стига до ония съкровищници на човешките знания,които
отварят пътя към вълшебствата и чудесата!

И тъй като на децата им трябват чист въздух и игри,край
къщата да има голяма градина

със зелена трева за гоненица,

с люлки за люлееница,

с лостове за премятаница,

с катерушки за

катереница,

с басейн за

плуваница

и с много цветя за красота и радост на душата!

И с дървета!- Дървета като истински живи фонтани

излъчващи здраве и даряващи най- хубави и вкусни плодове!

– фантазираше вълшебникът.-А тая жена...Тя не може да не

повярва на вълшебствата и чудесата,ако изведнаж се види

всред радостните си деца облечена като принцеса от

приказките, и в ръка с чек за голяма сума и билет за цялото

семејство за море. И ако в тоя миг телефонът иззвъни, и от

фирмата ѝ се обадят,че е наградена с едномесечен отпуск.

-Това искам да направя! Само това,щом повече друго не мога!И ще се оттегля да размисля къде съм сгрешил,и защо и аз, и тия нещастници, сме така наказани и лишени от радостта и вълшебството на живота.

И вълшебникът с бързи,решителни стъпки приближи подтичващата пред него запъхтяна и ругаеща жена,спря на необходимото разстояние,съсредоточи се, събра цялата сила и доброжелателство в сърцето си,и пожела вълшебството.

Усети как сърцето му наедрява, и как целият се превръща в странна енергия, която потича от пръстите на

протегнатите му към жената ръце в златни и сини искрящи потоци.

-Получи се ! Получи се ! Сега! Сега! Сега ще стане чудото! – задъха се от напрежение и радост той.

Но странно! Жената продължаваше да подтичва напред, все така ругаеща живота и всичко наред, а вълшебническата му сила изтичаше без да се получи нищо. Само в ушите му звучеше многогласа песен:

Изчезнаха вълшебствата и чудесата !

Животът се превърна във пустиня!

Висят ненужни на човеците крилата!

Забулен е в мъгла просторът синия.

Ни светлина, ни радост, ни надежда

звезда да зърнеш в мрака на небето.

Всред лабиринта нийде неизвеждащ

се лутаме, и празно е в сърцето ни.

Изчезнаха вълшебствата и чудесата!

Животът се превърна във движение: -

Висят ненужни на човеците крилата

без полет, обич, вяра и стремление.

А вълшебническата му енергия течеше в невероятно могъщ поток, и той виждаше как се материализира всичко, което е пожелал.

Но...но как така с появяването си всичко изчезваше преди още да придобие необходимите си размери ?

- Не може да бъде! – повтаряше си той.
-Вълшебства!Вълшебства! Открихме склада на вълшебствата! – продължаваха да викат децата иззад ъгъла на съседната улица.

Вълшебникът се сепна от гласовете им,ослуша се и хукна към тях.

Още отдалече видя огромния брониран разтегателен и разтегнал се по цялата улица като чудовище автовоз.Как децата бях успели да се промъкнат в него,вълшебникът не знаеше,но две от тях хвърляха от огромното бронирано туловище на автовоза опаковани пакети, а другите три ги ловяха и ги мъкнеха нанякъде.

-Спрете! Какво правите? Та това е кражба! Вие сте добри деца! Веднага престанете! – извика им вълшебникът.

Искаше да ги възпре от нередното,което вършеха, но както тичаше, нещо се оплете в краката му и той се просна по очи на тротоара.

Опита се да стане, но краката му се оказаха увити в нещо меко и змиевидно.

Опита се да си измъкне краката, но вместо това, целият се оплете в Нещото, което се виеше като змия и пулсираше като живо,засмукано с края си в самия него.

То го събличаше,

впиваше се в плътта му и го теглеше,

търкаляше го по паважа,

а вълшебникът се бореше с него,и не можеше да се освободи.

Той така се бе оплел и омотал в змията на Нещото, че дори не се и сещаше,и не помисляше дали не може да се освободи с вълшебство, защото никога не бе използвал вълшебството за себе си.

-Гледайте! Гледайте! Фокусникът! Гледайте! Отново прави фокуси! – чу се викът на най-малкото от децата.

Вълшебникът за секунда погледна към тях с надежда за
помощ.

И тогава чак видя,

че крайт на онова,което го обвиваше,

което се всмукваше в него все по-

затегнато,

и го

задушаваше,

и го търкаляше,

и го теглеше , увит като пашкул по паважа ,

излиза от същия

задръстил улицата

огромен и брониран автовоз,

който децата ограбваха.

И че това,

което го беше увило и стегнало като боа,

бе всъщност

някакво полиетиленово тръбовидно

смукало.

-Изтръгнете го! – извика той със задавен глас на децата,но те не го и чуха.И тъй като ръцете му бяха пристегнати към пашкула на тялото, вълшебникът се опита да присегне с глава, да захапе тръбата на затегналото го до бездиханност смукало,и ако може да го прегризе.

- Успя!

- Пробитото смукало се развакуумира,
взе да се разхлабва,

и докато вълшебникът се

опитваше

да се отплете

от превърналата се в яко въже полиетиленова
материя,

се видя наобиколен от смеещите се деца.-

От джобовете и от пазвите им стърчаха пакети и пакетчета, а от смях чак изпускаха онова, което бяха награбили и стискаха до гърдите си.

-Леле,че смешно!- викаха едно през друго те. –Търкаляй се! Търкаляй се! Още! Още! Леле, колко смешно!

-За съжаление,няма нищо смешно! – каза им вълшебникът,като успя най-после да се освободи и да се

изправи на краката си. – Дайте ми сега да видя какви
вълшебства отмъкнахте от автовоза.

-А-а-а-а-а! – развикаха се децата и в същия миг се
разпиляха на всички страни, тичайки презглава и отнасяйки
със смях и победни викове награбеното.

Само най-малкото дете остана премигващо от
възхищение и учудване при вълшебника, и доверчиво му
подаде луксозно опакованата голяма кутия, която стискаше в
ръцете си, и която изглеждаше по-голяма от самото него. На
златната панделка на опаковката пишеше:

“ ВЪЛШЕБЕН НЕСВЪРШАЕМ СЛАДОЛЕД ПО ЖЕЛАНИЕ
“

Вълшебникът развърза внимателно панделката,
после
още по-внимателно
разгърна
опаковката,
отвори кутията,
и надникна в нея.

Очите му се окръглиха от изненада.

Той така се втрещи вгледан в онова,което беше в кутията, че детето уплашено отстъпи две крачки назад в колебание дали и то да не хукне след братята си,или по-добре направо към къщи,изоставяйки скъпоценната си придобивка.

-Виж ти! Виж ти! – говореше си сам вълшебникът и се взираше в

съдържанието на кутията,сякаш изследваше някакви подробности. – Ей,малкият!Ела да погледнеш и ти!

Детето колебливо пристъпи.- Любопитството му се оказа по-силно от страха.То надникна в кутията.

Не,това не беше сладолед, или вълшебна машина за правене на сладолед, на каквото се надяваше детето. Бе някаква къщичка,в която не биха могли да влязат и най-малките джуджета, градинка,колкото перфокарта, и разни панелки като от строителница за игра от миналия и по-миналия век.

-Такава игра не ми трябва! – рече разочаровано детето.- Поне да беше електронна!...

-Но това не е игра! – възкликна вълшебникът.- Това е моето вълшебство,което исках да подаря на тебе, на твоите братя, и на преуморената ти изнервена майка. Моето

последно вълшебство, което изчезна преди да е пораснало. Какво значи всичко това? Защо е в тая кутия ? Защо не е пораснало? Защо не го получихте такова, каквото трябваше да го получите, и не го получихте въобще? – запита той детето, а то премигваше и не можеше нищо да му отговори. – Нека пак опитаме!

И вълшебникът пхна кутията в ръцете на детето, взе внимателно с двата пръста на лявата си ръка къщичката, сложи я на земята и се съсредоточи в нея.- По всички правила на вълшебството,къщичката трябваше да почне да расте. Но тя си оставаше такава малка,каквато си беше.

Странно! – натъжи се вълшебникът. – Дали причината не е в изчезването на вълшебническата ми сила? При това аз не исках да поднеса и да връча тая къщичка пакетирана и вързана с панделка като подарък,за който да ми се благодари! Исках просто да се появи на определено място в новостроящите се райони на града, и децата да намерят в пощенската кутия на жилището,в което живеят, документ,че получават къщата и всичко в нея,заедно с градината край нея, като дарение.И още, съобщение,че ще получат

безплатен лимит за сметките за ток, вода, смет и отопление ,плюс всички вълшебства, които пожелах за тях.

-Не поисках ли твърде много? – запита се вълшебникът.-

Така задоволени и безгрижни децата няма ли да станат разглезени прахосници, свикнали и искащи да получават всичко наготово? Може би вълшебството ми не се осъществи, защото всеки човек, още от детството, трябва много, много да се потруди, за да изгради себе си като достоен, благороден, знаещ и можещ човек, който иска да направи живота по-добар не само за себе си. Тогава вълшебството само намира тези хора, за да им помогне. И всяко вълшебство отива там, където трябва и при когото трябва. Така е ! – въздъхна вълшебникът. – Всяко нещо трябва да се заслужи.

-Какво става тука! – прекъсна мислите му решителен груб глас. –Кой е посмял да ограби моите вълшебства? Кой е посмял да разкъса вълшебно събирачката ми и да се вмъкне в склада ми на автовоза? Сега ще се разправа с него както аз си знам!

И вълшебникът видя не да тича, а направо да лети към него човек с развяна черна мантия,изпъстрена с изписани върху нея слънце,луна и звезди.

Той така тичаше, размахвайки заканително широките си ръкави, сякаш по улицата се носеше самата вселена.

-Това е той! Това е той! – скри се детето зад гърба на вълшебника. – Много е сърдит! И може да ни омагьоса!

- Кой? – попита го вълшебникът.

-Тоя, дето продава вълшебства на пазара, и дето не можахме да си купим,защото ги продава само на тия, дето имат много пари.

-Не се страхувай! – каза вълшебникът на детето.

-А-а! Ти значи си ръководителят на бандата, дето ми разби вълшебносъбирачката и дето ме окраде!- грабна хитрецът осуканата полиетиленова тръба накрая с металното смукало на вълшебносъбирачката,която лежеше на земята като мъртва сребриста змия, и понечи да я стовари върху главата на вълшебника.

-По-полека! – хвана ръката му вълшебникът и желязото се стовари върху собствения гръб на хитреца. – А сега ми отговори ,откъде ги имаш тия вълшебства, дето ги продаваш!

- Как откъде? А нима не виждаш? – и хитрецът, с червено от ярост лице, посочи шапката си : смешна картонена фуния като за карнавал, облепена със “златно” фолио и закрепена за тиквообразната му глава с ластик, който минаваше под изкуствената му брада.На фунията с разноцветни букви бе изписано:

“НАЙ-ГОЛЕМИЯ ВЪЛШЕБНИК НА ВСИЧКИ
ВРЕМЕНА”

-Не знаеш ли да четеш? И ми пусни ръката!Пусни я!Пусни я,да не съжаляваш! – и хитрецът сърдито тръсна брадата си.

В същия миг буквите на надписа заискриха в разноцветна светлина.

- Как го правиш това с буквите? – засмя се вълшебникът.
– с проста батерия,или с лампички за елха?

-Какво разбираш въобще ти, дрипльо с дрипльо? – наежи се хитрецът. – Не виждаш ли, че е вълшебство!Че светлините ми пулсират по вълшебен начин! Стига да кажа две думи с езика на космоса, и ще видиш какво ще направя!

Дори само да помисля за съкровищницата от вълшебства на космоса, и всичко по мене ще засвети! – важно каза хитреца като си мислеше :

- ” И тоя ще го мина,че ще ми и плати!”
И хитреца направи високомерен “магически” жест с глава,при който,уж случайно,притисва с брада рамото си.

В същия миг всички слънца, звезди и луни по него засветиха.

-Ах! – извика детето възхитено.

- Отлично! – каза вълшебникът и пусна ръката на хитреца.-Колкото повече добри хора надарени с вълшебническа сила има по света, толкова по-добър и вълшебен ще е животът на тая прекрасна земя. А сега,заради това дете,направи най-малкото вълшебство! Накарай някой сладоледаджия просто да реши да мине оттук, и без никаква причина и подкана да реши да даде на детето един сладолед.Макар и не несвършваем.То отдавна чака това от тебе.

-Ще го направя! Ще го направя! – хитро зашариха очите на хитреца.

Той знаеше,че сам нищо не може да направи,затова взе да се оглежда дали случайно на улицата няма някой продавач на сладолед, или магазинче,в което да се продава и сладолед-другото щеше да го измисли.

Но за съжаление,по тая забутана улица нямаше ни магазини,ни продавачи.

-Хайде де!-подкани го вълшебникът.

-Тия работи не стават толкова просто както мислиш ти!- озъби му се хитрецът.-Засега ще извълшебствам за детето ТОВА!-важно рече той,и с високомерен циркаджийски жест извади от ръкава си една близалка.

-Не ща близалка! Искam сладолед!-разплака се разочаровано детето.

-Той ей сега ще направи така,че да получиш и сладолед-каза вълшебникът и погледна с любопитство към хитреца.

Ах как му се искаше на хитреца да фрасне с юмрук тоя облечен като чучело в едва крепящи се по него парцали бедняк, да го събори,
да го срита, и да го накара да си събира зъбите по земята! Ах как би

го накарал да съжалява,задето се е заловил с него,но хитростта му подсказваше,че е по-добре да се въздържа и да се измъкне с хитрост.

-Значи искаш вълшебство?Добре!Но после да не съжаляваш-пристъпи към вълшебника хитрецът.-Да не съжаляваш,защото. . защото-той не знаеше какво да каже,но бе измислил какво да прави.

“Така ще го погледна,че да му смразя кръвта”-реши хитрецът.-“Ще му смразя кръвта,ще го хвана за врата, и ще го накарам да ми плаща и за тръбата на събирачката,и за проникването в бронирания ми автовоз, и за кражбата на пакети с чудесата, и за нахалството да ме изпитва.Така ще го погледна,че ще го стопя и ще го накарам да си плюе на петите”.

И хитрецът смръщи охраненото си тиквообразно лице и смразяващо погледна вълшебника право в очите.

Погледна го и едвам се сдържа да не извика,защото най-после го позна.

Лицето му прижълтя,краката му се разтрепераха,но моментално се овладя и се заля в гръмогласен фалшив смях.

-Е,изпитах ли те?-рече той.-Накарах ли те да се увериш,че съм човек с възможности? И че трябва да работим двамата в комбина! Защото ти можеш да правиш вълшебства,но си непрактичен и ги пилееш насам и натам без всякаква полза. А аз съм практичен и точен. Зная кое как да се пласира и кое колко струва.

-Слушай!-хвана го за раменете на просветващата мантия вълшебникът и го разтърси като чувал с картофи.-Затова ли събираше тайно и с измама моите вълшебства и лиши хората от тях?

-Аз ти предлагам нещо много практично,бе човек,не можеш ли да разбереш?-не се предаваше хитрецът.-Така какво печелиш от вълшебствата си?Нищо!Я се виж на какво приличаш!Като сме двамата в комбина ще имаме пари!Много пари!Ще се облечеш!Ще се нахраниш както трябва!И ще можеш да си правиш каквото си искаш!Да пътуваш по света, да притежаваш най-скъпите неща и да не ти пука за нищо,защото всичко става с пари,а ние с тебе ще ги имаме!Не ме друсай като кебап,а само помисли! Аз съм твоята щастлива възможност. Ще сключим договор! Ти ще правиш вълшебствата,аз ще ги пласирам! И ще делим!-

задъхваше се в ръцете на побеснелия от гняв вълшебник хитрецът.-Ще открием бюро за вълшебства по поръчка.За млади и за стари!За болни и за здрави!За бедни-нищо че са бедни!За вълшебства ще съберат пари! Защото бедните от всички най се хващат на такива обещания,

тъй като няма друго на какво да се надяват! И ще направим специално бюро за вълшебства за богати,защото те пък се чудят какво да си правят парите,тъй като всичко друго си го имат! И ние ще им предложим вълшебства на специални цени.В моите ръце вълшебствата стават истински вълшебства! Стават желана стока! Луксозна,елегантна стока! Мечтана стока! Търсена стока! Модна стока! Да беше дошъл на пазара да видиш каква тълпа се трупаше пред мене! Щяха да се избият за вълшебства.

- Измамник! Измамник! – разнесоха се в тоя миг гласове, и в уличката нахлу разярена тълпа.

Това бяха същите хора от пазара, които преди час се надпреварваха да купуват вълшебства.

Те размахваха разкъсани опаковки,

юмруци,

пестници,

бастуни,

патерици,

подпетени чехли,

обувки с остри токчета,

тупалки,

шибелки,

и каквото би могло да им попадне в ръцете,

а чичкото с голямото шкембе и плешивата глава сякаш се

търкаляше като бъчва пред всички, и викаше :

- Ето къде си бил,мошенико! Ще ни продаваш разни нищо
не струващи боклуци за вълшебства,а?!!

- Върни ни парите! Върни ни парите! – напиреха след него
другите.

-Ще го гръмна! Ще го гръмна! Лъжец! – разбутваше
тълпата дамата с червената фризура и зареждаше
ловджийска пушка.

-Направи нещо веднага да изчезна,или да изчезнем двамата!
Бързо! Чуваш ли ме? Няма време! Няма време! – напъха си
устата в ухото на вълшебника хитрецът.- В изчезването е
спасението! Иначе оная лудата, като нищо ще вземе да ме

гръмне! Идват! Наближават! Губим секунди! Защо още не сме невидими? Или не разбираш от дума!- шептеше уплашен хитрецът.

Но вълшебникът го държеше за раменете и не го пускаше:

-Никакво изчезване!- каза му той. – Трябва да си платиш на измамените хора! И това да ти бъде за урок за цял живот!Да проумееш, че всяка измама излиза рано или късно налице и се заплаща! И то скъпо!

- Няма време за дрънкане и поучения! Извълшебствай мигновено да изчезна, или ще съжаляваш! – изкрещя в ухото му хитрецът.

- Добре,че сте го хванали,господине! Дръжте го да не избяга! Аз ще, му ударя само едно кроше на тоя вълшебник,такова круше,че завинаги да запомни как се продава розов биберон вместо буйни къдри! Бе смуках го тоя биберон,бе търках го по главата си, бе въртях го за панделката, бе говорих му, и никакво вълшебство! Само ограбване и подигравка с хората! Дръж го! Сега ще ми изпита крошето!

Чичкото бе обграден отсякъде от разногласо
викаща,разгневена, неудържима тълпа. Той замахна с всичка
сила...

И в същия миг,

хитрецът се извъртя ловко в ръцете на вълшебника,

измъкна се от мантията си,

и вдигнал се на пръсти,за да стои над тълпата,

извика така, че да го чуят всички!

- Не аз! Този е вълшебникът!

После с един жест смъкна шапката и брадата от
себе си, и изчезна, сливайки се с тълпата.

За миг всички останаха като окаменели.

- Значи двамата сте в комбина! – разнесе се гласът на
дамата,с червената,вече разрошена фризура.

- Не!Не сме! – опита се да каже вълшебникът, като
стискаше все още мантията на хитреца,която бе останала в
ръцете му.- Аз наистина съм надарен да виждам
вълшебството на тоя прекрасен свят и да правя така, че да
помагам на хората,които имат нужда от вълшебство.А той е
крадец и търговец на вълшебства. Това са различни неща. А

всяко крадено, продадено и купено вълшебство губи
вълшебническата си сила.

Това им каза той, но никой не му повярва , и дори не
го и чу.

Тълпата се юрна към него, събори го, и всеки изля
върху му злобата, която имаше в сърцето си , а дамата с
разрошената червена фризура го удари с приклада на
пушката в главата и се изплю в лицето му.

- Мръсник! – изсъска тя, и гордо праметнала ловната си
пушка тръгна към луксозния си апартамент.

Най-после, доволни че са си отмъстили за измамата,
всички си отидоха. Само вълшебникът, полужив, целият в
кръв и синини, остана да лежи на асфалта.

Тогава иззад ъгъла на съседната улица, оглеждайки се
дали все още няма някой, притича хитрецът.

- Пада ти се !Пада ти се ! – взе да рита тялото на
вълшебника той, с цялата си сила и злост. – Глупак! Глупак!
Вече не ми трябваш! Вече знам как да действам! Просто ще
продавам за вълшебства лъскави пакетчета с евтини
дрънкулки, и ще изчезвам! Много пазари, панаири и наивници

готови за измама има по света, които ме очакват! И няма с
никой да дяля!

И той се изсмя над тялото на вълшебника, вдигна
измачканата си мантия, която все още стоеше в отпуснатата
ръка на нещастника, и тръгна към огромния си брониран
автовоз. Изтръгна и захвърли встрани остатъка от ненужната
му вече вълшебносъбирателна тръба, отключи кабината и
запали мотора. Мислеше да прегази с тежките гуми
вълшебника, но се спомни за полицията и не го прегази, а
даде заден ход, зави и с пълна скорост се понесе далече от
града.

Вълшебникът не помръдваше.

- Много ли ти е лошо ? – достигна до него сякаш много
отдалече познат глас.

Беше гласът на детето.

- Не чак толкова ! – можа да промълви вълшебникът, за
да не го изплаши.

- На! Хапни! Може да ти мине! – рече детето, и
вълшебникът усети по устните си хладина на сладолед. –
Подари ми го един друг чичко –каза детето. – А ти щеше да ми
подариш вълшебство...- въздъхна детето.

- Иди да видиш дали не е пристигнало в пощенската ви кутия – опита се да се усмихне вълшебникът.

Детето хукна, а когато зарадвано се върна заедно с всичките си братя и разплаканата си майка, – вълшебникът го нямаше.

- Ало! Къде сте, господин вълшебник ! Просто няма как да ви се извиня и да ви благодаря! Ало! Къде сте? Разбрахме, че не сте добре, и всички идваме да ви помогнем!

Но вълшебникът сякаш беше изчезнал.

Той беше изчезнал, но чудесата започнаха отново да се появяват по земята, и хората почнаха да ги намират.

ЗАЩОТО

Тоя свят е пълен със вълшебници!-
Ако не вярваш, провери!
Просто е вълшебен от вълшебници!-
Ако не вярваш-провери!

Те не са брадати и чудати!-
Ако не вярваш-провери!
Може би вълшебник е баща ти!-
Ако не вярваш-провери!

С обич те създават чудесата!-
С добротата и с човечността!
Докато ги има на земята
вярвай, вярвай, вярвай в чудеса!

Те са покрай тебе тъй познати!—
Има ги! И като тях бъди!
Може би вълшебник е баща ти!-
И вълшебник утре да си ти!

Да е пълен тоя свят с вълшебници!-
Към добро светът да се върти!
И да е вълшебен от вълшебници!-
И вълшебник в него да си ти!

Х

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1 - приказка за страшния и опасен бацил Непослуш 13
- 2 - приказка за глупавото магаренце
- 3 - приказка за охлювчето, което искаше да стане моряк
- 4 - приказка за Гого многознайника
- 5 - приказка за синоптика
- 6 - приказка за Деветия етаж
- 7 - приказка за веселата уличка
- 8 - приказка за грозното чадърче
- 9 - ледена приказка
- 10 - приказка за вълшебната петуния
- 11 - приказка за хиляда златни рибки
- 12 - приказка за голямата и малката мечка
- 13 - малка зимна приказка
- 14 - приказка за пътешествие с момченца и момиченца
- 15 - приказка за невероятната мери-диана
- 16 - истинска лъвска приказка
- 17 - приказка за капчица роса
- 18 - жълтурче
- 19 - вълшебна звездна приказка
- 20 - звездичка
- 21 - приказка за вятъра с дългата опашка
- 22 - приказка за розовото зайче
- 23 - безгрижно-весела приказка
- 24 - приказка за най-хубавия град
- 25 - приказка за градчето, което искаше да стане голямо
- 26 - приказка за капитана
- 27 - сърне
- 28 - приказка за избягалото море
- 29 - голяма летяща приказка
- 30 - малка жабешка приказка
- 31 - приказка за палавото скакалче
- 32 - приказка за щурчето
- 33 - калинката на щастието

- 34 - рошльо и комините
- 35 - забързана приказка
- 36 - приказка с торнадо
- 37 - празнична приказка
- 38 - малка снежна приказка
- 39- - бяла приказка
- 40 - весела коледна приказка
- 41 - дядомразовска история
- 42 - старецът от планината
- 43 - нощта на чудесата
- 44 - принцесата и фантазьора
- 45 - вълшебника и хитреца

.....